

Như Lang

Contents

Như Lang	2
1. Chương 1: Quấy Rối Trong Khoang Thuyền (thượng)	3
2. Chương 2: Quấy Rối Trong Khoang Thuyền (hạ)	5
3. Chương 3: Sếp Mới Là Người Lạnh Lùng	7
4. Chương 4: Một Ngày Bi Thảm Của Chu Mặc	9
5. Chương 5: Kẻ Xâm Nhập	11
6. Chương 6: Trợ Bối Vì "nhạc"	12
7. Chương 7: Lời Nói Thật Khi Say Rượu	14
8. Chương 8: Chào Buổi Sáng, Chu Mặc	16
9. Chương 9: Món Ngon Ở Nhà Bếp	18
10. Chương 10: Trung Thu, Ở Chung, Bánh Trung Thu	20
11. Chương 11: Dầu Mát Xa	22
12. Chương 12: Ý Nghĩ Đen Tối (thượng)	24
13. Chương 13: Ý Nghĩ Đen Tối (trung)	26
14. Chương 14: Ý Nghĩ Đen Tối (hạ)	28
15. Chương 15: Cuộc Điện Thoại Lại	31
16. Chương 16: Mile	33
17. Chương 17: Va Chạm	35
18. Chương 18: Tiệc Rượu Ác Mộng (thượng)	37
19. Chương 19: Tiệc Rượu Ác Mộng (trung)	39
20. Chương 20: Tiệc Rượu Ác Mộng (hạ)	41
21. Chương 21: Kiểm Chế Phản Kháng	43
22. Chương 22: Bóng Đêm Mê Tình (thượng)	45
23. Chương 23: Bóng Đêm Mê Tình (trung)	46
24. Chương 24: Bóng Đêm Mê Tình (hạ)	48
25. Chương 25: Sự An Ủi Của Mile	50
26. Chương 26: Vô Tình	52
27. Chương 27: Sự Hiểu Lầm, Trách Nhiệm Của Lang	55
28. Chương 28: Giảng Co	57
29. Chương 29: Vĩnh Viễn Không Buông Tha	58
30. Chương 30: Là Yêu, Hay Chỉ Là Thỏa Mãn	60
31. Chương 31: Không Có Chỗ Trốn	62
32. Chương 32: Hợp Tác Vui Vẻ	64
33. Chương 33: Môi Quan Hệ	66
34. Chương 34: Ai Mới Là Con Mồi	69
35. Chương 35: Va Chạm	71
36. Chương 36: Mê Loạn	73
37. Chương 37: Hung Ác	75
38. Chương 38: Cảnh Khốn Cùng Của Kẻ Tù Tội	77
39. Chương 39: Cự Tuyệt	79
40. Chương 40: Cầu Dẫn – Chạy Trốn	82

41. Chương 41: Áo Ảnh (hồi Ưc Chấm Dứt)	84
42. Chương 42: Chuyển Nhà (thượng)	86
43. Chương 43: Chuyển Nhà (trung)	89
44. Chương 44: Chuyển Nhà (hạ)	91
45. Chương 45: Tàn Khốc Cướp Đoạt	93
46. Chương 46: Sự An Ủi Dối Trá	97
47. Chương 47: Giao Chiến	101
48. Chương 48: Chứng Minh Người Yêu Ta	103
49. Chương 49: Càng Ngày Càng Nghiêm Trọng	105
50. Chương 50: Tịch Mịch	107
51. Chương 51: Ta Yêu Người	110
52. Chương 52: Ngọt Ngào Cùng Thống Khổ	112
53. Chương 53: Hạnh Phúc Cùng Phá Hủy	114
54. Chương 54: Chướng Ngại	117
55. Chương 55: Kí Ức Cửa Mile	120
56. Chương 56: Trị Liệu	122
57. Chương 57: Hiểu Lầm	124
58. Chương 58: Tình Dịch	127
59. Chương 59: Lời Đồn Đại	129
60. Chương 60: Ảnh Chụp	131
61. Chương 61: Lục Hoa Thiên Công Kích	134
62. Chương 62: Hiểu Lầm Gây Đau Lòng	136
63. Chương 63: Mile Rời Đi (thượng)	138
64. Chương 64: Mile Rời Đi (trung)	141
65. Chương 65: Mile Rời Đi (hạ)	143
66. Chương 66: Nhật Được Nam Nhân!	147
67. Chương 67: Ôn Nhu Chiếm Hữu!	149
68. Chương 68: Lựa Chọn!	152
69. Chương 69: Giải Hòa Cùng Chân Tướng!	154
70. Chương 70: Bất Cốc!	158
71. Chương 71: Sinh Tử!	160
72. Chương 72: Bị Anh Em Sinh Đôi Ngược Đãi!	162
73. Chương 73: Dã Thú!	164
74. Chương 74: Cứu Vớt!	166
75. Chương 75: Trở Về Trả Thù!	168
76. Chương 76: Búp Bê Tan Vỡ!	170
77. Chương 77: Chân Tướng!	173
78. Chương 78: Ở Lại!	175
79. Chương 79: Vết Sẹo!	177
80. Chương 80: Sinh Nhật Vui Vẻ!	179
81. Chương 81: Anh Là Lễ Vật Của Em!	181
82. Chương 82: Nắng Sớm!	183
83. Chương 83: Cổ Nhân!	185
84. Chương 84: Tiệc Nổi!	187
85. Chương 85: Chu Mặc, Noel Vui Vẻ!	189
86. Chương 86: Tiệc Nổi Của Sinh Mạng!	192

Như Lang

Giới thiệu

Editor: Violet Thể loại: Hiện đại đô thị, nhất thụ đa công, đại thúc thụ, ngược luyến tàn tâm. Beta : 7

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhu-lang>

1. Chương 1: Quấy Rối Trong Khoang Thuyền (thượng)

Người mà cũng có khả năng đi câu dẫn nữ nhân sao?

Thật không thể chấp nhận được! Đối với người như người thì không có gì đáng để tha thứ!

.

“Không. Không, đừng!” Nam nhân đột nhiên bật người dậy, mồ hôi trên trán từng giọt theo sống mũi mà chảy xuống, vài giọt đọng lại trên đôi môi trắng bệch đang run nhè nhẹ.

Như thế nào mà đột nhiên lại mơ thấy việc ấy, ba năm, vẫn là không thể nào quên, cơn ác mộng vẫn dai dẳng bám lấy.

“A.” Hít một hơi thật sâu, Chu Mặc đem mặt vùi vào giữa hai lòng bàn tay, không có cách nào tiếp tục nằm xuống ngủ, hắn căn bản là không có đủ dũng khí để đối mặt với cơn ác mộng đang tồn tại trong lòng mình.

Thở ra một tiếng, y đem cái thân thể mềm mại không che đậy của mình bước xuống giường, khoác lên mình cái áo ngủ màu trắng để giấu đi cơ thể trần trụi đầy hấp dẫn của mình, tuy rằng đã ba mươi hai tuổi nhưng mỗi vòng trên cơ thể lại chuẩn xác đến mức làm cho hắn đôi khi cũng không có đủ nghị lực ứng phó mỗi khi nhìn vào, cũng chỉ là nếu so với những nam nhân cùng tuổi thì hắn không có cái bụng bia đáng hâm mộ mà thôi.

Ngủ không được, hay là không dám ngủ.

Chu Mặc lê chân đi đến phòng khách lấy chai rượu, một ly Martin, cái hương vị cay cay khiến các dây thần kinh đều tê dại.

Ngày mai phải sang Mỹ theo chỉ định của công ty, tại sao đột nhiên chỉ vì một giấc mơ mà chuyện cũ lại ồ ạt trở lại. Chỉ là vì hiểu lầm mà cơ thể và tinh thần đều bị tổn thương. Đã ba năm rồi mà vẫn không thể quên, ngay cả một lần cũng không dám cùng nữ nhân ngủ và cũng bắt đầu chán ghét khi nam nhân đụng vào. Cho dù là những đồng nghiệp xung quanh hay bằng hữu vô vai hắn, Chu Mặc cũng không thể nhận được sự chán ghét cùng phản cảm.

Ba năm trước đây, hắn thật sự không biết nữ nhân kia đã có vị hôn phu, càng không biết hắn ta là một người có quyền thế và sĩ diện cao.

Nghĩ đến ngày đó thật sự đã làm gì đâu?

“A.” Chu Mặc cười khẽ một tiếng, tự rót thêm một ly Martin. Hắn bây giờ có thể làm gì được đây? Loại chuyện thể này chỉ có thể cả đời che giấu, chứ làm sao mà lại đi khai báo với cảnh sát rằng hắn bị một nam nhân cưỡng bạo? Điều đó sẽ khiến cho tiền đồ của hắn đều bị thiêu hủy.

Từ khi rời khỏi nông thôn, sau đó thi đỗ vào một trường đại học danh tiếng, ra trường lại xin được việc tại một công ty, từng bước kiên định liều mạng bỏ tới vị trí này. Hôm nay cuối cùng được điều tới làm tại trụ sở chính của công ty, giờ thứ hắn muốn chỉ là làm sao quên được sự kiện ba năm trước đây mà bắt đầu một cuộc sống mới. Cuộc sống hạnh phúc thuộc về chính hắn.

Trước khi đi Mỹ, Chu Mặc phải trải qua không ít khó khăn, làm hộ chiếu thật sự là rất phiền toái, lần đầu tiên đi làm thì không được thông qua, nguyên nhân là do tiếng Anh của hắn quá tệ. Phía bên Mỹ sợ hắn sẽ chạy tới các nhà hàng làm và kiếm tiền bo, đợi đủ tiền thì sẽ đưa gia đình qua sinh sống, làm tăng thêm gánh nặng cho nước Mỹ.

Về vấn đề này, vô luận Chu Mặc nói như thế nào đối phương cũng không để ý tới, không cần biết là trong tay người cầm giấy mời gì, học vị như thế nào, tiền lương như thế nào, không cho người qua là không cho người qua.

Chu Mặc thật sự không có biệt pháp giải quyết vấn đề này, cuối cùng phải gửi một điện báo đến tổng công ty ở Mỹ, không ngờ ngày hôm sau xếp hàng đi phỏng vấn thì lại được thông qua. Lúc sau Chu Mặc mới biết được rằng mình được thủ trưởng ở tổng công ty nước Mỹ chiếu cố.

Làm hộ chiếu đi Mỹ quả thực khó, nhưng nếu có mối quan hệ tốt với bên kia thì lại trở nên phi thường dễ dàng.

Dù làm tốt đến mấy cũng không bằng có mối quan hệ tốt, đây là bài học mà Chu Mặc nhớ rất kỹ, hắn không quen biết ai quyền thế, cho nên tất cả thành quả ngày hôm nay đều là dựa vào năng lực của bản thân hắn, mỗi bước đi cũng từ mồ hôi xương máu của hắn mà tạo thành.

Bất quá là chuyến đi Mỹ lần này, ngay từ đầu đã không mấy thuận lợi, hộ chiếu bị từ chối, vốn nghĩ sẽ mua một cái vé máy bay hạng Vip nhưng thời gian lại không cho phép, Chu Mặc đành phải cắn răng mua cái vé bay tốc hành chỉ có một vạn, cũng chẳng có khác là bao vì vẫn phải ngồi trong khoang thuyền.

Khoa học kỹ thuật phát triển từng ngày giúp cho đời sống của con người ngày một dễ dàng hơn, nhưng thật ra lại tạo thêm cho con người nhiều áp lực. Giống như một cuộc chiến vậy, thời cổ đại khi ra trận đánh giặc, lương thực phải được chuẩn bị kỹ lưỡng trong một năm, lại còn phải vận chuyển qua hàng ngàn dặm đường mà phương tiện chỉ là ngựa, cũng phải mất vài tháng để huy động được việc đó. Vậy mà giờ đây, khi tiếng súng đầu tiên vang lên cho đến khi quân địch đầu hàng, cùng lắm chỉ cách có mấy tiếng.

Giống như chiến tranh ở Iraq.

Mà thương giới nhân sĩ chuẩn bị cho việc này quả thực có chút giống với cổ đại, chỉ khác là những việc trước kia mà các quốc gia cổ đại phải mất đến mấy tháng để chuẩn bị nay chỉ giải quyết trong một ngày.

Mỗi một ngày, đều là chiến đấu.

Ngồi một lúc lâu trên máy bay Chu Mặc mới phát hiện ra chỗ gần cửa sổ cạnh hắn không có người ngồi; nhìn đồng hồ, chỉ một chút nữa thôi thì máy bay sẽ cất cánh. Ngó bốn phía, hành khách hầu như đều đã ngồi đầy đủ, Chu Mặc nghĩ thầm phải chăng là người này đang trên đường mà đến trễ.

Đang ở thời điểm tiếc thay cho con người đó, thì một âm thanh bằng tiếng Anh lưu loát có chút gấp gáp vang lên bên tai, có lẽ vì đây là chuyến bay đi đến Mỹ nên sẽ có người nói tiếng Anh. Theo tiếng của âm thanh xinh đẹp đó, Chu Mặc khẽ ngước đầu lên nhìn thì thấy mái tóc vàng dài buông xõa trên âu phục màu trắng, khuôn mặt này dường như đã từng xuất hiện trên tạp chí, đẹp như một bức tượng điêu khắc thời Trung cổ.

“Xin chào!” Người vừa tới rất lịch sự mà chào hỏi, rồi sau đó bước dài chân tiến vào vị trí ngay cạnh Chu Mặc mà ngồi xuống rồi ngả người ra sau khẽ thở ra một tiếng.

Cả người của vị khách này tỏa ra khí chất của một nhà quý tộc, giống như những công tước của thời Trung cổ, trong thế giới hiện đại này thì đây có thể coi là một mẫu đàn ông mạnh mẽ, Chu Mặc có một chút ngạc nhiên nhỏ.

Người như vậy, thì không thể nào là một người có một công việc tầm thường, vì bộ trang phục kia đã nói lên một vài phần, nhưng tại sao lại đi trong máy bay như thế này? Nhưng Chu Mặc lại không có ý định đi

tìm hiểu quá sâu vào chuyện của người khác nên cho qua tất cả.

Huống chi, hần bây giờ thực sự mệt, hơn mười mấy giờ bay hần thăm nghĩ nên nhắm mắt lại mà ngủ một giấc, tỉnh dưỡng tinh thần thật tốt để còn làm việc, và phải gây dựng được một hình ảnh tốt với ông chủ mới nữa.

Máy bay cất cánh được không lâu, Chu Mặc chìm vào giấc ngủ, nhưng cơn ác mộng đêm qua lại ập đến.

Dồn sức thoát ra khỏi giấc mơ, mở mắt ra thì nhìn thấy đôi mắt màu lục trong suốt đang nhìn chăm chăm về phía mình, xuyên qua ánh mắt trong như hồ nước đó Chu Mặc thấy được hình ảnh yếu ớt lo âu, người đầy mồ hôi của chính mình.

Một lúc sau, Chu Mặc cảm giác được nam nhân kia đang ngày một gần với mình hơn, gần tới mức mà hần có thể ngửi được mùi nước hoa trên cổ của người đó.

Không. Không được tới gần ta!

“Ba” một tiếng, Chu Mặc giống như phản xạ có điều kiện mà đẩy tên đàn ông tóc vàng đó ra.

2. Chương 2: Quấy Rối Trong Khoang Thuyền (hạ)

Tên tóc vàng đột nhiên kêu lên một tiếng, trên mặt biểu tình hơi cường điệu giống như bị người ta hành hung. Nhưng bất quá hần chỉ đẩy nhẹ một cái thôi mà.

Làm ra cái điệu bộ như vậy, thực không biết có phải cố ý hay không.

“Ách.... thật xin lỗi.” Tuy rằng đối với hành động cường điệu hóa sự việc của y có chút phản cảm, nhưng cơ bản là vì lễ nghi, Chu Mặc vẫn cảm thấy có chút bối rối, lời nói thuận miệng mà tuôn ra.

Cũng không biết có phải âm thanh vừa nãy của y có chút lớn, khiến cho các tiếp viên hàng không liền nhăm vào vị khách tuần mi trong khoang thuyền, rất nhanh chóng chạy tới hỏi thăm. Trong lời nói quan tâm của cô tiếp viên đối với chàng thanh niên quý tộc trẻ ấy là sự lễ phép có cả ôn nhu cùng vẻ thân thiết.

Mà khi đối mặt với Chu Mặc, trong mắt lại không che giấu được sự bối rối, cái cảm xúc mà trong công việc hàng ngày vẫn buộc cô phải giấu đi.

Rơi vào tình huống này, hần chỉ biết im lặng mà cười khở, hần thật sự là không có cố ý, nếu như một người đang gặp ác mộng mà khi mở mắt ra lại thấy một gương mặt phóng đại của kẻ khác, thì bất kể là có là gan to bằng nào cũng bị dọa cho đến chết khiếp. Chu Mặc thực sự là chỉ đẩy nhẹ kẻ ngoại quốc kia một chút, nhưng ánh mắt của cô tiếp viên lại thực tình lạnh nhạt, chỉ đơn thuần nhìn một tên nam nhân bản quốc bình thường không hơn.

Một kẻ sính ngoại, đối với người trong nước không một chút bận tâm. Nói nhiều cũng vô ích, Chu Mặc biết mình nên im lặng, dù sao thì người mà nữ tiếp viên đó quan tâm là người nước ngoài bên cạnh hần chứ đâu phải là hần.

“Có phải người Trung Quốc các người ai cũng biết dùng Kungfu đúng không? Bất quá nếu bây giờ dùng tại đây quả thật có chút bất tiện!” Anh chàng xinh đẹp xoa xoa bên ngực mình, nhìn nữ tiếp viên hàng không mà nở nụ cười xán lạn.

“Thật là ngại quá!” Cô nàng cuống quýt giải thích với kẻ ngoại quốc, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn sang Chu Mặc, nhưng hần một chút phản ứng cũng không có, điều này khiến cho cô ta thấy có chút bực mình.

“Không có việc gì, không có việc gì, cảm ơn cô đã quan tâm.”

Liền nhìn thấy một nam, một nữ ngồi ở kia, kẻ xướng, người họa, Chu Mặc đã nhiều lần đi máy bay, róc cuộc cũng rút ra được bài học cho mình, cái tiêu chuẩn phục vụ tận tình trên một chuyến bay quốc tế chất lượng cao quả nhiên là không dành cho hần.

Cô nữ tiếp viên cuối cùng rời đi khỏi chàng trai tóc vàng, xem ra vẫn còn có một chút luyến tiếc, không biết có phải là vì muốn biết số điện thoại của người kia nhưng không được hay không.

Đương nhiên, trước khi nàng đi hẳn, cũng không quên đưa mắt nhìn Chu Mặc như có ý cảnh cáo.

“Đi Mỹ du lịch sẽ có phần làm thẻ xanh* rất phức tạp?” Chàng trai bên cạnh Chu Mặc bắt chuyện cùng với hẳn, “Đến lúc đó nếu cần thì ta có thể giúp đỡ người!”

*thẻ sử dụng cho những người định cư ở nước ngoài.

Câu này là có ý gì? Chu Mặc thuận miệng mà nói: “Đi công tác.”

“Trung Quốc tổ chức khai mạc thể vận hội Ô-lym-pic thực rất là tuyệt!” Cái tên tóc vàng vẫn tiếp tục nói, thoạt nhìn hình như vừa xem xong thể vận hội. “Người chắc hẳn là phải cảm thấy tự hào.”

“Vâng, cảm ơn.” Chu Mặc trả lời một cách lịch sự.

“Thực lạnh lùng, nhưng mà ta lại thích!” Y sau khi nói ra một câu với vẻ hứng thú thì nghiêng đầu ghé sát vào Chu Mặc thấp giọng nói: “Người đàn ông trưởng thành ở Trung Quốc rất được người nước ngoài ưa thích, nhất là những người giống như người vậy, ân.... Ý của ta là trong sân bay ta nhìn thấy người, vô luận là tướng mạo, hay là dáng người đều rất tuyệt, ha hả.”

“Người có ý gì.....” Chu Mặc lập tức nhíu mày.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Ah, ta chính là vất vả lắm mới đổi được vé với người ngồi ở chỗ này, người vẫn không định cho ta biết tên của người hay sao?” Tên ngoại quốc tóc vàng hoe ngả ngớn nhìn Chu Mặc, hai con mắt xinh đẹp liên tục chớp chớp một cách đáng yêu.

Nói như vậy, ý tứ của người kia chính là đã quá rõ ràng! Lời nói của Chu Mặc theo đường khe răng mà tuôn ra: “Người tìm lầm người!”

“Phản ứng hảo đáng yêu a.....” anh chàng tóc vàng quẹo rừ cười, nhẹ giọng nói: “Có phải hay không là khi lần đầu tiên tiếp xúc với đàn ông, người Trung Quốc đều có phản ứng như thế này? Ta chính là thích theo đuổi một người như vậy, người có thể gọi ta là Mile.”

Tưởng tượng đến nam nhân bên cạnh mình có cái loại suy nghĩ đồi bại như thế, cảm giác khó chịu dâng lên trong lòng mà không có cách nào nói ra, Chu Mặc trầm giọng nói: “Ta không phải đồng tính luyến ái!” Chất giọng có chút lạnh lùng, mong kẻ kia biết khó mà rút lui.

“Như vậy thì càng tốt.” Lời nói này với suy nghĩ của Chu Mặc là hoàn toàn trái ngược, y không một chút kinh hỷ mà lại thập phần hứng thú: “Ta thật cao hứng vì ta là người nam nhân đầu tiên của người.”

Lời nói vô cùng rõ ràng, Chu Mặc kinh hãi phát hiện ra rằng tay của đối phương đang đặt ở trên đùi mình, bị đụng vào khiến hẳn cả người nổi da gà, dần trở nên cứng ngắt, có chút hơi run rẩy..... Đối với phản ứng mãnh liệt đó của hẳn, đôi mắt xanh của y liền lộ ra những tia tò mò.

“Đừng có lộn xộn chứ..... vị tiểu thư xinh đẹp bên kia có thể nhìn thấy chúng ta đấy, hoặc là chính người muốn đi nói cho mọi người biết rằng mình đang bị nam nhân lừa bịp.” Cười khẽ vài tiếng, y ghé sát vào tai của Chu Mặc, mọi người nhìn vào thì tưởng là y đã ngủ, lại nhờ vào thân thể hẳn che chắn mà bàn tay không chịu yên phận, liên tục càn quấy.

“Bất quá, ta nghĩ đại đa số mọi người sẽ cho rằng là người đang quấy rối ta, ha hả.”

“Hỗn đản! Biến thái! Đem tay của người bỏ ra!” Cố gắng hạ giọng, Chu Mặc lấy tay đánh cái bàn tay đang sờ loạn trên đùi mình, khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng.

Cũng không biết có phải khi đó động tác của hẳn phát ra âm thanh có chút hơi to, khiến cho cô nữ tiếp viên khi nãy liền để ý mà quay người nhìn, tên ngoại quốc hướng đến cô gật đầu cười, ý nói không có việc gì xảy ra, rằng cô không cần tới đây.

“Thực thô lỗ.” Sờ sờ vào nơi mà Chu Mặc vừa đánh, y đột nhiên hí mắt nói nhỏ, “Phản ứng thật hảo, thật khiến ta tò mò.....”

“Ta cảnh cáo ngươi, đừng quấy rầy ta nữa!” Chu Mặc tức giận nói, nhưng kẻ đối diện bên cạnh vẫn thủy chung một nụ cười nhẹ, đôi mắt đen của hắn dường như tan mất trong đôi mắt xanh biếc của y, giống như đang tan chảy trong một hồ nước, chậm rãi mà chìm sâu đến tận đáy hồ....

Năm ấy người đó cũng khờ nói như vậy, chỉ là hắn không nghe rõ mà thôi.

“Sao lại thế này....” Chẳng lẽ là mơ sao? Tiếng máy bay đáp xuống làm hắn bừng tỉnh, Chu Mặc mở to mắt thì mới biết rằng mình đã đến New York, hắn đã ngủ từ khi nào? Cái gã tóc vàng đáng ghét đó đâu?

Vị trí ngồi bên cạnh trống không.

Có lẽ nào là gặp quỷ? Chu Mặc bỗng thấy một trận lạnh buốt tạt vào lòng mình.

3. Chương 3: Sếp Mới Là Người Lạnh Lùng

Đến New York đã là bảy giờ tối, vừa xuống khỏi máy bay, hắn liền nhanh chóng đi làm thủ tục nhập cảnh, rồi sau đó mới lấy hành lý. Nguyên cũng là do Chu Mặc khi ở trên máy bay, gặp phải cái chuyện không ra đầu vào đầu, tâm trí nhốn nháo nên quên luôn việc điền vào “Phiếu đăng kí nhập cảnh”, liền sau đó là khó khăn đứng ở cửa nhập cảnh.

Một nhân viên mặc đồng phục màu đen thấy bộ dáng của Chu Mặc có chút hoang mang liền hướng đến chỗ hắn. Chu Mặc bản thân không phải là một người thấp, 1m83 ở Trung Quốc xem ra là rất cao, bất quá là người nhân viên đang bước đến kia so với hắn còn cao hơn nữa cái đầu.

Hắn chính không biết có phải hay không những người Mĩ đều nhiệt tình đến như vậy. Người đàn ông kia cầm lấy đơn xin nhập cảnh và hộ chiếu của Chu Mặc ra, chăm chú đọc thông tin mà điền vào giúp, cây bút vung lên rồi đặt xuống trên giấy hai ba lần thì điền xong. Chu Mặc nhìn đến ngây cả người, trong lòng thầm cho rằng kẻ kia thật kì quái. Cũng bởi hắn đã sống lâu đến vậy rồi, biết rõ làm cái gì cũng phải suy nghĩ cân nhắc kĩ lưỡng, có trước có sau. Nghiễm nhiên cái khí phách “trâu con không sợ hổ” từ lâu đã tiêu biến khỏi con người này.

Mà cũng lại cái tính cẩn thận vốn được tích nhật qua năm tháng, nếu tờ đơn kia mà đổi lại cho hắn viết thì chắc chắn từng chữ đều được chau chuốt, ngay đặt một dấu phẩy cũng không dám lơ là.

Sau một hồi, người nhân viên kì lạ kia còn lịch sự mà đưa Chu Mặc đến cửa làm thủ tục nhập cảnh. Hắn chăm chú nhìn vào tờ đơn cầm trên tay, rốt cuộc cũng không thể ngộ ra cái mớ gà bới này là thế nào. Tức thì trong lòng một mối hoài nghi, tự hỏi không biết cái thứ này có thực sự dùng được hay không, hai con người đen láy lảo liêng, âm thầm liếc nhìn vào tờ khai của người da đen kẻ bên mình. Hắn cuối cùng cũng an tâm được đôi phần. Vậy nhưng, đến lúc Chu Mặc đi qua cửa nhập cảnh lại thấy vang lên sau lưng thanh âm của đàn ông vô cùng thân thiết: “Chúc người vui vẻ.”

Không biết vì sao lại cảm giác có một chút quái dị, quái dị đến khó hiểu, tuy khó hiểu nhưng trong lòng vẫn thoải mái hơn nhiều, hắn khẽ thở một tiếng, thầm nhủ rằng, có lẽ đây là sự quan tâm dành cho người ngoại quốc.

Tất cả mọi việc đều rất suôn sẻ, trừ cái lúc ấn dấu vân tay là có chút không tự nhiên nhưng Chu Mặc vẫn cố gắng hết mình.

Bước ra khỏi sân bay, liền thấy ở xa có người đưa tấm bảng đề tên hắn. Người tới đón lại không phải là người của công ty, nếu là công ty bình thường ắt sẽ không có cái loại phục vụ này.

Đến đón Chu Mặc là một chiếc xe LIMO được thuê, người lái xe ăn mặc phong độ, mỉm cười rồi tiếp nhận hành lý trong tay Chu Mặc. Rồi lại thêm việc anh ta không cần hắn nói nửa lời đã nhanh chóng sắp xếp mấy cái vali gọn gàng, liền khiến Chu Mặc thêm lần nữa khẳng định một cách khâm phục sự nhiệt tình của người Mĩ.

Nhưng sự thật lại không như hần nghĩ, ngay đến khi vừa bước tới cửa khách sạn, anh chàng lái xe lịch thiệp kia liền xin hần tiền boa.

Mặc dù vậy, New York vẫn là một thành phố xa hoa diễm lệ, trong bóng đêm càng trở nên mơ mộng huyền ảo. Bất quá là hiện tại, hần coi như thần trí đã không còn tâm tư mà ngắm cảnh, mệt đến mức chỉ muốn nhắm mắt ngủ ngay từ khi còn ngồi trên LIMO. Nghĩ rồi liền ngả người xuống giường nằm cứng đờ, mặc dù không thoải mái nhưng cốt yếu vẫn cần cho xương sống nghỉ ngơi. Hơn hai mươi giờ bay khiến cho Chu Mặc mệt mỏi rã rời, khi thì tỉnh táo, khi lại mơ hồ, không thể phân biệt rõ được đâu là mộng, đâu là thực.

Nghĩ đến đây, hình ảnh chàng trai tóc vàng trên máy bay bỗng nhiên xuất hiện trong đầu hần, từng đợt lạnh truyền đến lưng, cái gã ngoại quốc kì quái đối với mình, rốt cuộc... đã làm gì hay chưa?

Nghĩ đến đây, một phen cẩn trọng mà nhanh chóng hắt mắt về phía đồng hành lý. Tất cả đều đầy đủ, không hề có dấu vết bị lục lọi, cái điều hần vừa nghĩ tới tốt hơn hết là mau chóng quên đi, chứ nếu trong lòng lúc nào cũng đầy bất an hần e rằng chính mình sẽ loạn não mà điên mất. Lựa chọn quên đi là vô cùng thích hợp, coi như cũng là một sự giải thoát.

Nhưng có một số việc muốn quên lại không thể nào quên đi được, cơn ác mộng ngày càng xuất hiện nhiều hơn không ngừng giày vò hần.

Quả nhiên là ngủ không được tốt, kết quả, ngày hôm sau tỉnh lại liền biến thành con gấu trúc hai mắt đen thui. Nhìn vào gương Chu Mặc phiền não nghĩ nếu hần cứ trong tình trạng này mà đi đến chỗ làm, thì ngay một cơ hội gây ấn tượng cũng không có. Chán nản thở dài một tiếng, rất nhanh chóng mà thay đổi y phục chỉnh tề, rồi rời khỏi khách sạn. Mới đi đến cửa khách sạn đã thấy có chiếc taxi chờ trước tại đó từ lâu.

Người Mỹ không có thói quen dậy sớm, cho nên đi làm vào giờ này cũng thật đặc biệt. Cũng chưa đến tám giờ, hần đã có mặt tại công ty, tại đây mới lác đác một vài nhân viên. Giờ này đúng là còn quá sớm, những người có mặt thường là tự nguyện tăng ca làm thêm giờ, bình thường vấn đề này vốn không bắt buộc.

Trước chỗ tiếp tân là một cô gái Mỹ xinh đẹp, mười ngón tay thon dài mềm mại, búi tóc cao, nếu đem so với những cô gái Trung Quốc, kiểu cách này đúng là khác nhau một trời một vực. Sự thật vừa mới giác ngộ khiến Chu Mặc có phần không thoải mái.

Cô nhân viên tiếp tân thật nhiệt tình đón tiếp, biết Chu Mặc muốn tìm tổng tài liền nói cho hần biết người đó không có ở đây, nhưng sau đó lại rất nhanh bấm số điện thoại, hiền hòa bảo Chu Mặc đợi trong chốc lát.

Chỉ lúc sau, một người đàn ông mặc âu phục trắng từ thang máy đi ra đón tiếp Chu Mặc, hần tên là Kiệt Khắc, khuôn mặt hiền lành pha thêm chút hài hước. Chính là Kiệt Khắc mới vừa xem qua thể vận hội Ô-lym-pic Bắc Kinh, cho nên đã rất nhanh cùng Chu Mặc bắt chuyện, trong đó tất thấy không có việc gì không liên quan đến Trung Quốc.

Hai người nói chuyện được cũng đã được nửa tiếng đồng hồ, đến lúc này Chu Mặc mới sực nhớ ra rằng mình đến đây không phải để đàm đạo mấy chuyện phiếm.

“Phí Nhĩ Đức cũng đã đến rồi đấy, đi thôi, dẫn người đi đến gặp hần, hần đối với người thật rất kì vọng!” Kiệt Khắc nói kèm theo một nụ cười rồi dẫn theo Chu Mặc vào trong thang máy, bấm nút đến tầng cao nhất của tòa nhà- tầng 33, cũng là tầng làm việc của tổng tài.

Đối với lời nói tốt của Kiệt Khắc, Chu Mặc cũng không để ở trong lòng, nhưng chung quy hần cũng chỉ là người mới đến, được đón tiếp ở nơi trang trọng như vậy, có phải quá kì quái không?

Hai người còn đang đàm luận thêm một số chuyện thì cửa thang máy mở ra, hiển hiện trước mắt là tầng 33 rực sáng, đang mở rộng chào đón, quả thực là khác xa với văn phòng ở Trung Quốc. Đây tuy rằng là một tòa nhà vô cùng cao cấp, nhưng khiến cho một người vốn điềm tĩnh như hần cảm thấy khẩn trương đến như thể này thì quả không hợp lý.

“Cáp! Hần đã đến!” Kiệt Khắc nói với người vừa bước tới trước cánh cửa gỗ màu đỏ.

Hần là ai vậy? Trực giác mách bảo với Chu Mặc rằng đây chính là vị tổng tài, dù vậy nam nhân này nhìn vẫn rất trẻ, có thể đoán chỉ khoảng 23 hay 24 tuổi, giống như một người vừa tốt nghiệp đại học.

Nhìn ngược nhìn xuôi vẫn là giống một minh tinh màn ảnh hơn nhiều, như thế nào lại là tổng tài? Chu Mặc có chút kinh ngạc mà nói không nên lời.

“Phí Nhĩ Đức, vị này đây chính là người từ Trung Quốc cử sang, Chu Mặc.” Kiệt Khắc vỗ vai Chu Mặc dường như không hề có chút sợ hãi với vị tổng tài trẻ tuổi kia.

“Kiệt Khắc người nên nhớ công ty luôn có người để ý, nên cấp trên cấp dưới phải phân biệt rõ ràng, không cần phải lúc nào cũng cùng cấp dưới thân thiết, người muốn đánh mất hình ảnh của mình sao.” Ẩn dưới mái tóc bạch kim ngắn kia là đôi mắt nâu sẫm, ánh mắt như một con đại bàng đang nhìn con mồi mà đánh giá Chu Mặc.

Chu Mặc lập tức nhận ra được ánh mắt đó nhìn hắn giống như một vị khách đang cân trọng đánh giá món hàng, suy nghĩ xem phải xử trí nó thế nào. Cơ thể không kim được mà phản xạ trở nên e dè.

Không thể không khuất phục mà phụ vục cho một người trẻ tuổi đầy uy nghiêm, càng không thể tuyên chiến với người đó. Vì vậy mà dù rằng đối với Phí Nhĩ Đức kia có chút bất mãn, nhưng Chu Mặc liền nhanh chóng giấu đi những biểu hiện đó của mình, cố gắng cười hòa nhã, nhưng hắn biết ngay thời điểm này mà nở nụ cười như vậy, quả thật không tự nhiên.

“Dẫn hắn đi xuống đi, nơi này không phải nơi mà ai cũng có thể đến, nói cho hắn biết công việc của hắn, ở đây thì không được lãng phí thời gian!” Hững hờ quét mắt nhìn Chu Mặc, Phí Nhĩ Đức xoay người đi vào trong không quay trở ra.

Chỉ để lại hai người đang vô cùng xấu hổ.

“Ách. Hắn là người như vậy, người không cần để ý.” Kiệt Khắc nói như giảng hòa.

Chu Mặc hít một hơi thật sâu, tuy rằng không để ý đến thái độ lạnh lùng của tổng tài, nhưng vẫn thấy có một chút đau đầu, Chu Mặc đối với công tác ban đầu thiết là nhiệt tình, hứng khởi, nhưng hắn lại giống như không gây được chút ấn tượng tốt nào với Phí Nhĩ Đức. Đây thực sự không phải một khởi đầu tốt đẹp gì cho cam.

4. Chương 4: Một Ngày Bi Thảm Của Chu Mặc

Ngày 5 tháng 9 năm 2008, Chu Mặc xem cái ngày này là một ngày bi thảm nhất đời mình.

Hôm nay, là ngày đầu tiên hắn vào làm ở công ty nhưng chưa được nghỉ ngơi đã phải ngay lập tức bắt tay vào làm việc. Chàng trai tên Kiệt Khắc dẫn Chu Mặc đến tầng 18, chỉ cho hắn một góc làm việc nhỏ cùng một chức danh không tồi, quản lí phát triển sản phẩm.

Công ty này là một tập đoàn tài chính, chủ yếu kinh doanh về bất động sản, tài chính, ô tô và một số ngành công nghiệp lớn khác. Mà tầng 18, nơi làm việc của Chu Mặc, lại không phải là bất động sản, không phải tài chính lại càng không phải về ô tô, mà chính là một cái chi nhánh nhỏ kinh doanh về đồ ăn. Nghe nói là tập đoàn này có tính ảnh hưởng rất lớn nên mới có một cái chi nhánh không chút ăn nhập như vậy.

Tám giờ sáng, Chu Mặc đến công ty, tám giờ rưỡi thì gặp tổng tài Phí Nhĩ Đức, chín giờ là lúc hắn bắt đầu vùi đầu vào công việc cực khổ.

Đầu tiên là sửa sang lại những biểu đồ của các đơn đặt hàng, những con số xinh đẹp liên tục làm dáng khiến cho hai mắt của Chu Mặc chẳng mấy chốc mà hoa cả lên, mắt tối tận hai giờ mới có thể chu toàn tất cả. Cũng là không biết có phải những người nhân viên trong tầng này biết hắn là người mới hay không mà dồn thật nhiều việc cần làm, tất cả một đồng nhét vào tay hắn, rồi quăng lại một câu trơn tuột: “Tổng tài nói, mấy thứ này phải người xem qua.”

Chu Mặc thở dài, hắn chỉ vừa mới đến, những đồ vật quanh đây còn chưa sử dụng thành thạo mà đã phải làm nhiều việc đến như vậy, thực sự bất công. Nhưng nói qua cũng phải nói lại, đây là lệnh của tổng tài

làm sao hấn dám cãi, chỉ có thể vùi đầu vào làm quen với công việc giống như một cỗ máy, làm đến tận giờ cơm trưa.

Từ tối qua chưa có một cái gì bỏ bụng, Chu Mặc đã sớm đói đến đầu óc quay cuồng, thật vất vả chờ tới giờ cơm trưa thì lại nghe đồng nghiệp ngượng ngùng nói, do không biết là có người mới đến nên không có chuẩn bị suất cơm.

Lời nói thỏ thẻ mà như gây bóng chày đập thẳng vào đầu hấn, bị đẩy vào đường cùng, Chu Mặc cũng chỉ đành bùi ngùi kêu một cái bánh pizza, đợi tới nửa tiếng sau, mới thấy tên nhân viên giao hàng tức tức chạy đến, hỏi lý do thì người kia cũng chỉ gãi đầu, đơn thuần bảo rằng do nhầm địa chỉ. Cái lý do gờm ỏi đất hơi không biết đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần.

Cơn đau dạ dày ập ập kéo đến khiến Chu Mặc không quản sự nguội lạnh của chiếc bánh mà cắn vội một miếng. Nhưng đau khổ thay, bánh còn chưa kịp nuốt xuống, đã bị phản ứng tức giận của vị giác mà nhổ ra ngoài. Kết quả cái bánh kia đã không chút thương tiếc, bị vứt bỏ sang một bên. Ôm lấy bụng mình một cái, hấn cố gắng bình ổn dạ dày, tiếp tục vùi đầu vào công việc.

Lúc tan sở Kiệt Khắc ghé qua thăm Chu Mặc, hỏi Chu Mặc xem có cần mình lấy xe đưa về hay không. Lúc này Chu Mặc mới nhận ra rằng giờ đã tám giờ tối, ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, các đồng sự đã cùng nhau rời đi tự lúc nào, mà trên bàn vẫn còn một đồng các bảng báo cáo lộn xộn cần phải giải quyết.

Quên đi, nếu như thế này không khéo sẽ bị đuổi về mất.

Chu Mặc từ chối ý tốt đó của Kiệt Khắc, Kiệt Khắc là một người rất thẳng thắn, cho nên cũng không nói nữa mà phóng khoáng rời đi. Đối với sự tình này, Chu Mặc chỉ có thể thầm than khóc trong lòng, hy vọng rằng khi về sẽ được ăn một bữa cơm ngon. . . .

Chẳng mấy chốc, màn đêm buông xuống bao phủ lấy tòa nhà, trên tầng 18 vẫn còn có ánh đèn, sau khi đánh xong con số cuối cùng, Chu Mặc cũng chẳng còn sức mà vui sướng, tức tức mang theo đồng đồ đạc, kiệt sức lết về, uể uải oải oải bước vào thang máy.

“Đã muốn tám giờ a.....” Thở dài, Chu Mặc ấn vào nút thang máy, không biết có phải là đã già rồi hay không mà sức lực lại hao mòn nhanh đến như vậy, khi còn trẻ tăng ca là chuyện bình thường, dẫu có thức cả đêm cũng không có vấn đề gì đi, không hiểu sao bây giờ lại thành ra thế này. Ách, chung quy cơ thể con người và máy móc cũng giống nhau, dùng lâu sẽ bị mòn bị rỉ sét, ở tuổi này rồi, hấn còn đâu mà được như hồi thanh niên trai tráng nữa.

. 25, 24, 23.

Chu Mặc ôm lấy cái bụng đang đau đến co rút của mình, nóng ruột chờ thang máy.

Cửa thang máy cuối cùng cũng thương tình mở ra, đến khi bước hấn vào trong, hấn mới phát hiện bên cạnh có người, vừa ngẩng đầu lên nhìn liền không tránh khỏi giật mình một cái. Người đứng trong thang máy đích thị là vị tổng tài khi sáng, không nghĩ lại nhanh chóng gặp lại Phí Nhĩ Đức như vậy, hấn nhất thời sửng sốt, nhưng rất nhanh sau đó liền cúi đầu chào hỏi.

Bất quá người kia chỉ hơi liếc nhìn Chu Mặc một cái, rồi sau đó vẫn giữ nguyên sắc mặt lạnh lùng như kim loại.

Chu Mặc cúi đầu cười khổ, đối với thái độ của Phí Nhĩ Đức thì chỉ có thể dùng chính tinh thần của mình mà an ủi, việc được tổng tài quan tâm hay không cứ coi như không quan trọng đi. Nghĩ một hồi rồi lại xoay về vấn đề chính, hấn là một ngày làm việc không biết sống chết mà ngay một hột cơm cũng chưa có mà ăn. Bao tử đã lại bắt đầu biểu tình, cồn cào, quặn thắt, chao đảo hết cả. Chu Mặc không có đủ sức lực mà giữ cho sống lưng mình duỗi thẳng, cố gập người lại, cố kìm nén cơn đau muốn rách ổ bụng kia. Hấn cũng không quan tâm Phí Nhĩ Đức có chú ý đến hành động của mình hay không, chỉ tập trung chống đỡ với dạ dày đang quặn quai kia.

“Vì sao giờ này người mới về?” Vị tổng tài lạnh lùng mở miệng, âm thanh giống như một khối đá lạnh lẽo.

“Vì công việc chưa hoàn thành.” Chu Mặc đơn giản mà trả lời, rồi sau đó lui vào trong góc của thang máy, dường như là đang muốn trốn tránh đối phương.

Mắt Phí Nhĩ Đức lóe lên một tia sáng, Chu Mặc có chút vui mừng vì vị tổng tài này có thể đang chú ý đến công lao của hắn, có thể sẽ rất nhanh mà thay đổi cách đối xử với hắn. Bất quá khi vị tổng tài nói câu sau liền khiến cho hắn thiếu chút nữa là ngã dập xuống đất. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Úc, chắc người cũng biết chúng ta đang phát triển thị trường ở Chicago, rất nhiều chuyện cần đến sự hỗ trợ của người, người không phản đối với việc tăng ca, như vậy ba tháng lương tới sẽ bồi thêm cho người ít tiền.” Phí Nhĩ Đức như thuận miệng nói ra, nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn vào phản ứng của đối phương.

Cái gì? Tăng ca? Với Chu Mặc việc tăng ca hình như là rất bình thường, cho nên với lời đề nghị của Phí Nhĩ Đức không thể nào từ chối, công ty cần hắn, lại có tăng lương, như vậy sao lại không làm được chứ? Cảm thấy không có gì bất ổn nam nhân gật đầu đáp ứng.

Bình thường sau hành động đó thì cấp trên phải mỉm cười mà nói “Cố lên” dù cho đó là một lời xã giao, nhưng dù sao thì hắn cũng coi như là cảm ơn dành cho người đã cực khổ tăng ca làm việc.

Bất quá Chu Mặc nhìn thấy trên mặt vị tổng tài đó chỉ hiện lên một tia biểu tình chán ghét đối với mình.

Thang máy mở, Phí Nhĩ Đức nhanh chân bước đi cũ không quay mặt lại nhìn Chu Mặc, giống như là có việc khẩn cấp cần phải đi vậy.

Trong lòng không che giấu được sự hụt hẫng, Chu Mặc cười khổ khom người lại để giảm bớt đi cơn đau dạ dày, hắn không biết mình đã làm chuyện gì mà khiến cho Phí Nhĩ Đức chán ghét đến như vậy.....

5. Chương 5: Kẻ Xâm Nhập

Thức ăn của Mỹ tuy rằng không thể khiến cơn đau dạ dày hoàn toàn tiêu biến, nhưng là cũng làm cho nó dịu đi ít nhiều, uống thêm một chút nước, hắn không cần suy nghĩ thêm mà kéo cái cơ thể mệt mỏi đang muốn đứt ra đến nơi về phòng ngủ.

“Chắc là nên chuyển sang ở một ngôi nhà tiện nghi hơn.....” Khách sạn vừa đẹp vừa xa hoa hẳn là rất đắt tiền, hắn lại không phải là một kẻ nhiều tiền, chung quy sống ở trong nhà vẫn là tốt hơn.

“Đến nhà ta ở có được không?” Còn chưa mở cửa phòng ra, phía sau truyền đến một giọng nói, thần kinh Chu Mặc lập tức căng thẳng.

“Là ai?!” Chu Mặc hướng tới chỗ âm thanh phát ra lên tiếng hỏi, không biết vì sao người đó lại đột ngột xông tới, hắn hốt hoảng không hiểu được gã đàn ông kia muốn gì.

“Ha hã, có phải là lớn tuổi rồi nên trí nhớ của người không được tốt hả? Nếu người không nhớ ta lập tức khiến người nhớ lại.” Y cười đen tối, tấm màn che mặt nhanh chóng được kéo xuống, một màu tóc vàng đậm chất New York trong bóng đêm hiện ra rõ ràng, màu sắc sáng chói không chút e dè mà xông thẳng vào trong đầu Chu Mặc, kia không phải là mơ, cái người nam tử kì quặc đó lại xuất hiện nữa rồi!

Người này thật là kì quái, Chu Mặc rất muốn đuổi y đi ngay lập tức, nhưng vừa lúc đang định kêu bảo vệ thì Chu Mặc thấy được nam tử kia trầm mặt xuống thở dài nhỏ giọng nói: “Không cần vội.”

Nhưng Chu Mặc lại không muốn nghe nam tử đó nói hết câu, đột ngột xoay người, nhanh như cắt chạy vào trong phòng ngủ. Nhưng nam tử trong bóng tối kia cũng không phải tay vừa, cũng rất nhanh mà lao đến dùng tay bịt kín miệng của Chu Mặc, lại hung hăng kéo lấy hắn, lợi dụng sức nặng của cơ thể đem Chu Mặc áp chế trên cánh cửa vừa đóng lại.

“Ngô!” Cơ thể yếu ớt của Chu Mặc qua lớp quần áo mơ hồ cảm nhận được nhiệt độ ấm áp từ cơ thể nam tử kia áp sát vào mình, bất giác lòng hắn sợ hãi không thôi, điên cuồng mà giãy giụa. Vì vậy mà khiến cho hai người đồng lúc ngã xuống đất, lợi dụng lúc ấy, tên tóc vàng liền nhanh chóng áp trụ thân thể hắn: “Ta ở Trung Quốc có học qua kung fu, người đánh không lại ta đâu, Chu Mặc.”

“Ngô.....” Người này làm sao mà lại biết tên ta?!

Giống như muốn dò xét người bên dưới, nam tử hai tay ra sức gồng lực áp chế, một bên kề sát miệng vào tai Chu Mặc, nói: “Ta không những biết tên của người là Chu Mặc, ta còn biết rất là nhiều chuyện về người, ví dụ như — cái nguyên nhân khiến người chán ghét nam nhân chạm vào mình.”

Lời nói vừa dứt, gương mặt Chu Mặc đóng thành băng, phản ứng ấy thực khiến cho người kia cao hứng cười thành tiếng, miệng nói một câu như trêu tức: “Ba năm trước đây cùng một cô gái muốn có một đêm tình ái, không hề biết rằng nữ nhân đó đã có chồng, sau đó thì bị chồng của cô ta bắt gian tại giường..... người chính bị nam nhân đó cưỡng bạo đúng không?”

“Ngô!” Đứng..... Đứng nói nữa! Đứng nói về chuyện này nữa!

Chu Mặc giãy giụa ngày càng kịch liệt hơn.....

“Có phải là người rất hận chồng của cô gái đó, vì lý do gì mà người đó lại cưỡng bạo người? Thật là khó giải thích, nếu là bình thường thì đáng lẽ người đó phải đánh người, chứ không phải đem người lên giường mà cưỡng bạo.” Mile thì thầm, nhưng ngay lúc đó lại cảm thấy như mình bị đánh ngã ngửa ra đằng sau.

“Người làm sao mà biết chuyện này? Làm sao mà biết?” Chu Mặc lộ rõ ra vẻ mặt khiếp sợ đến tột độ, hẳn không biết được làm sao cái người mới gặp mặt có một lần kia lại biết được cơn ác mộng hàng đêm của mình.

“Khí lực ghê gớm thật.” Mile xoa xoa cái bả vai của mình, từ từ đứng dậy, tiến về chiếc ghế sofa mà ngồi xuống, đưa mắt dò xét con người đang vô cùng hoảng loạn kia, “Người muốn thế nào đây, bí mật của người, ta đã biết, ha hả, người có muốn hay không ta đem chuyện này đi nói với các đồng nghiệp của người trong công ty, người bị một nam nhân cưỡng bạo?”

Nam tử tóc vàng nói như uy hiếp khiến cho Chu Mặc khẽ nhíu mày.

Không được hoảng loạn, thời điểm này không được hoảng loạn! Bình tĩnh, phải thật bình tĩnh! Phải suy nghĩ thật cẩn thận..... Chu Mặc không ngừng tự trấn an mình, cố gắng hết sức bình tĩnh.

“Ta không biết vì sao mà người lại biết chuyện này, nhưng đừng lợi dụng điều đó mà uy hiếp ta, người nên nhanh chóng rời đi, bằng không ta sẽ báo cảnh sát.” Nam nhân tỉnh táo lại trầm giọng nói.

Đôi mắt màu lục lập tức lóe lên một tia sáng, nhưng vẫn yên vị trên ghế sofa, cũng không hề để ý đến lời cảnh báo của Chu Mặc, cười nói: “Uy hiếp? Người như thế nào lại có thể nói ta như vậy, ta ngay từ đầu đã nói qua, ta đối với người quả thực là có hứng thú.”

Mile đứng lên, tiến về phía Chu Mặc: “Người kỳ thật là đồng tính luyến ái, thật lợi hại, không biết đã có bao nhiêu người bị người lừa gạt, nhưng người có thể lừa người khác nhưng người không lừa ta được đâu. Ha hả, ta đã sớm biết người là đồng tính luyến ái, nhưng vì bị nam nhân cưỡng bạo mà trở nên chán ghét thậm chí là sợ hãi khi nam nhân chạm vào?”

“Nói bậy..... Người nói bậy bạ gì đó.....” Thần sắc nam nhân có chút tái nhợt.

“Nghĩ thật là buồn? Không thích nữ nhân, cũng không tiếp nhận nam nhân, sống một cuộc sống cô độc như vậy thật khó chịu.” Khoảng cách giữa y và Chu Mặc bị rút lại chỉ còn ba bước chân, Mile dừng bước mỉm cười, “Ta có thể giúp người.”

6. Chương 6: Trợ Bối Vì ”nhạc”

Chu Mặc là đồng tính luyến ái chuyện này là thật, nhưng chỉ có mình hắn biết, người nhà, bằng hữu hay đồng sự không ai biết về việc này.

Lần đầu tiên sinh ra cảm giác với nam nhân là khi hắn học ở trường huấn luyện quân sự. Vì Chu Mặc có bàn chân bẹt nên khi đứng lâu hay đi quá nhiều sẽ vô cùng đau nhức.

Cho nên mỗi lần huấn luyện là mỗi lần thống khổ, khi trở lại kí túc xá đều phải hảo hảo ngâm nước ấm, cũng chính lúc đó nam sinh cùng phòng đã chủ động mà giúp hắn xoa bóp cái chân đau, sự miễn cảm khi bị nam sinh bắt lấy, với những ngón tay ôn nhu nắn bóp bàn chân khiến cho trong lòng hắn nổi lên một ngọn lửa khác thường, xấu hổ mà đứng lên bỏ chạy.

Không biết đó có phải là mối tình đầu hay không, mà hắn cùng nam sinh kia luôn cùng nhau ở một chỗ, vượt qua ba năm học ngọt ngào mà vô cùng chua xót.

Rõ ràng là rất thích người kia nhưng lại không dám nói ra.

Sợ hãi khi phải nghe từ miệng người đó phát ra những từ giả như: “quái vật”, “biến thái”, sợ hãi bị mọi người xa lánh, sợ việc phải đối mặt với ánh mắt chán chường của cha mẹ.

Còn nhớ khi giúp một nữ sinh đưa hộ cho nam sinh kia bức thư tình mà trong lòng đau đớn không kể xiết, còn nhớ rõ khi bị bạn học chọc cùng nam sinh kia là “tiểu vợ chồng” tuy ngoài mặt thì tức giận nhưng trong lòng lại cực kì vui thích, nhớ cái ngày chia tay người kia tuy lúc đó cười nói nhưng sau lại vùi mặt vào chăn khóc như một tên ngốc tử không sai.

Tiểu tử ngốc năm xưa nay đã là một lão nhân.

Vẫn chưa kết hôn, vẫn không có tri kỉ, vẫn cô độc.

Cái bí mật cho đến bây giờ chưa từng có ai biết, nay lại bị một kẻ không quen không biết trợn chu nói ra hết thảy. Chu Mặc vì vậy mà với kẻ tên Mile kia một bụng cảnh giác, đề phòng.

“Đại thúc không cần dùng bộ dáng cảnh giác như thế mà nhìn ta nha, ta nhìn giống một người xấu lắm sao?” Mile cười rộ lên, “Người nếu là trước kia, người đối với mi thiếu niên như ta chẳng phải là rất yêu thích hay sao?”

Y nói đúng, nếu là trước kia nếu nhìn thấy Mile thì có lẽ Chu Mặc sẽ yêu thương mà mở rộng tay ôm lấy, nhưng kể từ ba năm sau cái sự kiện đó, hắn đã không còn có cái ý nghĩ đó trong đầu, chỉ sợ sẽ nhớ lại cơn ác mộng kia, bất giác, hai bàn tay hắn nắm chặt.

Nữ nhân, hắn e ngại; nam nhân, hắn sợ hãi.

Dần dần Chu Mặc đã tự biến mình trở thành cô độc.

“Ta chỉ là đối với bệnh tình của người có hứng thú, cũng không phải là đối với người mà cảm thấy có hứng thú.” Lấy cái danh thiếp từ trong bóp tiền ra đặt lên bàn, y tao nhã cười, “Ta đột ngột xuất hiện có phải là làm cho người sợ, nhưng người nên tin ta, trên thế giới này tuy có nhiều người có thể chữa được bệnh của người, nhưng nếu là về chuyên môn cao thì chỉ có ta.”

Chu Mặc nghe từng câu phát ra từ nam tử cao hơn mình nữa cái đầu kia căn bản trước mắt chỉ hiện lên hai chữ “hỗn loạn”. Về mặt người kia thật không có chút gian dối, có lẽ nào là nói thật?

“Cho nên đại thúc cứ yên tâm, ta đối với người hoàn toàn không có ý gì xấu, tuy rằng nhìn đại thúc cũng không tồi, nhất là làn da hảo bóng loáng giống như một thiếu niên, huống chi này giờ chúng ta lại cùng nhau ở một chỗ, nhưng ta vẫn chưa bị người câu dẫn a! Ha ha.”

Lời nói đó của Mile khiến cho Chu Mặc có chút xấu hổ, chậm chậm xác định rõ lời nói của y là không hề sai, hắn này vốn không có nhiều tiền, lại còn là một lão nhân đã ngoài ba mươi; nhìn lại kẻ kia, dáng người chuẩn như một người mẫu tuổi thoát nhìn có thể đoán là khoảng hai mươi, sao có thể này sinh tà tâm với một đại thúc thúc như hắn được. Bất quá chính là hắn quá đa nghi, dè chừng.

Bước ra khỏi cửa Mile nhào người hướng đến chỗ Chu Mặc, mỉm cười nói: “Có gì không ổn thì gọi điện ngay cho ta.”

“Vì sao lại là ta?” Chu Mặc đột nhiên mở miệng hỏi, vì sao lại là hắn, trên thế giới này thiếu gì người giống hắn, sao người kia lại nhất quyết chọn hắn?

“Bởi vì. Đại thúc thoát nhìn thực mỗi một, bộ dáng trông thực yếu ớt a.” Luôn cố tỏ ra kiên cường đây chính là lý do, lần đầu tiên gặp gỡ ở sân bay, y không biết vì sao đối với hắn lại có một cảm giác rất đặc biệt, bên ngoài tuy kiên cường nhưng sâu trong ánh mắt thì lộ ra một cái gì đó vô cùng yếu đuối.

Ngày hôm sau, khi Kiệt Khắc tiện đường ghé qua đón Chu Mặc thì nghe được Chu Mặc muốn đổi khách sạn, theo như Chu Mặc nói là vì khách sạn này quản lý không nghiêm, rất nguy hiểm.

“Ở khách sạn cũng không phải là cách tốt, tìm một ngôi nhà ở thì hay hơn.” Trên đường đến công ty Kiệt Khắc nói như muốn giúp đỡ cho Chu Mặc.

“Chưa tìm được chỗ ở thì ở khách sạn vẫn là tốt nhất.” Chu Mặc có chút phiền não.

“Ta có thể nói với Phí Nhĩ Đức một tiếng, người có thể qua chỗ hẩn ở tạm? Hẩn ở nhà chỉ có một mình thật là lãng phí không gian, hẩn lại có xe, người cùng hẩn có thể phân tranh cao thấp, hai kẻ cuồng tăng ca ở cùng một chỗ, ha ha!” Kiệt Khắc cười to nhưng lại thấy trên mặt Chu Mặc có chút bất thường, “Làm sao vậy?”

“Từ từ, người nói là ở chung với Phí Nhĩ Đức sao?” Đường như không thể tin vào lời nói của Kiệt Khắc, Chu Mặc thầm tự hỏi mình liệu có thể cùng với một người lạnh như băng kia ở chung?

“Đúng vậy, người yên tâm đi, Phí Nhĩ Đức sẽ không bao giờ quấy nhiễu đến sự riêng tư của người khác.” Kiệt Khắc còn tưởng rằng Chu Mặc không thích ở chung với người khác nên ôn tồn giải thích.

“Cho dù ta đồng ý, hẩn cũng sẽ không bao giờ đồng ý.” Chu Mặc cười khổ một tiếng, người kia quả là chán ghét mình, mỗi ngày lại giao cho hẩn một mớ công việc, lại còn bắt làm tăng ca.

Vỗ vỗ bả vai Chu Mặc, Kiệt Khắc cười nói, “Phí Nhĩ Đức không phải là một người keo kiệt, cùng ở chung với hẩn người sẽ nhận ra hẩn có nhiều ưu điểm, hẩn cũng sẽ phát hiện ra người là một người vô cùng hấp dẫn.”

7. Chương 7: Lời Nói Thật Khi Say Rượu

“Cám ơn ngài, bác sĩ.”

“Không phải khách sáo, đi thông thả.” Bệnh nhân vừa đi khỏi thì từ ngoài cửa vang lên tiếng gõ nhẹ, một cô gái tóc vàng lặng lẽ bước vào, ánh sáng chói chang chiếu rọi căn phòng bày trí đơn giản, vị bác sĩ vẫn nhàn nhả ngồi trên ghế, dùng bút gõ vào mặt bàn thủy tinh.

“Làm xong việc rồi sao, đại mỹ nhân?” Ngẩng đầu lên, nở ra một nụ cười mê muội, mái tóc vàng dưới nắng mặt trời tỏa ra một thứ tinh quang chói lọi mê lòng người, khiến cho kẻ đứng trước mặt khó mà mở to mắt nhìn rõ ràng.

“Đã tìm được con mèo mới?” Cô đặt xuống trước mặt chàng trai một ly nước trái cây, mắt nhìn lên bài ghi chép hiện trên màn hình vi tính, nói, “Là một nữ nhân Trung Quốc?”

“Không, là nam nhân.”

“Nga?”

“Nhìn hẩn cũng rất được.” Chàng trai cười, thích thú nói thêm một câu.

“Đừng đùa quá mức, cái người lần trước bị người đùa bỡn vẫn còn ở trong bệnh viện tâm thần, Mile, dù sao thì người cũng là bác sĩ!” Nữ nhân dường như thở dài, ánh mắt liếc nhìn qua bản ghi chép trên máy tính hiện ra cái tên — Chu Mặc.

” Ta thích mọi người gọi ta là một chuyên gia tài chính hơn là một bác sĩ giỏi.” Tắt máy tính, Mile đưa đôi mắt lục lưu ly nhìn cô gái, trên đôi môi một nụ cười ngọt ngào

Công việc, công việc, lại công việc!

“Hô. . . .” Rốt cục cũng làm xong! Chu Mặc vươn vai một cái để giảm bớt sự nhức mỏi nơi thắt lưng, trong lòng thầm tính toán xem cuối tuần sẽ đi đâu để vận động gân cốt, chứ nếu như thế này mãi, hẳn cũng từ người khỏe mạnh cường tráng thành tên yêu nhược, bệnh hoạn.

Huống chi, mọi người đều nói kẻ ở độ tuổi trung niên rất dễ bị mập, trong đầu ngấm ngấm hiện ra hình ảnh bản thân bất chợt xuất hiện một cái bụng tròn như phụ nữ mang thai ba tháng, hẳn không nhìn được mà rùng mình vài cái. Vuốt mồ hôi trên trán, Chu Mặc cảm thấy lạnh cả người, hẳn nhất định phải vận động nhiều hơn mới có thể giữ sức khỏe tốt.

Lời tuy là nói như vậy, nhưng hiện tại hẳn chỉ muốn ngay sau khi về nhà chạy vào phòng tắm xả nước, sau đó ăn một bữa no nê rồi lên giường nằm ngủ.

Y phục chỉnh tề trước khi đi làm do làm việc quá nhiều mà trở nên hỗn độn, nhàu nát, bất quá lúc này, tầng 18 rỗng không chỉ còn lại mình hắn, vậy cũng chẳng cần e ngại làm gì, nghĩ thế Chu Mặc liền đem áo khoác cởi ra, mở nút áo sơ mi phơi bày một khoảng ngực lớn, tùy ý phóng tác mà không biết rằng, giữa bóng đêm huyền sắc mơ hồ, tấm da thịt kia như phát ra luồng ánh sáng lưu ly hấp dẫn động lòng người.

Ôm theo một số công văn tiến đến thang máy, ngẩng đầu lên nhìn thấy thang máy đang bắt đầu đi xuống đến tầng thứ 28, “Có thể nào sẽ gặp lại hắn chứ. . . .” , ý nghĩ bất chợt hiện lên kia khiến Chu Mặc không khỏi một phen cười khổ, lắc đầu. Loại người giống như Phí Nhĩ Đức sau giờ tan sở còn có lý do nào mà ở lại công ty, hẳn chắc đã đem cô bạn gái quyến rũ của mình đến một quầy bar nào đó để hẹn hò rồi. Cái con người như tổng tài ấy, chỉ thích hợp với lối sống tự tại, tiêu sái, nào có phải giống như hắn, mặt trời đã khuất bóng từ lâu vẫn trụ tại công ty, một mình chiến đấu với núi công việc.

“Đình!” Tiếng thang máy vang lên, cánh cửa kim loại trơn tuột mở ra , bên trong rỗng tuếch không một bóng người.

“Quả nhiên là không có ai.” Chu Mặc cất tiếng mà không hề biết rằng trong giọng nói của mình ẩn ẩn có một cái gì đó tựa như là mất mát. Bước vào thang máy, hắn lại thực thi cái hành động không biết từ bao giờ đã thành thói quen, đưa tay vò vò đám tóc bù xù của mình. Bỗng nhiên di động reo lên hai tiếng, mở ra thì thấy tin nhắn của cô em gái hiện thời còn đang ở tại Trung Quốc. Bíp một cái, phong thư bé nhỏ trên màn hình được khai mở, lập tức hiển hiện trên màn hình là cái đầu rối bù xù trông như ma nữ, cùng ở trong góc thang máy mà la hét thảm thiết.

Tiểu muội xấu xa.

Chu Mặc bắt đầu thấy cả người phát lạnh, khẩn cấp bấm nút mở thang máy ra mà chạy đi, thật là muốn dọa người ta chết mà....

Thực mạng một hồi cuối cùng cũng ra khỏi tòa nhà, mới tính đi gọi điện thoại công cộng, thì đột nhiên một khuôn mặt từ phía sau bất ngờ hạ xuống vai hắn, “Quý a!” Nam nhân kinh ngạc quay đầu nhìn lại, không khỏi sững sờ: “Phí Nhĩ Đức?”

Người kia có khí chất giống như một ngôi sao điện ảnh, trong công việc lại tài giỏi hơn người, lương bổng cao chót vót nhưng vẫn là một màn lạnh lùng, lãnh khốc, giờ khắc này tự nhiên lại giống như quỷ từ phía sau lưng người ta mà lao đến, Chu Mặc đỡ lấy người của Phí Nhĩ Đức đang lao đảo nhưng là đỡ không được mất thế mà ngã xuống đất.

Một mùi rượu nồng nặc tỏa ra làm hắn khê nhãn mặt lại, tên này rốt cuộc là đã uống bao nhiêu đây? Hẳn như thế nào mà nặng như vậy! Đè ta muốn tắc thở rồi.

“Phí Nhĩ Đức! Tỉnh lại ! Đừng có đè lên người ta như thế. . . .” Làm sao bây giờ, Chu Mặc thầm than khóc một tiếng, ngày mai là cuối tuần, vì sao lại muốn hắn phải gặp người này chứ?

Một bên đỡ người Phí Nhĩ Đức dậy, một bên cấp bách bấm gọi cho Kiệt Khắc nói phải làm như thế nào, người kia chỉ thần nhiên nói: Người đưa Phí Nhĩ Đức ra xe đưa hắn về, địa chỉ là XXXX, hôm nay buổi tối đãi một vị khách quan trọng, hẳn không thể nào mà từ chối uống rượu được, nhờ người quan tâm chăm sóc hắn, buổi tối nay nên ngủ lại cùng hắn, cứ như vậy đi, gặp lại sau.

“Kiệt Khắc. Uy! Khoan đã.” Điện thoại đã bị khóa, có lẽ Kiệt Khắc và bạn gái của hắn còn đang bận rộn yêu nhau.

Đưa mắt nhìn vào Phí Nhĩ Đức đang dựa vào người mình, Chu Mặc nuốt nước bọt, cổ họng chế những tầng cảm xúc đang dâng lên như thủy triều đập vào lòng, cần cần dục dục mà dịu tổng tài ra xe.

“Phí Nhĩ Đức, chìa khóa xe của người đâu?” Chu Mặc thở dài, liếc mắt nhìn đến chiếc xe thể thao đời mới, đúng là người có tiền thế nha.

“Người. Người là ai?” Ba một tiếng đem người đó đẩy dựa vào xe, Phí Nhĩ Đức dùng đôi mắt màu xanh của mình nhìn chăm chăm vào Chu Mặc, phía trong đó không khỏi chứa nghi ngờ.

Người đó dựa vào. thật là gần quá!

Hít vào một hơi thật sâu, Chu Mặc đem người Phí Nhĩ Đức đẩy ra một bên nói: “Chu Mặc, ta là Chu Mặc, cấp dưới của người! Mau nói cho ta biết chìa khóa xe của người ở đâu?”

“Chu. Mặc” Đem tên của người kia lẩm bẩm trong miệng, Phí Nhĩ Đức như bừng tỉnh lại nói, “Úc. Ta nhớ rõ người, người là một kẻ vừa già lại còn là một gã nam nhân Trung Quốc lỗi thời, ách. nụ cười của người khiến cho ta thực chán ghét, Chu Mặc.”

8. Chương 8: Chào Buổi Sáng, Chu Mặc

Tấm thẻ được đưa vào, cánh cửa phòng tự động mở ra.

Ở Mi không ít người không chỉ được hưởng lương cao, mà còn được cấp cả xe, cấp chỗ ở, ngay cả các khoản phí như điện sinh hoạt hay điện thoại cũng được trợ cấp, điều này làm cho một kẻ không xe không nhà phải đi ở khách sạn như Chu Mặc hăm mộ không thôi.

Hai con người bước ra khỏi bóng đen tiến vào phòng, dùng hết sức để diu cái kẻ đang say khướt bên mình, vừa nặng nề bước vừa thở hổn hển, Chu Mặc ai oán kêu thốt: “Sao người lại nặng vậy hả.?”

“Ai nha!” Một tiếng la thảm thương vang lên, vừa rồi bị ánh sáng trong phòng làm cho lóa mắt không để ý được phía trước có một bậc thang, kết quả là ngay lập tức ngã sào trên đất. “Ba” – âm thanh của cơ thể hung hăng nện lên sàn gỗ trơn bóng, không chỉ có như thế, Chu Mặc mơ mơ màng màng phát hiện ra rằng Phí Nhĩ Đức hiện tại chính là đang đè lên người của mình.

Đau quá a, phổi như muốn vỡ ra.

Chống hai tay ra phía sau, hấn cổ hết sức bình sinh, bằng mọi giá đẩy cái tên đàn ông say bí tỉ đang đè ép trên cơ thể mình, Chu Mặc hét lớn: “Phí Nhĩ Đức, đứng dậy mau! A, người thật sự là rất nặng!”

Nam nhân kia miệng bỗng phát ra tiếng nói khê, nhưng hình như là vẫn không có ý định đứng lên, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng của Chu Mặc, đầu cọ cọ vào người của hắn, miệng vẫn tiếp tục phát ra những âm thanh say rượu ngả ngớn đầy sức gợi cảm: “Lệ Sa.”

“Ta không phải Lệ Sa!” Dừng tay! Dừng có sờ loạn!

“Là Trần Ny sao?” Hơi thở mang theo mùi rượu của nam nhân kích thích kịch liệt đến thần kinh của Chu Mặc, giọng nói có chút khàn khàn nhưng âm thanh lại vô cùng quyến rũ khiến Chu Mặc thấy trong tâm ngứa ngáy một trận, “Trần Ny của ta.”

Lúc đầu là Lệ Sa, sau lại đến Trần Ny, này Phí Nhĩ Đức người là người như thế nào hả!

“Ta là Chu Mặc! Chu Mặc!” Dùng sức đẩy, Phí Nhĩ Đức trên người vẫn không ngừng nói, bàn tay không chịu an phận cứ sờ tới sờ lui, động tác sờ soạn đó khiến cho Chu Mặc trong lòng chợt dâng lên một cảm xúc khó tả, đã nhiều năm không cùng nam nhân ở gần, giờ đây lại cùng Phí Nhĩ Đức thân cận khiến cho đại não của hắn nhất thời tê liệt.

“Cuối tuần? Người cuối tuần thường cùng ta ở trên giường? Ngày mai chính là cuối tuần, chúng ta bắt đầu nhé.” cứng ngắt thốt ra hai chữ “Cuối tuần”, một tổng tài ngày thường bình tĩnh lạnh lùng nay

bỗng trở thành một kẻ ăn chơi phóng dăng, cùng với hơi rượu tỏa ra, khoe môi mê người khe khẽ nở nụ cười cười, Phí Nhĩ Đức bỗng nhiên nắm lấy cằm của Chu Mặc mà hôn lên.

“Ngô ——!” Không. Không được!

Nắm lấy áo của Phí Nhĩ Đức cố gắng dùng sức đẩy người này ra, đồng tử màu đen co rút lại, cái cảm giác không thể kháng cự đột nhiên làm cho Chu Mặc trong đầu hiện lên cái cảnh bị xâm phạm ngày đó.

“Ba!” Bàn tay giơ lên đánh xuống ngay sau gáy của Phí Nhĩ Đức.

“Ân ——” Phí Nhĩ Đức kêu lên đau đớn rồi ngã xuống người Chu Mặc bất tỉnh, chắc là đã bị đánh cho hôn mê nên không thấy đối phương nhúc nhích nữa.

Không phải chứ? Chu Mặc hoảng hốt mà theo bản năng áp tai vào ngực Phí Nhĩ Đức. Lúc sau nghe thấy được nhịp tim đều đều phát ra mới hoàn hồn, thở nhẹ nói: “Tim vẫn đập tốt.”

Dường như. là bị một đồng chắn mềm quấn lấy, nương theo khe cửa, ánh nắng ấm áp chiếu thẳng vào, cảm giác thực mềm mại, ấm áp, thoải mái đến mức khiến con người ta không muốn tỉnh lại, cứ mãi như thế mà ngủ tiếp một giấc.

Chậm chạp nâng mi mắt, người nằm trên giường rộng thoải mái, nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, từng tầng mây trắng lười biếng lưu động giữa bầu trời, gió thổi nhẹ như đang dạo một bản nhạc trầm cổ điển, từng đợt nắng gió len lỏi vào cơ thể, làm sự mệt mỏi nhanh chóng hóa hư không.

Đầu óc trống rỗng kia dần lấy lại được ý thức, Chu Mặc miễn cưỡng di chuyển cơ thể nặng nề, chậm rãi đứng lên, đôi mắt đen láy có chút mê mang chớp chớp nhìn xung quanh, sau đó —— lớn tiếng kêu lên: “A a a! Quần áo của ta, quần áo của ta đâu?!” Hắn không có mặc quần áo, hần cứ nhiên người trần truồng mà nằm ngủ trên giường!

“Đem đi giặt rồi.” Một âm thanh có vẻ bức mình từ ngoài cửa truyền vào, âm thanh quen thuộc đó khiến cho đầu óc Chu Mặc lập tức tỉnh táo, hần nhớ là tối hôm qua bị cái tên say khướt Phí Nhĩ Đức đè lên người rồi người đó còn hôn môi hần.

Nam nhân trên mặt bỗng nhiên một trận khô nóng, trong đầu miên man suy nghĩ đến sự việc xảy ra vào tối qua, hần bị Phí Nhĩ Đức cưỡng hôn, hần bị Phí Nhĩ Đức cưỡng hôn! Mùi rượu trên người Phí Nhĩ Đức. Sức nặng của hần.

Dừng lại, đây không phải là thời điểm để nghĩ đến việc này!

Chu Mặc dùng sức lắc lắc đầu, hần thật sự là không có mặc quần áo, cơ thể trần trụi bóng loáng như vách tường, không có chút tì vết.

“Ta như thế nào lại ở trên giường.” Chu Mặc lẩm bẩm.

“Người đương nhiên sẽ không tự mình mà lên được, là ta bế người lên, người ngủ như chết.” Nam nhân ngoài cửa hình như là Phí Nhĩ Đức, sở dĩ nói là hình như, là bởi vì đôi mắt đen láy kia đang hoa hoa lệ lệ giống như là bị người ta đánh cho choáng váng.

Người tiến đến, tự nhiên ngồi xuống giường.

“Quần áo chưa có khô, người mặc đồ cái này.” Phí Nhĩ Đức ném đồ về phía Chu Mặc nói, “Ta là người ưa sạch sẽ, cho nên ta không thể chịu đựng được người mặc quần áo bẩn mà nằm trên giường.”

“Cái kia. thật là ngại quá, xin lỗi.” Không biết Phí Nhĩ Đức có nhớ những hành động của mình hôm qua không? Chu Mặc đợi phản ứng của Phí Nhĩ Đức.

“Nhờ phúc của người, mà ta phải hủy bỏ chuyến đi hôm nay.” Phí Nhĩ Đức lạnh nhạt nói, ánh mắt lướt nhìn từng đầu đến chân Chu Mặc đánh giá, cười nói, “Người đã đến độ tuổi này mà còn giữ được dáng người như thế chắc là phải vận động rất nhiều? Để bồi thường lại cho ta hôm nay người ở lại cùng ta đi đánh tennis.”

“Ta cũng chỉ mới có ba mươi hai mà thôi, nghe người nói giống như ta già lắm rồi vậy.” Chu Mặc bất mãn cười nói.

“Muốn hiểu sao thì tùy.” Có lẽ là không nghĩ tới là Chu Mặc sẽ phản bác lại, mắt Phí Nhĩ Đức sáng rực lên một chút, một lúc sau thì đứng lên đi ra ngoài.

9. Chương 9: Món Ngon Ở Nhà Bếp

Y phục trong tay chẳng những là rất sạch sẽ mà còn tỏa ra mùi thơm ngát, mặc thứ này trên người sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái, Chu Mặc lần bấm một hồi rồi bắt đầu mặc đồ, bất chợt lại thấy có cái gì màu đen nằm trong đồng hồ — là đồ lót hiệu CK.

Cái tên kia... ngay cả thứ này mà cũng chẳng bị sao, sao lại không cho qua luôn đi? Chu Mặc cau mày nghĩ, chưa nói rằng tự tiện cởi đồ của người ta, ngay cả nội khổ đồ lót cũng lột ra bằng sạch, lẽ nào hắn thực sự bẩn như vậy? Hắn hằng ngày vẫn tắm rửa rất kĩ càng mà.

Quả nhiên là một nơi ở sạch quá mức.

Y phục vào cảm thấy thực quá vừa vặn, Chu Mặc vuốt vuốt bộ đồ xa xỉ trên người, cảm giác thật không tồi chút nào, nhưng chợt nghĩ đến việc Phí Nhĩ Đức cũng từng mặc bộ đồ này, trong tâm lại nổi lên trận ngứa ngáy, nhin không được mà cứ dùng hai tay sờ soạng khắp người.

“Là mùi gì vậy?” Một mùi hương khác thường bay đến bên mũi của Chu Mặc, hắn hơi nhíu mày lại, lững thững đi ra khỏi phòng liền đập vào mắt là cái thang uốn lượn nghệ thuật dẫn xuống dưới, trong đầu oanh oanh bỗng nhiên nhớ ra rằng, hắn hôm qua được Phí Nhĩ Đức đưa lên giường, Phí Nhĩ Đức lại đưa mình lên đến tận lầu hai! Chu Mặc há hốc mồm, mà mình lại không hề tỉnh giấc dưới những hành động như vậy (ngủ say thật là dễ chết người...) Phí Nhĩ Đức đến tốt cùng là làm cách nào mà đưa mình lên đây được?

Không phải là đã ôm mình chứ?

“Chết tiệt, làm thế nào đây!” Trong nhà bếp phát ra một âm thanh cắt ngang dòng suy nghĩ của Chu Mặc, hắn đi xuống lầu tiến đến nhà bếp dò xét, thoáng nhìn thấy được Phí Nhĩ Đức trong trang phục bình thường trên tay cầm một con dao đang cắt xuống một thứ gì đó, nhưng nhìn vào động tác làm thì biết ngay được người này không biết nấu ăn.

“Người không biết nấu ăn, vậy không lẽ mỗi ngày đều ra ngoài ăn sao?” Chu Mặc một bên cười cười, một bên xắn tay áo, bước vào trong bếp.

“Bình thường đều là do bạn gái ta làm.” Ba một tiếng vứt con dao sang một bên, Phí Nhĩ Đức có chút bức mình nhìn về phía cái lò nướng, lại “Ba” một tiếng đem cái máy tắt đi một cách thô bạo, phi thẳng một đường, ném cái bánh cháy đen, không ra hình dạng vào thùng rác.

Chu Mặc trong ngực có một trận đập loạn: Phí Nhĩ Đức có bạn gái? Nhưng cũng không có gì đáng để ngạc nhiên, một nam nhân có vóc dáng địa vị như hắn, thì như thế nào mà không có cả khối con gái bám lấy? Chu Mặc trêu ghẹo nói: “Vậy là Trần Ny hay Lệ Sa vậy?” Vừa nói, Chu Mặc vừa đi khắp nhà bếp tìm xem coi có thứ gì có thể nấu được hay không.

“Người vì sao lại biết?” Phí Nhĩ Đức có chút ngạc nhiên hỏi.

“Người nên uống rượu ít thôi, vạn nhất đừng để quá say mà đem hết chuyện cơ mật công ty nói với người ngoài, tổng tài đại nhân a.” Ngoài miệng tuy rằng cười nói, nhưng Chu Mặc biết Phí Nhĩ Đức đã quên mất cái “chuyện xấu” mà đêm qua y đã làm với hắn rồi.

Vừa nói vừa tiến đến mở tủ lạnh, phát hiện bên trong ngoại trừ một đồng bia, chỉ còn một cây hành, nửa túi bánh mật, nửa bao đậu nành, một ít ớt, hòa một ít khoai tây, cà rốt, còn có một hộp sữa đã bị khui, phỏng chừng là do bạn gái của Phí Nhĩ Đức uống còn dư. Mở ngăn đông thì thấy còn một chút cá và cua.

Đối với lời nói của Chu Mặc, Phí Nhĩ Đức không thể chống đỡ lại được, lại nhìn thấy Chu Mặc đem nguyên liệu nấu ăn bày ra, ngữ khí có chút kinh ngạc hỏi: “Người biết nấu cơm?”

“Người xem rồi sẽ biết.” Cầm lấy dao đem cà rốt đi thái ra, bánh mật, ớt đem cắt nhỏ, khước miệng Chu Mặc hơi cong lên, trong mắt hiện lên những hình ảnh trước đây: “Trước đây khi còn ở nhà, cha mẹ đều ở bên ngoài công tác, ta ở nhà phải tự nấu cơm mà ăn. Đồ ăn Trung Quốc ở bên Mĩ không chính thống, hôm nay ta sẽ cho người ăn đồ ăn Trung Quốc chính thống là như thế nào.”

Đạo pháp thuần thực khiến cho mắt của Phí Nhĩ Đức có chút sáng rực lên, nhưng hắn vẫn ôn tồn nói: “Nga? Tay nghề thế nào, như thế này chưa biết, lúc nữa sẽ biết thôi.”

Chỉ thấy Chu Mặc trước tiên làm nóng dầu, rồi sau đó lần lượt cho cà rốt, nấm và đậu phụ đã được cắt nhỏ vào, thêm nước, rồi tiến đến làm cua và sò trong khi đợi luộc chín những thứ trong nồi.

Xoay người đem sữa bò cùng sữa dừa bỏ vào một cái tô, bỏ thêm một ít bột mì, lại đánh thêm một quả trứng vào, tất cả trộn thành thứ hỗn hợp đặc quánh, sau đó bỏ một ít ngô, đưa tất cả cho vào lò nướng.

Đã năm phút trôi qua, Chu Mặc hạ lửa rồi rắc ít cà ri vào trong, sau đó khuấy đều, để nó sôi thêm năm phút nữa, tiếp tục khuấy, cuối cùng là rắc thêm chút tiêu, khuấy thêm lần nữa, một phút sau đó liền nếm thử và cảm thấy vô cùng hài lòng, món này thành công.

Lúc này Chu Mặc lấy cái bánh trong lò nướng ra đặt lên bàn, sau đó cắt một ít hoa quả và phết một chút mứt lên bánh rồi cắt ra để vào hai cái đĩa, hương vị ngọt ngào lan tỏa khắp nhà bếp, làm cho người ta không thể nào kìm được sự đói khát, bất quá lại càng không biết từ đâu có một con chó to phóng vào nhà bếp không ngừng thò ra liên hồi.

“Da, người cũng nuôi chó nữa sao?” Chu Mặc nhìn vào con chó lớn có bộ lông trắng tinh đang đứng dưới chân mình, nhin không được liền sờ vào bộ lông mềm mịn đó của nó.

“Khoan đã. . . .” Phí Nhĩ Đức quát to khi thấy hắn có ý định vuốt ve lên bộ lông mềm mượt kia. Không kịp nghe lời ngăn cản, bàn tay Chu Mặc đã ở trên bộ bạch mao mà mềm mại vuốt ve, hắn ngừng đầu lên, khó hiểu nhìn Phí Nhĩ Đức, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Nó không có cắn người sao. . . .”

“Nó thật là ngoan a, nó tên gọi là gì?” Chu Mặc cười tiếp tục vuốt ve nó, thấy con chó đang không ngừng chảy nước miếng nhìn về phía cái bánh, nhin không được liền lấy cho nó một miếng, con chó kia lập tức đem bánh nuốt vào, ăn không cần nhai.

“Cái con chó này, ta và bạn gái lúc ở gần nhau thì nó kêu la không ngừng, cuối cùng là đem cắn đến mức họ sợ phải bỏ chạy, cũng không có biện pháp nào dạy dỗ được, ta cũng có thích cái con chó này đâu.” Phí Nhĩ Đức thở dài, nhìn người và chó kia đang vô cùng hài hòa với nhau, cười nói, “Nó kêu Yêu Đức Hoa, hình như là nó không thích cái tên này, bình thường dùng có kêu thế này cũng không hề đáp ứng lại.”

Phí Nhĩ Đức cũng ngồi xổm xuống, âu yếm sờ vào đầu con chó.

“Ha hã, hình như là người thích ăn bánh, kêu một tiếng đi ta liền cho người một miếng bánh lớn?” Chu Mặc vẻ sủng nịch cười nói.

“Gấu gấu!” Con chó vươn người đến đớp liếm miếng bánh to trên tay Chu Mặc, vẻ mặt nịnh nọt của nó thiếu chút nữa làm cho Phí Nhĩ Đức tắt thở, này con cầu kia đối với người xa lạ còn thân thiện nhiệt tình hơn với chủ của nó, quả thực là không sao lí giải được.

Phí Nhĩ Đức oán giận nói: “Con chó mà chỉ vì đồ ăn mà bị dụ thì thật là ngu ngốc!” Tuy rằng nói như vậy, nhưng Phí Nhĩ Đức trong lòng cũng tự hiểu, nhìn cảnh một người một khuyển vui đùa đằng kia, cuối cùng cũng chỉ có thể chốt hạ một câu: “Yêu Đức Hoa kì thực quý mến Chu Mặc.”

Cũng không biết vì sao Chu Mặc lại làm ra một bữa sáng đơn giản mà lại vô cùng ngon như vậy?

10. Chương 10: Trung Thu, Ở Chung, Bánh Trung Thu

Thứ hai, sau ngày hôm đó thì hôm nay là thứ hai.

Nếu như không có tin chúc mừng Trung Thu từ người nhà ở phương xa gửi đến thì Chu Mặc chắc cũng quên đi mất rằng 14 tháng 9 hôm nay chính là 15 tháng 8 âm lịch, bất quá bởi vì thời gian có chút chênh lệch nên mới phát sinh vấn đề, Trung Thu lại rơi đúng vào ngày thứ hai, nhưng có thể nào thì đây cũng là ngày lễ không thể bỏ qua được, cho dù là một mình đón lễ Trung Thu đi chăng nữa.

Sáng sớm thứ hai, Chu Mặc vẫn đi làm bình thường, xe taxi vừa dừng lại trước cổng công ty thì nhìn thấy người vừa chia tay hôm qua cũng vừa vặn đến, Phí Nhĩ Đức, thật sự là —— có duyên a!

“Người vẫn đi làm bằng xe taxi?” Phí Nhĩ Đức nói, khẩu khí ôn hòa làm cho Chu Mặc khó có thể nhận ra đây là con người lạnh lùng của hai ngày trước, chẳng lẽ hẳn là người có đa nhân cách?

“Lúc trước Kiệt Khắc cũng có đến đưa đi, nhưng làm thế thấy không tốt, phiền cho hẳn.” Chu Mặc nói, thoáng nhìn trộm thấy trên khuôn mặt anh tuấn của Phí Nhĩ Đức có hai quầng thâm ở mắt, nhìn không được mà cười trộm trong lòng, cặp mắt gấu mèo kia thật hợp với khuôn mặt lúc nào cũng nghiêm túc của Phí Nhĩ Đức, biểu tình thật sự là —— khiến cho người thấy có gì đó vui vui.

Chu Mặc thật cũng không có hiền lành gì.

“Nga, người vẫn ở khách sạn sao?” Chu Mặc không trả lời, hẳn biết Phí Nhĩ Đức sẽ tự mình có câu trả lời, Phí Nhĩ Đức làm sao mà không biết được chứ, vì hôm qua chính hẳn đã đưa mình về khách sạn mà.

“Này Chu Mặc người dọn đến nhà ta ở đi.” Phí Nhĩ Đức đột nhiên đề nghị.

“A?” Chu Mặc trong đầu óc oanh oanh mấy tiếng nổ, còn chưa biết nên trả lời thế nào thì Phí Nhĩ Đức đã cùng đồng người đang cười nói chào hỏi nhau kia đi vào công ty.

“Dọn đến ở?” Chẳng lẽ là. Là kêu ta đến chỗ hẳn ở sao?! Chu Mặc cố gắng giải thoát cho cái cơ thể và thần kinh đang đông cứng của mình nhưng trong đầu vẫn không ngừng tự hỏi câu nói kia thực sự là có ý gì. Sau cùng thẳng bước đi vào công ty, tiến đến bên bàn làm việc, sau đó lại chạy vào WC, khi quay lại liền bắt gặp gương mặt vô cùng cao hứng của Kiệt Khắc. Không để hẳn kịp nói gì, Chu Mặc đã nhanh tóm lấy Kiệt Khắc hỏi: “Kiệt Khắc, Phí Nhĩ Đức nói như thế là có ý gì?”

“Nói cái gì? Như thế nào, hẳn cầu hôn người sao? Ha ha!” Người thành thật như Kiệt Khắc lại bỗng dưng buông ra một câu nói đùa khiến người ta lạnh người.

Nếu là cầu hôn thì tốt, Chu Mặc trong lòng trộm nói một câu, hẳn thích cái cách nhìn của Phí Nhĩ Đức, nó giống như hẳn đang thiếu nợ mình cái gì đó, tuy là nghĩ thế nhưng trong lòng lại không có chút hoảng loạn.

“Không phải, hẳn nói ta dọn qua ở với hẳn.” Chu Mặc thề là hẳn không có suy nghĩ gì bậy bạ, Phí Nhĩ Đức là một nam nhân ngay thẳng, không phải là người có ý đồ đen tối.

“Nga, nhanh như vậy hẳn đã đáp ứng, xem ra các người ở chung cũng không tồi đâu!”

“A? Đáp ứng cái gì?”

“Đáp ứng cho người đến ở cùng với hẳn, người ở khách sạn chẳng phải là không có phương tiện đi lại sao, tên kia phòng ở lớn như vậy, thêm một người vào ở cũng đâu có sao.” Kiệt Khắc nói như vậy, Chu Mặc có chút bình tĩnh, lúc trước Kiệt Khắc nói là sẽ thuyết phục Phí Nhĩ Đức cho mình đến ở chung, Chu Mặc căn bản chỉ nghĩ là người kia nói đùa, không nghĩ rằng Kiệt Khắc nói là làm, càng không nghĩ tới Phí Nhĩ Đức lại đáp ứng điều này.

“Bất quá nhà hẳn có một con chó lớn vô cùng đáng ghét, gặp người liền cắn, lại thích nhất là cắn các mỹ nữ, Phí Nhĩ Đức không biết là đã có bao nhiêu người bạn gái bị nó cắn đuổi đi, ha ha! Người cần phải cẩn thận một chút.”

Chu Mặc cười, ngay cả chính hẳn cũng không biết vì cái gì mà mình lại cười, khoe miệng nâng cao, mặt cũng nóng ran, tóm lại, thẳng đến lúc ăn bánh trung thu lại cảm thấy hình như năm nay bánh kia có chút điểm ngọt.

“Tổng tài, mắt của ngài sao vậy?!” Tầng ba mươi trong gian phòng, cô thư kí xinh đẹp đem tách cà phê vào nhìn thấy hẩn hỗi.

“Ngủ không được tốt.” Không được ngủ tốt? Nói dối hay thật, mình mà cũng có lúc phải nói dối sao.

“Tổng tài, ngài cười cái gì vậy?” Thư kí xinh đẹp buông cà phê xuống bàn.

“Cười?” Mình đang cười sao, Phí Nhĩ Đức buông cây bút xuống cầm lấy tách cà phê uống một ngụm, như nhin không được khéo môi hơi hơi nhếch lên, “Hôm nay nói hẩn dọn đến nhà, nhìn hẩn lúc đó trông thật thú vị.”

“Tổng tài, ngài đang lăm bằm cái gì vậy?”

“Người hôm nay sao nhiều chuyện vậy, Cát Na.” Phí Nhĩ Đức như bị người ta phát hiện ra chuyện xấu, giật nảy một cái, vội vã đem cô thư kí đẩy ra ngoài. Cố gắng lấy lại dáng vẻ trầm tĩnh vốn có, thư thái cầm lên tờ báo, đọc một hồi rồi tự dưng đứng bật dậy, hai con ngươi linh động mở bừng tựa chừng như bị thứ gì đó cuốn hút, ánh mắt chăm chú đáp lại trên một chuyên mục nhỏ tại mặt báo.

“Phổ người Hoa, Lễ Trung Thu sao?”

“Bánh trung thu?”

“Àn ——” Phí Nhĩ Đức lại lăm bằm dường như đang tính toán điều gì đặc biệt.

Cặp mắt của Phí Nhĩ Đức hôm nay là một đề tài rôm rả ở công ty, các loại về “Công phu mắt gấu mèo”, các lời đồn mỗi người đều có cách nói khác nhau.

Là bị nữ nhân làm cũng có, bị nam nhân làm cũng có, hay là do bất cẩn mà thành cũng có luôn.

Cả một văn phòng từ trái sang phải, từ đông sang tây, mọi người cứ như một cái thôn nhỏ ai nấy đều vui vẻ bàn tán, không phân biệt quốc tịch, không phân biệt là người vùng nào, ai ai cũng đều yêu thương nhau mà san sẻ tin tức.

Trong khi đó cái người gây ra họa là Chu Mặc lại vẫn đang tích cực vùi đầu vào việc, không có cùng mọi người đoán già đoán non về việc quảng thâm trên mặt vị tổng tài, hẩn như cũ vùi đầu vào đồng hồ sơ chất cao ngất ngưỡng, vài tháng sau là thị trường ở Chicago được mở, nói như vậy, chắc lúc đó sẽ có được một vài đơn đặt hàng, hẩn có cơ hội nhận được một món tiền thưởng to rồi.

“Đỉnh đỉnh đỉnh.” Điện thoại vang .

“Uy, xin chào, cho hỏi ai.” Hẩn còn chưa kịp nói hết câu, người ở đầu dây bên kia đã vội vàng nói.

“Chu Mặc, hôm nay tan sở người liền dọn đến nhà ta.”

“Phí Nhĩ Đức?” Âm thanh kinh ngạc đó gây ra sự chú ý cho mọi người, Chu Mặc vàng nói nhỏ lại , “Tan sở liền dọn qua sao?”

“Hôm nay không cần tăng ca.” Nghe giọng nói của người đó hình như là tâm tình vô cùng tốt, “Người không định làm bánh trung thu sao?”

“Bánh trung thu?”

“Trung thu vui vẻ.” Sau đó, cúp điện thoại.

Bánh trung thu, đã lâu rồi không nghĩ tới sẽ làm, mình đã ở trong cuộc sống bận rộn nhàm chán khá lâu rồi.

Trung thu này, dường như sẽ không phải là một ngày lễ cô đơn.

Chu Mặc dọn đến nhà Phí Nhĩ Đức, làm bánh trung thu hẩn rất vui vẻ.

Nhìn giống như một “Tiểu gia đình”, hai nam nhân uống trà ăn bánh ngấm trắng, cùng với con chó lớn cũng đang ăn bánh trung thu rất ngon lành.

Con chó này quả thực tham ăn, ăn no nê lại ngửa mặt lên nhìn mặt trăng mà chảy nước miếng, nó tính đem mặt trăng biến thành cái bánh to sao?

Hai nam nhân vô tình nhìn thấy hình vi của chú chó đó phá lên cười to .

Mọi chuyện chỉ vừa mới bắt đầu.

11. Chương 11: Dầu Mát Xa

Cuộc sống ở chung, vừa ngọt ngào vừa đau khổ, Chu Mặc cảm tưởng như đang ở trong một đầm lầy đen tối, cái đầm lầy này khiến hắn vô cùng khó thở và luôn cảm thấy áp lực, đau đớn cùng sung sướng song song tồn tại, sống cuộc giống như đang diễn một vở kịch hay.

Kiệt Khắc cười đùa nói cuộc sống của Phí Nhĩ Đức với Chu Mặc cùng chú chó to kia cứ như một đôi vợ chồng mới cưới, mỗi buổi sáng khi Phí Nhĩ Đức vừa rời giường thì Chu Mặc cũng dọn xong đồ ăn sáng lên bàn ăn, hai nam nhân ăn xong cùng nhau đến công ty, Phí Nhĩ Đức đương nhiên trở thành người lái xe anh tuấn.

Và cũng từ lúc đó, khi Chu Mặc còn đang vui đầu vào công việc thì nhận được điện thoại từ tầng ba mươi: trưa nay đi chỗ nào ăn cơm?

Sau đó, cùng nhau tăng ca, cùng nhau tan sở, cùng nhau về nhà, cùng nhau ăn cơm, nhưng không hẳn là ngủ cùng nhau.

Cuộc sống tân hôn sao? Không tồi a, nếu đúng là như vậy thì tốt thật, Chu Mặc nhiều lần trong lòng thầm nghĩ, chẳng bao lâu sau, hắn cũng bắt đầu khao khát có một cuộc sống cùng với vợ, đi làm rồi lại cùng nhau ăn cơm, nhưng Phí Nhĩ Đức không phải là vợ hắn, vậy mà vẫn cùng nhau ở chung như vậy.

Cho nên mọi người mới thường nói: sự thật luôn tàn khốc.

Quả nhiên là lời nói không sai, đã đem Chu Mặc đẩy xuống vực sâu thẳm.

Những mộng tưởng hảo huyền không phải chỉ dành cho những cô gái, Chu Mặc tuy đã bước vào hàng ngũ đại thúc, nhưng bên tâm nhỏ nhoi lại luôn mơ về giấc mơ thuần khiết tốt đẹp, đây liệu có phải là mơ tưởng hảo huyền hay không?

Nếu Phí Nhĩ Đức thích mình.

Nếu Phí Nhĩ Đức để ý đến mình.

.

Nếu bọn họ đang thực sự sống chung như vợ chồng

Trên thế gian này có nhiều chữ “Nếu” đến vậy sao? Chu Mặc thở dài một tiếng, cầm bút, vùi đầu, tiếp tục xử lý một núi tài liệu, một bên tự nói với chính mình: tháng sau là thị trường ở Chicago được tiến hành rồi, Chu Mặc giờ phút này người còn đang nghĩ cái gì nữa thế?!

Đồng tiền lương đáng thương, không lo làm mà cứ tiêu xài thì tương lai người ở đây sẽ không xán lạn gì đâu!

“Chu Mặc, đi thôi.” Vị tổng tài của chúng ta gần như đã có một thói quen sau khi bước vào thang máy liền bấm nút tầng 18, sau đó như phản xạ có điều kiện nói, “Buổi tối ăn cái gì?”

Lúc trước có thể nhét đại một miếng bánh mì vào miệng là xong bữa tối như giờ đây Phí Nhĩ Đức bỗng nhiên lại biến thành một kẻ kén ăn số một, đây cũng đều là họa do Chu Mặc gây nên.

“Ăn. Thịt kho tàu, cá chua ngọt, hầm lại canh thịt có được không?” Chu Mặc một bên rất nhanh thu gom lại đồ đạc, một bên báo danh sách món ăn, cùng Phí Nhĩ Đức nhanh chóng đi về nhà.

Từ lần đầu tiên ăn đồ Trung Quốc của Chu Mặc làm, Phí Nhĩ Đức không bao giờ đi đến cái nơi có tên gọi... “Đồ ăn Trung Quốc quán”, và cái con chó to kia cũng không còn ăn đồ ăn khô của chó nữa.

Chu Mặc khổ, Chu Mặc mệt, Chu Mặc vừa làm việc cực nhọc ở công ty về nhà còn phải đảm nhiệm việc nội trợ, hẳn chính là trong lòng kháng nghị không thôi!

“Buổi tối hôm nay ta mát xa cho người.”

“Hảo!”

Chu Mặc cứ như vậy mà phải tiếp tục làm.

Hai người một chó sau khi ăn cơm no liền ai làm việc người nấy, Chu Mặc kéo tấm thân mệt mỏi về phòng, thả người vào bồn nước ấm thư thái, sau đó mặc băng quơ bộ quần áo ngủ liền gục lên chiếc giường rộng mà luôn khiến hắn thoải mái không thôi.

Phòng hắn và phòng Phí Nhĩ Đức rất gần nhau, bước ra khỏi cửa nhìn sang bên trái chính là phòng của Phí Nhĩ Đức.

Khi hắn đến ở thì tất cả dụng cụ trong phòng đều có đủ, giường tủ tất cả đều có, hơn nữa thập phần sạch sẽ, Chu Mặc không biết căn phòng này lúc trước có người ở hay không, hay là do cái người ưa sạch sẽ kia liên tục dọn dẹp, tóm lại phòng này thực sạch sẽ, thực thoải mái, hơn nữa lại còn miễn phí.

Với lấy tài liệu tựa người vào đầu giường nhìn vào chỉ thấy những đường vẽ ngoằn ngoèo giống như một bức tranh trừu tượng, cuối cùng mọi thứ đều biến mất. Chu Mặc dường như chìm vào giấc ngủ, trên tay còn cầm xấp tài liệu, người vẫn như thế dựa vào đầu giường, áo ngủ hơi mở nhìn tựa như da thịt kia đang muốn thoát khỏi sự che đậy để phóng túng phơi bày giữa bóng đêm.

“ChuMặc?” Một người nam nhân đi đến, nhìn thấy con người đang nằm với tư thế ngủ như thế kia khoe miệng không khỏi hơi nhếch lên, đi đến bên cạnh giường thấp giọng nói, “Còn chưa có mát xa cho người thì đã liền đi ngủ, mệt mỏi đến vậy sao.”

Một bên cuốn tay áo lên, Phí Nhĩ Đức đem dầu mát xa đổ vào tay mình chà xát: “Nó sẽ làm cho người có một giấc mộng đẹp.”

Thời điểm hai tay đang muốn ấn xuống, Phí Nhĩ Đức thoáng nhìn thấy xấp tài liệu trên tay Chu Mặc, cười khổ một tiếng sau đó đem tài liệu đó để lên đầu giường.

“Thật đúng là một nam nhân tốt, vậy mà trước kia ta hiểu lầm người, thật là may mắn cho ta vì người đã ở đây.” Phí Nhĩ Đức khẽ cười thì để ý thấy tóc nam nhân có chút ướt sũng, dưới mái tóc đen hỗn độn là đôi lông mi dài cong dường như có chút run rẩy.

Gặp ác mộng? Gương mặt ngủ say của Chu Mặc nhăn nhó lại, hàm răng trắng cắn chặt lấy môi dưới, hai cánh tay gắt gao nắm lấy tấm ga giường, ngay cả thân thể cũng đã phát run.

“Thả lỏng.” Lần đầu tiên nhìn thấy người khác gặp ác mộng khiến Phí Nhĩ Đức có chút kinh ngạc, đem hai tay có tinh dầu xoa bóp đưa lên trán người kia, giống như muốn làm tan đi sự thống khổ cho Chu Mặc.

Tiếp đó là bả vai, sau thì đến lưng. Khi đụng phải áo ngủ, Phí Nhĩ Đức không chút suy nghĩ liền đem áo ngủ cởi tới tận bên hông, lộ ra một mảng lớn da thịt màu mật ong, dưới ánh đèn ngủ càng làm nó thêm sáng bóng mê người.

Ôn nhu đem bàn tay xoa bóp chậm rãi trên tấm lưng rộng lớn, dường như là ở đó có keo vậy, một khi đụng vào sẽ không có cách nào mà thu hồi lại được, Phí Nhĩ Đức thấy Chu Mặc sắc mặt đã bình thường trở lại, ngủ nhìn thật sự thoải mái, không khỏi biểu lộ mấy phần ý cười.

“Thật đúng là ngủ như chết.” Hấn lắc đầu cười khở, lần đó say rượu, sau tỉnh lại phát hiện Chu Mặc bị chính mình đặt ở phía dưới, khổi nói là hấn kinh ngạc bao nhiêu, nhưng điều kinh ngạc nhất chính là Chu Mặc kia vẫn ngủ say như heo chết.

Giống như hiện tại, bị người khác nắn bóp trên cơ thể như vậy mà không hề có chút phản ứng.

“Nếu gặp người xấu, người sẽ rất thảm đó.”

Cả lưng đều mát xa xong, kế tiếp là chỗ nào? Tự hỏi rồi thoáng đưa mắt nhìn đến cái mông của nam nhân, Phí Nhĩ Đức bỗng nổi lên một ý nghĩ xấu: “Như vậy còn không mau tỉnh lại?”

Phí Nhĩ Đức thật không có ý đồ gì xằng bậy trong đầu, Chu Mặc kia càng không phải là một mỹ nữ gợi cảm, hấn nói ra thì không có chút gì khiến người ta động lòng được, bất quá là khi Phí Nhĩ Đức đem quần kéo xuống đến mông thì vô cùng sưng sốt, thật xinh đẹp, lại còn rất tròn, cái mông của nam nhân này xem ra thật là tốt.

Phí Nhĩ Đức cho thêm một ít dầu mát xa vào tay rồi ấn xuống, thật là mềm mại, độ co giãn cũng không tồi, không giống một cái mông của một nam nhân suốt ngày ngồi làm việc ở văn phòng.

Hai tay một cách vô thức mà chạm vào, một lúc sau từ mát xa mà chuyển thành vuốt ve, một chút cũng không ngừng lại, giống như đang chìm vào một hồ nước vậy.

Phí Nhĩ Đức bừng tỉnh mà thu hồi hai tay lại, hấn vừa rồi đang làm cái gì vậy?

12. Chương 12: Ý Nghĩ Đen Tối (thượng)

Ngày 14 tháng 9 năm 2008, vào đúng ngày Trung thu của Trung Quốc, Mĩ cũng bắt đầu rơi vào tình trạng khủng hoảng kinh tế, công ty của Lôi Nặc huynh đệ có nguy cơ sẽ phá sản, cơn khủng hoảng này có nguy cơ sẽ lan ra khắp thế giới, mùa đông năm nay tài chính của Mĩ và thế giới sẽ như một trận động đất kinh hoàng.

Ngự tại một tòa nhà cao tầng ở New York là một phòng khám tư nhân, nam tử tóc vàng nhàn nhã ngồi gõ gõ cái bàn phím, thần nhiên uống nước trái cây, khỏe miệng không kiềm được mà nở một nụ cười.

“Tài chính như bọt biển, cuối cùng cũng bị thổi bay đi, cái đám người kia chắc bắt đầu đánh bài chuẩn rồi.” Nhẹ nhàng nuốt xuống một ngụm nước trái cây, Mile cười nói, “Wall Street gần đây nhất định sẽ rất náo nhiệt.”

Nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, Mile nở nụ cười: “Quy mô cuộc khủng hoảng thật không nhỏ a, vẫn là tạm thời không cần tham dự thì tốt hơn, ần. . . . giờ là thời điểm tìm trò vui a, ha ha.”

Phí Nhĩ Đức làm sao vậy?

Chu Mặc bắt đầu hoài nghi Phí Nhĩ Đức đang hối hận vì đã kêu mình đến ở chung, chứ không vì sao cứ cảm giác người kia đang chán ghét mình đến mức không cho mình đụng vào người. Quên đi, loại chuyện này không nên đem ra nói đùa như thế được.

Chu Mặc thở dài, đưa mắt nhìn vào tiêu đề của tờ báo, một tiêu đề đơn giản Mĩ đang thu mua cổ phiếu, như thế là Lôi Nặc huynh đệ sẽ bị phá sản sao. Dù sao thì chuyện này cũng không liên quan đến hấn.

Chu Mặc trong đầu bây giờ rồi không khác gì cái cuộc khủng hoảng kia, giống như mối tình đầu của một tiểu cô nương, nào bộ chỉ toàn hình ảnh của Phí Nhĩ Đức, tên hỗn đản trẻ tuổi đó vì cái gì mà lại làm tổng tài, vì cái gì mà phải vĩ đại như vậy, vì cái gì mà lại đẹp trai anh tuấn như vậy. Hết thấy đều giống như một bức họa, làm cho Chu Mặc bắt đầu phân tâm, bắt đầu ảo tưởng, bắt đầu phiến não.

Thế này vẫn còn chưa đủ sao? Có thể cùng hần ở cùng một chỗ chẳng phải đã tốt quá rồi, người lẽ nào còn muốn cùng hần ngủ trên cùng một giường như vợ chồng? Chu Mặc không ngừng thăm mắng chửi chính mình, là một người có chức vụ và địa vị bình thường, hần biết cái thứ tình cảm đó chỉ có thể vĩnh viễn chôn sâu trong lòng, vĩnh viễn không thể nói ra.

“Buổi tối ăn cái gì?” Điện thoại từ tầng ba mươi lại một lần nữa kêu đến, kết quả là, sau một buổi sáng đầy tương tư, Chu Mặc nguyện ý để cho mọi việc cứ như thường ngày, buổi tối ngồi đối diện với Phí Nhĩ Đức ở nhà ăn.

Bọn họ cần nhất bây giờ là nói về nguy cơ tài chính, nói về thị trường chứng khoán, nói về thị trường bất động sản, nhưng câu nói được nói nhiều nhất vẫn là—— buổi tối ăn cái gì.

Phí Nhĩ Đức người là heo hay sao? Chỉ biết có ăn thôi! Chu Mặc ở trong lòng thăm mắng Phí Nhĩ Đức một phen nhưng vẫn là làm ra vô số món ăn khiến đối phương hân hoan thích thú, sau rồi lại thỏa mãn nhìn Phí Nhĩ Đức ăn một cách ngon lành.

Nhưng ngay khi đang nói về món vịt ở Bắc Kinh, Phí Nhĩ Đức đột nhiên hỏi: “Chu Mặc, người rời bỏ thị trường chứng khoán để đến đây làm sao?”

“Là rút lui sớm.” Thị trường chứng khoán chính là như vậy, có lúc người ta lại cố chấp lao đầu vào, thời gian sau lại lên tiếng trách móc. Rút lui ngay lúc lợi nhuận đang lớn hay chỉ cần đi sai một chút thì lập tức tiêu đời ngay! Ba của Chu Mặc cũng là người chơi cổ phiếu, năm 2007 thị trường chứng khoán của Trung Quốc bỗng tăng vọt, làm cho ba của Chu Mặc bán ra thu vào không ít lời, khi đó Chu Mặc đã có lên tiếng nhắc nhở ba, thị trường chứng khoán cứ như bọt biển, 2008 lại vô cùng thảm hại.

Chu Mặc thấy vô cùng may mắn vì ba hần đã nghe lời hần mà rút lui ra khỏi thị trường chứng khoán.

Chu Mặc nói: “Người lo lắng cho ta?” Nhịn không được khoe miệng cười cười.

“Ta là sợ người phá sản, đến lúc đó cả đời lại phải ở nhờ nhà ta.” Phí Nhĩ Đức cười nói.

“Nếu ta phá sản thật sự, người sẽ cho ta ở đây cả đời chứ?” Hỏi xong câu này Chu Mặc liền làm bộ uống rượu mà quay mặt đi, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia chờ đợi.

“Nói thật Chu Mặc, nếu người là nữ nhân, nói không chừng ta sẽ lập tức đi mua một bó hoa hồng thật lớn sau đó quỳ rạp trước mặt người, ta tuyệt đối không để cho bất kì nam nhân nào khác cướp đi một nữ nhân vừa thông minh vừa nấu ăn ngon như người.” Phí Nhĩ Đức nói, đôi mắt xanh thắm sáng rực làm cho Chu Mặc có chút đỏ khốc đỏ cười, người này hy vọng mình là một nữ nhân, nếu là nam nhân... thì không được sao?

“Đáng tiếc trên thế giới chỉ có một Chu Mặc, và tuyệt đối sẽ không là nữ nhân.” Chu Mặc cúi đầu uống rượu, khi ngẩng đầu lên lại thoáng nhìn thấy Phí Nhĩ Đức vội vàng dời tầm mắt đi nơi khác, không khỏi tò mò mà hỏi một câu, “Người đang nhìn trộm ta sao?”

“Không có.” Phí Nhĩ Đức lắc đầu vô tội.

“Phí Nhĩ Đức, người gần đây rất kì quái.” Chu Mặc âm trầm lên tiếng. “Có khi thì người nhìn chăm chăm vào ta, có lúc lại như muốn né tránh ta, cũng có lúc như sợ tiếp xúc với ta, người bị làm sao vậy?” Bất quá chỉ vài ngày hôm nay, người kia mới trở nên kì quái như vậy.

Xem ra Chu Mặc không hề biết chính mình là nguyên nhân của vấn đề.

Phí Nhĩ Đức vẫn lắc đầu, hần là không thể nói cho Chu Mặc biết: ta hôm trước buổi tối nằm mơ cùng người trên giường.

Quả thực điều này rất hoang đường, Phí Nhĩ Đức lo lắng rằng có phải là đã lâu rồi hần không có đi tìm nữ nhân, nên đầu óc trở nên bại hoại càng ngày càng đem mắt hướng về phía nam nhân Trung Quốc mê người kia.

Có đôi khi đột nhiên nhìn thấy Chu Mặc, hần mặc nhiên trở nên thất thần, những phản ứng sau đó lại vô cùng kì quái, càng đáng sợ hơn là cái cảm giác ham muốn đem người kia đặt dưới thân hảo hảo vuốt ve, làm cho thân kinh Phí Nhĩ Đức bị tra tấn đến cùng cực thống khổ.

Chẳng lẽ ta lại là đồng tính luyến ái? Phí Nhĩ Đức bắt đầu tự hỏi chính mình. Tưởng tượng cái cảnh hắn cùng một nam nhân làm cái loại sự tình kia khiến hắn vô cùng ghê tởm!

Không thể nói cho Chu Mặc biết hôm trước ta nằm mộng thấy hắn cùng ta ở trên giường, Chu Mặc nhất định cũng sẽ cảm thấy ta thực ghê tởm! Trời ạ, chẳng lẽ ta lại là một kẻ biến thái sao?

Trong khi mọi người bị tình hình tài chính làm cho điên đảo, thì Phí Nhĩ Đức lại bị chính những ảo tưởng làm cho đau đầu.

Vì thế ngày hôm sau sau khi tan sở, Chu Mặc đợi hoài mà không thấy Phí Nhĩ Đức đâu nên đành tự đi về, trong khi Phí Nhĩ Đức đã rời khỏi đó từ sớm, hơn nữa lại còn không báo cho Chu Mặc biết.

Sao đây, Phí Nhĩ Đức người nên đi đâu đây?

Hắn cũng đã từng yêu nữ nhân, yêu nhiều nữa là đằng khác, điều đó một phần chứng minh hắn không phải đồng tính luyến ái, đối với nữ nhân vẫn có cảm giác bình thường nhưng tại sao đối với nam nhân đó lại sinh ra tình cảm đặc biệt.

Cảm thấy trong lòng bình an hơn một chút hắn mới trở về nhà, con khuyển kia đã muốn ngủ, nằm duỗi trên đất ngáp dài vài cái, Phí Nhĩ Đức len lén liếc vào thì thấy phòng ăn vẫn còn sáng đèn.

“Chu Mặc?” Trên bàn bên cạnh là món vịt Bắc Kinh được bày biện hết sức đẹp mắt, Phí Nhĩ Đức vừa đi vào thì thấy Chu Mặc đang ngủ gục trên bàn ăn, ở kế bên có vô số món ăn đã nguội lạnh, một cảm giác khó chịu tội lỗi bất chợt ào ào như sóng dâng lên trong lòng.

“Thực xin lỗi.” Hắn thật không ngờ người nam nhân này lại chờ hắn về ăn cơm, chờ đến ngủ gục trên bàn ăn.

Ngay lúc này Phí Nhĩ Đức thấy trong mình có chút gì đó rất hạnh phúc, rồi lại cảm thấy một trận đau lòng không sao hiểu được, nhìn gương mặt nam nhân ngủ say, hắn cau mày vươn tay sờ lên mái tóc đen của Chu Mặc, ngón tay vừa chạm vào khuôn mặt lạnh lẽo của nam nhân thì giống như có điện chạy qua người, giống như là có một ma lực nào đó cuốn hút, Phí Nhĩ Đức không thể tự chủ mà cúi người xuống hôn lên bờ môi xinh đẹp kia.

Ta đang làm cái gì? Phí Nhĩ Đức đột nhiên phát giác hành vi của mình, vừa định dứt ra khỏi đôi môi đó thì bất gặp ngay đôi hắc đồng đang nhìn chằm chằm về phía hắn.

13. Chương 13: Ý Nghĩ Đen Tối (trung)

“Tĩnh? Vì sao lại không về phòng mà ngủ, người nếu bị bệnh, ta sẽ mất đi một trợ thủ đắc lực.” Phí Nhĩ Đức cười nói, dù để che giấu đi sự xấu hổ của mình nhưng cũng không khỏi chăm chú quan sát nam nhân vừa đột nhiên thức dậy.

Người kia bình thường khi ngủ thì có cho là động đất, sóng thần hay người khác tùy ý động chạm cũng vẫn ngáy pho pho, như thế nào mà hôm nay chỉ mới hôn có một cái thì liền tỉnh? Trong lòng không khỏi dâng lên một mạt oán hận, Phí Nhĩ Đức trầm nghĩ.

“Àn.” Nét mặt của Chu Mặc hình như không được tốt lắm, sau khi đưa mắt nhìn Phí Nhĩ Đức thì liền đứng dậy vò vò đầu mình, xắn tay áo lên bắt đầu dọn dẹp, một bàn thức ăn ngon theo bàn tay hắn mà nối đuôi nhau nhảy vào thùng rác.

“Chu Mặc, ta biết là ta sai rồi.” Phí Nhĩ Đức tiến nhanh đến giữ lấy tay Chu Mặc, chân thành giải thích, “Người còn chưa có ăn tối mà” nhìn đồ ăn trên bàn như vậy rõ ràng là chưa có ai đụng qua.

“Không có gì.” Rút tay ra khỏi tay Phí Nhĩ Đức, Chu Mặc tiếp tục hướng tới thùng rác đổ đồ ăn, hắn không phải vì hành động của Phí Nhĩ Đức mà phát hỏa, chính hắn cũng không rõ vì sao mình lại như vậy, đột

nhiên trong lòng lại quan tâm đến một nam nhân, lại còn vì người đó nấu cơm, vì người đó mà chờ đợi, loại biểu hiện này cho thấy hắn đang dần chìm sâu vào hố đen.

Yêu một người nam nhân, với hắn là điều cấm kỵ.

Cho dù là yêu say đắm nhưng tình yêu đâu có nhất thiết phải được báo đáp, chính mình vất vả chuẩn bị đồ ăn ngon cho người mình yêu, nhưng người kia ngay cả một cuộc điện thoại cũng không thèm gọi, chờ đợi để rồi kết cục là đồ ăn kia cũng chỉ đều vứt vào thùng rác.

“Người giận sao, là ta đã sai rồi, cầu người, người muốn ta phải làm thế nào người mới tha thứ cho ta đây?” Một kẻ lạnh lùng như Phí Nhĩ Đức luôn dùng một bộ mặt lạnh như không hề quen biết mình, mà sau khi trở thành bạn sẽ biến thành một con người như thế này sao, loại tính cách này với con chó lớn của hắn hình như có chút giống nhau.

Không tưởng được hai tay nắm lại đưa lên trước ngực, Phí Nhĩ Đức đứng bên cạnh Chu Mặc ra bộ dáng cầu khẩn.

“Không có.” Chu Mặc lắc đầu, cười nói, “Tại sao ta lại vì một chuyện nhỏ này mà tức giận, bắt quá về sau người nếu người không về ăn cơm thì gọi báo cho ta một tiếng.”

“Chu Mặc.” Phí Nhĩ Đức cau mày, nói, “Lần đầu gặp người ta quả thực có chút không thích người.”

“Một lão nam nhân Trung Quốc vừa cổ hủ vừa chán ghét, ngay cả nụ cười cũng khiến người ta cảm thấy chán ghét đúng không?” Chu Mặc cười nói, nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của Phí Nhĩ Đức, hắn nói tiếp, “Đây là điều mà người đã nói khi say rượu.”

“Đúng vậy, ta không thích người như vậy.” Đợi lúc kinh ngạc qua đi Phí Nhĩ Đức nghiêm mặt nói, “Và ta lại càng không thích người giống như thế này, trong lòng không vừa ý ta chỗ nào thì cứ nói ra, hay là người đánh ta cũng được, chỉ xin người đừng giữ trong lòng như vậy ? Người làm cho ta cảm thấy rất tội lỗi.”

“Tốt lắm, hiện tại xin người trừng phạt ta đi.” Cười, Phí Nhĩ Đức một bên cảm thấy vô cùng may mắn khi Chu Mặc không phát hiện ra y vừa hôn trộm hắn một cái, một bên cố gắng làm dịu đi cái bầu không khí này, hiệu quả xem ra cũng không tệ lắm, ít nhất vì lần này Chu Mặc đã cười thành tiếng.

“Nào cùng ta uống rượu.”

“Ngày mai còn phải đi làm.”

“Người nói cái gì, ta không có nghe rõ?”

“. Ta đi lấy rượu.”

Nhìn chai rượu được Phí Nhĩ Đức đặt lên bàn, Chu Mặc không khỏi cười rộ lên lần nữa, sự bực bội lúc trước không hiểu đã tan biến đi đâu hết, yêu thương hờn dỗi trong lòng gần như bị chặn lại, hiện tại có thể cùng một chỗ như thế này không phải cũng tốt lắm rồi sao?

New York buổi tối ôn nhu mà mị hoặc, các ngọn đèn trần ngập như những ngôi sao làm tăng thêm vẻ đẹp cho màn đêm, trên nhà cao tầng, gió đêm mang theo mùi men say hấp dẫn những con người lạc lối.

Chân trần, sau khi tắm rửa hai nam nhân mặc áo ngủ ngồi trên ghế dựa ngay ban công nói chuyện với nhau, một ly lại một ly Martell được rót ra rồi tiếng thẳng vào miệng, Phí Nhĩ Đức mắng Chu Mặc uống rượu như uống nước, Chu Mặc nói là hắn cổ tình, làm cho Phí Nhĩ Đức nhìn chai rượu ngon mà đau lòng không thôi. Ách, cái này... chính gọi là trừng phạt sao?

Bụng rỗng uống rượu, dễ dàng say, cho nên Chu Mặc chẳng được chốc lát đã say bí tỉ.

Nếu nói Phí Nhĩ Đức say thì giống như con lang sói vào đêm trăng tròn, thì Chu Mặc say thì lại giống một con cừu nhỏ, dịu dàng và ngoan ngoãn đến nguy hiểm.

“Chu Mặc?” Tinh thần của Phí Nhĩ Đức bảo rằng Chu Mặc đã say, người kia ủy khuất như tiểu dương, hai mắt chớp chớp, miệng lầm bầm nói điều gì đó không rõ, phản ứng của Chu Mặc suýt chút nữa là làm Phí Nhĩ Đức tức cười đến chết.

“Úc, thượng đế, sao người có thể tạo ra một lão nam nhân đáng yêu như thế này?” Đưa tay chạm vào hai đôi má hồng hồng của nam nhân, người sau bất mãn nói lầm bầm nhưng không có cự tuyệt, đưa mắt hướng về phía Phí Nhĩ Đức không hề chớp mắt, ánh mắt nhìn như muốn hỏi người kia đang muốn làm cái gì.

“Ha hả, Chu Mặc người say rồi.” Tiến gần đến nam nhân, tiện tay lấy ly rượu ra khỏi tay Chu Mặc, Phí Nhĩ Đức ôn nhu nói, tò mò nhìn nam nhân đang say rượu..

“Say?” Một lúc sau Chu Mặc hơi thở mang theo mùi cồn phát ra một chữ, lời nói giống như đang cân nhắc điều gì.

“Đúng vậy, say.” Có lẽ là do tác dụng của cồn, Phí Nhĩ Đức nhìn chăm chăm vào đôi môi hồng căng mọng nhện không được mà hôn trộm một cái, cái hôn trộm kia Chu Mặc không hề để ý đến, lẽ ra Phí Nhĩ Đức phải cảm thấy may mắn vì điều này, nhưng tại sao trong lòng lại có chút nuối tiếc.

Hắn rất muốn nhìn thấy biểu tình của Chu Mặc khi phát hiện ra mình hôn trộm hắn, nhưng Chu Mặc lại không phát hiện ra, hơn nữa cái kia hôn quá ngắn giống như là lướt qua thôi.

Làm lại lần nữa xem sao?

Vừa nghĩ đến là làm ngay, Phí Nhĩ Đức không còn tự chủ được mà nghiêng người về phía trước hành động, có chút kích thích, còn có chút giống như bị điện giật, toàn thân run rẩy không ngừng.

Hai đôi môi mang theo mùi vị cồn ma sát vào nhau.

Mở mắt ra, ánh mắt Chu Mặc vẫn như củ ánh mắt mơ hồ lại làm tăng thêm sự dục tính, yêu thương trong lòng nhanh chóng mà cuộn cuộn nổi lên. Dùng tay che đi đôi mắt đó, Phí Nhĩ Đức chuyển đầu lưỡi, thật dễ dàng chui vào khoang miệng của nam nhân mà lộng hành.

Thật sự là, quá dễ dàng phá vỡ.

Một bên tiến vào hôn sâu khám phá khắp khoang miệng, Phí Nhĩ Đức bắt đầu miên man suy nghĩ, Chu Mặc say rượu khẳng định không phải lần đầu tiên, trước đây không biết có người nào giống như mình lợi dụng y như thế này mà làm loạn không?

Đôi môi này đúng là một loại mỹ vị say lòng người.

Có chút ghen tị, có chút không thoải mái, còn có chút tức giận.

Chu Mặc người này như một tên ngọc, ngủ thì như chết, say thì giống một con cừu non, tùy ý người khác có làm bất cứ gì cũng không hề phản kháng, nếu mà không may mắn gặp phải một tên không tốt thì phải làm thế nào đây?

Phí Nhĩ Đức nghĩ mà hoàn toàn quên rằng chính mình cũng là con lang sói ăn hiếp con cừu non kia.

“Ngô.” Có lẽ không thể hô hấp nên tiểu dương kia khó chịu mà hừ hừ hai tiếng, đại hôi lang đột nhiên tỉnh ngộ, liền nhanh chóng ly khai, không lâu sau phát ra câu nói: “Ta đang làm cái gì thế này?”

14. Chương 14: Ý Nghĩ Đen Tối (hạ)

“Ta đang làm cái gì thế này?” Phí Nhĩ Đức ngừng lại, có chút mê loạn nhìn vào đôi môi đang mấp máy kia, lúc này mình vừa hôn, là hôn, hay không phải hôn.

“Không quan trọng.” Phí Nhĩ Đức đã phân định rõ chính mình hiện tại không phải say vì men rượu, mà là say vì đôi môi của người kia, cho nên. tất cả đều không quan trọng. Với hắn mà nói, thực là thoải mái khi cuối cùng cũng nói được ra lí do này.

Cúi người xuống, một lần nữa say mê hôn lên đôi môi của Chu Mặc, thật mềm mại, thật căng mọng, mang theo hơi ấm và mùi hương của rượu, ôn nhu hòa tan với bóng đêm, gợi lên dục vọng vô tận, tất cả đều trộn lẫn vào nhau.

Hôn đủ chưa? Hình như là chưa đủ, thật muốn cứ muốn được hôn mãi như thế này, nếu không phải gió đêm có chút lạnh, cảm giác được Chu Mặc có chút run rẩy không nói không chừng Phí Nhĩ Đức đã có ý định ngủ ngoài ban công.

Chu Mặc thoạt nhìn không phải là gầy, nhưng lại có dáng người phi thường xinh đẹp, sự xinh đẹp làm cho những người cùng tuổi phải ganh tỵ, làm cho nữ nhân chỉ cần liếc mắt nhìn qua một cái cũng sẽ không thể quên, mà có lẽ nam nhân cũng như thế cả?

Chung chung, tóm lại, Phí Nhĩ Đức nhớ rõ rất rõ ràng.

Chỉ có điều, khi ôm lấy người này lại không tưởng tượng được người này lại nhẹ đến vậy, hai tay ôm bết lấy theo kiểu “Công chúa”, đem Chu Mặc ôm đến bên giường.

“Ngô. . . .” Cơ thể tiếp xúc với cái giường ấm áp, tuy say rượu nhưng Chu Mặc vẫn theo bản năng mà tìm kiếm nguồn nhiệt, thứ vừa mềm mại, vừa ấm áp, lại có thể ôm được.

Phí Nhĩ Đức cũng có chút mệt mỏi, cũng ngã xuống giường, vừa nghiêng đầu thì nhìn thấy Chu Mặc giống như con bạch tuộc ôm chặt lấy cái gối, còn cọ cọ mặt vào gối nữa chứ, làm cho người ta nhìn thật là —— tức.

Có ta ở đây sao không ôm lại đi ôm cái gối đó? Phí Nhĩ Đức tức giận tiến đến, giật lấy cái gối nằm kia, ném thẳng nó vào thùng rác, sau đó lấy chính tay của mình thế chỗ cái gối.

Chu Mặc cảm giác bị mất đi nguồn nhiệt mềm mại, liền ngay lập tức hươ loạn hai tay, kiếm tìm một cái khác và... chẳng tốn chút công sức mà tìm thấy một luồng hơi ấm mới. Một tay lại một chân, Chu Mặc khoát lên người Phí Nhĩ Đức, dịch chuyển cơ thể, tìm vị trí tốt, tiếp tục... ngủ.

“Chu Mặc?” Chu Mặc đương ngủ, còn tinh thần và bộ dáng của Phí Nhĩ Đức giờ đây vẫn còn nguyên hình của một con lang sói, hẳn chưa muốn ngủ thì làm sao có thể để con cừu non ngủ yên lành được chứ? Buồn cười!

Thoáng nhìn cái chân Chu Mặc khoát trên người mình, nó thực dài, bắt giác cái ý nghĩ xấu xa lập tức trở lại trong đầu, trong tâm ngứa ngáy không thôi. Phí Nhĩ Đức bắt đầu thực hiện ý đồ đen tối của mình. Hai tay nhẹ nhàng chạm vào đôi chân dài của nam nhân đang trần trụi trong không khí, từ bắp chân, sau đó đến đầu gối và cuối cùng là nơi được áo ngủ che đậy bắp đùi, lúc đầu chỉ là chạm nhẹ nhưng dần dần lại biến thành vuốt ve.

Thật nhẵn, cũng không quá mềm, co dãn hảo.

Không hổ là người thường xuyên rèn luyện.

Ca ngợi hai câu, Phí Nhĩ Đức lại bắt đầu đi khám phá những chỗ khác, tóm lại thẳng đến trước khi Phí Nhĩ Đức đi ngủ, trên người Chu Mặc không có chỗ nào mà Phí Nhĩ Đức bỏ qua.

Lúc tỉnh lại, Chu Mặc có chút sững sờ, đây không phải phòng hắn, không phải giường hắn, ở đây không có mùi vị của hắn, nhưng lại có một mùi vị vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến mức ngay lúc sau Chu Mặc lập tức nhận ra, hắn đang ở trong phòng Phí Nhĩ Đức, nằm trên giường Phí Nhĩ Đức.

Sờ sờ bên cạnh, chỗ đó còn lưu lại một chút hơi ấm.

Chẳng lẽ bọn họ tối hôm qua ngủ cùng nhau sao?! Vừa nghĩ tới điều này, mặt có chút nóng lên, lắc đầu, hiện tại không phải thời điểm để phát xuân, nam nhân cùng nam nhân ngủ là chuyện bình thường, nhưng có khi nào Phí Nhĩ Đức đối với mình động tay động chân không?

Chu Mặc vừa nghĩ đến lại lập tức phủ định ngay cái ý nghĩ đó.

Hắn không nhớ rõ là hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng lần đầu tiên ở trong phòng Phí Nhĩ Đức, nam nhân trong lòng trần ngập tò mò, phòng đơn giản mà sạch sẽ, giống như con người của Phí Nhĩ Đức vậy.

Sự tò mò trỗi dậy, mặc kệ cái đầu đang đau nhức vì rượu, Chu Mặc bước xuống giường đi một vòng đánh giá phòng của Phí Nhĩ Đức, đảo mắt nhìn đến chiếc bàn học của tên tổng tài, bên trên có một khung ảnh.

Suy nghĩ một hồi rồi tiến đến xem đó là cái gì, đập ngay vào mắt là bức hình của một nữ nhân xinh đẹp.

Có thể đây là bạn gái hần.

Chu Mặc cũng từng nghe Kiệt Khắc nói trước kia Phí Nhĩ Đức từng có bạn gái, người này cũng giống như Chu Mặc là người duy nhất không bị con chó to kia cắn, còn nghe nói người đó về việc bếp núc cũng không tồi.

Chu Mặc không biết vì lí do gì mà nữ nhân kia lại nói lời chia tay với Phí Nhĩ Đức, nếu đổi lại là hần thì hần sẽ dùng cả đời mà gìn giữ nó.

Khung ảnh tuy rằng bị úp xuống , nhưng hần biết là Phí Nhĩ Đức vẫn chưa quên được nữ nhân kia.

Ngoài cửa âm thanh của Phí Nhĩ Đức vang lên khiến Chu Mặc nhất thời hoảng hốt: “Chu Mặc, người tỉnh rồi sao?”

“Ân, đã tỉnh.” Vội vàng đem khung hình trả về chỗ cũ, Chu Mặc quay người lại thì thấy Phí Nhĩ Đức vô cùng phần chân bước vào, mái tóc vàng vẫn làm người ta chói cả mắt, tinh thần xem ra cực kì tốt, tốt đến mức làm cho Chu Mặc ghen tỵ, vì sao đêm qua rõ ràng hần cũng uống rượu nhưng lại không hề bị nó làm cho thống khổ chút nào, chẳng những thế mà trên mặt một mạt vô cùng phần chân giống như người vừa mới qua đêm tân hôn.

“Thế nào, bao nhiêu năm rồi mà vẫn theo đuổi một nữ nhân, người quả thực là một kẻ chung tình.”

“Ha ha, ” Phí Nhĩ Đức cười thần bí, “ Bao nhiêu năm qua thật ra không có yêu, nữ nhân xinh đẹp ấy cũng không có lấy một ai, bất quá hôm nay lại phát hiện ra một thứ vô cùng quý giá.”

Là ý gì? Chu Mặc hướng mắt tới Phí Nhĩ Đức như đang đợi câu trả lời. Nhưng Phí Nhĩ Đức không thể nào đem chuyện tối hôm qua chính mình hết hôn rồi lại mò mẫm lung tung trên người Chu Mặc nói cho hần biết.

Quốc gia tư bản chủ nghĩa, cho dù là say rượu cũng phải đi làm, bất quá là tự dưng Phí Nhĩ Đức trong lòng lại trỗi dậy lòng hảo tâm lâu lâu lại nghe thấy điện thoại từ tầng ba mươi gọi xuống tầng mười tám hảo hảo hỏi thăm sức khỏe của đại thúc, số lần lại mỗi ngày tăng lên, đã làm cho Kiệt Khắc chú ý đến mà lấy đó làm trò tiêu khiển để trêu chọc.

“Chu Mặc người mau nói cho ta biết, người làm thế nào mà khiến cho Phí Nhĩ Đức hồn điên phách đảo thế hả?”

“Các người có phải là đang yêu nhau rất cuồng nhiệt hay không?”

Nghe một lúc, những lời này thật khiến cho Chu Mặc phát điên, vì thế không chút khách khí mà đem quản lý đại nhân tổng ra khỏi văn phòng, tuy rằng biết là Kiệt Khắc chỉ có ý đùa giỡn thôi nhưng Chu Mặc vẫn không thể bình tĩnh được, Phí Nhĩ Đức gần đây rất ôn nhu những cũng thật kì bí, hành động đó không khỏi làm cho hần sinh ra một ảo giác —— Phí Nhĩ Đức thích hần chăng?

Ảo giác, tuyệt đối là ảo giác.

Tên kia tuy cho mình ở nhờ miễn phí nhưng lại coi mình như một cu li nhà bếp, mình thì chỉ có thể dùng cách đó mà báo đáp thôi, chúng ta chỉ là bằng hữu, đừng nghĩ sai lệch!

“Đỉnh linh linh.” Điện thoại lại vang , Chu Mặc không nghĩ ngợi nữa lập tức đứng dậy, sau đó quát: “Ta nghe rồi, ta khỏe đủ chưa, người đừng có gọi nữa !”

“Người tốt thì tốt, người cũng không hỏi ta có khỏe không hay sao !” Điện thoại đầu kia vang lên giọng của một nữ nhân khiến cho Chu Mặc có chút giật mình.

“Tiểu Tuyết?”

“Ca, ta muốn uống sữa lạc của Mi!” Điện thoại từ bên kia truyền đến âm thanh vô cùng sung sướng của em gái Chu Mặc.

15. Chương 15: Cuộc Điện Thoại Lạ

“Chu Mặc, người đang làm cái gì thế?” Buổi tối về đến nhà sau khi ăn cơm xong, Phí Nhĩ Đức dọn chén mang đi rửa. Xong việc đi ra liền không thấy Chu Mặc ở phòng khách, đi đến phòng của nam nhân thì thấy người này đang ngồi trước màn hình máy tính, liếc nhìn thì thấy hắn đang xem gì đó. Liếc nhìn vào thì thấy một dòng to tướng. Đặt sữa bột.

“Ha hã, người nói thật đi, có phải là ở ngoài có đứa nhỏ không?”

“Không phải.” Chu Mặc cười nói rồi tiếp tục điền vào đơn đặt hàng, khi quay đầu lại thì thấy gương mặt anh tuấn phóng đại của Phí Nhĩ Đức kề sát mặt mình, thật là kích thích, nam nhân không tránh khỏi phải đem mình hơi ngã ra phía sau, nói, “Ta mua hộ một bằng hữu ở Trung Quốc, hắn trước kia cũng đã giúp ta nhiều.”

“Nga, ta đã biết, là vì sự kiện sữa bột ở Trung Quốc đúng không?” Phí Nhĩ Đức cười nói, “Hắn sở dĩ làm như thế có phải là vì người dân của các người đã không có thể dùng sữa của nội địa nữa phải không, ha hã, huống hồ, sữa của nước ngoài chưa chắc gì đã là tốt tuyệt đối.”

“Ân, ta biết là như thế, nhưng bạn ta vốn là kẻ cố chấp, cùng hắn lý luận thà đầu hàng ngay từ đầu còn hơn, ha hã.” Chu Mặc đóng máy tính, “Tốt lắm, đề tài đến đây là chấm dứt.”

Chu Mặc phát hiện ra rằng hình như Phí Nhĩ Đức không có ý định đi ra ngoài, cứ như vậy mà ở lại phòng mình ngó đông ngó tây, nói thiên nói địa. Nhớ rõ lúc mới dọn về ở Phí Nhĩ Đức đêm nào cũng đi ra ngoài, nửa đêm lại về nhà trong tình trạng trên người toàn mùi rượu cùng mùi phụ nữ, hắn kia thực chất đi ra ngoài làm cái gì, chỉ có trời mới biết.

“Leng keng đình. . . .” Tiếng di động vang lên, Chu Mặc đi tìm cái di động thì đã thấy Phí Nhĩ Đức bắt máy hơn nửa còn tiện thể trả lời thay: “Uy?”

“Không người này, người gọi lộn số.” Chu Mặc còn chưa biết rằng ai gọi, Phí Nhĩ Đức đã nhanh tay cúp máy.

“Là ai?” Tiếp nhận di động từ Phí Nhĩ Đức, trên màn hình hiện ra một dãy số lạ.

“Gọi lộn số.” Phí Nhĩ Đức nhanh chóng đổi đề tài, hướng tới Chu Mặc nói, “Cuối tuần có tiệc rượu, người đi với ta.”

“Tiệc rượu?”

“Ân, tiệc mừng việc chúng ta phát triển thị trường ở Chicago, nhưng chủ yếu là khuếch trương mối quan hệ với khách hàng, cho nên ta quyết định mang người đi, ngày mai ta mang người may vài bộ đồ, đem người biến thành một kẻ anh tuấn mê người, không được để danh dự của công ty bị hoa tốn.” Phí Nhĩ Đức nhẹ nhõm cười.

“Uy! Bộ cách ăn mặc của ta không giống một nam nhân sao?” Chu Mặc quay người đi cười cười rồi đánh một quyền vào vai Phí Nhĩ Đức, “Ta thực xấu lắm sao? Ân?” Phí Nhĩ Đức liên tục khấn cầu xin tha thứ, khiến Chu Mặc cười mãi không ngừng.

Chu Mặc thầm nghĩ: Tiệc cốc-tai sao? Đã lâu rồi không được thưởng thức hương vị cay cay của Martin.

Tiệc trong nước rất bình thường không giống như nước bạn quá nhiều hình thức, hơn nữa chỉ là một bữa tiệc rượu, đưa khách đến KTV để ca hát, uống chút rượu đã coi như có thể lấy được lòng, cho nên trên thực tế Chu Mặc cũng không cần phải tham gia bữa tiệc này, tự nhiên không biết vì sao Phí Nhĩ Đức lại có ý định dẫn hắn theo.

Hiện tại nghĩ đến việc muốn đi hay không đã không còn quan trọng nữa, sự việc quan trọng trước mắt là —— hẳn không có lễ phục phù hợp để đi tiệc.

.

“Làm như vậy thật không tốt, đại tổng tài.” Bị Phí Nhĩ Đức tóm rồi lôi xuống tầng để xe, Chu Mặc không biết gì chỉ thấy Phí Nhĩ Đức mở cửa xe trên lầu, “Không phải là đang còn trong giờ làm hay sao, sao lại đi mua sắm?”

“Đây được gọi là đi công sự, được rồi, lên xe đi.” Phí Nhĩ Đức đem Chu Mặc đẩy vào trong xe, rồi sau đó trở lại chỗ ngồi của người lái ngồi vào và xuất phát.

Ngồi ở cương vị phó lái, Chu Mặc nghiêng đầu nhìn khuôn mặt như bức tượng điêu khắc của Phí Nhĩ Đức, vì cái gì mà lại chọn hẳn? Nếu phải đi tham gia các hoạt động xã giao, thì cái tên lão luyện Kiệt Khắc sẽ thích hợp với vị trí này hơn sao, hơn nữa. Tự nhiên lại mang hẳn đi may quần áo, đổi hẳn tốt như vậy, thực sự lại làm hẳn sinh ra ảo giác rồi.

Ảo giác, với hẳn mà nói tất cả chỉ là giả mà thôi, Phí Nhĩ Đức mới lái xe không lâu điện thoại liền vang lên.

“Chu Mặc, giúp ta nghe một chút.” Phí Nhĩ Đức dùng cầm chỉ chỉ về hướng âm thanh phát ra.

Chu Mặc bật máy nói: “Uy, nhĩ hảo.”

“. Hẳn có ở đó không?” Là âm thanh của nữ nhân.

“Hẳn đang ở lái xe, xin đợi một chút.”

“Là ai?” Phí Nhĩ Đức đem xe đỗ vào bên đường, Chu Mặc trầm mặc không nói đưa điện thoại cho Phí Nhĩ Đức rồi rút tay lại, nhìn thấy Phí Nhĩ Đức nói chuyện điện thoại lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc, sau đó Phí Nhĩ Đức xuống xe ra ngoài nói chuyện.

Chu Mặc cười khổ thở dài, liếc mắt nhìn đến người đang đứng ở đằng xa, bình thường Phí Nhĩ Đức nói điện thoại cũng không có tránh mình, xem ra cuộc điện thoại này rất quan trọng với hẳn.

“Cách Lôi Ti.” Nhớ tới cái tên hiện trên màn hình di động, Chu Mặc tự nhủ, “Hình như bạn gái trước kia của Phí Nhĩ Đức tên là Cách Lôi Ti.”

Chờ đợi một lúc lâu Phí Nhĩ Đức cũng trở lại, trên mặt mang theo vẻ như xin lỗi, Chu Mặc biết ý nghĩa của biểu tình kia, nam nhân cười nói: “Người có việc thì cứ đi, ta có thể tự đi.”

“Chu Mặc, ta thật có lỗi.” Phí Nhĩ Đức nhú mày, người là do hẳn mang đi cuối cùng hẳn lại bỏ người ở lại đây.

“Được, đi may đồ đâu nhất thiết là phải có người, người mau đi đi, đừng làm cho tiểu thư chờ lâu.” Chu Mặc một bên cười một bên cởi bỏ dây an toàn xuống, thời điểm đang muốn bước xuống thì Phí Nhĩ Đức đột nhiên nắm lấy tay hẳn, Chu Mặc quay đầu lại nhìn, Phí Nhĩ Đức do dự một hồi rồi chung quy là vẫn cười xin lỗi, lấy thẻ tín dụng trong bóp ra đưa cho Chu Mặc: “Được rồi khi nào xong thì gọi cho ta, ta sẽ đến đón người.”

Thu hồi ánh mắt, Chu Mặc gật đầu cười rồi bước xuống xe, khi Phí Nhĩ Đức bắt lấy tay hẳn, hẳn đã mong người kia nói là: ta mang người đi.

Nhưng làm sao lại có thể chứ. Ảo giác chung quy vẫn là ảo giác.

Thở dài, quay đầu nhìn, người kia đã lái xe đi mất rồi.

Quên đi, mình nên làm đúng phận sự của mình, dù sao cũng có thứ này, nhìn nhìn cái thẻ tín dụng trên tay, Chu Mặc đem nó nhét đại vào túi quần. Đang lúc tính gọi xe thì bỗng phát hiện ra một vấn đề —— hẳn không biết chỗ bán âu phục ở đâu.

Gọi điện thoại hỏi? Nhìn vào di động, có nên hay không gọi hỏi Phí Nhĩ Đức?

Di động bỗng vang lên, không phải là Phí Nhĩ Đức, nhưng có điểm quen quen, hình như là —— số mà ngày hôm qua Phí Nhĩ Đức kêu là gọi nhầm số?

Là ai? Chu Mặc bật điện thoại lên nói: “Uy.”

16. Chương 16: Mile

“Này, cái tên tổng tài hay ghen của người có ở gần đó không? Ha hã.” Điện thoại vang lên âm thanh cười khê của một nam tử trẻ tuổi, Chu Mặc nhú mày nói: “Xin hỏi người tìm ai?”

“Đã quên ta? Xem ra người đã đem tẩm danh thiếp ta đưa người cho vào thùng rác rồi phải không, đại thúc, đây là một hành động vô cùng ngu ngốc đó.”

“Là người?!” Đột nhiên nhớ tới nam tử kì quái đã gặp trên máy bay, Chu Mặc không khỏi kinh ngạc, đối phương trái lại ha hã cười, sau đó đột nhiên cúp máy.

“Sao lại thế này?” Chu Mặc cau mày nhìn di động trong tay, người kia cứ nhiên lại gọi điện thoại đến, nghe giọng nói thì không giống như là có hảo ý. Ngay lúc Chu Mặc đang cúi đầu trầm tư suy nghĩ thì phía sau có một chiếc xe thể thao màu đỏ dừng mãnh phóng đến, ngay lúc sắp đụng vào Chu Mặc thì lập tức dừng lại.

Xe đã dừng lại, nhưng Chu Mặc lại bị dọa cho mất hồn mà ngã xuống mặt đất.

“Ôi xem ra kĩ thuật điều khiển của ta tệ quá nhỉ?” Một cái đầu vàng óng mang theo nụ cười tươi rói trên mặt bước ra khỏi xe, người đang đi tới kia hình ảnh đó dường như đã khắc sâu vào tâm trí của Chu Mặc, nam nhân liền trừng mắt nhìn Mile: “Người tới đây làm cái gì?!”

“Ha hã, nhìn thấy người cô đơn bên đường trông bộ dáng thật là đáng thương, ta rất có hảo tâm quan tâm đến người, người cũng nên đối tốt với ta một tí đi chứ.” Bước xuống khỏi xe Mile tiến đến bên Chu Mặc vươn tay ra, nhưng người kia lại không chú ý đến hành động của y mà tự mình đứng dậy, Mile liền thu tay trở về.

“Đại thúc, muốn đi đâu a? Ta cho người quá giang một đoạn.” Nam nhân không phản ứng, phui phui bụi ở trên người rồi đứng ra lề đường đón taxi, Mile liền nói thêm một câu, “Làm miễn phí đó!” Chu Mặc không thèm để ý đến.

“Ta đang đợi người đó!” Vẫn không thèm để ý đến.

“Nơi này rất khó đón taxi, lên xe đi, lão nam nhân người thật là rắc rối.” Liền cầm lấy tay Chu Mặc kéo đi, rồi ném vào trong xe, xong rồi Mile cũng vào trong xe, nhìn Chu Mặc đang trừng trừng con mắt tức giận, bất giác cười nói, “Sếp của người thật là vô tâm nha, nơi này rất khó để gọi taxi.”

“Không có liên quan đến người.” Mở cửa xe để bước xuống, thì phát hiện ra cửa xe đã bị khóa từ lúc nào, Chu Mặc hướng về phía khuôn mặt đang vô cùng vui mừng kia uy hiếp nói, “Người tốt nhất là để ta xuống xe mau lên, nếu không ta sẽ báo cảnh sát.”

“Người cứ việc đi, nếu gặp thì nói hộ với họ là ta vẫn khỏe, ha ha.” Nhìn thấy nam nhân không chút biểu tình nào, Mile ha hã cười nói, “Nói đùa nói đùa thôi, đừng có tin đấy. Người như thế nào lại có thể đối xử với ta như thế? Tốt lắm, người muốn đi đâu?”

Đi đâu? Nếu mà hắn biết thì tốt quá rồi, Chu Mặc không lên tiếng, nắm chặt cái điện thoại trong tay. Lòng Chu Mặc rối bời, hắn không biết có nên gọi điện cho Phí Nhĩ Đức vào lúc này hay không, hắn chưa bao giờ có cảm giác tốt khi nam tử kì quái kia xuất hiện.

Nhưng là, chẳng lẽ gọi cho Phí Nhĩ Đức nói : ta hiện đang bị một nam nhân bắt nhốt ở trong xe, tới cứu ta. Quên đi, càng nghĩ càng buồn cười, hắn là nam nhân chứ không phải nữ nhân.

Thấy Chu Mặc biểu tình trên mặt không hề thay đổi, vẫn giữ nguyên bộ dáng trầm mặc, Mile thở dài: “Xin người đẩy, về mặt người như thế giống như là ta đang ức hiếp người vậy.”

“Đi may quần áo.” Minh vừa nói cái gì thế, tạo cơ hội cho y sao, không phải là lúc nghĩ lung tung, cứ bình thường xem coi hần muốn cái gì.

“Đi may quần áo? Tốt, chúng ta cùng đi.” Ấn vào một cái nút, dây an toàn tự động cài vào cho hai người, Mile liền lái xe đi trong khi Chu Mặc đang ngơ ngác không biết mình đang đi về chỗ nào.

Minh còn chưa nói ra chỗ muốn đến, hần muốn đưa mình đi đâu? Chu Mặc rất nhanh có câu trả lời cho câu hỏi của mình, xe dừng lại trước một tòa nhà có kiến trúc cổ kính, hần còn chưa xác định được kiểu kiến trúc này thuộc vào thời kì nào, thì đã bị Mile lôi ra khỏi xe, nhìn thấy trong mắt y hình như đang có điều gì rất thú vị. Rùng mình một cái, Chu Mặc nhanh chóng tạo thế đề phòng không thềm chú ý đến cái kiến trúc kia nữa.

Hần biết trông hần bây giờ thật sự giống một tên nhà quê lên tỉnh, mọi thứ đều mới, đều đáng để tò mò, đồng thời cũng cảm giác được có một ánh mắt cứ chăm chăm nhìn vào mình, người này không ai khác mà chính là Mile. Không phải là hình như mà là quá rõ ràng, tên hần dẫn đó thực sự đang nhìn từng nhất cử nhất động của hần.

Cái loại nhìn này đại khái có hai loại: một loại là muốn so sánh ưu điểm của người khác với mình, một loại là đang toan tính điều gì đó không tốt trong đầu, trên thế giới này có rất nhiều người thuộc vào loại thứ nhất nhưng Mile chắc chắn thuộc vào loại thứ hai. Cái loại nhìn mang theo toan tính ác ý, cái loại nhìn như đang soi mói người ta, cái loại nhìn mà làm người ta cảm thấy rùng mình.

Cho nên Chu Mặc càng chán ghét y, chính xác hơn là phi thường chán ghét con người này.

Kể có tiền đều thích đi may quần áo, chỉ có riêng Chu Mặc là người độc nhất vô nhị không bao giờ nghĩ tới điều này, Chu Mặc hôm nay là lần đầu tiên được hưởng những dịch vụ phục vụ sang trọng như vậy, để những người thợ may tùy ý mà đo lường trên người mình, ngẫu nhiên bị người vô tình chạm trúng, cơ thể lại run lên nhẹ, nhưng hần vẫn nhẫn nại né tránh để không bị người khác đụng trúng cũng như cố kìm nén cảm xúc lại.

Tất cả mọi biểu hiện đó đều bị Mile nhìn thấy hết.

“Vẫn là không thể vượt qua cái cảm giác sợ hãi khi bị người khác chạm vào, tuy nói là người cùng sếp người ở chung, nhưng là không có ngủ chung với nhau đúng không?” Mile đột nhiên nói làm cho Chu Mặc suýt chút nữa là té khỏi bậc, tên hần dẫn này đang nói cái gì thế không biết, bộ không thấy ở đây có người hay sao?

Bên cạnh người thợ may nét mặt không thay đổi vẫn như cũ chuyên tâm vào việc làm, không hề có phản ứng trước lời nói của Mile, điều này làm cho Chu Mặc có chút thả lỏng.

“Thật thất bại a, thích đối phương mà không có cách nào cùng người đó ở cùng một chỗ, rất khó chịu phải không? Ta có thể giúp người vượt qua sợ hãi, như vậy người có thể cùng người đó của người ngủ chung một giường, như vậy không phải rất tốt sao?” Mile cười nói.

Trùng mắt nhìn Mile, Chu Mặc lạnh lùng nói: “Người chỉ biết nói càn thôi sao? Ta với hần chỉ là đồng sự.” Đúng, chỉ là đồng sự mà thôi. Thậm chí không biết có thể trở thành bằng hữu được hay không.

“Nga, là như vậy sao.” Lời nói có ngụ ý cười, Mile không chờ Chu Mặc đo lường xong đã vội đứng dậy, tiến đến quây thanh toán nói: “Coi như là ta bồi thường cho sự lỗ mãng này.”

“Người trả tiền ta đương nhiên không có ý khiến, ta sẽ dùng tiền lương tháng sau của mình trả lại cho người.” Người kia vì hành động thẳng thắn của Chu Mặc mà cười khở một tiếng rồi sau đó lấy một cái thẻ tín dụng ra. Vẫn giữ vẻ bình tĩnh để cho những người thợ tiếp tục đo, Chu Mặc đưa mắt nhìn đến cái thẻ đen trên tay Mile.

Là thẻ đen sao. thật là kẻ có tiền.

“Thích không? Ta tặng nó cho người nhé.” Mile đột nhiên tiến đến ôm lấy Chu Mặc, người kia bối rối vội vàng trốn tránh khỏi cái ôm đó, điều này làm cho Mile đột nhiên cười vui vẻ, cũng làm cho Chu Mặc lại càng thêm chán ghét Mile.

17. Chương 17: Va Chạm

Chu Mặc thề, về sau nếu có gặp tên Mile này nhất định sẽ lập tức trốn đi chỗ khác!

“Hắc! Đại thúc, nơi này không cho phép taxi vào đâu, cho nên người căn bản không thể đón được taxi đâu, thật sự người không cần ta chở về sao?” Sau khi ra khỏi cửa hàng, Chu Mặc không nói một lời mà bước đi trước, Mile cũng mở cửa ô tô bước vào rồi lái theo phía sau, một bên đưa đầu ra ngoài cửa xe nói.

Không có taxi thì không phải là điều đáng nói, vấn đề ở đây là Chu Mặc không biết là hắn đang ở nơi nào, không để ý tới Mile, cứ tiếp tục đi.

“Nếu không thích đi xe của ta, người có thể gọi điện thoại cho người kia nói hắn đến đón người!” Mile nói xong một câu, ngay sau đó lại nói thêm, “Bất quá chỉ là, người là người có mặt lực rất lớn, nhưng thật vẫn không bằng mặt lực của Cách Lôi Ti.” Mile nói vừa xong, Chu Mặc lập tức quay đầu lại hỏi: “Người biết Cách Lôi Ti sao?”

Thấy nam nhân phản ứng như vậy, Mile không khỏi cười trong lòng, tùy ý nói: “Muốn biết chuyện của cô nương ấy, vậy thì lên xe đi, ta không phải là sói nên sẽ không đem người đi ăn đâu, trên đường chở người về ta sẽ nói cho người nghe, cũng coi như là một sự trao đổi đi, có được không?”

Một lúc sau.

“Nàng trông rất được sao?” Chu Mặc hơi sốt sáng hỏi.

“Nàng sao lại không được? Là một thiên kim nhà giàu, lại tài giỏi được cả nhà cưng chiều, Cách Lôi Ti nói chung có thể coi là một đại mỹ nhân, nhưng nói gì thì nói cũng chỉ là một nữ nhân có nhan sắc, ta không có hứng thú, là một tiểu thư nhà giàu, được nuông chiều, luôn cho mình là đúng, hừ!” Trên đường về Mile kể rất nhiều chuyện về Cách Lôi Ti, Chu Mặc đại khái là không có nghe chỉ im lặng, để cho mình Mile đọc thoại dùng vô số từ ngữ chê bai để diễn tả Cách Lôi Ti.

Nhưng ít ra Chu Mặc biết, đó là một nữ nhân vô cùng đẹp và thông minh xuất chúng. Điều này cũng là dĩ nhiên thôi.

Mình có thể so sánh được sao? Ngoài ba mươi, gia tộc cũng bình thường, người luôn luôn u buồn, ngoại hình cũng không đặc biệt, nói cho dễ nghe là không có khí chất, nói trắng ra là kẻ tầm thường.

Về dáng người, nam nhân mà có thể đi so sánh ngoại hình với nữ nhân được sao?

Nếu là tình địch thì cơ hội giành phần thắng của Chu Mặc gần như là không có, cho nên mặc dù Mile có nói bao nhiêu đi chăng nữa hắn cũng không cho vào tai, hoàn toàn đắm chìm trong nỗi bí ai trong lòng mình, thẳng đến xe khi xe dừng lại, Mile mở cửa xe ra, sau đó — cúi đầu rất nhanh hôn lên gương mặt thất thần của Chu Mặc khiến hắn giật mình.

“Người làm cái gì!” Đột nhiên bừng tỉnh, Chu Mặc dùng sức đẩy Mile ra, hung hăng trừng mắt nhìn cái vẻ mặt đang cười như vô tội của y.

“Ha hã, chỉ là ta định đánh thức người mà thôi, đại thúc, về đến nhà rồi! Ở đây mà người động thủ với ta, thì thật là không được tốt đâu.” Mile lên tiếng nhắc nhở, Chu Mặc mới phát giác mình đã về đến nhà của Phí Nhĩ Đức từ lúc nào, hung hăng liếc mắt nhìn Mile một cái, Chu Mặc không một lời cảm ơn đã chạy thẳng vào trong, đối với hành động này, lại làm cho Mile cảm thấy chơi đùa với nam nhân kia thật là hứng thú.

Chu Mặc là người sống có lí trí, là người sống khoan dung, hắn tuyệt đối sẽ không rơi vào bẫy của tên Mile kia, cũng như sẽ không vì những trò đùa của tên kia mà tức giận, sẽ không! Tuyệt đối sẽ không!

“Ba!” Chỉ lo suy nghĩ mà không chú ý nên đầu đụng phải một bức tường dày, ngay tức khắc trước mắt có vô số ngôi sao nhảy múa, không biết mình đang ở nơi nào, lại thất kinh phát hoảng khi cơ thể bị một người nào đó tóm lấy.

“Chu Mặc, người vì sao lại không gọi điện thoại cho ta?” Ngắc đầu, là Phí Nhĩ Đức đang cau mày nhìn hắn, giống là đang trách cứ hắn vậy.

Bởi vì ta không muốn quấy rầy người cùng bạn gái đang ân ái với nhau, cái câu này chỉ có thể mà tự nói với lòng mình, Chu Mặc thầm nhủ, hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ dám nói ra. Xoa xoa đầu mình, Chu Mặc cười nói: “Lúc này sức khỏe càng ngày càng đi xuống a, mới chỉ đụng trúng bức tường có một chút mà đã choáng váng hết cả người.”

Nếu là lúc trước, Phí Nhĩ Đức khẳng định sẽ nói “Có đau không?” “Có nặng lắm không?”, nhưng hôm nay ngay đến một lời hỏi thăm cũng không có, vẫn giữ nguyên bộ mặt vô cùng tức giận.

“Người hình như là đang muốn đi xuống dưới, người muốn đi ra ngoài sao?” Chu Mặc là lúc đi vào có đụng phải người Phí Nhĩ Đức, nhìn thấy trên tay y còn đang cầm cái chìa khóa xe, chẳng lẽ —— là muốn đi tìm mình sao? Hay là đi tìm bạn gái của hắn.

“Người như thế nào lại không nghe điện thoại của ta?” Phí Nhĩ Đức không trả lời câu hỏi của Chu Mặc, bộ mặt băng lãnh hỏi lại Chu Mặc.

Phí Nhĩ Đức có gọi mình sao? Chu Mặc lấy điện thoại trong túi áo ra, điện thoại bị tắt. Điện thoại nếu còn điện, thì mình sẽ không bao giờ tắt đi, nhớ tới lúc đo đồ có cởi áo khoác ra đưa cho Mile giữ hộ, Chu Mặc đại khái đã có câu trả lời, là tên hỗn đản đó giở trò!

“Ấn. Tại vì hết pin.” Nói dối, cũng vì bất đắc dĩ thôi, ngắc đầu, rõ ràng trên mặt Phí Nhĩ Đức hiện rõ hai chữ “không tin”, Chu Mặc chỉ có thể cười gượng, hắn nghĩ không nên cho Phí Nhĩ Đức biết sự tồn tại của Mile .

“Úc, tại sao lúc còn pin lại không gọi ngay cho ta?” Phí Nhĩ Đức nói xong lại thấy thần sắc nam nhân có chút xấu hổ, liền không nói nữa, nhanh chóng dùng tay kéo Chu Mặc vào trong thang máy, “Về sau nhất định phải gọi điện thoại cho ta!”

“Ấn.” Chu Mặc nhỏ giọng nói.

Về tới phòng, không khí giữa hai người vẫn tràn ngập sự ngượng ngùng, vì muốn làm dịu đi không khí, Chu Mặc cố ý cười nói: “Hôm nay thế nào, cùng bạn gái giảng hòa có tốt không?”

Phí Nhĩ Đức nhìn vào mắt Chu Mặc không nói, điều này làm cho Chu Mặc lập tức càng thêm thẹn, thậm chí có chút ủy khuất, nhưng hắn vẫn tiếp tục nói: “Đúng rồi, thẻ tín dụng của người, cảm ơn.” Tuy rằng nói không cần dùng đến.

Đưa tay vào túi lấy thẻ tín dụng đưa cho Phí Nhĩ Đức, Chu Mặc lại một phen ngạc nhiên đến không nói ra lời, trong tay hắn không phải là thẻ tín dụng của Phí Nhĩ Đức, mà là cái thẻ đen của tên hỗn đản Mile!

Phí Nhĩ Đức nhìn cái thẻ đen trong tay Chu Mặc, ôn hoà nói: “Thẻ đen sao? Xem ra cũng là một đại nhân vật, Chu Mặc, người cũng có một cái sao?”

“Phí Nhĩ Đức.” Nghe nam nhân đang châm chọc mình, nếu là người khác thì sẽ vô cùng cao hứng, nhưng Chu Mặc thì khác không biết nói gì để giải thích, không nói được nên lời.

Chu Mặc trầm mặc, lại làm cho Phí Nhĩ Đức càng thêm tức giận, hắn xoay người tiến đến cửa: “Ta đi ra ngoài một chút.”

“Phanh” tiếng đóng cửa thật mạnh, chỉ còn lại một mình nam nhân lẻ loi trong phòng.

18. Chương 18: Tiệc Rượu Ác Mộng (thượng)

Chu Mặc thật không ngờ Phí Nhĩ Đức là người giận dai như vậy, liên tục mấy ngày liền không thèm nói chuyện cùng với mình, tuy rằng là cả hai ngày nào cũng gặp mặt nhau không ít, nhưng cái cảm giác này vẫn thật khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Loại xúc cảm như những người thường lang thang trên phố Wall, tất cả đều là màu đen.

Bất mình đi may một bộ y phục thật tốt, Chu Mặc thậm chí suy nghĩ Phí Nhĩ Đức có thật là muốn mình đi chung đến bữa tiệc rượu đó hay không, người duy nhất có thể giải thích điều này là tên bằng hữu Kiệt Khắc không biết vì sao bỗng dưng biệt tăm biệt tích, làm cho hắn thấy thời gian trôi đi như trong địa ngục, không khí càng ngày càng trở nên ngột ngạt.

Không thể cứ như vậy mà tiếp diễn được, Chu Mặc quyết định nên cùng với Phí Nhĩ Đức hảo hảo nói chuyện một chút.

Vào giờ tan tầm, Phí Nhĩ Đức vẫn như cũ sau khi vào thang máy thì bấm tầng mười tám để đón Chu Mặc, hai người ở trong thang máy cũng không nói với nhau câu nào.

“Phí Nhĩ Đức, nếu người cảm thấy phiền vì việc này thì từ hôm sau ta có thể tự đón xe đi về.” Chu Mặc nhìn chằm chằm vào cái nút thang máy nói, “Ta cũng sẽ nhanh chóng đi tìm một căn phòng.”

“Người muốn dọn đi đâu?” Đây là lời nói đầu tiên sau mấy ngày im lặng của Phí Nhĩ Đức. “Có thể đen trong tay, việc tìm được một căn biệt thự tốt cũng đâu có khó, vừa tiện nghi lại vừa đẹp, thực sự đúng với ý của người phải không?”

Lại bị hiểu lầm, Chu Mặc thật là muốn tặng cho Phí Nhĩ Đức một quyền, nam nhân hít một hơi thật sâu trừng mắt nhìn Phí Nhĩ Đức nói: “Phí Nhĩ Đức, người đang nói cái gì vậy? Cái thể đen đó không phải của ta!”

“Vậy thì là của ai?!” Khẩu khí của Phí Nhĩ Đức có chút không ổn, đôi mắt màu lục kia cũng không còn ôn nhu như mọi ngày, trong màn đêm ánh lên từng tia lạnh khốc giống một con dã thú khát máu tươi. Chu Mặc không nhịn được mà kinh ngạc.

Khoan đã. Đây là cái hương vị gì?

Chu Mặc ngửi được quanh đây có mùi rượu, nghiêng đầu nhìn sang bên, là mùi rượu tỏa ra từ người Phí Nhĩ Đức, hắn nhíu mày nói: “Người uống rượu?”

“Người làm cho ta nổi điên!” Phí Nhĩ Đức hung hăng đạp chân vào thang máy, cái bộ dáng vô cùng thịnh nộ đó khiến Chu Mặc ngẩn ngơ không biết phải làm sao. Lại nhìn thấy Phí Nhĩ Đức bỗng chuyển hướng nhìn sang mình, hắn bất giác dâng lên một mặt lo lắng, ngay lập tức muốn chạy thoát thân, nhưng ở trong thang máy làm gì có chỗ mà chạy.

“Người mấy ngày nay vì cái gì mà không thèm chú ý đến ta?” Điều này nằm ngoài dự kiến của Chu Mặc, vốn tưởng rằng Phí Nhĩ Đức sẽ đánh mình, ai biết là lập tức đem hắn áp sát vào thang máy úy khuất nói, “Vì cái gì mà người lại không nói chuyện với ta? Người chán ghét ta sao?”

Chu Mặc cười khổ. Phí Nhĩ Đức, những câu này đáng lẽ là ta hỏi người mới phải.

“Chúng ta hiện tại không phải là đang nói chuyện với nhau sao?” Được rồi, người thả ta ra mau, ta thực sự không chịu được sự hấp dẫn này của người, đừng để ta bị biểu tình này của người mà lại sinh ra ảo giác, chúng ta. chỉ có khả năng là đồng sự mà thôi, nếu xa hơn thì chỉ là bằng hữu.

“Thực xin lỗi.” Biểu tình của Phí Nhĩ Đức lập tức ôn nhu lại, cả người úp sấp lên người Chu Mặc, thật lâu sau đó —— vẫn không nhúc nhích.

Cái con người này! Như thế nào mà cứ uống rượu vào lại thành ra như thế! Chu Mặc oán hận nghĩ, tình cảnh hiện giờ tự nhiên khiến hắn nhớ về cái cảnh đêm nọ.

Bọn họ, ngày đó hôn mê.

Tuy rằng không phải vụ hôn đầu tiên, nhưng tại sao lại in sâu trong trí nhớ như vậy.

Khó khăn kéo cái tên say rượu này về nhà, Chu Mặc cảm thấy may mắn khi Phí Nhĩ Đức không tưởng lầm hắn là Trần Ny hay một nữ nhân nào khác.

“Chu Mặc, chúng ta cùng nhau ngủ đi.” Người nào đó bắt đầu say khướt.

“Ta nghĩ hôm nay ta sẽ ôm người.” Không thể nói năng lung tung như thế chứ!

“Ngô. Lão nam nhân, ta thích người nhất.” Lại bị người nào đó đặt ở phía dưới không thể động đậy được, Chu Mặc vẫn cảm thấy may mắn vì họ đang nằm trên giường, chứ không phải là trên sàn nhà.

Lời nói vừa nãy của Phí Nhĩ Đức là như vậy nhưng... Chu Mặc chỉ có thể một lần nữa tự nhắc nhở mình, giữa họ chẳng qua là bằng hữu thôi, không có gì hơn.

Quan hệ giữa hai người càng ngày càng trở nên khăng khít, Chu Mặc không biết có phải mình đang bị ảo giác hay không, hình như Phí Nhĩ Đức đối với hắn ngày càng tốt hơn gấp bội, nói đúng hơn là ngày càng bám chặt không rời.

Đi siêu thị? Cùng đi.

Đi chơi bóng? Chờ ta, ta cũng phải đi.

Đi gặp khách hàng? Người khách hàng kia là ai? Chờ ta đi xem trước đã.

Đi tắm rửa? Ta cũng đi.

Cái gì? Cùng nhau tắm rửa?! Chu Mặc không chút khách khí một bên cời quần áo, một bên tổng cái tên Phí Nhĩ Đức kia đi ra ngoài, sau đó là ngâm mình trong bồn nước ấm, nghĩ đến khuôn ngực rộng mới thấy khi nãy của Phí Nhĩ Đức.

“Cơ thể hắn thật là rắn chắc, ngay cả ngực cũng vô cùng rắn chắc.” Lão nam nhân sau đó lại tự chọt chọt vào ngực mình, không rắn chắc, cũng không quá mềm, độ co giãn vừa phải, quả nhiên là không thể so sánh với cơ thể cường tráng kia.

Đủ rồi, Chu Mặc, dừng lại, người cũng là đàn ông mà, đàn ông không ai tự sờ mó cơ thể mình rồi so sánh với kẻ khác! Một bên tự nói với chính mình, một bên Chu Mặc rất nhanh tẩy rửa.

Buổi tối hôm nay là tiệc rượu, hai người đều phải về sớm để lo chuẩn bị đồ.

“Hoàn mỹ.” Xoa xoa cằm, Phí Nhĩ Đức vô cùng hài lòng với bộ âu phục mà Chu Mặc mặc trên người, lão nam nhân này không biết vì sao mặc cái gì cũng toát mị lực đáng sợ, lại để lộ ra cái cổ vô cùng hấp dẫn nữa chứ, mà Chu Mặc đặc biệt có khí chất của phương đông, làm cho người ta đứng bên cạnh liền muốn hóa thành lang sói.

Lời nói của Phí Nhĩ Đức làm cho Chu Mặc có chút xấu hổ nhưng lại vô cùng tự hào, trên mặt nam nhân đó hiện ra rõ bốn chữ “Đó là đương nhiên”.

Tiệc rượu như thế này là lần đầu tiên Chu Mặc tham dự nên trong lòng cảm thấy vô cùng hứng thú và tò mò, Phí Nhĩ Đức phát hiện được điều này liền chau mày rồi sau đó kéo hắn về phía mình.

“Đừng đi đâu quá xa ta.” Phí Nhĩ Đức một bên hướng đến người khác cười, một bên nói thầm với Chu Mặc.

“Ân.” Chu Mặc hơi phấn chấn, vì trong suốt thời gian từ nãy đến giờ đi theo Phí Nhĩ Đức, thấy Phí Nhĩ Đức giao tiếp một cách điêu luyện liền lập tức tự hỏi, người đó quả thực có phải là một thiếu niên hay không, và cuộc đối thoại giữa họ chỉ đơn thuần là nói về tình hình kinh tế, chính trị của Mỹ, và tìm giải pháp để cứu vãn tình hình.

Hắn cũng tìm một vài thời điểm thích hợp mà nói chen vào, nhưng hình như là không ai chú ý đến lời nói của hắn, nếu có chú ý thì là chú ý vào sự quyến rũ mê người của nam nhân Trung Quốc này.

“Tiên sinh, có người mời ngài một ly Martin.” Một bồi bàn lễ phép đưa ly Martin đến trước mặt hắn, nam nhân thấy có chút kỳ quái, hỏi, “Là ai?” Hắn ở đây làm gì quen biết ai, như thế vì sao lại có người mời rượu hắn?

“Là vị tiên sinh bên kia.” Nhìn theo hướng người bồi bàn chỉ, một nam nhân Trung Quốc đứng gần cửa sổ đang giơ ly rượu hướng về phía Chu Mặc, khoe miệng hiện lên một nụ cười âm lãnh.

Đáp trả lại ánh mắt như đang trêu đùa đó của nam tử, trong nháy mắt, ly rượu trên tay Chu Mặc rơi xuống đất “Ba” một tiếng vỡ tan, sắc mặt Chu Mặc trắng bệch.

Như thế lại là hấn. Làm sao hấn lại có mặt ở đây!

19. Chương 19: Tiệc Rượu Ác Mộng (trung)

“Chu Mặc, chuyện gì xảy ra vậy?” Nghe tiếng cái ly vỡ, Phí Nhĩ Đức vội quay đầu nhìn lại, nhìn thấy nam nhân kia sắc mặt tái nhợt, trong lòng lo lắng mà tiến nhanh đến, kéo nam nhân lại gần rồi dùng khăn lau vết rượu dính trên áo, một bên thấp giọng nói, “Làm sao vậy, có phải thấy không thoải mái ở đâu không?”

Nếu nhìn gần có thể thấy những đầu ngón tay của Chu Mặc đang run rẩy, cái nụ cười băng lãnh kia như những con dao đâm vào người hấn, không thể nhúc nhích, cơn ác mộng lại tràn về trong đầu khiến hấn vô cùng sợ hãi, sợ đến mức không hô hấp được.

“Chu Mặc? Chu Mặc?” Kêu vài tiếng, nam nhân đó cũng không hề phản ứng, điều này lại khiến Phí Nhĩ Đức vô cùng lo lắng.

“Không. Ta không sao, ta chỉ bất cẩn một chút thôi.” Nhận thấy được sự thất lễ của mình, Chu Mặc vội vàng cười nói, nhưng chính nụ cười đó lại làm tăng lên sự tái nhợt của khuôn mặt.

“Nếu thấy mệt thì nên nghỉ ngơi một chút đi.” Phí Nhĩ Đức kéo Chu Mặc đi về phía cửa sổ, chỗ mà nam tử kia đang đứng làm cho Chu Mặc vô cùng hoảng sợ, nam nhân lập tức vung tay ra khỏi tay Phí Nhĩ Đức: “Không. . . Không cần!”

Người nam nhân kia, người đó vừa nãy đứng gần cửa sổ!

“Làm sao vậy?” Phí Nhĩ Đức hướng đến chỗ cửa sổ nhìn, chỉ thấy có một đôi nam nữ đang âu yếm nhau bên ban công, nghĩ chỉ vì Chu Mặc ngại không muốn nhìn cái cảnh mặn nồng đó nên cười nói, “Mất người quả thực tình, ta cũng chưa phát hiện ra bên kia có một đôi nam nữ.”

Một đôi nam nữ? Nghe Phí Nhĩ Đức nói vậy, Chu Mặc đánh bạo quay đầu lại nhìn, chỉ thấy được đôi nam nữ kia đang tựa vào ban công mà âu yếm nhau, người nam tử vừa rồi, không hề thấy bóng dáng đâu.

Chẳng lẽ là hấn nhìn lầm sao? Không lẽ vừa nãy chỉ là ảo giác?

Nhưng là, nụ cười âm lãnh đó lại thật đến mức không tin được

Chu Mặc thật muốn làm rõ là việc hấn vừa thấy là sự thật hay chỉ là ảo giác.

“Phí Nhĩ Đức.” Ngay lúc thần trí Chu Mặc còn đang hoảng loạn, thì có một giọng nữ nhân tao nhã vang lên bên tai, ngẩng đầu lên nhìn, một nữ nhân mặc một bộ đầm dạ hội trắng đang hướng đến Phí Nhĩ Đức cười.

“Cách Lôi Ti?” Phí Nhĩ Đức nhìn thấy nữ nhân đó thì lập tức buông bàn tay đang giữ chặt Chu Mặc ra, người sau dường như cảm giác được rõ ràng nam nhân kia tinh thần như đang run lên.

Làm cho hấn có chút cảm giác mất mát nói không nên lời.

“Kiệt Khắc đâu? Sao ta không thấy hấn.” Nữ nhân này giống như cái tên của nàng tất cả đều toát ra khí phách, cả cơ thể lại có một mùi hương dịu ngọt, giống như một bông hoa bách hợp xinh đẹp động lòng người.

“Hấn không có tới.” Mắt Phí Nhĩ Đức như đã muốn bị nữ nhân mê hoặc .

“Vị này chính là?” Cách Lôi Ti đem mắt nhìn về phía nam nhân Trung Quốc đang đứng bên cạnh Phí Nhĩ Đức, đôi mắt xanh biếc liên hồi đánh giá trên cơ thể Chu Mặc làm cho hắn có chút không thoải mái, cảm giác vô cùng khó chịu ánh mắt đó giống như đang đánh giá một món hàng nào đó vậy.

“Chu Mặc, lần này hắn đi cùng ta.” Phí Nhĩ Đức cười giới thiệu Chu Mặc, Cách Lôi Ti cúi đầu gật chào, người sau cũng chỉ có thể gật đầu đáp lễ.

“Phí Nhĩ Đức, lần trước cảm ơn người tới tiếp ta, lại còn có thể cùng người dùng bữa tối, ta cảm thấy thập phần vui sướng.” Nghe Cách Lôi Ti nói, Chu Mặc nghĩ chắc đó là cái lần hắn bị Phí Nhĩ Đức bắt đi may quần áo, rồi lại bị Phí Nhĩ Đức bỏ lại giữa đường.

Nữ nhân này, là đang ra hiệu điều gì cho Phí Nhĩ Đức sao?

Bất quá cho dù chỉ là ra hiệu, Chu Mặc cũng biết được Phí Nhĩ Đức đang vô cùng thích thú, cặp mắt màu lam dường như đang mỉm cười.

Thật sự là —— đáng chết!

“Đó là vinh hạnh của ta.”

Nhìn thấy hai người cười nói tán gẫu vô cùng vui vẻ, Chu Mặc bắt đầu đi lùi ra sau, tính rằng sẽ rời đi trong im lặng, nhưng vừa lui được hai bước lại bị Phí Nhĩ Đức lập tức bắt lấy, điều này khiến cho Chu Mặc hơi kinh ngạc một chút.

“Người muốn đi đâu?” Phí Nhĩ Đức cau mày nói.

Chu Mặc có thể cảm giác được ánh mắt vô cùng thích thú của Cách Lôi Ti khi thấy Phí Nhĩ Đức bắt lấy tay mình, hắn cười lấy tay gỡ tay của Phí Nhĩ Đức ra, cười nói: “Ta đi toilet một chút, người xem áo của ta này.”

“Ta cùng người đi.”

“Phí Nhĩ Đức, cha ta gần đây có một mối làm ăn lớn với một bằng hữu mà người đó lại đang ở đây, người này cũng đến từ Trung Quốc, ta nghe nói người sắp tới sẽ mở rộng thị trường sang Trung Quốc, hắn hiện đang ở đằng kia, cần ta dẫn người đến giới thiệu không?” Cách Lôi Ti cười nói.

“Phí Nhĩ Đức, người đi đi.” Chu Mặc cười nói, “Người lo lắng là ta đến toilet sẽ gặp một tên sắc lang nào hay sao?” Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Chu Mặc lại mong Phí Nhĩ Đức theo bên mình, nhưng Chu Mặc là người sống bằng lí trí.

“Vậy được rồi, có chuyện gì thì gọi cho ta.”

“Ân.” Nhìn nam tử cao ráo cùng nữ nhân trang nhã sánh bước cùng nhau, Chu Mặc có chút cười khổ, nữ nhân kia ngay cả dáng người và trí thức cũng đều tuyệt vời, nếu cùng Phí Nhĩ Đức thành một đôi, dựa theo tiếng Trung Quốc có thể gọi là trời sinh một cặp.

Có chút ngậy đại tiêu sái đi vào toilet, khi vào trong thì phát hiện nơi này chỉ có mình mình, mọi người đều đang bận rộn với việc giao tiếp.

Như vậy cũng tốt, im lặng một chút, có thể làm cho hắn tĩnh tâm hơn một chút.

Cúi đầu, nam nhân dùng tay hất nước lên mặt mình, dòng nước theo bên hai gò má mà nhỏ xuống từng giọt, tựa hồ có ít nhiệt, nhiệt làm cho hắn thấy có chút khó chịu, không ngừng dùng nước mà hất lên mặt nhưng dòng nước chảy xuống lại cứ ấm ấm đến mức đáng sợ.

“Ba” một tiếng, cửa toilet bị mở ra, Chu Mặc nghĩ thầm chắc là có ai đó đi vào, bộ dáng của hắn bây giờ mà để người ta nhìn thấy thì không tốt lắm, nên hắn cứ cúi đầu xuống không dám ngẩng lên.

Hắn có thể nhìn thấy một đôi giày da đen đang tiến đến ngay phía sau, dần dà tiến sát đến lưng hắn.

Có chút khó hiểu, một cảm giác sợ hãi bao trùm lấy Chu Mặc, lại càng khiến hắn cúi đầu sâu hơn.

Đến khi. nam tử phía sau bước đến đứng cạnh Chu Mặc, mang theo một âm thanh âm lãnh với một nụ cười khe: “Chúng ta. đã ba năm rồi không gặp nhau.”

Giờ khắc này, Chu Mặc bỗng nhiên thức tỉnh và hiểu ra rằng những hình ảnh khi nãy không phải là ảo giác. Con ác mộng lại quay về rõ mồn một.

20. Chương 20: Tiệc Rượu Ác Mộng (hạ)

Trong bóng đêm vô số lần quấy rầy hần, giọng nói như ma quỷ cứ vang vang bên tai Chu Mặc.

Chu Mặc, không biết nên phản ứng như thế nào, trong đầu bỗng dưng trống rỗng, thậm chí ngay cả cử động nhỏ cũng không dám, vẫn như thế mà duy trì cái tư thế cũ, hai tay gắt gao nắm chặt vào bồn rửa mặt.

“Người đang run, ha ha, ta lẽ nào lại đáng sợ như vậy?” Tiếng cười lạnh như băng của nam tử cứ quanh quẩn bên tai Chu Mặc, mùi nước hoa quyến rũ tỏa ra từ cổ đáng lẽ phải khiến kẻ khác mê người nhưng nay lại làm cho hần sợ hãi không thôi. Cho dù có cố gắng không chế cơ thể không run rẩy, nhưng chẳng có chút hiệu quả.

Con sợ hãi trong lòng như cái động tối đang dần to ra, nuốt chửng lấy lý trí của hần.

“Người không ngừng đầu nhìn ta sao, Chu Mặc?” Đang lạnh lùng nói, nam tử phía sau bỗng dưng ôm chặt lấy Chu Mặc, đến lúc này Chu Mặc mới xác định được đây không phải là mộng, mà đây là một sự thật đáng sợ.

“Buông!” Bất giác tỉnh táo lại, hần bắt đầu phản kháng, hần không muốn nhìn thấy người này, thậm chí còn không muốn nghĩ đến mình có liên quan đến người này!

“Ngô ——!” Chẳng những không thể thoát ra mà còn bị người kia đẩy thẳng vào trong toilet, lưng bị đập vào vách tường lạnh, người còn chưa đứng vững, nam tử đã đem hần gắt gao chế trụ .

Cơ thể hai người lúc này. có chút va chạm vào nhau.

“Ba!” một tiếng nặng nề vang lên, Chu Mặc không thể tưởng tượng được chính mình đã đánh ra quả đấm đó, mà lại đánh ngay trên ngực của nam tử.

“A, không tồi, còn có thể đánh lại.” Xoa xoa chỗ đau trước ngực, nam tử cũng không vì thế mà buông tha cho hần, đập một phát vào cửa phòng khiến nó đóng lại, mắt nhìn về phía Chu Mặc, sự băng lãnh tăng thêm vài phần.

Chu Mặc cũng không thực sự muốn đánh nam tử này, nhưng không biết từ khi nào hần đã chán ghét bị nam nhân đụng vào, nếu ai đó làm gì quá phận thì hần tự nhiên mà đấm người đó một cái, mà tất cả điều này, đều là công lao của người thoát nhìn nhả nhận trước mắt.

“Ngô ——!” Giãy giụa cũng không được bao lâu, thất lưng đã bị nam tử đánh cho một quyền, cơn đau lập tức lan tỏa khắp cơ thể, sắc mặt vốn đã không có chút bình thường nay trở nên hồng nhuận.

“Nhìn thấy bạn cũ, mà ngay cả một câu chào cũng không có, thật là bất lịch sự?” Nhìn cái bộ dáng khó chịu của Chu Mặc, nam tử vẫn tao nhã cười , sau đó tựa lưng vào cửa, ngón tay dài lấy ra một điều thuốc, đặt ở miệng, nhẹ nhàng phun ra một làn sương khói mông lung.

Sau màn sương mù phía sau lưng là một nam tử nho nhã, cả người nhìn thật chỉnh tề, từ cử chỉ đến lời nói tất cả đều rất lịch thiệp, giống như bộ quần áo nam tử mặc vậy, tất cả đều rất thanh cao, nhưng xem ra khi ở cạnh Chu Mặc thì lại hoàn toàn biến thành một Lang Vương.

Nhất là ánh mắt kia, giống như có thể nhìn xuyên thấu được người ta, làm cho người ta không rét mà run.

“Để cho ta đi” Ôm lấy cái thất lưng vẫn còn đau, Chu Mặc gắng gượng đứng dậy, trong âm thanh vẫn có chút run rẩy, đó là sợ hãi, cũng có thể là do người đang bị đau, nam tử kia bất chợt lại đánh một quyền vào bụng dưới, từng đợt đau co rút ập đến.

“Những lời này ta xem nhẹ.” Khóe miệng nhếch cao, nam tử một tay cho vào túi quần, một tay lấy điều thuốc ra khỏi miệng, lãnh đạm nhìn nam nhân trước mặt, giống như thẩm phán đang phán quyết tội phạm, rất là có khí áp chế người.

Điều này lại khiến Chu Mặc vô cùng khó chịu.

“Vì cái gì. Vì cái mà ngươi lại không buông tha cho ta? Lục Hoa Thiên, ta phải làm thế nào thì ngươi mới chịu buông tha cho ta?” Vì cái gì mà hắn đã đi đến nơi khác, mà vẫn gặp lại con người này.

“Ta cảm thấy khi gặp lại bằng hữu, ngươi phải vui mừng một chút chứ.” Nhẹ nhàng nói, Lục Hoa Thiên phun ra một màn khói trắng, thân người tiến về phía trước, tay nắm lấy cằm Chu Mặc, “Đừng làm ra vẻ mặt đau khổ như vậy, cười một cái nào, ân.”

Đối diện với ánh mắt nhu hòa của Lục Hoa Thiên, Chu Mặc chỉ cảm thấy máu trong người như đóng băng, nam tử này giống như một bóng đen đang quấn chặt lấy hắn, vô luận là có hay không xuất hiện bên cạnh, vẫn là như muốn nuốt chửng hắn.

“Lúc trước ta không biết cảm giác ta đối với ngươi là như thế nào, bất quá ba năm không gặp, ta thật sự là thấy nhớ ngươi.” Áp sát người vào Chu Mặc, Lục Hoa Thiên cười nhẹ, nhẹ giọng nói, “Ta thực sự nhớ đến cái ngày đó, ngươi ở trên giường vừa khóc lại giãy giụa, bộ dáng tràn ngập sự sợ hãi.”

“Câm miệng!” Hắn không muốn nghe. Không muốn nghe! Nam nhân lớn tiếng kêu to.

“Xuyt. Lớn tiếng như vậy, muốn cho tiểu tình nhân của ngươi nghe thấy sao?” Bàn tay đang muốn chạm đến mái tóc có chút hỗn độn của nam nhân, người sau bối rối né tránh. Tạo ra giữa hắn và Lục Hoa Thiên một khoảng không, người kia khẽ cười thu hồi tay lại, cười nói, “Nếu sợ ta đến vậy, ngươi có thể đi nói cho tiểu tình nhân của ngươi, nói cho hắn biết cái người từng cường bạo ngươi lúc xưa nay đã xuất hiện, và vẫn muốn một lần nữa đem con cừu non đặt dưới thân mà cường bạo. Nói cho hắn, hắn có thể bảo vệ ngươi.”

“Cùng hắn không có gì cả!” Chu Mặc rống lên.

“Nga, chẳng lẽ ngươi và hắn chưa từng lên giường?” Nhíu mày, nam tử nói, “Ta như thế lại quên rằng, một người che giấu như ngươi sẽ không bao giờ chịu chủ động, có cần ta giúp ngươi hay không, ta luôn lấy giúp người làm niềm vui.”

“Lục Hoa Thiên. Ngươi nói đủ chưa! Thả ta ra.”

“Ngươi không đổi câu nói sao? Ba năm trước đây ta đã nghe đủ rồi, hiện tại ta không muốn nghe thêm nữa.” Thở dài như thất vọng, Lục Hoa Thiên tiến lên ôm lấy nam nhân chế trụ lên tường, khóe môi cười cười, “Nhưng có một việc mà ta không bao giờ chán, đó là thượng ngươi.” Cùng với lời nói tục tĩu, bàn tay nam tử luồn vào bên trong áo của nam nhân.

Chu Mặc giãy giụa liền bị nam tử khống chế, cái lưỡi mềm mại liếm lấy thùy tai của Chu Mặc, giọng cười khẽ vang lên bên tai của nam nhân: “Ngươi đã bao giờ làm tình trong toilet?”

“Không. Ngồ!” Ngực bị đè ép đau đến mức không thở nổi, lời kháng cự cuối cùng cũng bị Lục Hoa Thiên đem trở lại vào trong cổ họng, sự xâm lược tàn bạo của cái lưỡi tinh ranh bắt buộc Chu Mặc phải mở miệng ra.

Nam tử một chân mạnh mẽ chen ngang vào giữa hai chân của Chu Mặc, động tác có chút thô bạo mà ma sát vào giữa hai đùi.

Không, đừng. Không, dừng lại đi!

Nam nhân bắt đầu điên cuồng giãy giụa, nhưng Lục Hoa Thiên cũng không vì thế mà ngừng lại, rất nhanh, sự kháng cự của Chu Mặc trở thành vô ích.

“Ba” một tiếng, cửa toilet bị bật tung. Ngay sau đó, là một âm thanh quen thuộc: “Chu Mặc, ngươi có ở trong này không?”

21. Chương 21: Kiểm Chế Phản Kháng

Phải là giọng nói của Phí Nhĩ Đức, hẳn đi tìm ta sao?

Sắc mặt nam nhân vừa hiện ra một tia vui mừng liền bị Lục Hoa Thiên nói một câu vỡ thành vô vàn mảnh nhỏ: “Muốn cho hắn nhìn thấy bộ dáng bây giờ của ngươi sao, tốt thế thì cứ việc kêu to lên đi.” Mang theo tiếng cười lãnh khốc, tàn nhẫn áp chế sự phản kháng của Chu Mặc.

Bàn tay của nam tử không ngừng vuốt ve lấy cơ thể của nam nhân, giống như đang muốn tìm lại cái cảm giác của ba năm trước, mang theo sự xâm lược đáng sợ cùng một chút âu yếm.

Cả người bị chèn ép trên cánh cửa, Chu Mặc cố gắng khống chế bản thân mình đến mức hai chân run rẩy mà té ngồi trên mặt đất, một bàn tay gắt gao che miệng để tránh âm thanh phát ra, một bàn tay vịn lấy cánh cửa, hắn có thể nắm lấy áo của Lục Hoa Thiên để giữ cho cơ thể thăng bằng, nhưng nhất quyết giữ lấy tay nắm cửa, đơn giản, hắn không muốn cùng với kẻ kia có bất kì một tiếp xúc nào.

Nam tử ngẩng đầu nhìn thấy Chu Mặc đang dùng tay che miệng, khóe miệng hơi nhếch lên rồi bắt đầu giống như con chuồn chuồn lướt nước khe khẽ hôn cắn lên cổ của nam nhân, loại sự tình này với Chu Mặc giống như một sự tra tấn, Chu Mặc càng phản kháng Lục Hoa Thiên càng gia tăng tốc độ.

Hắn coi như là bị chó cắn, sẽ không bao giờ coi đây là một sự âu yếm của tình nhân.

“Chu Mặc, ngươi mau trả lời ta!” Bên ngoài âm thanh Phí Nhĩ Đức lại vang lên khiến cơ thể Chu Mặc đông cứng, Phí Nhĩ Đức chưa đi sao, tưởng tượng nếu bị Phí Nhĩ Đức nhìn thấy trong tình huống này, Chu Mặc thấy lạnh cả người.

“Xem ra ngươi thật sự là để ý đến tên kia.” Nam tử nói nhỏ vào tai của Chu Mặc: “Nếu đã là như vậy, vì cái gì lại không lên giường cùng hắn? Câu dẫn người, đó không phải là trò chơi sở trường của ngươi sao?”

“Câm miệng ——!” Hung hăng trừng mắt với nam tử đang đè nặng mình, Chu Mặc cố gắng lấy lại sự bình tĩnh, cả người đổ mồ hôi lạnh không ngừng, trong khi cơ thể lại đang tỏa ra nhiệt.

Tựa hồ, có chút không bình thường.

“Xem ra ngươi đã có phần nào ý thức được.” Lục Hoa Thiên bắt lấy tay Chu Mặc, kéo nó để vào đáy quần tây của mình, vừa chạm vào hạ thể nóng như lửa đỏ Chu Mặc vội vàng muốn rút tay lại, nhưng lại bị Lục Hoa Thiên gắt gao nắm chặt.

“Rượu của ta đưa ngươi đã uống phải không?” Được bàn tay Chu Mặc đặt nơi hạ thân nam tử thoải mái, cười nói, “Thật ngu xuẩn, người lạ mời rượu không cảnh giác đã liền uống, người đúng là một kẻ tự đắc.”

Nam nhân không nói gì, tâm trí hắn giờ đây chỉ chú trọng đến âm thanh đang vang lên ở bên ngoài, Phí Nhĩ Đức vẫn còn ngoài đó, thậm chí. . . . đang tiến về chỗ này.

Có phải hay không bọn họ nói to quá, làm cho Phí Nhĩ Đức phát hiện ra?

“Xem ra ngươi cũng không lo lắng về tình cảnh lúc này của ngươi.”

Trả lời câu nói của Lục Hoa Thiên, Chu Mặc chỉ có thể trừng mắt, nhưng điều này lại khiến nam tử càng thêm phấn khích, một bên hôn môi nam nhân, một bên làm cho nam nhân phải dùng tay phục vụ mình.

“Ba năm nay ngươi đều ở nước ngoài sao?” Có thể một bên làm loại chuyện này một bên lại tâm sự về chuyện của người khác, cũng là một đặc điểm của Lục Hoa Thiên, nhưng không phải người nào cũng như hắn vừa có thể trông trọt lại vừa có thể làm việc nhà cùng một lúc.

“Đô đô đô. . . .” Tiếng di động vang lên phán tan cái bầu không khí im lặng, Lục Hoa Thiên cúi xuống nhìn vào túi quần tây của Chu Mặc, khi đưa mắt lên nhìn, lại thấy biểu tình vô cùng hoảng sợ của Chu Mặc.

“Chu Mặc, đừng náo loạn, mau ra đây! Ta biết người ở trong này, chẳng lẽ người nghĩ ta sẽ không có cách nào tìm được người sao?” Phí Nhĩ Đức đúng là đang gọi điện cho Chu Mặc.

“Cái di động đáng ghét, làm ta mất cả hứng.” Lục Hoa Thiên đưa ta vào túi quần lấy di động của Chu Mặc ra: “Người nói, hẳn sẽ gọi người trong bao lâu?”

“Nếu chỉ có mình ta thoải mái nói, hình như là có chút bất công với người, ha ha.” Nam tử cười, đem cái di động tham tiền vào trong quần của Chu Mặc.

Không. Không, đừng!

Chu Mặc bắt đầu phản kháng kịch liệt.

” Xuyt. Muốn cho tiểu tình nhân của người nghe thấy sao?” Thừa dịp nam nhân đang vì lời nói của mình mà thả lỏng, Lục Hoa Thiên nâng một cái chân của nam nhân lên, đem cái di động đang rung kia để sát vào giữa hai mông Chu Mặc.

Cầm giáic tê dại làm nam nhân ngay tức khắc bắt lấy áo của Lục Hoa Thiên.

“Rốt cục cũng không chống lại được.” Lục Hoa Thiên cười, cầm cái di động di chuyển lên xuống, “Có phải hay không trong lòng đang cố kìm nén dục vọng đáng sợ, nghĩ muốn có thứ gì đó nhét vào trong cơ thể của người?”

Chu Mặc cắn chặt môi ra sức lắc đầu, cổ họng nóng lên một cách kì dị làm thiêu đốt đi lí trí của Chu Mặc, quần áo hỗn độn, áp lực càng gia tăng, điều này lại làm cho Lục Hoa Thiên lại càng muốn tàn phá nam nhân trước mắt.

Trong tay vẫn cầm cái điện thoại đang rung, cuối cùng hung hăng nhét thẳng vào bên trong Chu Mặc.

“Ngô ——!”

Cái kim loại nhỏ lạnh đó không những không làm cơ thể hạ nhiệt, mà ngược lại giống như phản ứng hóa học, sự chấn động đó lại làm cơ thể tê dại và nóng cực độ.

Mau dừng lại! Dừng lại! Dừng tiếp tục

Nam nhân gắt gao cắn lấy môi mình để ngăn chặn âm thanh phát ra, nhưng Lục Hoa Thiên cũng đã tính toán đến việc này, nhanh chóng dùng chân ma sát vào hạ thân của Chu Mặc đồng thời dùng sức đưa cái di động tiến sâu hơn vào bên trong cơ thể.

“Ô ô ——!” Chu Mặc không thể nào kìm nén mà phát ra âm thanh.

“Chu Mặc, là người phải không?” Âm thanh Phí Nhĩ Đức ngày càng gần, giống như là đang ngay ở bên ai.

“Thùng thùng đồng!” Một trận đập cửa đáng sợ làm Chu Mặc hoang mang, Phí Nhĩ Đức với hẳn, chỉ còn cách nhau có một cái cửa mà thôi.

“Hô.” Lục Hoa Thiên nghe thấy âm thanh có chút thở gấp của nam nhân, nam tử cảm thấy bấy nhiêu đó cũng đủ rồi, cùng lúc đó, cái di động cũng dừng lại.

Rút nó ra khỏi cơ thể, Chu Mặc không chống đỡ được cơ thể ngã xuống đất, cả người run rẩy không ngừng.

Làm sao bây giờ, Phí Nhĩ Đức hiện đang ở bên ngoài. ở bên ngoài!

Khi ngẩng đầu lên, Lục Hoa Thiên đã chỉnh tề lại quần áo, bộ dáng khôi phục lại vẻ nhã nhặn như ban đầu.

Nam tử cúi đầu nhìn ánh mắt nam nhân trên mặt đất, cười rồi nắm lấy cái tay cầm của cánh cửa, chỉ cần hẳn muốn, nhẹ nhàng xoay khóa mở, thì người bên ngoài có thể nhìn thấy hết tất cả.

“Chu Mặc, người có khỏe không?” Nam tử nói chuyện một cách rất bình thường, nhưng đảm bảo là người bên ngoài cũng có thể nghe rõ.

“Chu Mặc, mở cửa nhanh!” Bên ngoài là âm thanh bực bội của Phí Nhĩ Đức.

Làm sao bây giờ. Giờ khắc này, Chu Mặc không biết phải làm như thế nào, ngây ngốc ngồi dưới đất.

22. Chương 22: Bóng Đêm Mê Tình (thượng)

Lục Hoa Thiên lấy tay chỉ chỉ vào quần áo của mình, rồi chỉ chỉ vào Chu Mặc đang sững sờ ngồi dưới đất, dùng tiếng Trung nói: “Người tính cứ như thế này mãi sao, duy trì bộ dáng giống bị người ta cưỡng bạo?”

“Người nên mặc lại quần áo đi.” Một bên đùa bên với cái di động của Chu Mặc, Lục Hoa Thiên một bên than thở nói, “Một đại nam nhân, lại đi dùng một cái di động xinh xắn như thế này, ta nên khen người có thú thưởng thức độc đáo, hay là vì chuyện đặc biệt hôm nay mà chuẩn bị? Ha ha.”

Nam nhân không có đáp lại lời châm chọc của Lục Hoa Thiên, nhờ sự giúp đỡ của bức tường mà đứng dậy chỉnh chu lại quần áo. Cái điện thoại ấy quả thực rất nhỏ, chiều rộng chỉ khoảng hai ngón tay, cái này là do công ty chuẩn bị cho, công ty nguyên bản không tính để cho Chu Mặc xuất ngoại, mà là tính cho một nữ nhân đi, nhưng nữ nhân này vì gia đình nên đã từ chối, nên Chu Mặc đành phải đi thay.

Nguyên tắc của hắn là không lãng phí, công ty cấp cho, Chu Mặc cũng không để ý nhận lấy, dù sao hắn không nghĩ chính mình sẽ bỏ tiền mua.

Hắn hận cái di động này, càng hận việc xuất ngoại này.

“Ta nghĩ cái di động này không cần phải trả lại người.” Lục Hoa Thiên nhanh chóng cho cái di động vào trong túi, “Người đã tặng, ta liền nhận.”

Ngoài cửa Phỉ Nhi Đức vẫn tiếp tục đập cửa, hơn nữa đập càng ngày càng mạnh, ý thức được nếu cứ tiếp tục tránh như thế này sẽ có điều phiền toái, Lục Hoa Thiên tiến từng bước đến nam nhân, Chu Mặc không tự chủ được mà thối lui ra phía sau tránh né, nam tử một tay kéo nam nhân về phía mình: “Tiểu tình nhân của người tính tình thật nóng nảy, nếu không đi ra ngoài ẹ rằng hắn sẽ phá hủy toàn bộ chỗ này.”

Vừa nói, Lục Hoa Thiên vừa mở cửa ra, ngoài cửa gương mặt anh tràn đầy lửa giận vội vàng xao động, vừa thấy Chu Mặc liền lớn tiếng nói: “Con mẹ nó người ở trong đây làm cái gì! Ta kêu lâu như vậy cũng không mở cửa!”

Chu Mặc có chút lảng tránh ánh mắt của Phỉ Nhi Đức, hắn có thể nói cái gì?

“Vị tiên sinh này thân thể có chút không thoải mái.” Âm thanh tao nhã thu hút ánh nhìn của Phỉ Nhi Đức, người sau lãnh đạm đưa mắt nhìn cái người đang nâng Chu Mặc, lại nhìn thì thấy Chu Mặc đang cúi đầu ôm lấy bụng.

“Người là ai?” Trong thời điểm nói chuyện, Phỉ Nhi Đức đã nhanh tiến đến phía trước không khách khí mà đem Chu Mặc đang ở trong tay người kia kéo về bên mình, trong nháy mắt, Lục Hoa Thiên sắc mặt có chút không tốt lắm, nhưng giống như một cái chớp mắt, mau đến mức khiến người ta không thể nào phát hiện ra.

“Chính là vì thấy vị tiên sinh này có chút không thoải mái, lại là đồng bào của ta, ta như thế nào lại có thể khoanh tay đứng nhìn.” Lục Hoa Thiên cười hướng Chu Mặc nói, “Phải không Chu Mặc?”

“Chu Mặc?” Phỉ Nhi Đức nắm chặt lấy cánh tay nam nhân, Chu Mặc hôm nay rất kỳ quái, giống như muốn nói cái gì lại không dám nói, làm cho người ta không tài nào hiểu nổi, mà trước mắt lại xuất hiện một nam nhân xa lạ khiến cho Phỉ Nhi Đức vô cùng khó chịu chán ghét.

“Ân, là dạ dày ta có chút không thoải mái.” Chu Mặc nắm lấy áo Phỉ Nhi Đức, có chút vội vàng nói, “Ta . . . Ta nghĩ ta nên về trước.” Thẳng đến lúc Chu Mặc ngẩng đầu lên nói chuyện Phỉ Nhi Đức mới phát hiện ra mặt người kia có chút ửng hồng, cùng làn da phát ra một độ ấm không bình thường.

Chẳng lẽ là phát sốt?

“Chúng ta đi.” Phỉ Nhi Đức có chút gì đó không tin tưởng giữa Chu Mặc và nam tử kia, nhưng trước mắt vẫn là quyết định đi về trước rồi nói sau, Chu Mặc nhìn thấy vậy cũng tốt.

Không nói thêm một câu nào với Lục Hoa Thiên, Phỉ Nhi Đức kéo Chu Mặc ra ngoài.

“Từ từ. . . .” Ra đến cửa, Chu Mặc đột nhiên đứng lại.

“Làm sao vậy?”

“Tiệc rượu còn chưa có chấm dứt, người nên ở lại, ta có thể tự mình đi về.” Trong thân thể khô nóng làm cho hần sợ hãi, Lục Hoa Thiên rót cuộc đã bỏ cái gì vào trong ly rượu, Chu Mặc cuối cùng cũng không biết mình sẽ biến thành cái dạng gì.

Đáp lại Chu Mặc một trận nổi điên của Phí Nhĩ Đức, túm lấy nam nhân kéo thẳng ra ngoài: “Dẹp cái tiệc rượu chết tiệt này đi!”

Chu Mặc cùng Phí Nhĩ Đức rời đi không lâu, Lục Hoa Thiên từ trong toilet đi ra, tay vẫn còn đang vuốt ve cái di động còn chút hơi ấm trong túi quần.

“Lục tiên sinh, thì ra người ở trong này, ta tìm người khắp nơi.” Một nữ nhân hướng hần đi tới, giận dữ nói, “Thực không may mắn, vị bằng hữu kia của ta có việc nên rời đi rồi, ta là muốn giới thiệu hai người với nhau, đều là những người tài giỏi, ở cùng một chỗ chắc sẽ có nhiều chuyện để nói.”

“Cách Lôi Ti, người nói vị kia bằng hữu kia. Ân, có phải tên là Phí Nhĩ Đức không?” Nam tử không chút để ý hỏi.

“Thật tốt, người còn nhớ tên của hần, là một khởi đầu tốt đấy.” Cách Lôi Ti cười nói.

“Đúng vậy. Là một khởi đầu tốt.” Nam nhân khoe miệng khê nhếch lên, đi đến bên cái dương cầm cổ điển ngồi xuống, mười đầu ngón tay tao nhã lướt trên phím đàn.

Tâm tình của hần, dường như là vô cùng tốt.

Nhưng đối với Chu Mặc mà nói, đây là một ngày hắc ám.

Phí Nhĩ Đức cuối cùng cũng đưa Chu Mặc về đến nhà, Chu Mặc không rõ cái cảm giác của mình lúc này, nhưng những tiếp xúc cơ thể vô cùng chân thật, hần muốn một khát vọng mãnh liệt dâng trào.

Chính là hiện tại, hần làm sao có thể?

Trong phòng chỉ có Phí Nhĩ Đức và hần cùng nhau cuộn tròn ở trên giường.

Hần thật sự thích Phí Nhĩ Đức, nhưng không nghĩ rằng Phí Nhĩ Đức sẽ thích hần, hoặc nói theo cách khác, sẽ không bởi vì thích hần liền cùng hần lên giường.

Phí Nhĩ Đức là một nam nhân bình thường, một nam nhân bình thường sẽ không cùng nam nhân khác lên giường.

Hần điên mất, được đi vào từng bộ phận của cơ thể, như một ngọn lửa đang thiêu đốt ngọn lửa tình dục trong hần, giống như một con mãnh thú và dòng nước xiết đang lấy đi cái lí trí cuối cùng trong hần, chỉ sợ nếu cứ tiếp tục thế này thì bất kể trước mặt là ai, hần tự cởi bỏ tất cả quần áo của mình mà đón nhận người đó.

“Ta không sao Phí Nhĩ Đức, ta nghĩ chỉ cần ta ngủ một lúc thôi.” Âm thanh vang lên, cũng bắt đầu trở nên có chút không giống với bình thường, giống như đang mê hoặc hay cảm dỗ ai đó.

“Không có việc gì? Người gọi thế này là không có việc gì sao?” Phí Nhĩ Đức cầm một cái khăn ướt đi tới, lạnh như băng đặt ở trên trán của Chu Mặc, “Trời đất, người như thế nào mà lại nóng như vậy?”

Đáp lại lời nói đó, nam nhân cảm thấy thoải mái mà phát ra tiếng rên rỉ.

23. Chương 23: Bóng Đêm Mê Tình (trung)

“Chu Mặc?” Phí Nhĩ Đức hiển nhiên bị nam nhân làm cho kinh ngạc, kinh ngạc vì mình chỉ mới chạm nhẹ nam nhân liền phát ra tiếng rên rỉ.

“Nóng quá.” Bàn tay lạnh của Phí Nhĩ Đức làm hần vô cùng thấy thoải mái, hần muốn hơn nữa Càng nhiều! Không đủ, còn chưa đủ.

Đột nhiên vươn tay bắt lấy tay của Phí Nhĩ Đức, Chu Mặc nỉ non: “Nóng quá. Thật là khó chịu.”

“Như vậy sẽ thấy thoải mái sao?” Giống như theo bản năng, Phí Nhĩ Đức nắm lấy bàn tay của nam nhân, mặt khác đem cái khăn ướt để sang một bên sau đó dùng tay vuốt ve lên hai gò má nóng bỏng của nam nhân, độ ẩm truyền đến từng đầu ngón tay, giống như sắt và nam châm vậy, gắt gao dính chặt vào nhau.

Không chỉ dừng lại tại đó, lưu luyến vuốt ve trên má nam nhân sau đó dần dần vuốt ve xuống dưới, bàn tay đi xuống tới cổ rồi chợt dừng lại.

Những động tác ôn nhu đó, chẳng những không có giảm bớt sự khó chịu cho nam nhân, mà chính là lại đổ thêm dầu vào lửa, Chu Mặc thấy mình như sắp bị thiêu cháy. Đột nhiên Phí Nhĩ Đức ngừng lại khiến hần vô cùng khó chịu, vì cái gì mà không tiếp tục đi xuống dưới, tại sao không dùng sức mà vuốt ve?

Nam nhân nắm chặt lấy tay Phí Nhĩ Đức, dẫn đường đưa bàn tay vào bên trong áo mình, bàn tay lạnh lẽo vừa chạm vào ngực, làm cho nam nhân lại phát ra một tiếng rên khẽ.

Phí Nhĩ Đức bị hành động đó dọa đến mất hồn vội vàng rút tay ra, vội vàng chạy vào phòng tắm.

Phí Nhĩ Đức người thật sự điên rồi, cư nhiên chỉ vì một nam nhân rên rỉ như vậy đã liền có phản ứng, người có thấy như vậy là không bình thường không?!

Thượng đế a.

Nam tử mở vòi nước để cho dòng nước lạnh leo chảy khắp người mình, hạ thân đã sớm nóng rực căng cứng, giờ phút này người chịu sự giày vò không chỉ có mình Chu Mặc.

Ở mãi trong phòng tắm cũng không phải là chủ ý tốt, nhưng Phí Nhĩ Đức không có đủ dũng khí để bước ra, thẳng đến khi bên ngoài truyền đến một âm thanh nước nổ, nam tử mới ý thức được rằng, Chu Mặc đang cần hần giúp đỡ.

Bất quá khi Phí Nhĩ Đức vừa bước ra, thì một bước chân cũng không thể nào bước nổi nữa

Chu Mặc đã không còn khống chế được mình, lý trí hoàn toàn bị thiêu rụi, hần nằm ở trên giường gắt gao cau mày, cúi đầu thở hổn hển, giống như đang chịu đựng một cái gì đó vô cùng đau đớn.

Bộ dáng chinh tề khi này đã biến mất, cúc áo sơ mi rơi rụng trên giường, áo mở rộng để lộ ra một khoản da thịt màu hồng, dưới ánh đèn làn da đỏ lại thêm có sức quyến rũ, giống như. giống như giọt sương đêm trên cánh hoa, đẹp đến mê người, lại còn thoang thoảng một mùi hương tà mị.

Mà lúc này nam nhân đang dùng sức ma sát lấy hai hạt châu trên ngực mình, một lần rồi lại một lần, nhưng như vậy cũng chưa đủ, đôi mắt ướt át nhìn thấy Phí Nhĩ Đức, Chu Mặc ngoác ngoác Phí Nhĩ Đức, chờ đợi Phí Nhĩ Đức đến bên mình.

“Trời ơi, người làm sao vậy?” Phí Nhĩ Đức không hiểu tối nay sao mình lại kêu trời nhiều như vậy, như đó là điều duy nhất có thể giải bày được tâm tình hần lúc này. Phí Nhĩ Đức đang run, chính là nhìn thấy Chu Mặc, hần liền cảm thấy mình không khống chế được run rẩy, một loại dục vọng đáng sợ dâng lên trong lòng hần, hần muốn tiến đến chế trụ hôn lên môi nam nhân, hung hăng làm cho nam nhân nước nử dưới thân mình.

Ý nghĩ điên cuồng không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng dục vọng của con người là vô cùng kì quặc.

Phí Nhĩ Đức hít một hơi thật sâu ngăn chặn cái ý nghĩ hoang đường của mình, cầm lấy cái ly nước nghĩ rằng sẽ uy cho nam nhân uống hết, trên giường nam nhân không có phản ứng, đột nhiên vươn tay ôm lấy Phí Nhĩ Đức, ly nước rơi xuống nền nhà, hần lâu bầu nói nói, mà cùng lúc đó, nam nhân đã đem người Phí Nhĩ Đức kéo ngã xuống giường.

Phí Nhĩ Đức nằm đè lên người Chu Mặc, có lẽ Chu Mặc đang đụng vào chỗ kia của Phí Nhĩ Đức, khiến dục vọng của gười này như dê Hoàng Hà bị vỗ, không có thể kìm nén được.

“Ngô ——” Ban đầu là do Chu Mặc chủ động, hắn gắt gao ôm chặt lấy Phí Nhĩ Đức, có chút ngây ngô mà cấp bách hôn lên đôi môi gợi cảm của nam tử. Nhưng tình thế rất nhanh chóng chuyển biến, Phí Nhĩ Đức tao nhã lúc đầu đã nhanh chóng hiện nguyên hình một con mãnh thú thô bạo, kéo lấy tóc nam nhân buộc hắn ngẩng đầu lên để hứng lấy nụ hôn sâu tàn bạo.

Đầu lưỡi nam tử như một thanh kiếm nhanh chóng đi vào bên trong miệng của Chu Mặc, tàn bạo đoạt lấy tất cả, lần lượt tham nhập làm cho Chu Mặc khó mà hô hấp, chỉ có thể nắm chặt lấy áo của nam tử.

Tuy rằng chưa từng cùng nam nhân làm qua, nhưng hôn môi thì đối với nam hay nữ đều giống nhau, kỹ thuật cao siêu của Phí Nhĩ Đức khiến Chu Mặc rơi vào một hoàn cảnh giống như một kẻ đói khát mà nhận lấy, hai chân nam nhân tự nhiên tách ra rồi quăn lấy Phí Nhĩ Đức, có chút cấp bách mà ma sát cơ thể mình với cơ thể của người kia.

Phí Nhĩ Đức cảm nhận được điều Chu Mặc muốn nói, dục vọng ở trước mặt, đã sớm đem hai người họ lên đến chín tầng mây.

Người kia tựa như một con lang đang xé xác mồi, vừa hôn xong liền ngồi dậy, hai tay không chút khách khí mà cởi bỏ áo của nam nhân, đem tất cả những thứ che đậy cơ thể kia vứt sang một bên, trong khi Chu Mặc vẫn còn đang nhắm mắt thở hổn hển lấy lại khí sau nụ hôn kia.

Có lẽ hắn cũng không biết chính mình lúc này đang “câu dẫn”, sẽ câu dẫn vô số lang sói, mà lang này cũng sẽ không khách khí mà đem con mồi đi ăn sạch sẽ.

“A ngô ——!” Nam nhân đang nằm bỗng nhiên bị lật úp xuống, nhưng thất lưng và thân dưới lại bị Phí Nhĩ Đức gắt gao nắm lấy.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Phí Nhĩ Đức muốn làm cái gì? Hắn bắt đầu cởi dây lưng quần của nam nhân, giống như đang muốn vứt đi một thứ rác rưởi, hai tay giống như kiếm sắt cầm lấy quần của nam nhân kéo mạnh xuống, “Bá” rồi gắt gao ôm chặt lấy cơ thể của nam nhân, những lớp da thịt trần trụi tiếp xúc với không khí lạnh lẽo.

Mà sự lạnh lẽo này một phần nào đó giúp Chu Mặc lấy lại ý thức, duy trì tư thế nằm sấp, phía sau là một cơ thể trần trụi nóng bỏng bao trùm, Chu Mặc còn chưa biết nên phản ứng như thế nào, một đôi bàn tay to nắm lấy cầm hắn kéo đầu hắn quay lại, đón tiếp nụ hôn nóng bỏng của nam tử phía sau.

Cái gì đây, Chu Mặc hoàn toàn thấy hết những gì mình đang làm

24. Chương 24: Bóng Đêm Mê Tình (hạ)

Hắn. Hắn đang cùng Phí Nhĩ Đức làm tình?

Chu Mặc hoàn toàn không tin chuyện này là có thật, nhưng bắt đầu loáng thoáng nhớ lại những chuyện trước đó, hắn hét lên Lục Hoa Thiên đã cho được gì vào rượu, sau đó Phí Nhĩ Đức đưa hắn về nhà, tiếp theo. tiếp theo bọn họ hiện tại ở trên giường làm tình.

Trong cơ thể được vẫn chưa thuyên giảm, nhưng lúc này Chu Mặc đã dần lấy lại được lý trí, nếu bây giờ ngăn lại, có thể vẫn còn kịp, nhưng nếu tiếp tục làm tiếp, thì hắn sẽ không có cơ hội ngăn lại.

Nếu không làm, hắn và Phí Nhĩ Đức sẽ mãi là đồng sự của nhau, có lẽ vài năm sau hắn về nước, sẽ không còn cơ hội gặp mặt, sẽ quên nhau.

Nếu làm, mối quan hệ giữa họ từ nay sẽ có sự thay đổi.

Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Lý trí nói Chu Mặc là phải đẩy Phí Nhĩ Đức ra, nhưng dục vọng trong lòng lại muốn nam tử kia ôm mình thật chặt.

Phí Nhĩ Đức cũng không cho Chu Mặc có lựa chọn, theo sự “câu dẫn” của Chu Mặc, Phí Nhĩ Đức đang chứng minh mình mới là người có quyền quyết định ở trên giường.

“Ngô ân ——!” Nụ hôn nóng bỏng tước đoạt đi quyền nói của nam nhân, cũng như gạt bỏ đi sự lựa chọn.

Người phía sau đang nóng như lửa ta sức mà ma sát với da thịt của nam nhân, cách tay cứng như sắt giống như cái gông xiềng khóa chặt nam nhân lại, làm hắn có muốn cũng không giãy giụa được, Phí Nhĩ Đức đã gần như đắm chìm trong dục vọng, Chu Mặc tình cảm dâng lên mãnh liệt mà để lộ ra cái lưng với những đường cong duyên dáng, vừa đẹp lại vừa cường tráng, cực kỳ giống như một bức tượng điêu khắc.

Nhưng lúc này Phí Nhĩ Đức lại gặp một vấn đề, hắn chưa từng cùng nam nhân làm qua, nên khỏi nói cũng biết hắn không biết với nam nhân phải như thế nào. Hỏa dục nơi hạ thân ngày một dâng cao, đốt cháy lý trí, nhưng không biết phải dùng cách nào để phát tiết.

Thời khắc Phí Nhĩ Đức ngừng lại làm cho Chu Mặc có chút hụt hẫng, quay đầu thì thấy được khuôn mặt đang chau mày của Phí Nhĩ Đức, dường như cũng hiểu ra suy nghĩ của nam tử lúc này.

Làm liên làm đi, cho dù ngày mai là tận thế hắn cũng cam chịu, mất đi cơ hội này, hắn sẽ không còn cơ hội cùng Phí Nhĩ Đức thân cận, hắn không muốn vĩnh viễn chỉ là bằng hữu.

Ở sâu trong nội tâm của Phí Nhĩ Đức đã biết rằng mình sắp biến thành một con dã lang, nhưng nam tử vẫn là lưỡng lự giữa hai sự lựa chọn, hoặc là chấp nhận, hoặc là cự tuyệt.

Nhưng vô luận là lựa chọn như thế nào, đều phải làm mới biết được.

Nằm úp sấp trên giường một tư thế vô cùng khuất nhục, nếu là người khác sẽ không bao giờ cam tâm làm tư thế như vậy, nhưng Chu Mặc vẫn là chịu đựng tiếp nhận.

Hắn mở hai chân ra di chuyển đến hạ thân của Phí Nhĩ Đức, dùng thân thể của mình cảm thụ cái đang cương ngạnh lên, ma sát một lúc đem hậu đình đặt ngay hạ thân của Phí Nhĩ Đức.

Loại hình này đối với kẻ khác giống như một sự thấp hèn xấu hổ, Chu Mặc cắn chặt môi để không phải suy nghĩ đến hành động của mình lúc này, cũng như không muốn nghĩ đến bộ dáng của chính mình.

Phí Nhĩ Đức tuyệt đối là một nam tử thông minh, vô luận cuộc sống, sự nghiệp hay tình yêu, hành động của Chu Mặc đã làm cho Phí Nhĩ Đức nhanh chóng hiểu ra, nam tử lại dùng thân thể bao trùm lấy Chu Mặc, hai tay dùng sức nắm lấy hai chân của nam nhân chọn vị trí thuận lợi để tiến vào, mà Chu Mặc lại chỉ có thể dùng khuỷu tay để chống đỡ thân hình đang đè nặng lên người mình.

“Cáp a —— ngô!” Phí Nhĩ Đức đột nhiên tiến vào làm dục hỏa của nam nhân lạnh đi một nửa, đau đớn kịch liệt cùng khoái cảm hòa lẫn vào nhau. Phí Nhĩ Đức giống như một con sói gắt gao dùng tay giữ lấy thắt lưng Chu Mặc điên cuồng mà tiến vào, không để ý đến bất cứ gì điên cuồng mà thúc đẩy ra vào bên trong hậu huyệt non mềm.

“Ô ô ——” Thắt lưng bị nâng cao, hai tay đã không còn sức để chống đỡ cơ thể cùng sức nặng của Phí Nhĩ Đức, Chu Mặc vùi đầu vào chăn, lửa trong người Phí Nhĩ Đức ngày một bốc cao khiến không thể nào dừng lại mà tham tiến vào sâu hơn, hòa trộn cùng với hơi thở dốc của Chu Mặc, “Ba ba ba” tiếng cơ thể va chạm vào nhau vang lên đều đều.

Chỉ có dục vọng, không phải quan hệ tình yêu.

Chuyện này thật làm cho Chu Mặc chỉ có thể cắn răng chịu đựng nam tử phía sau đang điên cuồng tiến vào.

“Cáp —— a.” Nhưng điều tồi tệ nhất không chỉ dừng lại ở sự tiến vào mãnh liệt đó, dục vọng đã khiến hai tay Phí Nhĩ Đức không ngừng chà đạp lên cơ thể Chu Mặc, từ cái mộng cho đến thắt lưng, ngực và một vài chỗ mẫn cảm khác, không một chỗ nào là không bị hai bàn tay đó sờ qua, xoa nắn.

Mang theo cảm giác đau đớn cùng tê dại, làm cho người ta có muốn ngừng cũng không được.

“Ngô ——!” Thân thể bị Phí Nhĩ Đức bắt lấy, xoay lại đối diện với chính mình, ánh đèn chói làm cho nam nhân không tài nào mở to mắt ra nhìn được, hắn chỉ có thể nắm chặt lấy tấm ga giường để làm tan bớt đi sự đau đớn cùng dục vọng.

Đôi chân dài bị Phí Nhĩ Đức đặt ở trên vai tạo thành một góc chín mươi độ, nam tử lại bắt đầu một lần nữa hung hăng tiến vào, mà Chu Mặc chỉ có thể nhận được từ Phí Nhĩ Đức sự đau đớn.

Bỏ đi quần áo trang nhã Phí Nhĩ Đức trở lại nguyên dạng là một ác lang, đang muốn xé con mồi thành từng mảnh, liều mạng gặm cắn, mà dê con giờ chỉ có thể vô lực giãy giụa, vô lực chấp nhận.

Phí Nhĩ Đức không ôn nhu, nhưng tuyệt đối cũng không phải là bá đạo, điều này làm cho Chu Mặc cảm thấy mình chỉ là công cụ phát tiết của nam tử mà thôi, không có chút yêu thương, chỉ có thể cơ thể trần trụi này thỏa mãn dục vọng của Phí Nhĩ Đức, nhưng không phải là không thỏa mãn chính mình.

Hành vi trên giường không thể gọi là làm tình.

Mà gần như là cùng nhau phát tiết dục vọng.

Chu Mặc muốn khóc, mà hắn thật sự đang bắt đầu nức nở, thân thể đau đớn cùng dục vọng đang mâu thuẫn lẫn nhau, hắn bắt đầu lớn tiếng kêu to, mang theo tiếng khóc nức nở làm cho Phí Nhĩ Đức càng thêm điên cuồng.

Mỗi lần tiến vào đều dùng hết sức mà cắm sâu vào, nam tử một bên tiếp tục tiến vào, một bên thở dốc ra, giống như muốn đem toàn bộ sức lực mà dùng tới.

“Ồ ô a.” Cùng lúc này, là nam nhân coi như là biểu đạt sự đau đớn cùng tâm tư phiền muộn của mình.

Đây buổi tối điên cuồng, buổi tối của dục vọng và hành vi thô bạo, mang theo nguyên thủy của ái dục, dùng trực tiếp mà nguyên thủy hành vi để thể hiện dục vọng.

Dục vọng bị cất sâu, cuối cùng người đốt cháy, giống như một bảo vật trong đêm bị một kẻ nghèo khó tìm được, mà đột nhiên bộc phát ra không phải là một khoái cảm tầm thường.

Báu vật làm con người nghèo khó cảm thấy xúc động, lại còn có cảm giác bần cùng.

Nhưng hiện tại hắn tìm được rồi, lại cần thời gian để hiểu được phải đạt được tình cảm đó, cần quý trọng cái báu vật kia.

25. Chương 25: Sự An Ủi Của Mile

Ban đêm trầm lắng, nhưng hắn vẫn còn có thể cảm nhận được nam tử kia đang ôm chặt lấy mình vô cùng ấm áp, tiếng thở nhẹ vang lên đều đều, cùng với mái tóc nâu mềm kề sát ngay bên mặt hắn.

Vậy mà sáng nay, Chu Mặc xung quanh chỉ cảm nhận được một từ —— lạnh.

Tháng mười mùa thu vàng rực rỡ, cùng với cái không khí có chút se lạnh, cái lạnh lại lộ ra một chút gì đó bi thương, từng cơn gió lạnh từ ban công thổi vào, thổi lên da thịt của nam nhân, cuối cùng là ngấm vào đến tận xương cốt, lạnh đến thấu tâm.

Chu Mặc không có đứng lên đóng cửa lại, hắn chỉ lẳng lặng nằm yên trên giường, để mặc ngọn gió đang tùy ý tàn phá trên da thịt xanh xao đầy ái dục.

Hắn rất đau, toàn thân đều đau đớn, và đương nhiên ở nơi tư mật đó cũng không cần phải nói, để thỏa mãn cơn dục vọng đêm qua mà hôm nay lại biến thành thê thảm thể này, tay chân hoàn toàn vô lực, cùng với nơi mà hôm qua bị Lục Hoa Thiên thượng cho một quyền cho đến hôm nay vẫn cảm thấy ê ẩm, nhưng điều nghiêm trọng hơn là trong làn gió lạnh buốt đó, cái trán nóng lên, có lẽ là phát sốt.

“Chu Mặc, người nói người có thể hay không vì làm tình mà chết ở trên giường, sau đó vài ngày bị người ta phát hiện là bị chết công dưới làn gió lạnh với những vết tích hoan ái trên người, rồi sau đó sẽ biến thành tin cho mọi người đồn thổi một nam nhân bị cường bạo rồi giết chết.”

Nằm ở trên giường, nam nhân giữu cột chính mình.

Tên Phí Nhĩ Đức kia đúng là một hỗn đản hạ tiện vô liêm sỉ. Sau khi làm xong cư nhiên đã rời đi, vì từ khi nam nhân tỉnh lại tới giờ không hề thấy bóng dáng của người đó đâu cả.

Mặc dù từ đêm qua Chu Mặc vẫn biết được kết cục của hôm nay, nhưng ở trong lòng vẫn mong rằng sẽ có một bữa sáng ngọt ngào cùng người nọ, sau đó cùng người nọ thổ lộ yêu thương, tiếp theo quang minh chính đại xin phép nghỉ một buổi tại công ty để ôm ấp nhau.

Về kết cục hôm nay, hắn đã không còn muốn nghĩ tới, trước và sau đều cũng không muốn nghĩ tới, bởi vì vốn dĩ nó là sự thật.

Bất quá hắn vẫn không có di chuyển, bộ dạng thảm hại của hắn bây giờ, phỏng chừng bây giờ nếu hắn muốn xuống giường cũng không có đủ khí lực. Chu Mặc một bên tự giễu chính mình quá yếu ớt, một bên hắn muốn điện thoại cho người kia để nói về tình cảnh bi thảm của mình lúc này, hắn muốn chết nhanh đi, mà người đó sẽ cười nhạo hắn khinh thường hắn chứ làm sao mà chịu an ủi hắn chứ.

Đầu giường có điện thoại, tay có thể với tới, đáng tiếc hắn không có còn gì để nói cả.

Giờ khắc này, Chu Mặc mới cảm nhận được cái gì gọi là bi kịch.

Ngay khi Chu Mặc nghĩ cứ nằm ở đây mà chờ chết, thì chuông cửa đột nhiên vang lên, nam nhân chợt mở mắt ra rồi sau đó nhắm lại, không để ý tới, tiếp tục chờ chết, Thiên Vương lão tử giờ có đến đây cũng không thể lôi hắn xuống giường được.

“Đinh linh linh.” Một lúc sau khi chuông cửa ngừng reo, cái điện thoại trên đầu giường Chu Mặc reo lên, quả thực ác ma đại ác ma, giống như là đang đòi nợ vậy, gọi không ngừng nghỉ, thẳng đến khi cái người thần kinh kia gọi điện thoại suốt ba mươi phút đồng hồ, nam nhân mới xoa xoa cái đầu đau nhức cầm lấy ống nghe.

“Uy ——”

“Người mẹ nó giả chết a! Mau xuống mở cửa cho ta!” Chu Mặc mới vừa “Uy”, nam tử phía bên kia đã nã một loạt pháo liên hoàn mắng, làm cho Chu Mặc hoa hết cả mắt.

Giọng nói này nghe rất quen, nhưng khẳng định không phải là Phí Nhĩ Đức.

“Không phải giả chết, mà là muốn chết, nếu không phiền thì nhờ người thấp cho nén hương.” Nói vừa xong, Chu Mặc đem điện thoại vứt sang một bên, nhưng từ ống nghe vẫn còn có thể nghe tiếng nam tử kia chửi bậy, bất quá rất nhanh sau đó thì không còn nghe thấy gì.

Thế giới im lặng, ta – Chu Mặc sẽ lên trời.

Di ngôn là: chưa nghĩ ra. Quên đi, mặc kệ nó, nhắm mắt lại, tiếp tục chờ phát sốt mà chết đi.

Nhưng mà chỉ im lặng được một lát thôi, ở phía dưới lầu lại nghe một trận hỗn loạn âm thanh, là âm thanh của con chó to và một nam tử, nam tử dường như đang mắng, còn con chó thì ư ử kêu.

Sau đó, lại im lặng.

Nhưng là ——

“Bàng!” Một tiếng nổ, cửa phòng Chu Mặc bị người đá văng, tiếp theo đó là một trận súng liên thanh tiếng mắng: “Ra đây! Con mẹ nó, người ở trong này ngủ lơ đãng thế sao? Còn giả chết?”

Người vừa bước vào tiến nhanh đến bên giường xách nam nhân lên: “Chu Mặc! Con mẹ nó di động của người sao lại ở trong tay tên biến thái kia, mà tên biến thái đó là ai, người làm sao lại quen biết hắn hả!”

“Ngô ——” Đau quá, ho khan vài tiếng, Chu Mặc lắc lắc đầu, miễn cưỡng mở mắt nhìn thấy một nam tử tóc vàng, người này hình như đã từng gặp qua.

“Trời đất, người là có phải hay không bị một đám lãnh nam luân phạm?” Nam nhân kêu đau làm cho nam tử thần trí quay về được một chút, cũng thấy được trên cơ thể trần trụi của nam nhân đầy vết xanh tím cùng vết hồng ngân, không biết vì cái gì, bỗng nhiên cảm cổ họng khô khốc, vì thế, hắn hỏi: “Nước để ở đâu hả?”

Đem nam nhân một lần nữa nằm xuống giường, nam tử bắt đầu ở trong phòng tìm nước, Chu Mặc nằm ở trên giường lẩm bẩm nói: “Chúng ta xong rồi, xong rồi. . . .” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Người chưa xong với ta đâu.” Tưởng tượng đến khi này gọi điện cho Chu Mặc lại gặp cái tên điên khùng kiêu ngạo kia, người đó còn uy hiếp hắn không được tới gần Chu Mặc, nam tử ngay tức khắc muốn đem đôi phương bóp chết, càng muốn đem Chu Mặc bóp chết.

“Không phải là người sợ tiếp xúc với nam nhân hay sao? Như thế tại sao lại cùng người làm loại chuyện này, người cùng ai trên giường?” Tìm được nước, uống cạn sạch một ly, cảm giác không tồi, nhưng sau khi quay đầu lại nhìn nam nhân trên giường, mặt nhẵn mày nhíu, liền uống thêm một ly nước nữa.

“Mile!” Lúc này Chu Mặc mới nhận ra nam tử kia.

“Ha hã, ta cũng muốn cùng người ngủ chung.” Xem xét hai mắt nam nhân, đáng người. . . . cũng không tồi.

“Uống một chút nước đi.” Mile đem nước đi tới, Chu Mặc lập tức quay đầu đi, nam tử đang muốn phát hỏa, nam nhân lại đột nhiên lập tức run rẩy đứng dậy gắt gao ôm lấy hắn.

Run rẩy, thấp giọng mà nức nở.

Này nam nhân, đang khóc.

“Ta cùng Phí Nhĩ Đức xong rồi, ta mẹ nó sẽ bị coi thường! Tự chuốc lấy đau khổ! Chúng ta xong rồi, hoàn toàn xong rồi, Phí Nhĩ Đức tên hỗn đản đó đi rồi, đem ta bỏ ta đi rồi!” Kỳ thật, nam nhân này đã ba mươi hai nhưng đây lần đầu tiên hắn chủ động, cứ cho là vì thuốc mà mới hành động như vậy đi, hắn trong lòng vẫn nhớ hết những việc hôm qua.

Phí Nhĩ Đức ngay cả một câu hỏi thăm cũng không có, điều này làm hắn thấy thương tâm.

Gắt gao ôm lấy Mile, nam nhân giao trái tim thống khổ của mình hết thảy đem tất cả nói ra hết.

Đối với nam nhân đang hoàn toàn sụp đổ trước mặt, Mile hơi chút sững sốt, rồi sau đó cúi đầu lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng của nam nhân, trong lòng nghĩ: lúc này là thời gian tốt để vui đùa

Cảnh tượng này, thật giống như một con dê nhỏ nhào vào lồng ngực của một dã lang để tìm kiếm sự an ủi, nhưng vậy cũng không phải là không tốt sao?

26. Chương 26: Vô Tình

“Người tại sao lại biết chỗ ở của ta?”

“Người là không phải là bị người vứt bỏ nên mất trí rồi không? Ta lần trước có lái xe chở người về.”

“Người vì sao lại vào được trong nhà?”

“Đó là bí mật, không thể nói cho người biết.”

“Vì cái gì ta phải ở nhà người? Vì cái gì ta lại ở trong cái bồn tắm lớn này? Vì cái gì không cho ta chết để ta quên đi. . . .”

“Vì cái gì vì cái gì, người như thế nào nhiều vì cái gì như vậy!” Mile cuốn tay áo dùng cái khăn tắm chà xát, chà xát, chà xát lên cơ thể của nam nhân trong bồn tắm, dùng sức chà xát, đem toàn bộ những thứ dơ bẩn chướng mắt kia đi rửa sạch, dùng quá nhiều sức nên kết quả là khiến trên người nam nhân hiện ra một mảng lớn da thịt hồng đỏ, giống như là đang bị chảy máu vậy.

“Người không phải là muốn chà xát chết ta đấy chứ?” Lắc lắc đầu Chu Mặc lui vào một góc của cái bồn tắm lớn màu đen như ngọc thạch, lúc bị ném vào trong nước tinh thần có chút tỉnh lại, nhưng hắn căn bản

không thể nhớ rõ mình như thế nào rời khỏi nhà của Phí Nhĩ Đức, lại không nhớ vì sao mình lại ở trong cái bồn tắm lớn đến đáng sợ này.

Gặp Chu Mặc dùng ánh mắt vô tội sưng vù vì khóc nhìn mình, Mile đem khăn tắm vớt sang một nơi nghiêng rằng nghiêng lợi trầm giọng nói: “Người có thể hay không đừng dùng cái loại ánh mắt này mà nhìn ta a!” Rõ ràng là một đại nam nhân, mình nhìn thấy cái biểu tình bi thương như vậy, giống như người xâm phạm hẳn chính là mình vậy.

Thật sự là buồn bực, mình không phải là Phí Nhĩ Đức.

Còn nữa, vì cái gì mà mình đem nam nhân này về đây?!

Mile trở nên có chút bực bội, miệng mắng nói: “Không chịu thua kém đệ đệ, đối với cái lão nam nhân cũng sẽ có phản ứng.”

“Tiếp tục. chà xát chết ta đi, ta sẽ không trách người.” Mắt nhắm lại, Chu Mặc liền trầm mình xuống nước, dòng nước ấm lướt qua thân thể khiến hắn vô cùng thoải mái, thật cứ muốn như vậy mà ngâm mình, chuyện đêm qua coi như là chưa có xảy ra, cái gì cũng không muốn biết.

“Chu Mặc!” Mới vừa quay đầu lại liền thấy nam nhân kia chìm dần xuống nước, Mile sợ tới mức xanh mặt vội lao tới đem nam nhân xách lên mắng, “Muốn chết thì ra ngoài mà chết, chết ở đây dơ bồn tắm ta ai đền!”

“Khụ khụ.” Có chút sắc nước, nam nhân bị xách ra khỏi nước, gió lạnh thổi những bọt nước treo trên nửa thân người trần trụi, ngọn đèn chiếu vào khiến nó giống như những viên thủy tinh được khảm vào da thịt, có chút chói mắt.

Hôm nay như thế nào luôn khát nước, còn nữa, chẳng lẽ điều hòa bị hư rồi sao? Tại sao lại nóng như vậy.

Mile thầm mắng một tiếng, rồi gỡ cái áo choàng tắm màu trắng từ trên móc xuống khoác lên người nam nhân, tiếp theo là lôi nam nhân ra khỏi bồn tắm, ngay thời điểm chân Chu Mặc vừa chạm xuống đất thì lập tức ngã nhào, Mile không kịp trở tay đỡ lấy.

“Đau quá.”

Chu Mặc đang phát sốt. Hắn mơ màng nhú nhú mảy, hắn chỉ biết là chân vừa chạm đất thất lực liền đau dữ dội, nơi tư mật cũng đau rồi lại như có lửa đốt, đầu thì nặng giống như đội mũ sắt nên vô lực mà ngã xuống đất.

Bộ dạng hiện tại của hắn, căn bản không có khả năng có thể tự mình đi.

Mile thở dài, đem nam nhân bế xốc lên, Chu Mặc trong nháy mắt thấy trời đất rung chuyển, hoàn toàn mất đi thăng bằng, tay gắt gao túm lấy áo của Mile, dần dần chìm vào hôn mê.

“Thế nào, lực tay ta cũng không tồi chứ?” Mile một bên đem nam nhân đặt lên giường, một bên tự hào nói.

“Ấn.” Chạm đất, vừa rồi có phải hay không là bay đến đây? Giống như là chỉ bay trong chốc lát.

Chu Mặc vuốt ve tấm ga mềm mại phát ra mùi thơm trên giường, mặt cọ cọ vào cái gối sạch từ từ nhắm hai mắt lại, thật thoải mái, nhưng tại sao lại thấy có chút lạnh.

“Nam nhân đáng ghét, căn bản không có nghe ta nói chuyện! Về sau đùa chết người!” Dù sao hiện tại Chu Mặc cũng không biết hắn đang nói cái gì, Mile cắn hận mắng.

“Không phải chà xát chết ta sao. Như thế nào đùa chết a?” Nhắm mắt lại, nam nhân cuộn tròn mình lại, miệng than thở nói.

“Ngồi dậy, người có nghe ta nói không? Đừng ngủ, tóc còn ướt, người muốn bệnh càng nặng thêm sao?” Mile lấy thuốc từ trong hộp đựng thuốc ra, rồi lấy ly nước trên đầu giường, nhưng Chu Mặc vẫn không có phản ứng, hừ lạnh một tiếng sau đó kéo nam nhân lại phía mình, người kia bất mãn lâu bâu ngồi dậy.

“Uống thuốc đi.”

“Ta nghĩ ngủ, không muốn chết.” Nam nhân bắt đầu nói.

“Người không phải muốn chết sao? Thay đổi nhanh thật đấy, uống thuốc đi rồi ngủ tiếp!” Dem thuốc cùng nước đưa cho Chu Mặc, Mile đứng dậy đi vào phòng tắm lấy cái máy sấy rồi sau đó ngồi lên giường sấy mái tóc ướt của nam nhân, luồng nhiệt ấm mang đến cảm giác dễ chịu xoa tan đi cái lạnh, nam nhân cảm thấy thoải mái cực kỳ, uống thuốc xong ngoan ngoãn ngồi ở trên giường hưởng thụ những ngón tay mát xa cùng làn gió ấm áp.

“Ngốc nghếch, thật đúng là biết hưởng thụ.” Vừa sấy khô mái tóc của nam nhân, Mile thấy Chu Mặc đã ngủ ngục, hần không khỏi cười khẽ đứng lên, nam nhân Trung Quốc này thật sự giống một con cừu non.

Dem nam nhân đặt nằm xuống giường, dường như cũng là một ngày mệt mỏi với mình, nam tử tóc vàng cũng cởi bỏ bớt quần áo mà leo lên giường nằm.

Nhắm mắt lại, ba giây sau lại mở, lại nhắm lại, lại mở.

Mile xem xét nam nhân ngủ bên cạnh, rồi lại nhắm mắt lại, sau đó giống như con cá chạch luồn tay qua ôm lấy thất lưng của nam nhân, Chu Mặc liền tìm đến một vị trí thoải mái đem đầu dựa vào, nghe mùi hương thơm phát ra từ đối phương liền nhồm miện cười.

Ba giây sau, nam tử đáp lại cử chỉ đó của nam nhân, ôm chặt lấy thất lưng, tay luồn vào trong áo choàng.

Cả hai nam nhân, liền như vậy lần lượt ngủ.

Chu Mặc chìm vào giấc ngủ an bình, thì bên kia Phí Nhĩ Đức không ngừng hút thuốc, một cây lại một cây, tàn thuốc vương vãi đầy mặt đất.

Sáng sớm thức dậy thấy mình ôm trong người nam nhân trần trụi đầy vết tích của ái dục, mà người này lại là bằng hữu, là nhân viên cấp dưới, người sẽ có cảm giác thế nào? Liếc mắt nhìn người kia một cái, Phí Nhĩ Đức như hóa thạch.

Hần lái xe chạy khỏi nhà, cũng không có đến công ty mà ngồi ở bờ biển không ngừng hút thuốc.

Chuyện tối hôm qua cứ như một cuốn phim tua đi tua lại trong đầu hần, hần cùng Chu Mặc trên giường, hần cứ nhiên cùng nam nhân trên giường!

Loại chuyện này, quả thực không thể tưởng tượng được.

Hần không biết phải đối mặt với Chu Mặc như thế nào, càng không biết sau này phải làm sao.

Nhưng mà giờ này khắc này, trong đầu Phí Nhĩ Đức không lúc nào là không nhớ đến cái cảnh của đêm hôm qua, cùng thân thể trần trụi sáng nay.

“Ba”, cái tàn thuốc thứ hai mươi rơi xuống đất.

Phí Nhĩ Đức ra sức lắc đầu để thôi nghĩ về những hình ảnh kia.

Hần đi rồi, Chu Mặc tỉnh lại sẽ làm sao?

Phí Nhĩ Đức, người không phải là một đại nam nhân?

Phí Nhĩ Đức trong lòng mắng chính mình, đứng dậy tiến vào trong xe, hần muốn cùng Chu Mặc hảo hảo nói chuyện, hần phải đi về! Tuyệt đối không thể trốn tránh!

Mà khi hần về đến nhà khi, đã không còn thấy bóng dáng Chu Mặc ở đó nữa, chỉ còn lại một chiếc giường lạnh như băng.

Người kia đã đi đâu?!

Phí Nhĩ Đức có chút ngây ngốc, nếu. Nếu với trình độ đêm qua thì, khả năng Chu Mặc có thể xuống giường là không thể.

Phí Nhĩ Đức lấy di động gọi số của Chu Mặc.

Rất nhanh, đối phương nhắc máy.

“Chu Mặc, người đang ở đâu?!”

27. Chương 27: Sự Hiểu Lầm, Trách Nhiệm Của Lang

“Chu Mặc?” Đối phương thật lâu không có trả lời, điều này làm cho Phí Nhĩ Đức vội vàng nhíu mày.

“A. . . .” Một lúc sau, từ di động truyền đến một giọng nam tử lạnh như băng có pha chút tiếng cười, tiếng cười như đang nhạo báng châm chọc, làm cho người ta thấy không được tự nhiên.

“Chu Mặc người ở đâu?” Cái loại tiếng cười này, tuyệt đối không phải là của Chu Mặc, Phí Nhĩ Đức nhanh trí nhận ra rằng người đang tiếp điện thoại không phải là chủ nhân của nó.

Nếu không phải Chu Mặc, thì là ai?

“Hắn sao. . . .” Một lúc sau nam tử bên kia lại phát ra âm thanh lạnh lùng thêm chút chế giễu, “A. . . . Vẫn đề này, tại sao người lại đi hỏi ta? Bất quá ta nghĩ, nếu hắn không có nằm ở trên giường của người, thì đang nằm trên giường của một nam nhân nào đó, thân thể trần trụi, trên người tràn đầy dấu vết ái dục, ha hả.”

“Người là ai?” Phí Nhĩ Đức chau mày gấp rút hỏi.

“A, hôm nay là người thứ hai hỏi ta câu hỏi ngu xuẩn này.” Nam tử trong giọng nói có chút mất kiên nhẫn, “Bất quá ta có thể trả lời người, chúng ta rất nhanh sẽ biết được.”

“Tốt lắm, ta mặc kệ người là ai, cũng không quản người như thế nào mà có được điện thoại của Chu Mặc. . . .” Phí Nhĩ Đức còn chưa nói hết câu, nam tử bên kia đã không nhịn được mà kêu lên: “Được thôi, cũng không khác gì trong phim ảnh, nhưng ta thực không hiểu tại sao cái tên nam nhân kia lại thích bị thương bởi một kẻ ngu dốt không nhạy bén như người chứ. Ta không thích đem thời gian của mình đi lãng phí với một kẻ như người, cũng không muốn nhận những câu tra hỏi từ người.”

“Bất quá. . . . có một vấn đề ta muốn biết, cùng nam nhân trên giường cảm giác thế nào?” Lục Hoa Thiên cũng không có dự định sẽ nghe câu trả lời của Phí Nhĩ Đức, hắn thân nhiên cười nói, “Ha hả, vấn đề này người không cần trả lời, bởi vì. . . . Ta đã biết đáp án trước người rồi, ha hả a. . . .” Cùng với tiếng cười lạnh trầm thấp, Lục Hoa Thiên thân nhiên cắt đứt cuộc đối thoại.

“Chết tiệt hỗn đản!” Tại thời điểm đối phương ngắt điện thoại, Phí Nhĩ Đức cũng không biết vì cái gì mà trong lòng vô cùng bức bối, hung hăng ném cái di động của mình xuống, khiến nó vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Cái câu nói cuối cùng của nam tử kia có ý gì? Không cần mình trả lời, đã biết trước đáp án là sao?. . . . Chẳng lẽ Chu Mặc trước kia. . . .

“Gặp quỷ đi thôi!” Lớn tiếng mắng, nam tử hung hăng lật tung cả cái giường mà đập phá, một lần lại một lần, giống như muốn đem lửa giận trong người trút hết ra ngoài...

Mà giờ phút này người đang chơi đùa với cái di động của Chu Mặc, tâm tình một nửa nhơn nhơn đắc ý, một nửa lại hơi có cảm giác không vừa lòng.

Nằm ở trên chiếc giường bạch sắc mà thưởng thức bữa sáng, Lục Hoa Thiên đem cái di động trắng của nam nhân để sang bên cạnh, lăm lăm bầu cười nói: “Người hắn là phải cảm tạ ta vì đã giúp người thực hiện nguyện vọng, cho người nam nhân người thương mến cùng nhau ở trên giường, Chu Mặc a Chu Mặc, người sẽ dùng cái gì để cảm tạ ta đây?”

Nụ cười nam tử dần dần biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng: “Bất quá ta thật xem thường người, nhanh như vậy đã tìm đến một nam nhân khác, hừ. . . .”

“Ba!” Một tiếng, cái muỗng trong tay nát vụn trước sự phẫn nộ của nam tử.

Mile nằm mộng.

Điều khiến hắn đột nhiên tỉnh lại khi đang ngủ chính là tiểu đệ đệ của hắn tự dưng không biết tại sao lại dựng đứng thẳng tắp, giống như đang muốn khiêu chiến.

Chính xác, là đang khiêu chiến, Mile có chút ngẩn người.

Vì giấc mơ đó sao.

A, nói đến mơ, thì người nam nhân trong mộng cùng với hắn đã không còn ở đây, vươn tay chạm lên chỗ trống trên giường, vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ còn lưu lại, xem ra Chu Mặc vừa rời khỏi không lâu.

Nghiêng người, Mile vuốt ve lấy hơi ấm còn lưu lại trên giường của nam nhân, khoe miệng hiện lên một nụ cười thoải mái, tâm trí trở lại giấc mơ ngắn ngủi như vô cùng hấp dẫn kia, miệng bắt gặp than thở: “Đáng tiếc a đáng tiếc, chỉ còn một chút nữa là thượng y được rồi, chết tiệt đang thời điểm cao trào thì tự dưng tỉnh lại, thực đáng chết.”

Thần thờ một lúc, Mile tiến vào nhà tắm giải quyết vấn đề của mình, hồi lâu sau, khi vừa bước ra đến cửa phòng, một cổ mùi hương mê chết người không đèn mạng chui vào cánh mũi hắn. Chính là Mile chưa có ăn điểm tâm, giờ phút này sớm đói đến mức ngực dính vào lưng, ngửi được một thứ mê người như vậy đã sớm chảy nước miếng.

“A! Thượng đế a!” Mile kêu lên hốt hoảng khi nhìn thấy một bàn đầy những mĩ thực, tuy rằng trông rất ngon, nhưng hắn chỉ có thể trừng hai con mắt ra nhìn mà không dám động tay.

Phía sau, nam nhân mặc áo ngủ cầm hai cái chén đĩa từ trong nhà bếp bước ra, dường như không nhìn thấy Mile quay đầu đi lại vào trong bếp.

“A!” Mile không khỏi cười khế, hắn còn tưởng rằng Chu Mặc sau khi tỉnh lại đã đi rồi, ai biết được nam nhân kia cứ nhiên vẫn ở lại, đã thế còn vào nhà bếp chuẩn bị đồ ăn nữa chứ, bất quá đem nam nhân này về cũng không phí công, ít nhất có thể hưởng thụ một chút. Nhìn lên đồng hồ, đã sắp tới giờ cơm trưa.

Tủ lạnh của Mile và của Phí Nhĩ Đức đối lập nhau hoàn toàn, tủ lạnh của Phí Nhĩ Đức rộng tuếch chỉ có mấy bình rượu, mà của Mile thì lại to đến đáng sợ, ước chừng chiếm một mặt tường, Chu Mặc nhớ đến lúc nhìn thấy cái tủ lạnh đó mà ngây người.

Sau khi mở cái tủ lạnh to đó ra hắn lại tiếp tục ngây dại, trong tủ lạnh cái gì cũng có, cái gì cũng nhiều, có lẽ cái tủ lạnh ấy được mua để trữ đồ dùng trong một năm rưỡi thì phải.

Nam nhân có cái thói quen, cho dù là trong lòng không thoải mái nhưng cũng không vì nó mà làm hư hỏng hương vị của món ăn, nghĩ đem dùng những hương vị đó để an ủi tâm tư của mình. Mile kia cứ nhiên lại trở thành ngư ông đắc lợi mà tận hưởng.

Pho mát nấu chảy, gà nướng rau củ, cà rốt và nấm hầm thịt bò, tôm Madagascar, khoai tây nghiền.

Không kiềm chế mà tự nuốt nước miếng, Mile cầm dao nĩa trong tay không biết xuống tay như thế nào, một bàn tràn đầy đồ ăn làm cho hắn có cảm giác như đang ngồi ở nhà hàng Pháp.

Mỹ thực trước mặt, thực là hấp dẫn, nhưng là ——

Nhìn người kia!

Đối diện là một nam nhân đang cúi đầu ăn chán nản, với bộ dạng đáng yêu khi phát sốt thật là khác xa nhau.

“Người tính không trở về sao?” Mile một bên nhai gà nướng, một bên nhắm nháp ly rượu hồng của Pháp mà Chu Mặc đã chuẩn bị.

Nam nhân đối diện dừng động tác, ngược mắt nhìn Mile sau đó cúi đầu âm thanh buồn rầu nói: “Cám ơn người đã đưa ta đến đây.”

“Không cần khách khí.” Về sau ta nhất định bắt người trả cả vốn lẫn lời, Mile hướng nam nhân cười nói, “Ta xem người cũng không thuận tiện quay về nhà của hắn, dù sao Phí Nhĩ Đức cũng là người không thích sự phiền toái, muốn hay không ở lại nhà của ta?”

Nam nhân khẽ nhú mày, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu: “Không cần, cảm ơn.”

“Thật không. . . .” Mile khẽ cười như không có chuyện gì, “Ta tin rằng, không chừng vài ngày sau chính người sẽ quay lại đây.”

28. Chương 28: Giảng Co

“Dù sao Phí Nhĩ Đức cũng là người không thích sự phiền toái.”

Phiền toái? Ta đối với hắn là một sự phiền toái sao?

Nam nhân muốn cười, nhưng lại không thể nào đem khoe môi mình gương lên được, cự tuyệt Mile đưa hắn về thật là một ý tốt, nam nhân lựa chọn một mình bước đi trên đường, xuyên qua một tòa nhà với kiến trúc sắt thép lạnh như băng, xuyên qua toa tàu cùng với dòng người bận rộn, một bước đi như muốn đem chân giẫm nát nền xi măng phía dưới.

Đi từ lúc giữa trưa, mãi cho đến khi chạng vạng, mặt trời đã lui xuống, nam nhân mới kéo được cái cơ thể mệt mỏi đứng trước cánh cửa quen thuộc, đột nhiên nhận ra một điều. Hắn mặc quần áo của Mile, trong túi làm sao mà có được chìa khóa kia chứ.

Thật đúng là, ngu xuẩn muốn chết.

Tay đặt trên cái chuông cửa, nam nhân do dự không biết có nên nhấn xuống hay không, Phí Nhĩ Đức đã trở về chưa? Hay là vẫn còn đang ở bên ngoài không muốn về, không muốn nhìn thấy mình.

Nam nhân cười khổ, tay đặt ở chuông cửa rơi xuống, hắn còn muốn làm chuyện này để làm gì? Khi hắn tỉnh lại thì đã biết, bọn họ đã chấm dứt thật rồi. Nếu nói trước kia còn có thể vẫn duy trì mối quan hệ đồng sự, và hiện thực chẳng phải đúng như vậy sao, họ bây giờ cũng chỉ còn lại mối quan hệ ấy mà thôi.

Nếu không thì còn có mối quan hệ gì?

Có lẽ là buổi tối hôm nay đến ở khách sạn một đêm, nam nhân theo bản năng sờ sờ túi, một cái thẻ lạnh lẽo nằm trong túi quần. Chu Mặc lấy nó ra, không khỏi cười khê, Mile cứ nhiên bỏ cái thẻ đen này vào đây, người kia thật sự là.

Tuy rằng ngay từ đầu Mile luôn luôn thần bí và làm hắn cảm thấy khác thường, hoặc là nói đúng hơn là nam tử tốc vàng kia thật là một kẻ quái dị, đến mức không biết dùng từ nào để nói hết được.

Mile biết hết mọi chuyện của hắn, vô luận là Lục Hoa Thiên, hay là Phí Nhĩ Đức, ngay cả đến căn bệnh e ngại tiếp xúc với nam nhân của hắn.

Bất quá loại chuyện này cũng không đáng được ăn mừng.

Nam nhân bước ra ngoài, vừa mới đi được vài bước thì đụng phải một người nào đó, đối diện truyền đến âm thanh kêu đau của nữ nhân, Chu Mặc vội vàng đứng dậy giải thích, vừa nhắc đầu, là Cách Lôi Ti, mà người đi bên cạnh Cách Lôi Ti —— là Phí Nhĩ Đức.

“Có sao không?” Phí Nhĩ Đức làm như không có sự hiện diện của Chu Mặc ở đó, chỉ lo quan tâm Cách Lôi Ti, thanh âm nam tử ôn nhu cùng trấn an, nhưng đối tượng lại không phải là hắn.

Chu Mặc đặt tay lên ngực mình, có chút đau, giống như trong nháy mắt hiểu được sự thật tàn khốc, bởi thời điểm hắn nửa sống nửa chết nằm trên giường, lại còn sốt cao, Phí Nhĩ Đức kia cũng nào có ở bên.

Mà giờ phút này, Phí Nhĩ Đức trước mặt hắn lại quan tâm đến một nữ tử, đơn giản là nữ tử bị hắn đụng vào. Có lẽ là Phí Nhĩ Đức ra ngoài cùng Cách Lôi Ti, bằng không hai người như thế nào lại cùng nhau trở về?

Chu Mặc, bất quá chỉ là một người ngáng đường mà thôi.

Thực sự khiến người ta nực cười. . . .

“Ta không sao.” Cách Lôi Ti hướng hai người cười rồi ra về, hành lang chỉ còn mình Phí Nhĩ Đức cùng Chu Mặc, Phí Nhĩ Đức bước ngang qua hắn, Chu Mặc vai bị đụng phải, điều đó làm cho trong tâm hắn dường như có cái gì vỡ vụn.

Từ này tới giờ, Phí Nhĩ Đức không hề chú ý đến hắn, như vậy hắn còn ở lại đây để làm cái gì?

Chu Mặc không đi vào, nắm trong tay chiếc thẻ đen, thẳng bước ra ngoài.

“Mau vào, đứng ở bên ngoài làm cái gì!” Phía sau truyền đến âm thanh của Phí Nhĩ Đức, nam nhân dừng bước lại.

Thấy Chu Mặc vẫn đang ở bên ngoài chưa chịu vào, trong lòng Phí Nhĩ Đức bốc lên một cơn lửa giận, liền ngay lập tức phóng ra ngoài túm lấy nam nhân kia, lôi vào trong nhà, “Ba” một cái, đóng mạnh cửa rồi đi lên lầu.

“Phí Nhĩ Đức, sự việc tối hôm qua. . . .”

“Thực xin lỗi.” Nam tử trên lầu dừng bước, đưa lưng về phía nam nhân giọng buồn nói.

“Không. . . . Không sao cả.” Nam nhân có chút nhớ nhung cười, cái gì mà kêu “thực xin lỗi”? Hắn không nghĩ sẽ nghe được lời giải thích, một chút cũng không phải, có lẽ càng ngu xuẩn chính là hắn, cư nhiên lại nói lên ba chữ “không sao cả”.

Nam nhân tiếp tục nói: “Tối hôm qua chúng ta đều uống rượu, coi như. . . . là do say mà phát sinh ra chuyện.” Chu Mặc cúi đầu, cũng không có phát hiện nam tử trên lầu đã xoay người lại nhìn hắn, trong đôi mắt xanh dường như đang muốn nói một điều gì với nam nhân, mà cuối cùng lại không thể nói ra.

Mà Phí Nhĩ Đức, cũng nhìn thấy được đôi mắt bị che khuất của nam nhân đang hiện lên một cái gì đó bị thương.

Một kẻ trên lầu, một người dưới lầu, dù là khoảng cách không xa, nhưng lại hoàn toàn bị ngăn cách rõ ràng.

“Ân.” Nam tử lên tiếng rồi đi thẳng vào trong phòng.

Phí Nhĩ Đức đóng cửa lại rồi ngồi tụt xuống đất, hai tay bưng kín mặt, hắn nên làm cái gì bây giờ. . . . nên làm cái gì bây giờ. . . . Lý trí nói cho hắn, hắn cùng Chu Mặc là bằng hữu, hắn tuyệt đối cũng không phải là đồng tình luyến ái, hắn muốn quên đi chuyện hôm qua và hai người lại trở lại làm bằng hữu của nhau, nhưng điều đó là có thể sao?

Nghĩ đến một đêm điên cuồng, nhớ tới lời nói sáng nay của người cầm di động của Chu Mặc, Phí Nhĩ Đức không có cách nào đối diện với Chu Mặc, ít nhất nếu muốn thì cũng phải có thời gian để điều chỉnh lại sự rối rắm trong lòng. . . .

Về đến phòng, Chu Mặc suy sụp ngã lên giường, chìm đắm vào trong bóng tối, trời đêm ảm đạm không ánh sáng làm người ta cảm thấy có chút lạnh, làm cho người ta không biết làm thế nào.

Hai người cùng tự nhốt mình trong phòng, lại nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, cả hai lúc đó đều cố ý tránh né đối phương, giờ nhớ lại có chút gì đó xấu hổ.

29. Chương 29: Vĩnh Viễn Không Buông Tha

“Cốc cốc cốc!”

Tiếng gõ cửa đánh thức nam tử đang vui đùa vào mớ giấy tờ, Phí Nhĩ Đức gỡ mắt kính xuống, xoa xoa mặt mình, hữu khí vô lực đáp: “Vào đi.”

Người vào là Kiệt Khắc, hắn đóng cửa lại rồi tiến đến bàn của Phí Nhĩ Đức, “Ta có thể ngồi xuống không?”

“Tùy ý.”

“Phí Nhĩ Đức, người cùng Chu Mặc. . . Ý của ta là, các người không phải là đang rất tốt sao, như thế lại trở về giống như ban đầu như không quen biết nhau vậy. Các người làm sao vậy? Có phải là đã phát sinh mâu thuẫn không?” Kiệt Khắc thở dài, ngón tay gõ gõ ở trên bàn, có chút phiền toái.

“Chúng ta. Tốt lắm. Chẳng có gì cả.” Vẫn cùng nhau đi làm, tan tầm, chính là thiếu chút đối thoại, và dường như là lẩn tránh đối phương.

Câu trả lời của Phí Nhĩ Đức hiển nhiên là không làm cho Kiệt Khắc vừa lòng, sau đó cau mày nói: “Ta không biết giữa các người đã xảy ra chuyện gì, nhưng người và hần đều là người lớn cả, các người hần có thể trở thành bằng hữu, có hiểu lầm thì phải hảo hảo mà nói chuyện với nhau.”

Kiệt Khắc tiếp tục nói: “Người biết không, hôm trước ta nói chuyện với hần để cảm ơn hần vì đã đi đến tiệc rượu thay ta, nghe trong lời nói của hần có chút quái dị, nhìn trong mắt hần ta thấy dường như hần đang giấu ta chuyện gì, ta thực sự không biết và cũng không hiểu rõ, nhưng ta có thể khẳng định một điều, hần thực đang rất thương tâm, nhưng ta không biết là vì cái gì lại khiến một nam nhân kiên cường như hần trở nên như vậy.”

“Ý của người là ta biết nguyên nhân?” Phí Nhĩ Đức cười khổ nói, đúng vậy, hần biết, hần đương nhiên biết nguyên nhân, đầu sỏ gây nên chính là hần, nhưng hần không biết nên làm gì bây giờ, càng không biết như thế nào nói ra.

Nói cho Kiệt Khắc biết rằng hần cùng với Chu Mặc ở trên giường sao? Không. Đương nhiên sẽ không.

Phí Nhĩ Đức có chút thống khổ nhắm hai mắt lại, hần không thể đối mặt với Chu Mặc, là hần chủ động thượng Chu Mặc trên giường, hần cảm thấy mình có tội, nhưng lại tránh né tránh nam nhân kia.

Ở sâu trong thâm tâm, Phí Nhĩ Đức cảm nhận được Chu Mặc đang hận mình.

“Được rồi, Phí Nhĩ Đức, ta tin người sẽ có cách giải quyết tốt sự việc này.” Kiệt Khắc nhìn biểu hiện của Phí Nhĩ Đức, nói, “Đã đến giờ, vị đại khách kia chắc cũng sắp tới rồi, nên đi nghênh đón thôi, phải biết rằng giữa thời cục hiện nay gặp được một người khách như vậy không phải là dễ.”

Đứng lên vồ vồ bỏ vai Phí Nhĩ Đức, Kiệt Khắc cười nói: “Bắt được con cá lớn này, người sẽ thành công rực rỡ, Cách Lôi Ti có thể vì điều này mà sẽ kiêu ngạo một chút.”

Phí Nhĩ Đức cười, hít một hơi thật sâu, hỏi: “Người khách đó tên là gì?”

“Lục Hoa Thiên, một người Trung Quốc.”

“Tiên sinh, ngài có bưu phẩm ở trên bàn.”

“Cảm ơn.”

Đi vào văn phòng, trên bàn máy tính có một cái hộp màu đen, trên mặt hộp có cái dây màu tím kết thành hình nơ con bướm xinh đẹp. Chu Mặc ngồi ở ghế trên cầm lấy cái hộp xem xem, mặt trên không có tên người gửi cùng địa chỉ.

Vậy ai tặng hần thứ này?

Chu Mặc xé mở cái hộp ra, bên trong chỉ có một cái di động màu đen, cùng với một mảnh giấy nhỏ.

Nam nhân cầm lấy mảnh giấy, trên mảnh giấy có ghi vài chữ bằng tiếng Trung: Cảm ơn sự tiếp đãi của người.

Chữ viết xinh đẹp, nhưng lại làm cho nam nhân cảm thấy ghê tởm, cái gì gọi là “tiếp đãi”? Mà đưa ta cái di động này là có ý gì, Chu Mặc như thế nào mà không biết người gửi món quà này là ai!

“Đỉnh linh linh.” Ngay lúc nam nhân đang muốn đem mấy thứ này vứt vào thùng rác, di động chợt đổ chuông .

Do dự một lát, Chu Mặc vẫn là mở điện thoại ra tiếp, rất nhanh. Bên kia vang lên tiếng nói có trầm thấp vừa lạnh lùng lại giống như chế giễu của Lục Hoa Thiên.

“Không biết buổi tối hôm đó tiểu tình nhân của người có đem người đi ăn sạch hay không? Ha hả.”

“Câm miệng!” Âm thanh của Chu Mặc có chút run rẩy.

“Hận ta?” Lục Hoa Thiên nở nụ cười, điệu cười làm cho Chu Mặc cảm thấy khó chịu, “Nếu không phải ta, thì người cùng tiểu tình nhân của người đến ngày tháng năm nào mới cùng nhau ở trên giường, chắc có lẽ đến lúc tiểu tình nhân của người kết hôn với Cách Lôi Ti cũng được rồi nhỉ.”

“Người vì cái gì phải làm như vậy.”

“Vì cái gì? Chính người phải biết rõ nhất, sự thật rất rõ —— trên thế giới không có đồng thoại, người trước kia không có theo đuổi tình yêu, hiện tại và tương lai cũng sẽ không có. Như vậy không phải sẽ khiến tiểu tình nhân của người thương tâm sao? Vì lợi ích cùng tình cảm lúc đó, hẳn phải lựa chọn người lúc trước của mình, bởi vì người ngay cái danh là người đến sau cũng không có được.”

Lục Hoa Thiên tiếp tục nói: “Ha hả, bắt quá ta nghĩ người hiện tại hẳn là đã hiểu.”

“Biến thái! Kẻ điên!” Nam nhân cắn răng nói, cầm thật chặt cái di động trong tay.

“Đa tạ đã khích lệ, ta sẽ nhớ kỹ.” Lục Hoa Thiên âm thanh có chút trở nên lạnh băng, nhưng sau đó lại cười một cách thật ấm, “Ha hả, di động người nên giữ lấy đi, nếu không muốn cũng không sao, biết đâu sẽ lại có một người tặng cho người cái khác, vì để tránh một số kẻ phiền toái ta nghĩ người cứ giữ lấy cái này mà dùng.”

Sau khi nói xong, Lục Hoa Thiên cúp di động.

Người kia đã cúp máy nhưng Chu Mặc vẫn sững sờ không nhúc nhích, trong văn phòng trống chỉ có mình hắn.

“Ba!” Chu Mặc đem di động vứt sang một bên, suy sụp gục mặt xuống bàn làm việc.

Lục Hoa Thiên nói đúng, hẳn là một kẻ ngu xuẩn, ngu xuẩn đến mức nghĩ rằng Phí Nhĩ Đức sẽ sinh ra hảo cảm với mình, nghĩ đến rằng Phí Nhĩ Đức là thật lòng muốn hắn cùng đi đến bữa tiệc rượu, mà sự thật là, hắn chỉ đi thay cho Kiệt Khắc mà thôi.

Hắn đã nhìn thấy được sự thật, Phí Nhĩ Đức cùng hắn đã kết thúc rồi.

“Rốt cuộc thì như thế nào người mới chịu buông tha cho ta.”

Nam nhân thống khổ nhắm mắt lại, trong bóng đêm, giống như đang có một đôi mắt đáng sợ đang theo dõi hắn, từ ba năm trước cho đến bây giờ, chưa từng ngừng lại.

30. Chương 30: Là Yêu, Hay Chỉ Là Thỏa Mãn

Thời gian phát triển ở Chicago cũng đã gần hai tháng, cẩn thận tính toán, Chu Mặc đến công tác tại New York cũng đã trôi qua hơn một tháng, lúc đầu còn xa lạ nhưng bây giờ thì đã dần quen thuộc, tuy rằng thời gian ở chưa lâu, bắt quá cũng đã xảy ra không ít chuyện.

Tình trạng suy thoái nền kinh tế đang có nguy cơ lan ra toàn cầu, làn chấn động này có ảnh hưởng không nhỏ đến kinh tế của Mỹ. Bắt đầu là ở Wall Street, sau đó là lan rộng trên khắp nước Mỹ, cuối cùng là toàn cầu.

Giảm bớt sản lượng, các xí nghiệp bắt đầu giảm biên chế, tất thấy đều lo lắng rằng khó có thể cầm cự nổi qua mùa đông.

Mà mùa đông giá rét ấy sẽ kéo dài trong bao lâu, ai cũng không biết.

Chu Mặc không có tâm tư để ý đến việc cắt giảm biên chế ở công ty, trong lúc các đồng nghiệp xung quanh đang xôn xao lo lắng về việc này, thì mối lo của nam nhân lại chính là tại sao Lục Hoa Thiên Lại xuất hiện ở đây?

Bất quá mấy ngày sau tiệc rượu người đó cũng không có xuất hiện quấy nhiễu cuộc sống của hắn, sự việc giống như một cơn ác mộng ngắn ngủi, nhưng Chu Mặc biết, cái kia tên sẽ không dễ dàng buông tha cho mình. Trước kia đã không, hiện tại lại càng không thể, mà tương lai, hắn không muốn nghĩ đến.

Một ngày mới lại đến, nhưng vẫn bận rộn, vẫn áp lực, vẫn phiền muộn.

Hắn cùng Phí Nhĩ Đức vẫn duy trì quan hệ, vẫn cùng nhau ở chung, cùng đi làm, cùng tan tầm, cùng nhau ăn cơm, nhưng có một chút thay đổi.

Phí Nhĩ Đức tránh né hắn. . . .

Hắn biết, nhưng cũng không thể tiếp nhận được sự thật này, thái độ đó khiến hắn không thể nào chịu được.

Hắn muốn biết kết quả, muốn biết sự thật, vô luận điều đó có tàn khốc.

Chiếc xe màu đen bóng bảy khêu gợi lướt trên đường, Chu Mặc ngồi ở vị trí phó lái vẫn chỉ ngoái đầu nhìn ra cửa sổ ngắm cảnh buổi sáng tại New York, mấy ngày nay do giảm biên chế mà đường phố có phần tiêu điều, ngã tư đường xe cũng vắng, gió thu thổi vào vạt áo người qua đường, có vài phần hương vị tàn khốc.

Lúc này đây, không biết có bao nhiêu người thất nghiệp.

“Hôm nay ở công ty sẽ tiếp đón một vị khách lớn, ta muốn người đi cùng ta.” Nhìn nam nhân một mực im lặng Phí Nhĩ Đức đột nhiên nói.

“Àn.” Nam nhân không quay đầu lại, vẫn ngồi nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, tâm hắn cũng đang hui quạnh như gió thu, có một chút của khí lạnh, chỉ mong. . . . trời đông giá rét đừng tới...

Chu Mặc trả lời đơn giản khiến cuộc nói chuyện đi vào tẻ ngắt, Phí Nhĩ Đức hít một hơi thật sâu, hắn vẫn không dám nhìn chăm chú nam nhân kia, mỗi lần nhìn hay ở bên cạnh Chu Mặc, thì dòng hồi ức lại mạnh mẽ tràn về trong đầu, đêm khuya say rượu có hôn trộm, đêm đó điên cuồng ôm giữ lấy nam nhân. . . .

Quá mức hoang đường.

“Hiện tại kinh tế đình trệ, có được một khách hàng lớn như vậy, ít nhất có thể cam đoan công ty chúng ta sẽ ít bị biên chế.” Phí Nhĩ Đức tiếp tục tìm đề tài, “Ha hả, người kia là vị khách tới từ Trung Quốc.”

“Có phải ta cùng người đó đều là người Trung Quốc nên dễ dàng cùng nhau trao đổi, có phải vì thế mà các người nhờ đến ta?” Chu Mặc đột nhiên nói nhưng vẫn không quay đầu lại nhìn, vẫn lẳng lẳng đưa mắt nhìn bên ngoài.

“Chu Mặc, người là một người có năng lực, người lại là người có mị lực.” Nghe câu nói có phần nào giấu giếm hàm ý, Phí Nhĩ Đức giải thích, “Mà ta cũng không phải một tên ngốc, chỉ vì người và người khách kia là người một nước mà đem việc này giao cho người, đây là việc hệ trọng và ta tin tưởng ở người.”

“Nếu đúng là vậy, cảm ơn.” Chu Mặc cúi đầu khẽ cười, tay đặt ở cửa kính chợt nắm chặt lại, hắn trầm giọng nói, “Ta có thể hỏi người một vấn đề không?”

“Đương nhiên có thể.”

“Người ngày đó vì cái gì cùng với ta ở trên giường.” Ngay cả Chu Mặc cũng không biết vì cái gì mà đem những lời kia nói ra, có lẽ là giấu trong lòng quá lâu rồi, khó có thể kìm giữ lâu hơn được nữa. . . .

Nam tử không khỏi một phen nắm chặt lấy tay lái, Phí Nhĩ Đức khẽ híp đôi mắt lại, hít một hơi thật sâu nói: “Ta cũng không biết rõ nữa. . . . Ngày đó làm chuyện như vậy với người, ta cũng không biết vì cái gì mà lại làm như thế, người là bằng hữu của ta, ta thực hối hận vì đã làm một chuyện như vậy với người.”

“Hối hận. . . .” Chu Mặc nhẹ giọng than thở, hắn có chút cười khổ, Phí Nhĩ Đức hối hận cùng hắn ở trên giường.

“Chu Mặc.” Không biết tự lúc nào đã tới công ty, Phí Nhĩ Đức đem xe vào trong bãi đỗ, không có xuống xe, vẫn ngồi bên trong mong có cách nào để làm dịu đi mối quan hệ của hai người.

“Không cần giải thích đâu.” Chu Mặc cười lắc đầu, xoay người đối mặt với Phí Nhĩ Đức nói, “Chỉ là do một lần, người say rượu không khống chế được mình, chứ không phải vì sinh ra ý tứ gì với ta mà cùng ta trên giường, chỉ là. sự thỏa mãn dục vọng thôi phải không?”

“Ta không biết.” Phí Nhĩ Đức cảm thấy hần sắp phát điên rồi, hần không có cách nào hiểu rõ được quan hệ giữa mình và Chu Mặc, cho tới bây giờ Phí Nhĩ Đức chỉ muốn cùng nam nhân trở thành bằng hữu tốt, nhưng sau sự kiện tối hôm đó, mọi suy nghĩ của hần đều trở nên rối bời.

Hần cần có thời gian để tra xét về vấn đề này.

Nhưng là, Chu Mặc đã không còn có thể chờ đợi câu trả lời thêm được nữa, nam nhân khoe miệng biểu lộ một tia cười khổ cùng tự giễu, không chờ Phí Nhĩ Đức nói tiếp, liền mở cửa bước ra ngoài.

“Chu Mặc ——!” Phí Nhĩ Đức quay đầu lại thì đã thấy Chu Mặc đã đi xa rồi.

Chỉ còn có thể nhìn được bóng dáng đang khuất dần của nam nhân.

Nhưng vẫn còn có thể nhìn rất rõ khuôn mặt bi thương ấy.

Chạy vào trong thang máy, Chu Mặc rất nhanh đóng cửa thang máy lại, tựa mình vào nền kim loại lạnh lạnh, thả lỏng các dây thần kinh đang bị trói chặt.

“Là thỏa mãn, không phải yêu.”

“Ngu ngốc, biết rõ sự thật là vậy, biết rõ đáp án rồi lại còn tự mình muốn nghe câu trả lời, bây giờ thì vừa lòng chưa?” Nam nhân dùng sức xoa xoa mặt mình, đủ rồi, như vậy là quá đủ rồi.

“Ta thực sự là một tên đại ngốc!” Nam nhân hít một hơi thật sâu, “Phí Nhĩ Đức chết tiệt, Chu Mặc ta điên rồi mới đi có cảm tình với một tên hỗn đản như người!”

“Đỉnh linh linh.” Di động kêu lên cắt ngang suy nghĩ của nam nhân.

Lấy từ trong túi áo ra cái di động màu đen, Chu Mặc theo bản năng nhún mày lại, không khỏi nhớ đến con người kia.

“Ừ?” Có chút hữu khí vô lực tiếp điện thoại.

“Ca! Ta đến New York!” Bên kia điện thoại truyền đến một âm thanh không khỏi làm Chu Mặc kinh ngạc.

“Tiểu Tuyết?” Muội muội hần đến New York!

“Buổi tối phải mời em ăn cơm! ai nha em thực nhớ hương vị đồ ăn của anh hai nha, em đang vội một chút, buổi tối gặp lại sau, chào!” Đối phương vội vàng cúp điện thoại.

31. Chương 31: Không Có Chỗ Trốn

“Lễ Giáng sinh năm nay các người tính mua quà gì?”

“Ta a, ta muốn mua tặng con mình một cái xe đạp.”

.

Tại tầng mười tám của công ty, Chu Mặc vừa bước vào phòng đã nghe mọi người bàn tán sẽ mua gì cho giáng sinh năm nay, khoe miệng nam nhân không khỏi cong lên, đúng là những con người thích hưởng lạc, mấy ngày trước còn lo công ty sẽ cắt giảm biên chế mà bị đuổi việc, mà bây giờ lại tính sẽ làm gì trong ngày lễ giáng sinh.

Trở lại trong văn phòng đối mặt với một đồng tài liệu, tất cả những thứ này là do Kiệt Khắc mang đến, buổi chiều vị khách đó sẽ đến đây, nhưng mọi người ở tầng mười tám này dường như không mấy quan tâm đến việc này, điều họ quan tâm là ngày giáng sinh sắp cận kề, khiến cho Chu Mặc có chút không hiểu, vì sao lại đem sự việc quan trọng đó giao cho tầng mười tám này.

Chu Mặc lật một tập tài liệu ra xem, chọn lựa rồi mở ra xem một cái biểu đồ, đem tất cả suy nghĩ đặt vào trong những đường vẽ, hy vọng sẽ làm quên đi một ít sự tình trong lòng, mà hiệu quả cũng không tồi, ít nhất có thể làm cho hắn tạm thời không thêm nghĩ tới một nam tử nào đó ở tầng ba mươi.

Một trận chuông điện thoại dồn dập kéo hắn nam nhân về với thực tại, Chu Mặc vừa nhắc điện thoại chưa kịp nói, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng nói lớn vô cùng khẩn cấp của Kiệt Khắc: “Chu Mặc! Chu Mặc! Chạy nhanh chọn một ít sản phẩm cùng bản vẽ của chúng ta lên lầu ba mươi ngay, đi nhanh hết mức có thể! Chạy nhanh lên đi!”

“Kiệt Khắc, đã xảy ra chuyện gì?” Chu Mặc một bên thu thập bản vẽ hỏi, đối phương bất đắc dĩ giận dữ nói: “Không hiểu sao tên khách hàng đó bây giờ lại tới đây, thực là phá hỏng kết hoạch của chúng ta! Hắn hiện tại sẽ xem sản phẩm của chúng ta, người mau lên đây! Mang sản phẩm lên cho đối tác, mang lên với trạng thái tốt nhất, chúng ta đều đang đợi người, hảo hảo làm, để đối phương biết được thực lực của chúng ta! Phải bắt lấy thời cơ này!”

Kiệt Khắc hối thúc trong lời nói làm Chu Mặc có chút khẩn trương, hắn cười khổ mà nói: “Ta chưa bao giờ thuyết trình sản phẩm. Kiệt Khắc người thật sự là muốn ta làm sao?”

“Xin người đây, trừ người ra không ai có thể làm được việc này, vị khách kì quái đó muốn nghe thuyết trình bằng tiếng Trung, cả công ty chỉ có mình người là người Trung Quốc, việc này là do trời giúp ta, ha ha! Tốt lắm, ta cho người năm phút đồng hồ, nhanh lên đi!” Đối phương vội vã cúp máy.

Chu Mặc nghe thấy tiếng “Đô đô đô” vang lên không khỏi cười khổ.

Nhanh chóng lựa chọn ra một ít sản phẩm mới của công ty, Chu Mặc khẩn cấp tiến vào thang máy bấm nút tầng ba mươi, trong lòng bỗng nhiên có chút khẩn trương trở dậy, nếu làm tốt công việc này có thể sẽ thay đổi phần nào đời sống của hắn, có thể sẽ nhận được tiền thưởng, ít nhất cũng có thể dọn ra khỏi nhà Phí Nhĩ Đức và tự tìm được nhà ở.

Nghĩ đến đây, Chu Mặc không khỏi cười khổ.

Hít một hơi thật sâu, Chu Mặc tự trấn tĩnh mình, bất quá là giới thiệu mấy sản phẩm, mà lại dùng tiếng mẹ đẻ, có cái gì khó đâu? Nam nhân tin tưởng mình có thể làm tốt công việc này, liền ưỡn ngực, Chu Mặc thả lỏng cơ thể một chút..

Cửa thang máy vừa mở ra, Chu Mặc liền thấy Kiệt Khắc đứng chờ trước cửa, người kia vừa thấy Chu Mặc đến không nói lấy một lời kéo thẳng Chu Mặc vào phòng họp kêu: “Nhanh lên! Nhanh lên!”

“Kiệt Khắc, yên tâm đi, ta sẽ không làm người phải thất vọng đâu.” Chu Mặc cười nói.

Kiệt Khắc đột nhiên quay đầu lại nhìn Chu Mặc nói: “Không, những lời này người nên nói với Phí Nhĩ Đức, chính hắn đã đề cử người.” Lời nói của Kiệt Khắc làm cho nam nhân nhất thời có chút khó hiểu.

Phí Nhĩ Đức vì cái gì mà làm như vậy?

Dùng khí của Chu Mặc biến mất đi phân nửa, có phải chăng Phí Nhĩ Đức làm việc này, bất quá là vì cái gọi là —— bồi thường.

“Tốt lắm, tới rồi, bằng hữu của ta, toàn bộ dựa vào người!” Kiệt Khắc dùng sức vỗ vỗ lên vai Chu Mặc, sau khi nói xong một phen mở cánh cửa lớn ra, phòng họp xa hoa tràn đầy người, mà hình như mọi người trong hội nghị đang phóng cặp mắt nhìn đến Chu Mặc.

Đối diện trước mặt là nam tử đang dùng cặp mắt lam lục nhìn chằm chằm vào nam nhân, Chu Mặc vừa bước vào cửa có thể cảm nhận ngay được Phí Nhĩ Đức đang nhìn hắn, nhưng hình như không muốn cùng nam tử đối diện, vì thế —— hắn quay đầu sang hướng khác, và thấy được người khách Trung Quốc đang ngồi cạnh Phí Nhĩ Đức.

Vĩnh viễn mang theo nụ cười âm lãnh, vĩnh viễn là ánh mắt muốn xé nát cơ thể của nam nhân.

Chống lại ánh mắt đầy ý cười kia, cả người Chu Mặc đông cứng lại và giống như đang rơi vào một hố đen, không tự chủ được, hần lui từng bước về phía sau.

“Tiên sinh, chúng tôi thực sự có lỗi, làm cho các vị đợi lâu, hiện tại tôi xin được giới thiệu người sẽ thuyết trình sản phẩm cho chúng ta.” Kiệt Khắc một bên chặn đường lui của Chu Mặc, một bên hướng đến mọi người giới thiệu, hoàn toàn không để ý đến nam nhân sắc mặt đang tái nhợt toàn thân run rẩy.

“Đừng khẩn trương, mau qua đây! Tất cả mọi người đang chờ đợi người trình bày đây!” Kiệt Khắc thấy Chu Mặc còn đang luống cuống chuẩn bị, nhưng thời gian gấp quá cũng không nói được gì hơn.

Nhưng Chu Mặc vẫn đứng yên không nhúc nhích, có trời mới biết nếu Chu Mặc có được một chút dũng khí sẽ nhanh chóng bỏ chạy. Biểu hiện này khiến lòng Kiệt Khắc nóng như lửa đốt, không ngừng ra hiệu cho Chu Mặc.

“Ba ba ba!” Phía sau, không khí đang im lặng thì Lục Hoa Thiên đột nhiên đứng dậy vỗ tay, gặp Lục Hoa Thiên vỗ tay, những người khác cũng đứng dậy vỗ tay theo, không khí có phần dịu xuống một chút.

“Chu Mặc! Người làm sao vậy?!” Thừa dịp đó Phí Nhĩ Đức đứng dậy tiến đến chỗ Chu Mặc cau mày hỏi.

“Không. Ta không được, không được.” Chu Mặc có chút bối rối lắc đầu, hần không thể nhìn nam tử kia, hần không chịu được đôi mắt đen của Lục Hoa Thiên cứ nhìn thẳng vào mình, ánh mắt như muốn đem quần áo hần xé nát trước mặt mọi người, hần chịu không nổi, hần căn bản là không có biện pháp nào có thể làm hần cử động được trước Lục Hoa Thiên, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng không nén được run rẩy.

“Người điên rồi sao không? Nơi này toàn là những nhân vật quan trọng, người không thể lùi bước. Chu Mặc, người phải phải tin tưởng chính mình, sự nghiệp của công ty phụ thuộc vào người đó!” Thấy biểu hiện lạ thường của nam nhân, Phí Nhĩ Đức cảm thấy lo lắng nhưng lại cố vũ đưa nam nhân lên trên đài, đây là thời điểm quyết định sự nghiệp của Chu Mặc, nó có thể đưa nam nhân lên cao cũng có thể hủy đi tiền đồ của hần.

Chu Mặc giấu bàn tay nắm chặt vào trong túi, thả ra rồi lại nắm lại, cuối cùng nam nhân cũng cắn chặt răng bước đến bục, nhưng sâu trong tâm vẫn không kìm nén được run rẩy.

Khoảng cách từ bục đến chỗ Lục Hoa Thiên là rất gần, gần đến mức mà Chu Mặc có thể nghe được nam tử kia phát ra một tiếng hừ lạnh.

Cái gì mà là khách Trung Quốc, cái gì mà muốn nghe thuyết trình bằng tiếng Trung, tất cả chỉ là âm mưu của Lục Hoa Thiên mà thôi, một âm mưu được thiết lập để đưa hần vào tròng.

Thật sự là không có cách nào thoát khỏi sao?

Chu Mặc muốn chạy trốn, nhưng thực sự là trốn không được, chỉ biết đối diện với Lục Hoa Thiên, đối diện với sợ hãi.

32. Chương 32: Hợp Tác Vui Vẻ

Cả phòng họp lớn im lặng đến đáng sợ, Chu Mặc cảm thấy bản thân giống như một con rối đứng trên bục bị tước hết quần áo để làm trò tiêu khiển cho thiên hạ, mọi người đều đang nhìn hần, kia một đôi mắt lạnh khốc đang chia thẳng vào mình mà mặc nhiên mang theo một sự châm chọc đáng căm giận, giống như đang chuẩn bị xem một cái gì đó rất hay ho.

Chu Mặc giấu tay mình trong túi áo nắm thành quyền, cố ý làm cho mình đau để lấy lại tinh thần, hần cần bình tĩnh. Tuyệt đối không thể để rơi vào bẫy của Lục Hoa Thiên!

Nam nhân đáng sợ kia, chính là muốn chế giễu hấn mà thôi, một khắc không ngừng. lấy sự khuất nhục của mình làm niềm vui thú.

Hấn hít một hơi thật sâu, gượng cười, bắt đầu bật đèn chiếu phim và cầm cây gậy nhỏ chuyên dùng để thuyết trình, giọng nói ôn nhu ổn định không vội vàng cũng không chậm chạp giới thiệu về sản phẩm: “Đây là một món ăn được kết hợp giữa phương Tây và Trung Quốc, vẫn giữ nguyên công thức của phương Tây, thêm vào đó là một chút hương vị cổ điển của Trung Quốc, thức ăn này tuy có phần mới mẻ nhưng không làm mất đi đặc sắc, trải qua cuộc điều tra thị trường đã được rất nhiều người ưa chuộng, đây là một món ăn có được sự hoan nghênh từ phía khách hàng.”

Chu Mặc nói lưu loát làm cho Phí Nhĩ Đức có chút yên tâm, vừa rồi nhìn thấy nam nhân kia mặt bình tĩnh, hấn quả thực là muốn phát điên, Chu Mặc không phải loại người dễ dàng mất bình tĩnh như vậy, trên cơ thể nam nhân có ẩn ẩn phát ra ánh sáng, giống như một viên kim cương thô chưa được mài giũa. Phí Nhĩ Đức tin rằng viên kim cương đó rồi sẽ có một ngày phát ra ánh hào quang chói lọi.

“Thực xin lỗi vì cắt ngang một chút.” Một âm thanh vang lên cắt ngang bài diễn thuyết của Chu Mặc, ngồi ở phía dưới, Lục Hoa Thiên hướng mắt nhìn nam nhân cười nói, “Thật ngại quá, ngài có thể nói lớn lên một chút không, ta nghe không được rõ lắm.” Lễ phép nói, cười như trêu tức, giống như có một cây kim đâm vào cổ họng, nhất thời nói không ra lời.

“Thỉnh tiếp tục.” Dựa người vào ghế, Lục Hoa Thiên nhin không được khéo mắt giương lên nhìn thẳng vào nam nhân đang căng thẳng trước mặt.

Nam nhân này, vẫn như trước yếu đuối vô năng, chỉ có như thế mà đã làm hấn căng thẳng đến vậy, thật là. Quá mức mê người a, ha ha.

“Sản phẩm trên đây của chúng ta.” Chu Mặc ngăn chặn sự run rẩy của cơ thể bắt đầu nói tiếp, còn không đợi hấn nói xong một câu, bên dưới nam tử lại lên tiếng cắt ngang.

“Thực xin lỗi, ngài có thể nhắc lại lần nữa không?”

. Chu Mặc nhìn về phía Lục Hoa Thiên, người kia vẫn như trước khéo môi nở nụ cười trào phúng lạnh như băng, vẫn là đôi mắt đen xinh đẹp nhưng lại luôn mang theo sự công kích chết người.

Hấn có ý gì.

Hấn muốn làm cho ta xấu mặt trước mọi người.

Hấn muốn. phá hoại ta sao?

Nam nhân không tiếp tục nói, bên tai hấn giờ đây đều vang lên tiếng xì xầm của mọi người, giống như bọn họ đang bàn luận về hấn, nhìn hấn cười nhạo, không ai giúp hấn, tất cả mọi người chờ nhìn hấn bị làm xấu mặt, tất cả mọi người đều xem thường hấn.

Hỗn tạp âm thanh cùng ánh mắt khinh miệt dần dần dồn vào một chỗ, mở ra một cái lưới lớn đem nam nhân trời vào trong đó, làm cho hấn không thể giãy giụa, hấn trong đầu đã không còn nghĩ gì được về sản phẩm, chỉ có tràn ngập tiếng cười của ác ma, cùng ánh mắt âm lãnh.

Không được, ta sẽ điên mất, ta muốn rời khỏi nơi này, rời bỏ tất cả, đừng nhìn ta nữa, cầu các người, đừng dùng ánh mắt đó mà nhìn ta, cũng đừng bàn luận về ta nữa!

Nam nhân nhin không được từng bước lui về sau, mắt giật giật, không có biện pháp để tiếp tục nói nữa.

“Chu Mặc. Người sao thế. Chu Mặc.”

Là ai gọi hấn?

Âm thanh quen thuộc, như một tia sáng chiếu rọi trong bóng đêm, Chu Mặc nhìn về hướng âm thanh phát ra, trong đôi mắt lam phản chiếu hình ảnh của chính hấn, lo âu, thất thần cùng tái nhợt.

Đây là hình ảnh hiện tại của mình sao? Thật yếu đuối, thật đáng buồn!

Lúc Chu Mặc nhìn thấy bộ dáng của chính mình, cũng là lúc hấn thấy được ánh mắt lo âu của Phí Nhĩ Đức, miệng nam tử không ngừng mấp máy, giống như là đang nói điều gì đó với hấn.

Phí Nhĩ Đức quan tâm đến ta sao?

Không khỏi cười khở, vô luận Phí Nhĩ Đức vì cái gì, nhưng ít ra tại cái phòng hội nghị lớn này, không phải là không có người cũng đang nhìn về phía hắn xì xầm, chê cười.

Cũng hoặc là, muốn tận mắt chứng kiến hắn bị đánh bại, bị cười nhạo, bị vũ nhục dưới tay một người!

Ta vì cái gì phải sợ hắn?

Ở đây hắn không thể uy hiếp được ta, cũng không thể thương tổn ta, mà nếu ta lùi bước chỉ làm cho tên hỗn đản này thêm đắc ý!

Chu Mặc thả lỏng cơ thể, cơ thể cũng đã thôi không run rẩy, hai tay nắm chặt cũng dần dần buông lỏng xuống, hắn nhìn về phía Lục Hoa Thiên, thậm chí chỉ còn trừng mắt khiêu khích.

Sau đó, hắn bắt đầu lấy lại sự tự tin của mình, một lần nữa tiến đến bên bục bày ra toàn bộ mị lực của bản thân.

Âm thanh vũng vàng không hề run rẩy, cả phòng họp trở lại yên lặng như trước, chỉ còn giọng nói của Chu Mặc vang lên, làm cho Phí Nhĩ Đức ngồi phía dưới cũng thả lỏng cơ thể, cũng làm cho trong mắt Lục Hoa Thiên hiện lên một tia sáng ngời.

Không những không thất vọng vì không thể làm cho Chu Mặc mất mặt, mà trái lại lại làm cho nụ cười trên môi Lục Hoa Thiên càng rộng ra, mà ánh mắt, một khắc cũng không rời khỏi nam nhân đang đứng trên kia, mang theo một chút hứng thú, gắt gao nhìn chăm chú vào, giống như một con mãnh thú chờ đợi thời cơ vồ lấy con mồi.

Hội nghị kết thúc tốt đẹp, nghe tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên làm Chu Mặc thập phần nhẹ nhõm, bất quá chỉ nói có một giờ, nhưng lại hao phí mất năng lực của một ngày.

Hắn thậm chí không thể tin được là mình lại có thể bình tĩnh như vậy, nếu như không phải ở đây có nhiều người đang nhìn, thì giờ phút này hắn đã ngã lăn ra đất vì quá sức chịu đựng, có trời biết lưng áo hắn giờ ướt đầm mồ hôi!

“Không tồi, phi thường không tồi.” Sau khi mọi người đều ngừng vỗ tay, Lục Hoa Thiên lúc này mới lên tiếng, một bên cười, một bên tiếng đến bên nam nhân, “Ta phi thường thích âm thanh của người, vô luận là ở trên đài này, hay là —— ở trên giường.” Câu cuối cùng, Lục Hoa Thiên gần giọng nói nhỏ.

Nghe xong câu cuối Chu Mặc đã muốn bỏ chạy trốn đi, nhưng lại phải gượng cười hướng Lục Hoa Thiên nói: “Hy vọng bài diễn giải của tay có thể giúp ngài hiểu rõ thêm được về sản phẩm cùng ưu thế của chúng ta.”

“Đúng vậy, đương nhiên.” Lục Hoa Thiên hướng về phía nam nhân bắt tay, “Cảm tạ bài giảng của người, phi thường. . . . phi thường không tồi, ta nghĩ, ở sau này trong cuộc sống, chúng ta sẽ hợp tác tốt với nhau.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Chu mặc rất muốn rút tay về, nhưng lại bị Lục Hoa Thiên nắm chặt lấy, cảm nhận được đôi bàn tay kia bị mình nắm mà run lên, Lục Hoa Thiên trong mắt đầy ý cười.

“Hợp tác vui vẻ.” Nói xong, Chu Mặc nhanh chóng rút tay về.

33. Chương 33: Mối Quan Hệ

Đón nhận tờ đơn thông báo, cả công ty ai nấy cũng đều nhảy nhót không thôi, đại khái là bị cái không khí tiêu điều tàn khốc tra tấn quá lâu rồi, vô luận là người đã có gia đình hay còn độc thân, ai nấy cũng đều thảo luận về việc tối nay sẽ đi PUB ăn mừng.

Đúng vậy, mỗi người đều thực vui vẻ, không còn lo lắng sẽ bị đuổi việc, lại không cần lo về sẽ bị giảm lương, cũng không lo lắng rằng cuối năm sẽ không có tiền thưởng, trừ một người, một nam nhân đem chính mình nhốt lại trong phòng đang ngồi dựa lưng vào ghế.

Sau khi cuộc họp ở tầng ba mươi vừa kết thúc, Chu Mặc biết những chuyện còn lại không còn liên hệ tới hắn, đó là khoảng thời gian của các cấp trên nói chuyện, vì thế hắn trốn chạy nhanh vào trong thang máy trở lại văn phòng rồi tự nhốt mình trong đó.

Tim vẫn còn đập kịch liệt trong lồng ngực, thẳng đến một lúc sau mới bình tâm trở lại mà suy nghĩ. Có chút không thể tưởng tượng nổi, hắn cư nhiên phản kháng lại tên ác ma kia, nhưng nhớ tới ánh mắt cười đầy mãn nguyện của Lục Hoa Thiên lúc cuối buổi thuyết trình, Chu Mặc lại cảm thấy lạnh cả người.

Nam nhân đó không dễ dàng buông tha cho hắn, hắn hiểu rõ tính cách của Lục Hoa Thiên, càng phản kháng, càng giãy giụa, lại càng khiến tên đó thích thú chơi đùa, nên những biểu hiện vừa rồi chỉ làm Lục Hoa Thiên đối với hắn càng thêm dây dưa, càng thêm hứng thú mà thôi.

Có lẽ càng không hay ho đó là, Lục Hoa Thiên chỉ định hắn tiếp nhận hạng mục này.

Cái này có nghĩa là, hắn cùng Lục Hoa Thiên về sau sẽ phải gặp mặt nhiều.

“Ta có phải là kiếp trước đã tạo ra nghiệp chướng?” Nam nhân dùng hai tay che hai gò má mình lại hô hấp thật sâu, rồi thở ra thật mạnh khiến tâm tư cũng dần dần bình ổn lại, nhưng thật ra là vẫn suy nghĩ lung tung, chuyện xảy ra từ sáng tới giờ giống như một giấc mộng hư ảo.

“Thùng thùng đông!” Tiếng đập cửa bên ngoài đánh thức nam nhân đang chìm đắm trong suy nghĩ, Chu Mặc nheo mắt rồi nhanh chóng khôi phục lại tinh thần nói: “Vào đi.”

Cửa mở ra, không ngờ người tới lại là Phí Nhĩ Đức.

“Phí Nhĩ Đức? Sao ngươi lại tới đây?” Từ trước tới giờ chỉ có cấp dưới bị gọi lên, chứ nào có tổng tài lại đến văn phòng để gặp cấp dưới? Chu Mặc nhìn thấy đằng sau Phí Nhĩ Đức là vô số ánh mắt tò mò của mọi người, hắn vội vàng đóng cửa lại, quay đầu lại thì thấy Phí Nhĩ Đức đã ngồi trên cái ghế của Chu Mặc, nam nhân thở dài tiến đến đứng ở bên cạnh.

“Tên hỗn đản đó là ai?” Tâm tình Phí Nhĩ Đức dường như là không được tốt lắm, điều này chỉ cần nghe qua giọng nói cũng có thể đoán ra.

“Ai?” Chu Mặc không hiểu rõ ý của Phí Nhĩ Đức.

“Là cái tên tóc sáng bóng như bôi mỡ heo kia, cái tên có nụ cười lạnh tàn khốc, Lục Hoa Thiên!” Phí Nhĩ Đức tức giận nói, tay nắm lại đập mạnh xuống bàn, cái bàn liền ọng ọng vang lên, “Ngươi quen biết hắn?”

“Không biết.” Chu Mặc lắc lắc đầu, hắn thật hy vọng cả đời này không quen biết cái tên kia, nhưng xem ra Lục Hoa Thiên đã chọc giận gì Phí Nhĩ Đức rồi, “Hợp đồng không thành sao?” Dù sao Lục Hoa Thiên cũng chỉ muốn đến để trêu đùa hắn, có phải hay không đến cuối cùng lại từ chối kí hợp đồng, Chu Mặc thật sự không tin được.

“Hợp đồng đã kí rồi.”

Kí rồi? Chu Mặc có chút kinh ngạc, xem ra Lục Hoa Thiên thật sự đến vì công việc, nếu như vậy thì gặp mình là ngẫu nhiên chứ đâu phải là có chủ ý gì đâu?

“Vậy thì không phải là rất tốt sao. Ngươi vì gì mà còn ở đây mà tức giận với ta?” Chu Mặc không rõ, Phí Nhĩ Đức là người luôn đem công việc đặt lên hàng đầu, mà nếu công việc đã tốt như vậy thì tại sao tâm tình lại không tốt chứ.

Đối với cái khẩu khí quá mức lạnh lùng và không được thoải mái của Chu Mặc, Phí Nhĩ Đức nửa ngày cũng không trả lời, trừng mắt nhìn vào mắt nam nhân sau đó buồn bã nói: “Hắn là tên đã cùng ngươi ở trong toilet ngày hôm đó?” Khẩu khí này có một chút gì đó chua xót không được tự nhiên.

Chẳng lẽ Phí Nhĩ Đức vì việc này mà đến đây sinh khí? Chu Mặc cười khổ nói: “Ngươi đã xác nhận, còn đến đây hỏi ta làm gì.”

“Vừa rồi sao người lại nói là không biết hẳn?” Phí Nhĩ Đức bật dậy, nhú mày nói.

Này lại bắt đầu sinh khí? Chu Mặc quay mặt đi, bình thần nói: “Người cảm thấy ta và hẳn là người có quan hệ quen biết gì với nhau sao? Lần trước gặp chỉ là ngẫu nhiên, ta bề bộn nhiều việc, nếu tổng tài không có việc gì thì cho ta chạy đi xử lý công việc được không?”

Phí Nhĩ Đức há miệng thở dốc muốn nói thêm gì đó nhưng cuối cùng là không nói ra được, có chút tức giận mà ly khai khỏi bàn làm việc của Chu Mặc, khi đến gần Chu Mặc thì dừng lại, thấp giọng nói: “Chu Mặc, ta cảm thấy lời người nói có chút không thích hợp.”

“Người nghĩ nhiều.”

“ Tóm lại, nếu có gì phiền toái thì đến tìm ta.” Nam tử nhìn nam nhân thật lâu rồi sau đó mở cửa đi ra ngoài. Chu Mặc cúi đầu không khỏi cười khổ: “Cho dù nói cho người thì người sẽ làm gì, loại chuyện này, như thế nào có thể nói cho người.”

Chúng ta. giữa chúng ta là mối quan hệ gì?

Đừng có quan tâm ta nữa, đừng làm cho ta lại sinh ra thêm ảo tưởng. Chuyện của ta không cần người hỏi nhiều đến thế?

Nam nhân khẽ cười một tiếng, quay người lại nghĩ muốn đem cửa đóng lại, nhưng khi vừa quay đầu lại thì đồng tử đột nhiên mãnh liệt co rút lại.

“Thả lỏng, ta tìm đến người là muốn bàn một chút việc, không cần thiết nhìn thấy ta đều đem lòng dừng đứng lên hết như vậy đâu.” Lục Hoa Thiên cười đi vào văn phòng rồi đóng cửa lại, tiêu sái tùy tiện tiến đến ngồi lên cái ghế làm việc của Chu Mặc, thản nhiên cầm lấy cây bút thon dài xoay tới xoay lui.

“Để ta đoán xem, vừa rồi có phải người ngồi trên cái ghế này phát run hay không?”

Nam tử vui cười nói làm mí mắt Chu Mặc khẽ run lên một chút: “Lục tiên sinh, người đến đây tìm ta là có việc gì muốn nói?”

“Ha ha.” Lục Hoa Thiên cũng không tiếp tục tra hỏi tâm tư của Chu Mặc, buông cây bút trên tay xuống, hẳn đứng đắn nói, “Ngồi xuống cùng nhau nói chuyện có được không? Sản phẩm công ty các người tuy rằng không tồi, nhưng phải đạt tới tiêu chuẩn của ta thì vẫn còn kém một chút.”

Nghe Lục Hoa Thiên đem tất cả ưu khuyết của sản phẩm khi này hẳn thuyết trình hẳn nêu ra, Chu Mặc khó tránh khỏi một chút kinh ngạc, người kia cư nhiên đều nghe hết tất cả, hơn nữa phân tích còn rất chuẩn xác, cho dù phi thường chán ghét Lục Hoa Thiên, Chu Mặc cũng phải thừa nhận đây là một nam tử rất có thực lực.

Thời điểm bàn công việc, Chu Mặc hoàn toàn đem người đối diện trở thành đối tác của công ty, mà không hề cảm thấy có chút sợ hãi đối với nam tử đã từng thi bại mình.

Thật không thể ngờ, buổi bàn bạc này lại vô cùng tốt đẹp.

“Tốt, ta nhất định sẽ nhớ kỹ những yêu cầu của người.” Chu Mặc một bên ghi chép lại những điều vừa thảo luận, vừa nói.

“Chu Mặc, người ăn uống ra sao mà để thành cái dạng này a?” Lục Hoa Thiên đột nhiên đứng lên nở nụ cười rồi nói, nhìn cơ thể cứng nhắc của nam nhân, hẳn chớp mắt một cái rồi nói, “Sẽ rất dễ bị người ta khi dễ.”

“Đa tạ quan tâm.” Nam nhân tiếp tục ghi chép nói, khi dễ? Không phải chỉ mình người khi dễ ta thôi sao? Ngay thời điểm này sao lại biến thành người tốt thế.

“Không cần cảm tạ.” Cười đi đến cửa văn phòng, Lục Hoa Thiên đột nhiên xoay người đối mặt với Chu Mặc nghiêm túc nói, “Lo lắng một chút ba năm trước đây ta cũng đã từng nói với người rồi.”

Ba năm trước đây – hồi ức...

34. Chương 34: Ai Mới Là Con Mồi

“Mặc Mặc lớn lên sẽ rất tuần tú, trưởng thành sẽ làm chết mê không ít cô nương nha!”

Trước đây khi ở nhà trẻ thầy giáo đã từng nói như thế với hắn, hắn lúc ấy liền cười hề hề ngốc nghếch, cảm thấy được trên thế giới này hắn là đẹp nhất. Lúc sau lại có một cậu bé mập mạp chạy đến cười nhạo hắn nói rằng thầy với ai cũng nói vậy, vì thế, tiểu Mặc Mặc nổi giận.

“Tử mập mạp!”

“Ngươi. Ngươi mắng ta!”

“Tử mập mạp!”

“Chu Mặc là ngu ngốc!”

“Tử mập mạp!”

“Chu Mặc là trư!”

“Tử mập mạp!”

.

“Ô ô ô. Ta sẽ đi nói với thầy!”

“. Tử mập mạp!”

Bất quá hắn về sau phát hiện ra rằng với tiểu hài tử nào thầy cũng đều nói như vậy, vì thế hắn chán nản, còn nhỏ mà tâm lại thật lạnh.

Hơn nữa sự thật chứng minh, hắn Chu Mặc không những là không được đẹp trai cho lắm, thậm chí ngay cả một cô bạn gái cũng không có.

Kỳ thật, hắn cũng là giống đại đa số như những người đi đường kia thôi. Bất quá chỉ là một người như bao người khác, đến trường tan học, vì kỳ thi mà đau đầu, về nhà thì nằm ở sofa xem TV, bình thường, quá đời bình thường.

Ngày tháng cứ như vậy mà trôi qua.

Tiểu hài tử đã trở thành lão nam nhân, lão nam nhân rốt cục lại có chút gì đó không bình thường, nhưng Chu Mặc lại không hề thích cái điểm được gọi là “không bình thường này”, hắn đối nữ nhân không có hứng thú, lại thường xuyên nhìn chằm chằm vào các nam hài xinh đẹp.

“Chu Mặc ngươi thật biến thái!”

Buổi tối lúc đi ngủ, nam nhân tự mắng chính mình, lại muốn được người mới đó, một sinh viên vừa tốt nghiệp, đẹp tựa như ánh mặt trời đi vào trong mộng của hắn.

Vì thế vài ngày sau, nam nhân chịu không được liền đem cây ở ban công vặt sạch lá, một phen lệ chua xót, không có chỗ để trút ra, chỉ có thể nuốt vào bụng.

Thẳng đến ngày cuối tuần, tâm tình không có gì gọi là tốt, liền đem chính mình tiến vào bếp leng keng thùng thùng đập loạn một phen. Sau đó cầm con dao lên đem già trẻ lớn bé trong nhà, ngay đến cả mẹ mụ cũng bị dọa đến phát khóc, hồi sau liền bỏ xuống khiến ai nấy đều vui mừng khôn siết. Chúng ta đem này quá trình này kêu là —— tiến hóa.

Cho nên chỉ nhìn biểu hiện của Chu Mặc là biết, nam nhân tiến phòng bếp không nói một tiếng chỉ biết hắn tâm tình không tốt.

Vì thế hôm nay, Chu Mặc đem nhà bếp đi tẩy sạch rồi sau đó lại đi nấu những món ăn Pháp, nấu nhiều như muốn đãi tiệc. Nam nhân sau khi tốt nghiệp luôn công tác ở bên ngoài, tiền lương thì không nhiều, cho nên miễn cưỡng ở tạm trong một nhà trọ nhỏ, thoáng một cái đã ba mươi nhưng vẫn là cuộc sống độc thân.

Trong nhà đã nhiều lần đề cập đến việc giới thiệu cho hắn vài cô bạn gái, vài năm đầu còn có thể dùng đến cái cơ muốn có tiền đồ trước nên không muốn yêu, nhưng hôm hắn đã ba mươi, công tác cũng yên ổn, bên người vẫn như cũ không có nữ nhân.

Cũng không phải là không có nữ nhân chú ý đến hắn, mà là hắn cố tình không để ý đến bọn họ.

“Ta lẽ nào lại là biến thái?” Nam nhân một bên ăn khoai tây, một bên lăm bằm lẫu bầu, “Không phải, ta như thế nào lại là biến thái, không phải là đồng tình luyện ái mới đúng.”

Rời khỏi nhà chuyển ra sống riêng ở ngoài, cũng là vì muốn tránh né gia đình, không muốn cho những người yêu thương hắn biết được bí mật này, phụ thân hắn, mẫu thân hắn, muội muội hắn, cùng với những người bạn tốt, không muốn lừa gạt, lại càng không muốn thương tổn họ.

Sống như vậy thật quá mệt mỏi, tâm chua xót, không có lấy một người để tâm sự.

Lên mạng đi tìm mấy người “cùng chung chí hướng”, sau khi nói chuyện đối phương nói là muốn nhìn thấy mặt, hẹn hò và vân vân, sau đó người đó lại gửi nam nhân một số hình ảnh, khiến Chu Mặc sợ tới mức đem máy tính tắt đi.

Hắn chỉ là muốn tìm một người để tâm sự mà thôi.

“Ai.” Thu thập bữa điểm tâm xa hoa kiểu Pháp ở trên bàn, nam nhân cầm tài liệu đi xuống lầu chỗ cái xe POLO màu lam được mua bằng tiền vay ngân hàng, xe không phải là sang hay quá mắc, người trong nhà cũng nói muốn mua cho hắn, nhưng hắn vẫn là cự tuyệt, một đại nam nhân, không biết xấu hổ hay sao mà đi đòi tiền của gia đình, hơn nữa muội muội hắn vẫn còn đi học, cha mẹ thì cũng đã về hưu.

Một ngày mới, cũng như trước bình thường rồi rắm.

Hắn trải qua nhiều năm làm việc cố gắng đã làm đến chức quản lý, trong mắt mọi người là một nam nhân hoàn hảo, ôn nhu, hiền lành hơn nữa lại rất lễ độ, đứng gần làm cho người ta thấy vô cùng thoải mái và ấm áp.

Chu Mặc cũng cảm thấy thực thoải mái, có sự nghiệp, có phòng ở, có xe (tuy rằng là mua bằng tiền vay), không. Chưa đủ, còn thiếu một gia đình.

Chính là. Hắn người như vậy sẽ không có được hạnh phúc gia đình, hắn không có cách nào yêu nữ nhân, càng không có biện pháp đi lừa gạt khát khao hạnh phúc rồi sống cùng nàng cả đời mà không có yêu thương, rất tàn nhẫn, rất ích kỷ.

Hạnh phúc của các nàng, hắn không làm được, nhưng hạnh phúc của hắn cũng không biết là đang ở nơi nào.

Buổi chiều tan tầm sau khi dự định sẽ ghé siêu thị mua con cá về nướng thì bị một nhóm người cấp dưới kéo lại dúm vào tay một mảnh giấy, trong đó viết: hôm nay có đồng sự mới đến tối nay chúng ta đến PUB ngoạn một đêm, quản lý người cũng đến cùng chúng ta đi!

Chu Mặc cũng lưỡng lự nhưng đành nhận lời. PUB những ngọn đèn chiếu sáng làm hắn choáng hết cả đầu, cái đầu quả thực là muốn bị nổ tung bởi tiếng nhạc âm ỉ khiến nam nhân muốn bỏ chạy, nhìn thấy những người trẻ tuổi đang nhảy múa ở giữa sân, nam nhân đột nhiên cảm thấy được hắn già rồi, thật sự già rồi.

Không phải thân thể, mà là tâm.

Hư không, tịch mịch, thậm chí ngay cả cảm xúc cũng nhuộm màu già nua.

Vì thế Chu Mặc lui vào một nơi sáng sủa trong PUB mà thường thức ly Martin quen thuộc, đứng ở một bên nhìn thấy người khác rực rỡ sắc màu của cuộc sống, còn hắn ở trong này, vĩnh viễn là ngọn đèn không thể chiếu đến mảnh đất màu xám.

“Oa! Người kia thật đẹp trai nha!” Ở PUB luôn luôn có thể nghe được cô em thảo luận về các chàng trai, mà không xa nơi Chu Mặc đứng là có một nhóm mỹ nhân đang bàn tán xôn xao.

Quá mức nhàm chán, nam nhân cũng hướng mắt nhìn về phía mà các mỹ nhân đang nhìn, nhưng dường như có chút muộn, nam tử kia đã ngồi vào trong góc khuất, Chu Mặc chỉ thấy được một nửa khuôn mặt của người đó mà thôi.

Nửa khuôn mặt, nhìn cũng không được rõ lắm, nhưng lại thấy rõ ánh mắt lạnh khiến nam nhân có chút sợ, hẳn không hiểu sao các cô nương lại thích kiểu nam tử như vậy, nhìn thế nào thì đây cũng không phải là loại ôn nhu, dễ gần.

Nhịn không được một ngụm uống xong phần rượu còn lại trong ly, nam nhân đổ thêm một chút rượu vào thì tay đã bị ngăn lại bởi một bàn tay trắng nõn, Chu Mặc ngẩng đầu, trước mặt là một nữ nhân vô cùng quyến rũ, nếu là một nam nhân bình thường thì sẽ rung động ngay. Đáng tiếc, Chu Mặc không có trong số đó.

Chu Mặc không có phản ứng gì khiến trong đôi mắt nâu của nữ nhân xẹt qua một tia ngạc nhiên, nữ nhân cười mỉa mỉ cầm chai rượu rót vào ly cho Chu Mặc: “Tiên sinh, ngài chỉ thích rượu thôi sao?”

Aha cáp! Nguy, hẳn Chu Mặc cứ nhiên bị người nọ tiến đến gần, người này lại là một siêu mỹ nhân, Chu Mặc cho đây là ảo giác, có thể là đã uống quá nhiều rồi, cũng có thể là nghĩ muốn chấm dứt cái cuộc sống “không bình thường” của mình, nam nhân tiếp nhận ly rượu trong tay nữ nhân, hí mắt cười: “Tốt.”

Nam nhân cười, làm cho nữ nhân tâm có chút mềm lòng, nàng bắt quá chỉ là muốn tùy tiện tìm một nam nhân, nhìn đến người này tuy bình thường nhưng có chút gì đó gọi là mị lực a.

Tối nay người chính là con mồi của ta, bảo bối của ta.

Nữ nhân cầm tay Chu Mặc, kéo hắn đi vào một góc tối.

35. Chương 35: Va Chạm

Nóng Toàn thân đều thực nóng, giống như đang bị lửa bao vây vậy, đốt hẳn đến khó chịu.

Nằm ở trên chiếc giường lớn màu trắng, bên tai đã không còn nghe thấy tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc, xem ra nơi đây cách âm thực sự tốt, rõ ràng bên ngoài ồn ào như vậy, vậy mà bên trong một tiếng cũng không nghe ra.

Cái có thể nghe được, chỉ là tiếng thở dốc của nữ nhân bên cạnh.

Quay đầu đi, ánh mắt mê mang nhìn đến chai rượu đặt trên đầu giường, Chu Mặc nghĩ, trong rượu kia chắc hẳn là có thả dược, nếu không vì sao người hắn lại nóng như vậy, khó chịu như vậy, lại càng cảm thấy hưng phấn trước sự vuốt ve của nữ nhân, cảm thấy dục vọng ngày càng tăng.

Nhưng dù vậy, nam nhân vẫn là ngoan ngoãn nằm ở trên giường.

Hắn chưa bao giờ cùng nữ nhân làm, một lần cũng chưa, có lẽ nhờ cơ hội này mà tâm tình của hắn đối với nữ nhân sẽ chuyển biến.

Mặc dù loại này ý tưởng này có chút giống như ngựa thần lướt gió, nhưng chỉ sinh ra một chút ý nghĩ hỗn độn rồi sau đó liền trở nên vô cùng hợp lý, hẳn muốn trở thành một người đàn ông bình thường, muốn có được một gia đình êm ấm hạnh phúc, muốn có một người ôn nhu yêu hắn.

“Ha ha a.” Trên người truyền đến một âm thanh cười nhạo của nữ nhân, ngón tay mảnh khảnh di chuyển trên ngực của nam nhân, “Dáng người thật không tồi, xem ra đêm nay ta không có chọn sai người.” Câu nói này làm nam nhân có chút lạnh cảm, nhưng dù sao cũng là tốt hơn nam tử lạnh như băng.

Nàng muốn trả thù. Trả thù nam đáng sợ kia, nàng muốn cho nam tử cao ngạo kia biết nàng cùng nam nhân khác ở trên giường, nàng muốn cho mọi người biết! Nàng muốn bằng lãnh nam tử kia phải cảm thấy mất mặt, nhục nhã!

Cơ thể trần trụi trắng như tuyết hiện ra trước mặt nam nhân, đôi môi hồng khê chạm nhẹ lên ngực nam nhân, vì bị dùng được nên Chu Mặc cũng gấp rút thở hổn hển, hai tay nắm chặt lấy tầm ga trắng bên dưới.

So sánh với nữ nhân trần trụi kia, thì Chu Mặc nằm ở trên giường áo sơ mi trắng bị cởi mất vài cái nút, quần áo có chút hỗn độn, ánh mắt mê loạn, phát ra một cỗ khí đầy gợi cảm, ngày thường là một nam nhân nghiêm cẩn giờ này đây lại biến hóa thành một thứ vô cùng mị hoặc, cuốn hút đến nguy hiểm.

Làm cho một nữ nhân vốn đã quen nhìn nam nhân cũng có chút thần tâm chấn động.

“Phanh!” Cánh cửa bật mở tiếng ồn bên ngoài cũng nhân cơ hội tràn vào trong, phá vỡ một không gian tối, khí lạnh đang tràn về trong căn phòng.

Trên giường hai con người kia chợt bừng tỉnh, nữ nhân đang áp sát người mình vào Chu Mặc giống như bị bất động, nàng đưa mắt nhìn những người tự nhiên xuất hiện trong phòng, nàng phát điên lên đứng dậy hô to: “Cổn! Đều cút hết ra ngoài cho ta!”

“A! Người nhìn người xem bộ dáng của người bây giờ là gì, giống như một đám phụ đang phát điên.” Giọng nói lạnh như băng cùng tiếng cười trào phúng khiến cho Chu Mặc nằm trên giường cảm giác như bị kim châm vào vậy, nam nhân quay đầu nhìn người vừa đi vào, trong phòng có nhiều người, tất cả bọn họ đều mặc tây trang màu đen, bộ mặt cũng giống nhau lãnh khốc không cười.

Trừ bỏ. Trừ bỏ nam tử đang đứng ở giữa với nụ cười thật lạnh.

Là hắn.

Nam nhân nhớ tới bán khuôn mặt của nam tử vừa thấy khi nãy, ánh mắt lạnh lùng, nhưng lại làm người ta khó rời mắt khỏi gương mặt anh tuấn.

Mà nam tử kia cũng không có chú ý đến nam nhân vì bị hạ được mà đầu óc choáng váng đang nằm trên giường, nam tử mắt nhìn đến nữ nhân ra lệnh: “Xuống dưới.”

“Lục Hoa Thiên! Người mau kêu bọn họ ra ngoài!” Nữ nhân dùng khăn che đầy thân hình trần trụi của mình, nàng không thể tin được nam tử lãnh khốc đang đứng kia là chồng của mình, anh tuấn mê người, năng lực siêu quần, một người lí trí quá mức điên cuồng.

Lục Hoa Thiên không để ý đến nữ nhân đang ằm ỉ kia, trong mắt xẹt qua một tia hàn quang: “Xuống dưới!”

Tăng thêm vài phần hàn ý vào trong câu nói khiến nàng phát run, nàng hô to: “Ta là thê tử của người! Người như thế nào có thể như vậy làm nhục ta! Ta muốn nói cho ba ba ta, ta muốn nói cho người!”

“Ta kêu người xuống dưới, không kêu người nói chuyện.” Nam tử khé miệng nói ra một câu tàn nhẫn, đột nhiên tiến đến giơ tay lên tát mạnh vào mặt nữ nhân, đem nàng từ trên giường đánh té xuống đất, “Người đùa quá mức rồi đó.”

“Dừng tay!” Nữ nhân kêu thảm thiết làm Chu Mặc có chút thanh tỉnh, chịu đựng cơn đau đầu khó chịu, hắn theo trên giường đứng lên muốn đi đến chỗ nữ nhân đang khóc, “Người như thế nào có thể đánh nữ nhân.”

“Ngô ——!” Chu Mặc còn chưa kịp đứng dậy thì đã bị Lục Hoa Thiên đánh một quyền vào bụng khiến hắn ngã lại xuống giường nằm cuộn mình lại, mắt thấy người kia muốn tiến đến bảo vệ cho nữ nhân làm cho nam tử muốn lao vào đánh người đó một phen, ánh nhìn của Lục Hoa Thiên cũng trở nên hung ác.

Liếc mắt nhìn nam nhân đang đau đớn mà cuộn mình thành một đoàn ở trên giường, rồi sau đó đưa cặp mắt lạnh liếc đến nữ nhân trần trụi đang ngồi khóc dưới đất: “Từ bây giờ, chúng ta ly hôn.”

Nghe được lời nói của nam tử, nữ nhân ánh mắt mở to hết cỡ: “Người nếu ly hôn với ta, ba ba ta sẽ không bỏ qua cho người!”

“Ba ba người?” nam tử phát phát tay ý bảo trợ thủ đem nữ nhân kéo ra ngoài, “Hắn đã không còn chút tin tưởng vào người, mà người. chẳng qua là một nữ nhân tham ô mà thôi.”

“Dem nàng ra bên ngoài.” Nam tử cũng không quay đầu chỉ ra lệnh cho trợ thủ lôi nàng ra ngoài, cũng không quản nữ nhân giờ phút này đang trong tình cảnh trần trụi.

“Lục tiên sinh, hắn phải xử lý như thế nào?” Người bên cạnh chỉ vào nam nhân đang nằm trên giường hỏi.

“Hắn sao.” Ánh mắt xét qua mông ngực rộng bóng loáng màu mật ong của nam nhân, Lục Hoa Thiên trong mắt đầy ý cười, “Các người đi ra ngoài, ta sẽ xử lý hắn.”

“Vâng.” Tất cả đi ra ngoài, cửa phòng đóng lại, căn phòng lại chìm trong im lặng, không tiếng nữ nhân khóc nháo, cũng không có tiếng nhạc đình tai nhức óc.

Dù cho ý thức không được rõ, nhưng Chu Mặc cũng nhận thức được hắn đang gặp phải một rắc rối lớn, đêm tình đầu tiên lại đây phải một nam tử nguy hiểm, mà cái nhân vật khủng bố kia giờ phút này đang ngồi trên ghế nhìn hắn. Hắn có thể cảm giác được cặp mang theo một chút gì đó trên tức cùng tra xét, giống như. chính mình lúc này không có gì che đậy vậy.

Vô luận là thân thể hay nội tâm, đều như bị nam tử nhìn thấu.

Loại cảm giác này, thật là đáng sợ.

“Còn muốn giả chết sao?” Bên tai tuyền đến âm thanh của chiếc bật lửa, khói thuốc lá tản ra khắp phòng.

Biết tránh không khỏi, Chu Mặc thử ngồi dậy đi xuống giường, vừa rồi bị đánh một quyền thiếu chút nữa là lấy luôn cái mạng già của hắn, giờ phút này vừa cử động lại càng đau lợi hại. Nam nhân liền dựa người vào giường quay đầu lại nhìn nam tử, có chút hoảng hốt, người ngồi trước mặt là một nam tử vô cùng trẻ tuổi.

“Người thực có bản lĩnh, dám câu dẫn nữ nhân của ta.” Nam ánh mắt như xuyên thấu Chu Mặc, làm cho Chu Mặc đông cứng trong góc giường, “Người là người đầu tiên, rất can đảm, có muốn viết di chúc hay chuyển lời với ai không?”

“Ta không biết nàng đã kết hôn.” Sắc mặt có vẻ tái nhợt mà vô lực. Chu Mặc biết nam tử trước mặt sẽ không vì câu nói kia mà buông tha cho mình. Hắn thậm chí nghĩ đến sẽ bị người kia giết rồi quăng vào thùng rác nào đó, sau đó cách vài ngày được người kiểm rác sẽ phát hiện ra, tiếp theo là được trở thành người nổi tiếng trong một góc nhỏ của tờ báo nào đó.

Hắn không muốn chết, hắn còn có người nhà, hắn không muốn bọn họ vì hắn mà thương tâm.

“Đừng giết ta, ta không phải cố ý.” Mặc kệ có hữu dụng hay không, nam nhân đều hướng đến nam tử đối diện cầu xin, đánh hắn một chút cũng được, nhưng đầu cần phải là giết.

Có một âm thanh không bình thường mềm mại vang lên làm cho nam tử đang ngồi khểnh mất lại, liếc mắt nhìn lên đầu giường thấy ly rượu kia còn chưa có uống cạn, Lục Hoa Thiên khóe miệng cười lạnh tiến đến cầm lấy ly rượu, Chu Mặc còn chưa rõ nam tử kia muốn làm gì thì người kia đã đưa ly rượu lên trước mặt cười lạnh: “Uống hết cho ta.”

Âm ngữ tựa như băng, nam tử cười lạnh.

36. Chương 36: Mê Loạn

“Bên trong. có được.” Nam nhân hơi quay đầu đi tránh ly rượu đang kề sát mặt mình. Hắn không biết rõ nam tử kia ruột cuộc là muốn cái gì, không thể nhìn thấu được người khác quả là cảm giác đáng sợ, nhưng cái kinh khủng nhất vẫn là ánh mắt mê loạn của người này.

“Uống hết nó.” Lục Hoa Thiên âm thanh như cũ lạnh tựa băng ra lệnh, nhìn thấy nam nhân vẫn còn có chút do dự nên nam tử không có ý định buông tha cho con mồi này, “Uống hết nó, ta sẽ tha cho người.”

Chu Mặc dùng ánh mắt hoài nghi chăm chú nhìn vào Lục Hoa Thiên, nam tử cười đưa ly rượu lên trước mặt nam nhân, không nói lấy một câu đặt ly rượu vào miệng ụ hần uống, Chu Mặc bán tín bán nghi nhưng vẫn đem rượu trong ly nuốt hết vào, vì lực người ép uống quá nhanh khiến nam nhân không thể nào hấp thu theo kịp nên một dòng rượu dư thừa chảy ra từ khóe miệng, rồi chảy xuống cổ theo đó là tới ngực, hấp dẫn lạ thường.

“Khụ khụ!” Là do uống quá nhanh, nam nhân không cẩn thận bị sặc, còn chưa kịp lấy lại không khí thì bên tai đã vang lên tiếng ly rượu rơi xuống đất vỡ nát. Chu Mặc ngẩng đầu lên nhìn nam tử, người kia không biết tự khi nào đã chăm chú nhìn hần.

“Ta có thể đi rồi phải không?” Đầu của hần choáng váng, cả người cũng nóng đến khó chịu, cũng may là được này cũng không quá mạnh, Chu Mặc vẫn còn có thể duy trì được tỉnh táo, nhưng hần không biết hần còn có thể kiên trì bao lâu, dục hỏa nơi hạ thân ngày một tăng, hần cần tìm chỗ để phóng thích.

Nhưng Lục Hoa Thiên lại không có nói gì chỉ lẳng lặng mà nhìn. Nam nhân vội vàng cầm lấy áo khoác của mình trên giường mặc vào, có chút lảo đảo chạy nhanh tới cánh cửa. Hần sợ hãi, sợ hãi ánh mắt lạ lùng của nam tử kia khi nhìn mình, làm cho hần không kiềm chế được run rẩy.

“Phanh!” Chu Mặc dùng sức mở cách cửa, nhưng chính là cách cửa màu trắng kia lại không hề di chuyển, nam nhân bỗng nhiên ý thức được nam tử im lặng phía sau không có ý định thả hần, hần càng thêm sợ hãi, càng dùng lực đập vào cánh cửa gỗ màu trắng, “Cho ta ra ngoài! Mở cửa!”

Thân thể giống như bị lửa thiêu, ý nghĩ cũng càng ngày càng hỗn loạn. Chu Mặc giống như nổi điên đánh mạnh vào cửa, nhưng cho dù hần dùng sức thế nào cũng không thể khiến cánh cửa kia mở ra. còn nam tử kia vẫn chung thủy im lặng. Chu Mặc vẫn có thể cảm thấy được đôi mắt của người đó nhìn thẳng vào mình khiến cho hần không tìm được mà sờn gai ốc.

“A.” Phía sau đột nhiên vang lên một tiếng tiếng cười nhạo như có như không, điều này làm tiêu tan hy vọng cuối cùng của nam nhân. Chu Mặc cầm lấy tay cầm của cánh cửa cố sức mở nó ra, nhưng sau đó vô lực ngồi tụt xuống. Hần chậm rãi xoay người nhìn đến nam tử đang ngồi trên giường hút thuốc, giống như đang chờ người hầu làm trò mua vui cho chủ nhân, ánh mắt lạnh lùng mà như trên trời.

“Người nói ta uống xong rượu sẽ cho ta đi.” Nam nhân từng ngậm từng ngậm phì phò thở, ý thức càng ngày càng mơ hồ, nhìn nam tử ngồi trên giường mà thấy những hai người, trong chốc lát lại thành ba, mà lại toát ra khí chất đáng sợ.

“Ta chưa từng nói qua. là lập tức thả ngươi.” Lục Hoa Thiên cười rồi đứng dậy, tàn thuốc bị vút xuống đất sau đó bị chiếc giày màu đen giẫm nát.

Nhìn nam tử ngày càng đi đến gần mình, Chu Mặc chỉ muốn phá tan cánh cửa chạy thoát ra ngoài.

“Người tên gì?” Lục Hoa Thiên nhìn nam nhân nữa ngồi nữa quỳ trên mặt đất, vươn tay chế trụ lấy cái cằm của Chu Mặc khiến hần phải ngẩng đầu lên.

Chu Mặc cũng không có trả lời hần, cắn chặt môi mình lại.

“A, không chịu nói sao?” Trong mắt nam tử xẹt qua một tia lửa giận, “Không cần phải nóng nảy, như thế này ngươi sẽ nói cho ta biết.”

“Người thả ta đi, ta không biết nàng là thê tử của ngươi.” Cầm bị giữ đến phát đau, nam nhân không có cách nào vùng thoát khỏi, chỉ có thể vô lực cầm lấy tay nam tử.

“Người tuy nói cũng nhiều, nhưng toàn những điều không thú vị.” Lục Hoa Thiên ngồi xổm xuống mặt đối mặt với Chu Mặc, “Ta biết ngươi là đồng tính luyện ái, chỉ cần nhìn trong ánh mắt ngươi ta liền đoán ra.”

Chu Mặc bị nam tử nói trúng tâm, đồng tử co rút kịch liệt.

“Có phải vậy không?” Lục Hoa Thiên rốt cục cũng buông tha cho cái cằm của Chu Mặc, lại lập tức ôm chặt lấy thất lưng của nam nhân kéo xóc lên. Bị được làm cho đầu óc choáng váng, Chu Mặc không thể đứng vững, chỉ có thể gắt gao bắt lấy áo của Lục Hoa Thiên.

“Người muốn thượng ta sao?”

“Không có!” Nam nhân lắc mạnh đầu, Lục Hoa Thiên ngày càng áp sát người khiến cho hắn vô cùng khó chịu, nhưng cửa phía sau hắn lại không có cách nào mở ra, không thể trốn thoát.

“Ha ha a.” Nam tử đột nhiên nở nụ cười, giống như là tâm tình rất tốt, Lục Hoa Thiên cười rộ lên, mặt tiến sát đến mặt Chu Mặc làm hắn có chút trợn tròn mắt. Trước kia luôn nghe nữ đồng sự nói những tình tình Á Châu thường rất dễ nhìn, nam tử trước mặt cũng không ngoại lệ, nhìn giống như một mình tình diện ảnh vậy.

Nhưng vấn đề là, Chu Mặc nghĩ nam tử kia có dễ nhìn đến đâu cũng không nên kề cận quá gần đến nguy hiểm như vậy, giống như mình sắp bị đối phương cắn nuốt vậy.

Nam tử lại ngả ngón nắm lấy cái cằm của Chu Mặc, nguy hiểm nheo mắt lại: “Ta muốn thưởng người, người thấy thế nào?” Còn chưa chờ Chu Mặc phản ứng lại, nam tử bá đạo dùng môi mình bao trùm lấy môi Chu Mặc.

Cái lưỡi ma mãnh nhanh chóng phá tan sự phòng ngự yếu ớt của nam nhân, dễ dàng tiến vào trong khám phá khắp khoang miệng đối phương, chèn ép khiến trương làm người kia hô hấp vô cùng khó khăn. Lục Hoa Thiên gắt gao ôm lấy thân thể con mồi, một chân nhanh chóng chen vào giữa hai chân của Chu Mặc, theo chuyển động của cơ thể mà ma sát lấy nơi mẫn cảm đó.

“Ngô ——!” Bị hạ được nam nhân không thể nào chịu được sự xâm phạm thô bạo này, nếu như vừa rồi Chu Mặc còn miễn cưỡng duy trì được một chút lý trí, thì bây giờ cái lý trí đó đã bị thiêu rụi bởi ngọn lửa dục vọng mà Lục Hoa Thiên khơi mào.

Chu Mặc hiểu được chuyện gì sẽ phát sinh kế tiếp, hắn dùng lực cổ đẩy Lục Hoa Thiên ra khỏi mình, nhưng tất cả chỉ là sự bất lực.

“Tê ——”

Áo khoác bị cởi ra rồi quang đi xa, cái áo sơ mi trắng bị xé làm nên một tiếng động chói tai kì dị trong căn phòng yên tĩnh, vừa mới lấy lại được vài ngum không khí quý giá thì áo của nam nhân đã bị Lục Hoa Thiên xé rách, tội nghiệp cho chiếc áo chỉ còn có thể bám trụ vào được ở khuỷu tay nam nhân, khuôn ngực trần vì đột nhiên tiếp xúc với không khí lạnh mà run nhè nhẹ.

“Không cần. Dừng tay!” Hắn hiện tại, thật giống một nữ nhân đi trên đường vào đêm khuya bị cường bạo, dù rằng biết rõ là đối phương sẽ không buông tha cho mình mà vẫn cứ mở miệng cầu xin, dấu biết những lời này chỉ có thể làm cho đối phương càng thêm hưng phấn mà thôi bạo.

Chu Mặc hoàn toàn rối loạn, hắn cúi đầu nhìn đến chỗ đầu nhũ vừa bị nam tử cắn mút qua, vẫn còn ướt sũng, dưới ngọn đèn làm cho nói lại càng thêm dâm mỹ, hắn thật sự là bị cường bạo sao?

Không, hắn muốn chạy trốn khỏi nơi này! Hắn muốn chạy trốn khỏi chỗ này!

Trong nháy mắt hạ quyết tâm, nam nhân thừa dịp Lục Hoa Thiên đang thả lỏng sự cảnh giác hung hăng tung một cước đá văng nam tử đang đè trên người mình.

37. Chương 37: Hung Ác

Không được! Không được! Vẫn là không được!

Nam nhân cơ thể hỗn độn trong đầu chỉ có một suy nghĩ —— chạy trốn!

Ngay lúc thân thể vừa được buông ra, Chu Mặc điên cuồng lao đến cánh cửa, muốn sống không thể chỉ dùng đầu, muốn sống phải nhờ vào sức mạnh, giờ phút trong lòng hắn tràn ngập sự sợ hãi. Sự sợ hãi ngày càng dâng trào khi cánh cửa gỗ kia không hề có chút sức mẻ.

“Ách ngô ——!” Bụng đột nhiên bị người dùng hết sức đánh vào, Chu Mặc cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình tất cả đều bị đảo lộn, đau đến trắng mặt, nhịn cả người như muốn rơi xuống.

Nhưng thân thể còn chưa chạm đến mặt đất thì đã bị một lực mạnh đẩy đập mạnh vào cánh cửa.

“Người đã thích thô bạo, ta sẽ chiều theo người!” Rõ ràng là cười nói, lại như thế nào cũng không giấu được sự tức giận mà còn tăng thêm vài phần nguy hiểm, giống như muốn đem Chu Mặc bóp nát ra.

Nam nhân còn chưa thấy rõ bộ dáng sinh khí của Lục Hoa Thiên thì cả người đã bị xoay lại đối diện với cánh cửa, má bị đè sát vào tâm gỗ đến phát đau, phía sau nam tử dùng lực của thân thể ngăn chặn sự phản kháng của nam nhân.

“Dừng tay!” Cảm giác được nam tử đang dùng cánh tay áo rách đem hai tay mình trói lại. Hai tay không thể nhúc nhích khiến cho Chu Mặc sợ hãi giãy giụa đứng lên, nhưng lúc này đây, Lục Hoa Thiên không cho Chu Mặc có cơ hội thực hiện điều đó, mà còn nện mạnh nam nhân vào cánh cửa.

Đau quá.

Nam nhân đau đớn ý thức bị tản ra, chỉ trong nháy mắt, tiếng dây thắt lưng bị tháo ra vang lên lạnh như băng, “Hừ” một tiếng, bị tháo hẳn ra quang sang một bên, quần tây cũng bị Lục Hoa Thiên nhanh chóng tụt xuống đến cẳng chân, làn da trần đột nhiên tiếp xúc với không khí lạnh làm hắn có chút phát run.

“A ——!” Ngón tay thon dài hung hãn chui thẳng vào bên trong nam nhân, bị đè chặt trên tường nam nhân không thể nào nhúc nhích, Chu Mặc lập tức thống khổ kêu lên, cho tới bây giờ nơi tư mật đó vẫn chưa bị ai chạm qua, vậy mà nay lại bị nam tử kia xâm phạm. Không hề có chút ôn nhu, ngón tay mang theo sự bá đạo tàn phá bên trong nam nhân, làm nam nhân đau đớn cả thể xác lẫn lòng tự tôn.

Sống gần ba mươi năm, lần đầu tiên bị người ta thi bạo thể này

Không cần. Dừng tay. Đau quá, đau quá a.

“Hừ ——” Phía sau vang lên một tiếng hừ lạnh, hai chân nam nhân bị bắt tách ra, thắt lưng cùng hông đều bị Lục Hoa Thiên kéo về hướng cái vật đang thẳng tắp đứng lên, theo sự chuyển động — không hề thương tiếc mà tiếng thẳng vào bên trong.

“A a a ——!” Tiếng kêu thảm thiết của nam nhân vang vọng khắp căn phòng, một cổ đau đớn mãnh liệt xâm chiếm toàn bộ cơ thể, nam nhân cảm thấy mình như bị xé làm hai. Thứ cứng rắn nóng như lửa ấy mạnh mẽ tiến vào khiến Chu Mặc nhận thức rõ ràng hắn giờ đây đang bị một nam tử tàn nhẫn xâm phạm.

“Đáng chết!” Lục Hoa Thiên dùng sức tách rộng hai chân của nam nhân ra, hắn thậm chí còn chưa tiến vào bên trong nam nhân đến một nửa đã liền bị chặn lại. Chu Mặc nơi này thật chặt, có thể do đây là lần đầu nên khiến nam nhân thống khổ gất gao co rút thân thể lại không có cách nào thả lỏng.

“Hô ——” Thứ cứng rắn xâm phạm nam nhân đột nhiên bị rút ra, Chu Mặc không khỏi thở nhẹ ra, nhưng thân thể đột nhiên bị Lục Hoa Thiên nhắc lên xoay lại đối mặt với mình, cũng làm cho người kia thấy chỗ trần lúc nãy va chạm với cửa gỗ có chút sưng đỏ.

Nhưng Lục Hoa Thiên không vì thế mà mềm lòng. Ngược lại, hắn nhắc Chu Mặc lên ném thẳng lên giường.

Bị ném lên giường nam nhân có chút muốn đứng lên, nhưng tay lại bị buộc chặt phía sau khiến hắn không thể nào nhúc nhích, chân lại còn vướng cái quần tây, những thứ này cản trở dường như là không muốn cho nam nhân trốn thoát.

Lục Hoa Thiên nhìn người trên giường thần trí không rõ ràng đang cố giãy giụa, trong mắt lóe lên một tia sáng, khóe miệng hơi hơi gợn lên: “Thực là một nam nhân cứng đầu.”

Nam tử tiến đến ấn nam nhân xuống giường, khiến hắn lộ ra một tư thế quỳ sắp vô cùng xấu hổ. Nhưng lại bởi tay bị trói chặt phía sau, Chu Mặc chỉ có thể áp mặt xuống cái giường êm.

Ánh đèn có chút mờ ảo, cái hông tròn tròn vênh cao, hai chân bị tách rộng khiến cho toàn bộ nơi tư mật của nam nhân phơi bày hết trước mắt nam tử.

Không nên nhìn. Không nên nhìn!

Cái nhìn của nam tử như muốn đem chính mình nuốt hết vào vậy. Chu Mặc vận vẹo cơ thể nhưng đó chỉ là sự giãy giụa vô ích, cơ hội trốn thoát đã trở nên quá xa vời.

Ngón tay lạnh của nam tử mơn trớn trên cái đùi của nam nhân, vì bị được kích thích, một trận tê dại đáng sợ bao trùm lấy thân thể nam nhân. Cả người nhè nhẹ, nhìn thấy Chu Mặc mẫn cảm mà phản ứng, Lục Hoa Thiên cười tiến sát vào nam nhân.

Cười một lúc, lại một lần nữa xâm phạm vào bên trong nam nhân, so với khi nãy chỉ có hơn chứ không kém.

“A a a ——!” Đột nhiên bị một vật lớn đâm thủng, nam nhân điên cuồng muốn chạy thoát, nhưng cơ thể lại bị Lục Hoa Thiên nhanh chóng giữ lấy, rồi lại xâm phạm thô bạo thêm vài phần.

Chu Mặc gắt gao cắn chặt môi ngăn không phát ra tiếng, nam tử phía sau lại không hề âu yếm, rút ra rồi thô bạo đâm vào khiến hắn vô cùng thống khổ.

Cả người nóng như lửa, cho dù là cố gắng không cho âm thanh phát ra, nhưng tiếng gào thét đứt quãng cứ theo nhịp thở mà vọng ra, làm kích thích thêm dục vọng của dã lang phía sau.

“Có cảm giác rồi sao? Ha hả.” Mang theo hơi thở hỗn hển thổi vào tai nam nhân, Chu Mặc như cũ cắn chặt môi không lên tiếng, nhưng cơ thể hắn lại bắt đầu chuyển biến, lúc ban đầu còn là đau đớn, nhưng bây giờ lại là sự tê dại khác thường.

Hắn biết đây là tác dụng của dược. Hắn cắn bản không thể chống lại sự kích thích mà nó mang lại, hắn biết nếu kéo dài hắn sẽ đánh mất sự tôn nghiêm cuối cùng, biến thành một dâm phụ vụn vụn thân thể rên rỉ dưới thân nam tử.

Nam nhân bắt đầu rơi lệ

“Nói cho ta biết. Người tên gì?” Âm thanh của ác ma lại vang lên bên tai, hắn bướng bỉnh cắn môi không nói.

Nhưng không chống cự được bao lâu, thì ý thức đã bị dược cùng dục vọng nuốt hết.

“Chu. Chu Mặc!”

“Aha.”

Nam nhân không còn cách chống chế dục vọng của mình, hắn nội tâm là muốn trốn thoát, nhưng thân thể lại khát cầu âu yếm, cho dù Lục Hoa Thiên buông ra lời vũ nhục hắn, hắn lại vẫn tiếp tục nghe thấy âm thanh dâm đẳng của mình.

Tư thế bị thay đổi liên tục, Chu Mặc bị xâm phạm một cách vô cùng thô bạo.

Dược đã không còn cách để chống chế, hắn cảm thấy mình đang mất dần đi lý trí.

Mới bị Lục Hoa Thiên thô bạo đâm vào, hắn cảm thấy không chỉ có đau đớn nơi tư mật đang chảy máu kia, mà còn là lòng tự tôn của hắn đang bị người khác giẫm nát.

38. Chương 38: Cảnh Khốn Cùng Của Kẻ Tù Tội

Mang theo một hòm thuốc trắng, một bác sĩ nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, mắt nhìn nam nhân vẫn đang hôn mê trên giường, nhẹ nhàng đặt hòm thuốc lên bàn, thuận tiện đưa tay lên mở công tắc điện của bóng đèn.

Ánh sáng xua tan đi bóng đen hắc ám, nam nhân trên giường cũng vì thế mà có dấu hiệu tỉnh lại. Lòng mi cong dài run nhẹ tựa như một cách bươm, nhẹ nhàng bay mất khi nam nhân mở mắt ra dù trong ấy bây giờ tràn ngập sự mê mang.

Ngồi ở bên giường, vừa thấy Chu Mặc tỉnh lại, vị bác sĩ với tay đến muốn xem tình trạng của hắn. Nhìn thấy thể đồng tử mất Chu Mặc ngay tức thì co rút lại, giống như là nhìn thấy quái vật vội vàng co rút người lại, trong đôi mắt sáng lộ ra rõ vẻ sợ hãi.

“Ta là bác sĩ.” Thấy nam nhân phản ứng kịch liệt như vậy, vị bác sĩ cũng không có đem tay thu về, mà nói, “Đầu của người bị thương, ta tối hôm qua có dùng miếng vải băng lại, hiện tại người có thể cho ta đem nó tháo xuống được không? Ta cần thượng dược một lần nữa.”

“Ta. . . . đang ở đâu?” Tiếng nói phát ra khàn khàn, nam nhân bộ mặt lập tức ảm đạm xuống, giống như đang nhớ lại điều gì.

“Nơi này là nhà của Lục tiên sinh, hôm qua hắn mang ngài về đây. “Thấy ánh mắt của nam nhân tràn đầy ngạc nhiên cùng hoảng sợ, vị bác sĩ tiếp tục bình thản nói, “Thỉnh ngài cho ta đem miếng vải tháo xuống?”

Chu Mặc sững sốt một chút, sờ sờ lên đầu mình, mặt trên quả nhiên là băng một miếng vải.

Đại khái. là tối hôm qua bị đập mạnh.

Nói cách khác, chuyện tối qua không phải là mộng.

Nam nhân có chút hỗn loạn, nhưng vẫn là ngồi yên cho bác sĩ tháo băng ra: “Ta khi nào thì có thể đi?”

Một bên cuối đầu lấy miếng vải mới, bác sĩ vừa nói : “Người thật lợi hại, Lục tiên sinh từ nhỏ đến lớn chưa từng bị ai đánh qua.” Nói xong, bác sĩ hướng Chu Mặc vẫn vậy vậy tay: “Lại đây ta giúp người băng lại.”

Chu Mặc tiến đến nhưng không gần sát quá với vị bác sĩ, một bên giúp hắn băng lại vết thương một bên bác sĩ vừa nói: “Bụng hắn nơi bị người đập bầm một mảng thật lớn.”

“Hừ ——” Chu Mặc hừ lạnh một tiếng, “Hắn xứng đáng bị thế.” Nếu có thể, hắn sẽ cố dùng sức đá thật mạnh vào chỗ đó, đem cái thứ xâm phạm mình kia hủy đi biến nam tử thành một thái giám.

Vị bác sĩ nhìn vào mắt nam nhân, thượng dược lên vết thương rồi băng lại, từ trong hộp thuốc lấy ra một lọ dược, làm tất cả xong thì thu dọn đồ dời đi.

“Người muốn đi đâu?” Chu Mặc giữ vị bác sĩ lại, “Ta chừng nào thì có thể đi?”

Vị bác sĩ không nói, lập tức đi đến cửa sổ kéo cái màn nặng dài đến sát đất ra. Ánh mặt trời chói mắt chiếu rọi vào khắp căn phòng, điều này làm cho Chu Mặc có một chút không thích ứng. Nam nhân nhắm mắt lại tránh né ánh sáng chói chang, bên tai lại vang lên tiếng nói trầm ổn của vị bác sĩ: “Nhìn bên ngoài xem, người cảm thấy mình đánh Lục tiên sinh ra nông nổi này thì liệu người có rời đi được không?”

Dần dần thích ứng với ánh trời, Chu Mặc mở to hai mắt nhìn cảnh sắc xung quanh: một mảng rừng rậm mờ tịt. Hắn không phải đang ở PUB, cũng không có ở trong thành phố, nam nhân bỗng như ngây ngốc nhìn quang cảnh xa lạ bên ngoài.

Đi tới cửa bác sĩ quay đầu lại đối với nam nhân nói : “Lục tiên sinh chốc nữa sẽ tới đây, ta cho người một lời khuyên, không nên kháng lại ý nguyện của hắn.”

“Phanh ——” Tiếng đóng cửa lạnh nhập vào óc của nam nhân, Chu Mặc vẫn còn đang ngồi ngẩn người trên chiếc giường trắng lớn, lúc này hắn không biết có phải mình đang mơ hay không. Hắn lần lượt nhìn chăm chú vào mỗi góc ngách ở trong phòng, như đang muốn tìm một đồ vật gì đó quen thuộc.

Chính là —— không hề có thu hoạch.

Trong đôi mắt đen sâu thẳm có thể nhận ra linh hồn hắn đang run rẩy, nam nhân đem mặt mình vùi vào lòng bàn tay, nhưng lúc đó hắn nhận ra.

Hắn – Chu Mặc, con mẹ nó cư nhiên lại bị trói.

Thu mình lại ở trên giường, Chu Mặc có chút ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ. Hôm nay thời tiết hình như rất tốt, giống như là hắn đang ở trong một biệt viện thưởng thức ngày nghỉ, mà không phải bị người thi bạo rồi sau đó nhốt ở đây.

Nhưng thật không giống với những gì mà phim điện ảnh thường miêu tả: nơi giam giữ u ám ảm thấp, những bộ mặt dữ tợn độc ác, ngoài cửa sổ mưa cùng sấm nổ dữ dội, không trung giống như cũng bị xé rách để lộ ra một không gian quỷ dị cùng thê thảm.

Hắn sẽ bị xử trí như thế nào đây? Nam nhân bắt đầu miên man suy nghĩ, có phải là giống như trong phim bị đánh đến tàn tật, hoặc là bị cả đời nhốt để người ta độc chiếm, hoặc là bị bán sang Thailand làm nam kỹ, có phải là vậy không?

“Người cảm thấy sau khi đánh Lục tiên sinh thì người sẽ rời khỏi được sao?”

Nhớ tới lời nói của vị bác sĩ, Chu Mặc thở dài, chẳng lẽ hắn sẽ nhốt mình cả đời ở đây sao?

“Ba” Tiếng mở cửa nhỏ làm bình tĩnh không khí tĩnh lặng, nhưng Chu Mặc thì vẫn còn trầm tư suy nghĩ.

Lục Hoa Thiên đi vào lại bắt gặp nam nhân đang trầm tư đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, hắn cũng liền đứng ở cửa ngẩn nhìn nam nhân đêm qua bị mình thi bại.

Không tính đến vẻ nam tính, nhưng nếu dùng đến hai từ “xinh đẹp” để nói thì quả thật là không có sai, trừ bỏ dáng người và làn da vô cùng tuyệt vời ấy tuy rằng có chút điểm lão, nhưng tối hôm qua lại mê hoặc hấp dẫn hẳn.

Sự thật chứng minh, thứ Lục Hoa Thiên thường thức qua luôn luôn không tồi.

Ánh mắt âm áp chưa từng có liếc nhìn hạ thân cùng cái lưng lỏa lồ của nam nhân. Trên người hắn còn lưu rõ tất cả dấu vết của một đêm điên cuồng, cảm thấy yết hầu có chút khô nóng, Lục Hoa Thiên cố gắng không chế dục vọng.

“Người muốn ăn cái gì?” Lục Hoa Thiên đột nhiên nói làm cho nam nhân có chút giật mình, giống như một con nai đang bị chấn động khi dừng trước mãnh thú, khẽ xoay người lùi kéo một góc chân, đôi mắt cảnh giác trừng nhìn Lục Hoa Thiên.

Con nai này có chút phòng bị hơi thái quá.

“Làm ơn cho ta đi.” Nam nhân âm thanh có chút khàn khàn làm Lục Hoa Thiên khẽ nhắm mắt lại. Tối hôm qua bởi vì dục mà quan hệ, Chu Mặc đến cuối cùng đã hoàn toàn mất đi ý thức để mặc cho dục vọng cắn nuốt lý trí, mà âm thanh nam tính suốt cả đêm đều biến thành thanh âm phóng đảng vô cùng.

Với giọng nói run rẩy như hiện tại hoàn toàn không giống nhau.

“Công việc của người ta sẽ giúp người thôi nó.” Lục Hoa Thiên đi đến bên cạnh bình nước, rồi trở lại với một ly nước trên tay đưa lên trước mặt rồi trừng mắt nhìn hắn, “Làm trơn cổ họng lại đi.”

Chu Mặc không thể tin được nhìn chằm chằm là nam tử, đôi môi có chút khô nứt phát run: “Người. giúp ta thôi việc?”

“Uống nước.” Ngồi lên giường, Lục Hoa Thiên nắm lấy cằm nam nhân đem ly nước hướng tới. Người kia đột nhiên phản nộ đem ly nước đẩy ra, nước trong ly đổ hết xuống đất.

“Người con mẹ nó biến thái! Kẻ điên! Người rút cuộc muốn làm gì? ! Người muốn thế nào?!” Thi bại với hắn đã là quá tàn nhẫn rồi, vì cái gì còn muốn hủy đi sự nghiệp của hắn. Hắn vất vả nhiều năm như vậy mới có được chỗ đứng trong công ty, vậy mà nam tử trước mặt lại nói một câu cực kỳ đơn giản: thôi việc.

Chu Mặc tức giận đứng dậy muốn đá Lục Hoa Thiên, người sau nhanh chóng đem nam nhân gắt gao đặt ở trên giường: “Ta muốn người.”

39. Chương 39: Cự Tuyệt

Tuyệt vọng đau đớn.

Hắn giống như là đang bị nước bao phủ lấy, chìm vào trong nước hô hấp lại vô cùng cảm thấy khó khăn, giống như cuộc sống hiện tại, tra tấn hắn đến nghẹt thở.

Không bị xiềng xích trói buộc, cửa phòng cũng không đóng, bên ngoài cũng không có người canh chừng hắn, giống như là hắn không hề bị giam lại vậy.

Nhưng Lục Hoa Thiên đã sớm đem quần áo hắn quăng về nơi nào, lúc này đây Chu Mặc chỉ có mỗi tấm ra giường để che lại thân hình trần trụi, như vậy thì hắn làm sao có thể chạy ra ngoài? Cũng chính vì điều này Lục Hoa Thiên mới dám đem cửa mở rộng.

Hắn thật sự không rõ, nam tử kia ruột cuộc là xem mình như thế nào?

Một câu “Ta muốn ngươi” liền đem hắn giam lại ở tại nơi này, hắn đã gần ba mươi, nếu là vì thân thể này, thì tin rằng với thực lực của Lục Hoa Thiên sẽ tìm được một người khác thích hợp hơn.

Nhưng mà nam tử kia lại mỗi ngày đều đến tìm hắn, cùng hắn nói một đồng chuyện vô nghĩa, sau đó là ép buộc hắn phải làm tình.

“Nếu là vì trả thù ta câu dẫn thê tử của ngươi, thì thể này cũng đủ lắm rồi. . . .” Tay bị dây thừng buộc chặt ở đầu giường, cơ thể trần trụi này úp sấp trước mặt nam tử, âm thanh nam nhân tuyệt vọng mà vô lực.

“Ta nói rồi, ta chỉ là muốn ngươi, những vấn đề khác thì không có chuyện gì, lại càng không là trả thù.” Lục Hoa Thiên nói làm cho Chu Mặc muốn ngắt ngay tại chỗ, hắn nguyện nam tử kia đối với hắn là trả thù, chứ không phải là “coi trọng hắn”.

Lục Hoa Thiên khi bình thường sẽ không trói chân hắn lại, trừ bỏ khi làm tình. Chu Mặc bởi vì thấy Lục Hoa Thiên tới gần liền phát run, vốn nghĩ rằng nam nhân sẽ không có ý phản kháng lại, nhưng ngược lại, có một lần Lục Hoa Thiên thiếu chút nữa là bị Chu Mặc một cước phể đi.

Lục Hoa Thiên đương nhiên là tức giận không thôi, hắn đem tay của nam nhân cột lại ở chân giường, đặt nam nhân nằm dưới sàn nhà lạnh lẽo mà tiến vào thô bạo hơn.

Có chút giận mà hóa điên, thậm chí lần này còn thô bạo hơn ở PUB vài phần. Chu Mặc khóc thảm thiết, lại còn bị Lục Hoa Thiên mắng rồi đánh cho mấy bạt tai, khiến mặt sưng vù như lão Cao, môi cũng bị thương.

Đến cuối cùng vì đau quá mà ngắt đi, tuy mất đi ý thức nhưng khi cơ thể được đặt lên giường lại bỗng nhiên run nhè nhẹ, mí mắt cũng giật giật không ngừng, giống như là gặp phải ác mộng vậy.

“Ta chưa từng thấy Lục tiên sinh tức giận đến vậy, người chống đối với hắn là sự bất lợi cho ngươi.” Xử lý vết thương trên miệng, vị bác sĩ khuyên Chu Mặc nên ngoan ngoãn một chút, nhưng nam nhân lại chỉ nhìn lên trần nhà không nói một lời nào.

“Lục tiên sinh cũng không phải là một người bạo lực.” Lời nói của vị bác sĩ khi rời đi Chu Mặc cũng không để ở trong lòng, bởi vì Lục Hoa Thiên mà ngày hôm qua hắn gặp đúng là một đại ác ma.

Từ đó trở đi mỗi khi làm tình nam nhân đều đem hắn trói lại, không có đánh hắn, thậm chí là giống như một tình nhân đang âu yếm người tình vậy.

Mà nam nhân, cũng bởi vì lần đó Lục Hoa Thiên đánh đến phát sợ, không có dám giãy giụa. Mà trọng yếu, hắn sợ nếu thật sự đem Lục Hoa Thiên chọc cho nổi giận, sẽ không còn là mấy cái bạt tai đơn thuần.

Lục Hoa Thiên nếu đã có thể tìm được chỗ hắn làm, thì cũng có thể biết nơi cha mẹ hắn sống, cùng trường học mà muội muội hắn đang theo học, hắn sợ bởi vì chính mình mà liên lụy đến người nhà.

Bóng đêm lại một lần nữa buông xuống, Chu Mặc đã không còn nghĩ đến hắn bị nhốt ở đây đã bao lâu, nhưng ít ra cũng đã gần nửa tháng. Tự nhiên mất tích nửa tháng, cho dù Lục Hoa Thiên không giúp hắn thôi việc, công ty cũng sẽ không chút do dự đem hắn đuổi đi.

Quần cái ra giường bằng lụa tơ tằm rồi ngồi cuộn mình trên ghế. Chu Mặc có chút sững sờ nhìn rừng cây mênh mông bên ngoài cửa sổ, hắn không thích ngồi ở trên giường, nơi đó khiến hắn có cảm giác ghê tởm.

“Chi nha” cánh cửa phòng mở ra, mặc cho nam tử xuất hiện ở cửa cũng không quay đầu lại nhìn. Thân thể dường như đã trở thành một phần xạ có điều kiện, tấm ra quần trên người khi này còn thả lỏng bây giờ đã bị nam nhân dùng tay giữ chặt lại.

“Lại đây.” Nam tử ra lệnh, mỗi một lần hần trở về đều thấy nam nhân ngồi cuộn mình trên ghế. Hần biết Chu Mặc sợ hần, sự phản kháng lúc đầu cũng dần biến mất.

Nam nhân trên ghế vẫn không động đậy, như cũ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lục Hoa Thiên thả quyển sách trong tay ra tiến về phía nam nhân bế hần lên. Chu Mặc cũng không phải là nhẹ, xét về vóc dáng cũng tương xứng với nam tử, nhưng Lục Hoa Thiên lại có thể dễ dàng đem nam nhân ôm bế lên như vậy, cũng có thể thấy được rằng lực cánh tay quả thật kinh người, cũng phải thôi, khi hần có thể đem Chu Mặc chế trụ một cách dễ dàng.

Nằm trong lòng ngực nam tử, nam nhân nắm chặt tấm ra không hề động đậy, khi được đặt trên cái giường lớn liền nhanh chân dùng chân quần chặt người lại.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Hành động này trong mắt Lục Hoa Thiên lại có chút đáng yêu.

Thật sự là một người kiên cường, cũng làm một nam nhân yếu ớt.

Cởi giày nằm lên giường cùng nam nhân, Lục Hoa Thiên chính là nhìn thấy Chu Mặc vẫn không có chút nào thay đổi, đột nhiên lại muốn cùng Chu Mặc nói chuyện.

Tuy rằng cả hai đều rất ít khi làm như vậy.

“Một tháng một trăm vạn.” Đột nhiên Lục Hoa Thiên nói, làm cho nam nhân nằm bên cạnh có chút ngây người.

Như là ở giải trừ nghi hoặc của nam nhân, Lục Hoa Thiên tiếp tục đọc sách không chút để ý nói: “Theo ta cùng một chỗ, một tháng một trăm vạn.”

“Ta không phải loại người như vậy.” Tâm Chu Mặc lập tức lạnh xuống, nam tử kia so với hần nhỏ hơn vài tuổi, như thế nào lại muốn bao hần?

“Người là đồng tính luyến ái.” Lục Hoa Thiên mắt vẫn nhìn vào sách, nói, “Cùng ta ở cùng một chỗ cũng chẳng có hại, mà ta nhất định sẽ cho người một trăm vạn, nếu ngại ít ta có thể cho thêm, nếu người cảm thấy ở trong nhà hoài không tốt, ta có thể an bài cho người một công việc trong công ty.”

Buông quyển sách trong tay xuống, Lục Hoa Thiên xoay người đối Chu Mặc nói: “Ta tuy rằng thích nam nhân, nhưng sẽ không cùng nam nhân đùa mà thành thật, ta về sau sẽ kết hôn, sẽ có đứa nhỏ, đối với người chỉ là tình nhân thôi.”

“Người muốn ta làm tình nhân của người?” Chu Mặc nở một nụ cười thâm đạm, “Vì cái gì? Ta lớn lên bình thường, tuổi đối với người mà nói cũng lớn hơn, vì cái gì là ta?”

Lục Hoa Thiên nhú mày không có trả lời, chính là nói: “Hảo hảo mà suy nghĩ ý kiến của ta.”

Chu Mặc nhắm hai mắt lại, cùng Lục Hoa Thiên cùng một chỗ chính xác cũng không có hại. Nam tử này lại là kẻ có quyền thế, hơn nữa lớn lên làm cho hần ghen tị, nhưng hần – Chu Mặc không thể vì thế mà bán rẻ linh hồn của mình được.

Đồng tính luyến ái thì sao?

Hần cũng muốn tìm được một tình yêu đích thực để cùng nhau sống một cuộc sống hạnh phúc, hần cũng là một người bình thường, cũng muốn theo đuổi hạnh phúc.

“Ta cự tuyệt.”

40. Chương 40: Câu Dẫn – Chạy Trốn

Hắn cứ thế mà cự tuyệt Lục Hoa Thiên. Nhưng người đằng sau cũng không sinh khí hay phát hỏa, thậm chí còn trả lại quần áo cho Chu Mặc.

“Ta thực không hiểu người đang suy nghĩ cái gì. Ta cho người tiền, cho người tự do. Người cũng không cần phải mỗi ngày đều ở bên ta, chỉ cần người lâu lâu ngồi lại tán gẫu ăn cơm cùng và lên giường, người vẫn có thể giữ cuộc sống cũ của mình.”

Lục Hoa Thiên cảm thấy mình đưa ra điều kiện như thế là quá nhiều. Hắn không biết từ khi nào lại nhượng bộ như vậy ?

Hắn có thể cho nam nhân này sự ôn nhu của mình, che chở, cùng hậu đãi về vật chất. Mà yêu cầu của hắn rất đơn giản, chỉ cần vài ngày sống chung cùng hắn, thậm chí là sẽ không can thiệp vào đời sống của nam nhân. Nhưng nam nhân này căn bản là không nghe, chỉ lắc đầu nói “Ta cự tuyệt”.

“Người không hiểu... Người vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ hiểu được!”

Ánh nhìn của Chu Mặc làm cho nam tử cảm thấy có chút áp lực. Nam tử cũng không muốn xác thực là Chu Mặc thật sự đang nghĩ cái gì. Nhưng có một điều mà Lục Hoa Thiên hiểu rõ – hắn muốn nam nhân này. Lần đầu tiên nam tử nhìn thấy một nam nhân trầm lắng, và ánh mắt đã bị trói chặt vào nam nhân đó.

Hắn căn bản là có tàn ác thêm một chút, đem toàn bộ hy vọng của Chu Mặc phá hủy đi, làm nam nhân không thể không ở lại bên cạnh mình. Nhưng mà... đứng ở cửa sổ nhìn nam nhân đang dạo chơi trong vườn hoa, trên khuôn mặt luôn luôn băng lãnh của Lục Hoa Thiên lại đột nhiên hiện ra một tia ấm áp.

Nam tử có chút không đành lòng, không muốn đem nam nhân kia phá hủy đi.

Mãi mê dạo chơi ở vườn hoa, Chu Mặc cũng không phát hiện ra rằng ngay sau bức màn kia là cặp mắt gắt gao của Lục Hoa Thiên đang nhìn hắn. Mặc đồ xong Chu Mặc liền thử đi ra khỏi phòng. Dọc đường đi đụng phải ai hắn cũng đều lo lắng không biết người kia có lỗi hắn trở về phòng không. Nhưng mỗi người thấy hắn đều chỉ cười chào chứ không có cản trở hắn.

Trừ bỏ khi Chu Mặc chạy tới cửa lớn thì bị mấy vệ sĩ thỉnh trở lại.

Có thể ra khỏi phòng so với không được đi đâu cũng có chút tốt hơn. Chu Mặc dạo chơi trong vườn hoa xa hoa, trước mắt là vô số các loài hoa xinh đẹp lộng lẫy. Nhưng trong đầu nam nhân lại không một khắc nào là không nghĩ đến việc làm sao trốn thoát, nên làm gì có thời gian mà ngắm hoa.

Thẳng đến khi trước mắt xuất hiện một đôi giày da trắng, Chu Mặc mới bừng tỉnh thối lui về phía sau. Lại nghe thấy một âm thanh cười quen thuộc, ngẩng đầu, người trước mặt không phải là Lục Hoa Thiên, mà là vị bác sĩ chăm sóc hắn mấy ngày nay.

“Bác sĩ, người muốn hù chết ta sao?” Tâm bị kinh hách còn chưa định lại, Chu Mặc đã cười nói.

“Người không cần sợ Lục tiên sinh như vậy, chỉ cần biết chiều theo ý hắn, hắn sẽ không tổn thương đến người.” Bác sĩ cười ôn hòa.

“Đừng có nói tốt cho hắn!” Ngồi trên chiếc ghế dài kiểu Châu Âu trong hoa viên, Chu Mặc thở dài, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời: “Ta muốn mình mọc ra một đôi cánh dài để bay lên, bay đi thật xa.”

Vị bác sĩ cười ngồi xuống cạnh Chu Mặc, đem một cái cái lọ nhỏ màu trắng nhét vào lòng bàn tay Chu Mặc. Đối diện với ánh mắt tràn đầy nghi hoặc của nam nhân, vị bác sĩ cười nói: “Lần sau làm tình đem được này bôi lên người cùng nơi đó, khi xong việc Lục tiên sinh chỉ có thể ngủ cho tới sáng.”

“Cho dù hắn té xỉu, ta cũng không chạy thoát khỏi cánh cửa kia.” Tựa lưng vào cái ghế trắng, nam nhân đưa mắt nhìn đến cánh cửa to chắc chắn: “Hơn nữa cho dù có thể đi ra ngoài, ta cũng không biết được là phải đi về đâu...”

“Ta nói với Lục tiên sinh người trong lòng có chút buồn bực, cho nên ngày mốt Lục tiên sinh sẽ lấy xe đưa người ra ngoài.” Vị bác sĩ bình tĩnh nói: “Ta cũng không phải giúp người. Chỉ là không muốn Lục tiên sinh

phải hối hận về sự việc sau này. Hắn cần thời gian để xem xét lại tình cảm của chính mình.” Đứng dậy rồi chậm rãi bước đi, vị bác sĩ vẫy vẫy tay chào tạm biệt...

...

Lục Hoa Thiên thật sự lái xe đưa Chu Mặc ra ngoài là muốn thay đổi những u ám trong lòng hắn sao? Chiếc xe lướt nhẹ trên con đường hai bên là rừng cây, gió thổi nhẹ vào mặt như muốn đem tất cả mọi phiền muộn đi mất. Ánh nắng màu vàng của mặt trời khiến cho con người ta muốn chìm vào giấc ngủ say trong nó, những bóng cây dần dần biến mất, làm hiện ra trước mặt là một hồ nước trong xanh.

Cảnh đẹp mê người có thể phần nào làm cơn phiền muộn của con người tiêu tan. Tâm tình của Chu Mặc cũng vì thế mà khá nên một chút.

Nhưng... người kia mang mình ra đây chỉ vì mình cảm thấy buồn bực trong lòng sao?

Chu Mặc quay đầu lại nhìn nam tử đang lái xe kia. Vừa quay qua bỗng dưng cũng chạm ngay ánh mắt người đó đang nhìn mình. Nam nhân vội vàng quay đầu lại tiếp tục nhìn ánh nắng nhảy múa trên mặt hồ, ngực lại có chút run lên.

Không phải vì sợ hãi Lục Hoa Thiên. Chính là vừa rồi ánh mắt nam tử giống như ánh nắng trên mặt hồ... Cho dù là không cảm nhận được sự ôn nhu, nhưng cũng làm người ta khó có thể mà chống lại được.

Thật sự là điên rồi, mình như thế nào lại có cảm giác với hắn?

Cho dù có ôn nhu, thì ánh mắt ôn nhu đó cũng giống như hồ nước kia, đứng từ xa nhìn sẽ thấy vô cùng đẹp như khi đến gần sẽ lập tức chìm xuống đáy hồ.

“Có phải là một ngày ta không đáp ứng người, thì người sẽ không sẽ thả ta đi?”

“Tạm thời sẽ không.”

“Tạm thời là bao lâu?” Nam nhân nhìn lên bầu trời cao, cởi cái áo khoác ra bỏ sang một bên, than thở nói: “Hôm nay thực nóng.” Nói xong cũng đồng thời mở ra vài cái cúc áo, làm cho bộ ngực hấp dẫn ẩn hiện đầy mê hoặc.

“Vài ngày, vài chục tháng, hoặc là vài năm.” Vừa nói xong, Lục Hoa Thiên đưa mắt liếc nhìn y phục không được chỉnh tề của nam nhân: “Đúng là có chút nóng.” Nói xong nhanh tay ấn hạ nhiệt độ điều hòa trong ô tô, một không khí mát lạnh tràn ngập, từ máy CD cũng phát ra âm thanh của một bài nhạc du dương.

Mondo Bongo

Something that

...

Ca khúc này Chu Mặc đã từng nghe qua. Hắn cũng có một chiếc CD ghi bài hát này trong nhà trọ của hắn. Lúc trước hắn thích ngày chủ nhật ở nhà nghe nhạc, uống rượu tựa đầu vào cửa sổ mà đọc sách.

Chính là hôm nay, thiếu vài điểm hắn thích.

“Đây là câu trả lời của ta...”

Đang lái xe Lục Hoa Thiên đột nhiên nghe Chu Mặc lên tiếng, nhất thời không hiểu ý của nam nhân liền quay sang hỏi: “Cái gì?” Nam tử ánh mắt đột nhiên mở to...

Nam nhân ngồi ở vị trí phó lái đã cởi bỏ hết những nút thắt y phục trên người, tiếng mở thắt lưng vang lên khiến Lục Hoa Thiên đột nhiên dừng xe lại.

“Nghĩ thông suốt rồi sao?” Thanh âm mang theo một tia ám ảnh. Lục Hoa Thiên khước miệng cong lên, nam tử nhìn thấy Chu Mặc đang hướng gần về phía mình. Bàn tay có chút run rẩy đặt lên vai Lục Hoa Thiên, nam nhân khóa ngồi trên đùi nam tử, để bộ ngực trần trụi dính chặt vào nhau.

“Chủ động như vậy...” Lục Hoa Thiên đỡ lấy cơ thể run rẩy của Chu Mặc. “Thật thoải mái.”

“Đem... cửa sổ đóng lại.” Chu Mặc dựa đầu lên vai Lục Hoa Thiên. Không gian trong ô tô cũng không lớn cho lắm, hai nam nhân cơ thể gắt gao ôm lấy nhau, làm cho Chu Mặc có thể cảm nhận rõ sự biến hóa của hạ thân của Lục Hoa Thiên. Thứ đang ngày càng nóng rực đó khiến nam nhân vô cùng xấu hổ.

“Nơi này không có người qua lại.” Thanh âm trầm ổn, nam tử vội vàng khóa môi nam nhân trần trụi trong lòng ngực. Sau đó cúi đầu liếm lên đầu nhũ mẫn cảm của nam nhân, hai cánh tay một không ngừng ôm chặt thắt lưng đang run rẩy của nam nhân, một không ngừng cởi bỏ cái quần tây của hắn.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Ngô...” Sợ hãi cùng dục vọng dâng tràn, Chu Mặc giống như bị rễ cây quấn lấy. Cơ thể bị đặt trước người Lục Hoa Thiên mà âu yếm, nam nhân nắm chặt hai tay không có giây giụa.

Dù sao đã trải qua nhiều lần như vậy, lúc này đây... liền nhịn đi.

Nam nhân đột nhiên chủ động tiến đến khóa chặt môi nam tử, hai tay cũng bắt đầu cởi quần áo của Lục Hoa Thiên...

41. Chương 41: Ảo Ảnh (hồi Ưc Chấm Dứt)

Hơi gió lạnh mang theo sự khoan khoái nhẹ nhàng lướt trên da thịt, ánh sáng mặt trời từng đợt từng đợt chiếu vào bên trong cửa kính, bao phủ lấy cơ thể của hai nam nhân đang ôm ấp nhau.

Bàn tay có chút lạnh của nam tử đặt lên thắt lưng của nam nhân. Không có quần áo che chắn, bàn tay đó mang đến cho nam nhân có chút lạnh, nhưng lại có chút ấm áp không rõ. Nhưng chính là Chu Mặc không có cảm nhận được cái ấm áp kia, vì thế mà cơ thể trở nên cứng ngắc trước sự vuốt ve của Lục Hoa Thiên.

Chu Mặc nhắm mắt lại tựa vào người Lục Hoa Thiên, giống như là đang hưởng thụ sự vuốt ve của nam tử, nhưng cơ thể lại trở nên thật sự cứng ngắc.

Vốn tưởng rằng tiếp đến sẽ bị nam tử cưỡng chế mà tiến vào. Nhưng khi nhắm mắt lại thì thấy hoạt động dưới thân của Lục Hoa Thiên đột nhiên ngừng lại. Bên tai mơ hồ nghe thấy một tiếng thở dài... Hình như có gì đó không đúng, là ta đang bị ảo giác sao.

Chu Mặc có chút khó hiểu mở mắt ra nhìn Lục Hoa Thiên. Lục Hoa Thiên đem quần áo của nam nhân chỉnh trang lại, lạnh nhạt nói: “Trở về rồi làm tiếp, hôm nay ta mang người ra đây để giải sầu.”

“A?” Chu Mặc trong nháy mắt không có biện pháp chỉ biết nhìn thẳng vào mắt của nam tử. Thân thể của nam tử đúng là khi này rất có cảm giác mà. Nhưng sao, Lục Hoa Thiên lại nói hiện tại không làm, chờ trở về tiếp tục.

Người kia, có thể chịu được sao?

“Như vậy, sao có thể...” Nhìn đến nam nhân trên mặt hiện ra biểu tình ngốc nghếch, Lục Hoa Thiên trong mắt không giấu được vài phần ý cười. Nam nhân này thật sự là giống một con dê con, mà hiện giờ con dê con này quần áo thì không chỉnh tề lại còn khóa gối trên người của hắn.

Kéo nam nhân lại hôn lên chỗ má vẫn còn có chút sưng đỏ do mấy ngày trước bị đánh. “Còn đau không?” Nam nhân vừa rồi đối với mình chủ động như vậy, làm nam tử vô cùng vui vẻ...

Hắn thích nam nhân này, chỉ cần Chu Mặc đáp ứng sẽ ở bên cạnh, nam tử sẽ nguyện đem hết ôn nhu dành cho nam nhân.

Sự ôn nhu này, nam tử đã chôn giấu rất lâu rồi. Rốt cuộc cũng đợi được người có thể nhận sự ôn nhu đó. Nhưng sự ôn nhu này có chút vụng về, còn chưa có thành thực, làm cho đối phương không cảm nhận được mà tâm ý tán loạn.

Chu Mặc dường như không hề biết đến sự ôn nhu dành cho mình. Mà Lục Hoa Thiên cũng không thể nào lý giải được nội tâm của Chu Mặc.

“Ba...”

Bên tai vang lên tiếng ghế ngồi trong ô tô bị bật xuống. Chu Mặc ấn vào cái nút hạ cái ghế ngồi xuống chế độ nằm, mà Lục Hoa Thiên cũng thuận thế ngã theo xuống. Đối diện ánh mắt có chút nghi hoặc của nam tử, sắc mặt Chu Mặc không chút thay đổi trừng mắt nhìn Lục Hoa Thiên nói: “Phải làm liền làm, lẽ mà không phải là nam nhân.”

Nhưng kỳ thật, nội tâm của nam nhân thì lại không được bình tĩnh như vậy.

Nếu không phải vì muốn trốn thoát... hẳn cũng không có đủ dũng khí “chủ động hiến thân”.

Áo quần dần dần rời khỏi cơ thể, hơi lạnh vuốt ve lấy cơ thể trần trụi của nam nhân. Cơ thể của nam nhân bỗng chốc trở thành bức tượng điêu khắc của Italy, âm thanh cùng nhịp thở có chút hỗn độn.

Cúi xuống hôn lên môi Lục Hoa Thiên, cảm giác như... tâm có chút đau đớn. Có một khắc, Chu Mặc dường như muốn trả thù liền cắn vào môi của nam tử, bên tai lại nghe thấy tiếng kêu rên của Lục Hoa Thiên, âm thanh khiến đầu óc hắn quay cuồng.

Lưng trần trụi bị nam tử giữ chặt lấy, lúc đầu là chủ động nhưng bây giờ lại bị biến thành bị động cùng phòng thủ. Cả người bỗng chốc như lạnh đi khi đụng phải dục hỏa đang ngày càng nóng lên của nam tử. Lục Hoa Thiên khóa môi làm cho nam nhân mất đường khí mà thần trí có chút mê muội.

Nam nhân không kiềm chế được, theo âm hưởng của điệu nhạc mà phát ra tiếng rên rỉ, làm không thể phân biệt đâu là tiếng rên của nam nhân đâu là ca khúc Tây Ban Nha. Nam nhân vẫn rên rỉ cùng thở dốc, thần trí có chút hỗn độn... giống như bị độc được xâm chiếm, xâm nhập vào xương cốt, vạn kiếp không buông tha!

“Cáp a...!” Dù đã trải qua nhiều lần, nhưng vẫn là rất đau...

Cứ việc đè nặng trên người nam tử mà làm trò, nhưng lúc này đây linh hồn của nam nhân lại bỗng chốc trở nên run rẩy. Trong đầu lại hiện lên cái cảnh bị cưỡng bạo ở PUB, nam nhân cắn chặt môi gắt gao không chế chính mình không đem người đang bữa bãi trừa sấp kia đá văng đi.

Cho dù hắn có muốn, giờ phút này cũng đã không còn được nữa.

Hai chân thon dài mở rộng đặt trên ngực nam tử, hạ thân không một chút che đậy làm cho Lục Hoa Thiên tùy ý tiến vào, rồi rút ra rồi lại tiến vào mạnh mẽ.

Nam nhân bụng có chút bằng phẳng mà rắn chắc. Cơ bụng cũng thể hiện được sự dẻo dai của cơ thể, điều này khiến cho Lục Hoa Thiên vô cùng yêu thích mà cùng nam nhân hưởng thụ khoái cảm. Tiếng va chạm dâm mãnh mẽ cũng tiếng rên rỉ không có cách nào khống chế mà tràn ngập khắp không gian nhỏ hẹp trong ô tô.

Quả thực là điên rồi...

Trong ô tô vẫn phát ra những âm thanh dâm mãnh mẽ. Nam tử vẫn va chạm kịch liệt bên trong Chu Mặc. Đột nhiên hắn kéo Chu Mặc lại hôn sâu, hạ thân cũng theo đó mà đòi hỏi nhiều hơn. Chu Mặc đã mất lực chống cự liền tùy ý cho Lục Hoa Thiên muốn làm gì thì làm.

Là ai hấp dẫn ai, ai rơi vào bẫy của ai?

Gió phiêu lãng khắp nơi, ánh mặt trời chiếu xuống thân thể trần trụi... Là hình ảnh ngược phản chiếu trên mặt hồ hay là ảo ảnh...

Đẹp, nhưng không có cách nào giữ. Chỉ cần một cơn gió thổi qua, liền biến mất...

“Phanh!” Tiếng của ô tô bật mở, trên xe bước xuống là một nam nhân dáng đi tập tễnh khệ cúi đầu chào cửa kính rồi bước nhanh đi.

Ngày mùa hè tiếng ve kêu bên tai không lúc nào ngưng, oi bức đến mức làm con người ta không thở nổi, ánh mặt trời in bóng nam nhân thật dài trên con đường.

...

Giống như chỉ có một mình, lại giống như phía sau có người đuổi theo, Chu Mặc dồn dập hướng về phía trước mà chạy. Nơi tư mật lại vô cùng đau nhức, giống như là đang bị roi quất vào vậy.

Rốt cuộc cũng tìm được một trạm điện thoại công cộng, nam nhân tiến đến ngón tay run rẩy quay số.

“Uy, ai đó?”

“Tiểu mập mập... Là ta...” Nghe được âm thanh quen thuộc của người bạn tốt, nam nhân âm thanh có chút run rẩy, hấn trớn tới... cũng là vì dùng phương thức đáng xấu hổ này.

“...Người con mẹ nó mấy ngày qua ở đâu? ! Bị người ta bắt cóc sao!”

“Ha ha... Đúng vậy, bị bắt cóc.”

Người này cau mày như đang suy tư điều gì. Tự nhiên lại thấy tò mò... liền tiến đến xem nam nhân đang tắm rửa trong phòng.

Cửa nhà tắm mở ra, Chu Mặc quần áo sạch sẽ tiến đến nam nhân đang đứng, cười trừ: “Cảm tạ, tiểu mập mập.”

Chu Mặc ngồi ở ghế sofa đưa mắt nhìn nam nhân anh tuấn trước mặt. Lúc trước còn là một tiểu mập mập hiện giờ đã trở thành một nam nhân anh tuấn mê người.

Nam nhân trừng mắt nhìn Chu Mặc, trầm giọng nói: “Người như thế nào lại gặp phải hấn?” Dừng một chút, còn nói thêm: “Tên kia là một nhân vật cũng có tầm cỡ.”

Đặt mông ngồi xuống ghế sofa, Chu Mặc hướng nam nhân cười nói: “Người biết về hấn sao?”

“Lục gia cùng ta cũng có chút quan hệ, ta cũng biết qua về hấn.”

“Vậy người nhà của ta...”

“Yên tâm đi, Lục Hoa Thiên tuy rằng biến thái, nhưng sẽ không làm hại đến người nhà của người.” Nam nhân thở dài: “Người tạm thời ở lại nhà của ta, ta sẽ tìm cho người một công việc mới. Hấn sẽ không phát hiện ra đâu.”

“Àn, hấn phỏng chừng cũng là nhất thời thích cái mới mẻ.” Chu Mặc đưa mắt nhìn ra bầu trời trong xanh. “Thời gian sau, sẽ quên...”

Có thể cho là ảo giác, bị bóng đè mà thôi.

42. Chương 42: Chuyển Nhà (thượng)

Ba năm, cũng là một khoảng thời gian không ngắn. Nhưng trong từng giây phút không lúc nào hấn không bị giày vò. Từng nghĩ rằng thời gian sẽ giống như nước cuốn trôi tất cả, nhưng nhìn lại cơn ác mộng lại cứ ám ảnh hàng đêm.

Mà giờ phút này đây bóng đen luôn ám ảnh hấn hàng đêm nay lại xuất hiện trước mặt. Giống như những gì xảy ra vào ba năm trước, nhưng lại có chút gì đó khác biệt.

“Ba năm trước đây trong lời nói của ta đã có ý này.”

Khi Chu Mặc ở văn phòng nghe được Lục Hoa Thiên nói những lời này, nam nhân rất nhanh đem tất cả mọi chuyện tua nhanh trong đầu như một cuốn phim. Mắt nhìn thấy Lục Hoa Thiên đi ra, Chu Mặc đột nhiên mở miệng nói: “Ta nghĩ ba năm trước đây ta đã nói đáp án với người.”

“A...” Đưa lưng về phía Chu Mặc nam tử phát ra tiếng cười khê: “Chúng ta vẫn còn thời gian để nói về vấn đề này.” Bước chân của nam tử ngày càng nhỏ dần. Chu Mặc một tay đóng cửa lại, rồi dựa lưng vào cửa cười khổ lâu lâu nói: “Ta kiếp trước phải chăng là đã mắc nợ người...”

Chỉ có như vậy người mới gặt gao không buông tha cho ta...

Nam nhân đưa mắt nhìn ra bên ngoài, nước Mĩ, mùa thu không khí mang theo chút ẩm ướt, mây đen đầy trời, cũng giống như tâm trạng của hắn...

“Hôm nay sẽ có mưa.”

Trời chạng vạng cũng là thời điểm tan tầm. Giờ tan tầm của mỗi người trong công ty cũng không hề giống nhau. Có lẽ gần đây kinh tế tiêu điều, GDP của Mĩ cũng vì thế mà giảm, mọi người sống ở đây không thể nào thấy thoải mái được. Giống như ngoài trời, một mùa thu băng giá...

Không ai biết được ngày mai rồi sẽ như thế nào, mỗi ngày đều phải cố gắng bảo trụ công tác của mình. Một người buổi sáng còn nghe điện thoại gọi đến, trong đó nói rằng: Lương của người có thể giảm không?

Tối buổi chiều, có lẽ sẽ trở thành: Người có thể sẽ bị giảm biên chế.

Bị giảm bớt lương, cũng là điều đáng vui mừng trong thời buổi này. Đâu có ai muốn sáng mai tỉnh lại thì nghe tin mình bị thất nghiệp đâu. Giảm bớt chi tiêu, cố gắng tích góp, thời buổi giá cả đều lên, mỗi người đều cố gắng giữ lấy túi tiền của mình.

“Râm rập...”

Hạt mưa lạnh lẽo rơi xuống nền xi măng màu xám. Nhìn xuống phía dưới cửa công ty cũng dần dần thưa bớt người, Chu Mặc dường như cũng bị không khí này làm cho tâm có chút phiền muộn. Nhìn đồng hồ cũng đã bảy giờ, em gái hắn không biết có chuyện gì mà gọi liên tục giục hắn nhanh đến.

“Tiểu Tuyết, ta là tạm thời ở nhà của tổng tài, không có tiện cho người ở nhờ...” Đúng thật là không được tiện. Nhưng đúng hơn là hắn không biết làm sao để đối mặt với Phí Nhĩ Đức chứ đừng nói là nhờ vả.

“Ta có chỗ ở rồi! Ta sẽ ở nhà của bằng hữu. Bằng hữu ta nói trời mưa nên hắn sẽ đến đón người, cứ như vậy đi, ta đi siêu thị mua đồ ăn.”

“Uy...”

Lần trò chuyện cuối cùng của hai người nội dung cũng như trên.

“Hô...” Nam nhân thở dài, cầm điện thoại lên ấn gọi số điện thoại trên tầng ba mươi. Nhưng khi ấn được ba con số thì ngón tay đột nhiên ngừng lại không bấm xuống tiếp. Là quên số sao...?

Nam nhân mở danh bạ điện thoại tra số, đầu ngón tay bấm bàn phím mà trong lòng chua xót. Trước kia đều là Phí Nhĩ Đức gọi đến, hắn chỉ có tiếp điện thoại mà thôi. Bây giờ đây, có chút gì đó không đúng...

Người kia gần đây cũng ít gọi điện cho hắn. Bất quá lại có cái gì đó tốt, phải chăng có phải chính là khoảng cách giữa tầng mười tám và tầng ba mươi không? Nam nhân cười nhạo chính mình rồi bấm gọi dãy số.

“Uy.” Phí Nhĩ Đức âm thanh trầm thấp vang lên.

“A, em gái ta đến New York, hôm nay ta phải về sớm.”

“...Ta lấy xe đưa người đi.”

“Không cần, bằng hữu của muội muội ta sẽ đến đưa ta đi, ân... Ta buổi tối có lẽ sẽ không về, nên nói trước với người.”

“... Ân.”

Cúp điện thoại xuống, Chu Mặc hít một hơi nhẹ rồi thở ra, tay nắm điện thoại có phần buông lỏng. Hắn cảm thấy mình giờ đây không còn là chính mình, lại càng không biết chuyện này kết thúc sẽ ra sao. Vẫn là không thể che giấu nội tâm mà thở dài...

Giống như tro bụi, nhưng có làm thế nào cũng không tiêu tan được.

Không nghĩ ngợi thêm nữa, nam nhân lắc đầu nhìn bên ngoài trời vẫn mưa tầm tã, cầm lấy cái ô trong văn phòng nhanh chân bước đến đại sảnh. Vừa bước ra khỏi thang máy lại nghe thấy một âm thanh quen thuộc vang lên.

“Này! Chu Mặc!” Một người mặc áo xám đứng trước mặt hắn. Hóa ra đó là Mile. Mái tóc vàng của Mile hiện tại có chút ướt làm cho nó dường như phát sáng. Nếu không nhìn kĩ có lẽ sẽ tưởng lầm là một hoàng tử trong câu truyện cổ tích.

Sự thật thì chẳng có cổ tích, càng không có hoàng tử. Việc xảy ra mấy hôm trước với Mile vẫn còn ở trong lòng Chu Mặc. Ngực hắn lại muốn khóc rống lên. Nhưng hiện tại nam nhân lại thấy mí mắt cùng da đầu mình gật gật liên hồi: ” Sẽ không phải là người chứ.”

Giác quan thứ sáu của nam nhân... Chu Mặc thống hận điều này.

“Hảo thông minh a, ha ha, uy! Uy! Đừng có nhìn thấy ta là tức giận chứ. Ta dù sao cũng là bạn của em gái người.” Ánh mắt lười nhác cùng nụ cười trên mặt, Mile vội vàng buông tay ra.

Chu Mặc khuôn mặt không một chút thay đổi lôi kéo Mile ra khỏi công ty. Một nam nhân tức giận đang lôi kéo một nam tử tóc vàng ưa nhìn, điều này thu hút không ít ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Ngồi trong xe Mile, Chu Mặc hướng đến nam tử tóc vàng nói: “Người dám động đến một cọng tóc của em gái ta, ta liền đem tay người phét đi!”

“Uy uy... đều không phải là ý của ta. Là do em người muốn ở lại kia mà!” Mile đột nhiên ghé sát vào mặt Chu Mặc. Trong nháy mắt khuôn mặt phóng đại của nam tử hiện ra trước mặt khiến Chu Mặc hoảng sợ mà thối lui, kết quả là đầu bị va vào cửa xe.

“A a, đau quá.” Hướng mắt nhìn đến nam nhân bưng bình đang xoa, Mile hí mắt khe mỉm cười thấp giọng nói: “Uy, đại thúc, đêm nay ta muốn ăn một bữa thật ngon.” Mỗi lần nhớ tới bữa sáng tình yêu của Chu Mặc ngày hôm đó, cơn thèm ăn của Mile lại trở dậy không kiềm chế được...

“Mơ đi!” Hung hăng trừng mắt nhìn Mile, Chu Mặc xoa xoa đầu rống lên một câu.

Nam tử lái xe trẻ tuổi mà xinh đẹp, miệng cười trông cũng đáng yêu, một người như vậy thử hỏi ai nhìn không liền thích, ngoại trừ Chu Mặc. Lần đầu tiên gặp mặt Mile, Chu Mặc liền cảm thấy trong đôi mắt xinh đẹp trong suốt kia dường như có một lớp sương mù, luôn luôn có chút gì đó quỷ dị.

Quấy rầy trên máy bay sau đó còn đột nhập vào khách sạn, số nghi ngờ càng ngày càng gia tăng đối với nam tử này.

Nhưng là...

Nam nhân quay đầu lại nhìn Mile, trên mặt người kia vẫn là một nụ cười xinh đẹp thân thiết. Nghe Mile vui vẻ tự do nói chuyện phiếm, Chu Mặc không khỏi thở dài. Có lẽ nam tử xinh đẹp này luôn mang đến cho người ta cảm giác nguy hiểm, nên khi người đó cười thân thiết cũng không làm cho người ta quên đi sự nguy hiểm.

Mà điểm này, mới là nguy hiểm nhất.

Dường như biết rõ Mile là một người nguy hiểm. Nhưng chính mình ngày đó lại đã bỏ hết nguy trang mà yếu ớt thống khổ ngay trước mặt hắn, lại còn ôm Mile khóc không ngừng. Cuối cùng còn an ổn ngủ cùng. Khi Chu Mặc tỉnh lại liền thấy gương mặt xinh đẹp của Mile ghé sát vào mặt mình, làm thiếu chút nữa là dọa hắn té xuống giường.

Chu Mặc dựa vào cửa sổ sờ sờ cái mũi. Một đại nam nhân mà cư nhiên lại dựa vào lòng của Mile mà khóc rống, thật sự là mất mặt chết đi được, thật muốn tự vẫn cho rồi.

43. Chương 43: Chuyển Nhà (trung)

“A! Thật là hạnh phúc. Đã nhiều năm rồi không được thưởng thức món ăn của ca ca, quả thực khiến ta thèm muốn chết!” Hướng tay gấp miếng thịt kho tàu cho vào miệng, cô gái tóc ngắn xinh đẹp hướng mắt nhìn cười hi hi với người ca ca hơn mình mười tuổi.

“Ăn chậm một chút, không nghẹn bây giờ.” Đại khái là đã lâu không có cùng người nhà dùng cơm. Nay em gái đột nhiên xuất hiện làm phá tan hết mọi phiền muộn của nam nhân. Trở lại trạng thái bình thản như ngày trước, hắn vẫn như cũ là một người anh trai hết lòng yêu thương em gái đáng yêu của mình. Chu Mặc ôn nhu dùng đũa gấp thức ăn cho nàng.

Và đương nhiên, bên cạnh cũng có một người tóc vàng cũng đang vui vẻ hưởng thụ mỹ thực trên bàn... Nam nhân khẽ liếc mắt nhìn sang...

“Tiểu Tuyết thật là có phúc nha, được anh trai ôn nhu gấp thức ăn cho nữa chứ.” Mile chớp chớp mắt, giận dữ nói: “Ta là con một trong nhà, từ nhỏ đến lớn luôn luôn cảm thấy cô độc. Ta cũng muốn có một người anh trai như Chu Mặc...” Nói rồi nhếch miệng nhìn về phía Chu Mặc cười rộ lên.

Trở lại lúc em gái hắn đem chuyện làm sao quen biết với Mile kể ra. Thì ra nàng có thư mời nhập học của đại học BBS – New York. Ngay sau đó thì quen được Mile. Cũng nhờ sự trợ giúp của Mile mà Chu Tuyết mới thuận lợi đến New York.

Ở trong nhà bếp nhìn thấy em gái nói cười ngây ngô, Chu Mặc có chút bực mình. Hắn cầm con dao đang thái đồ đưa lên hăm dọa.

“Ngu ngốc! Người không sợ bị lừa sao?!”

“Ta không có tiền, hắn lừa ta làm gì. Hơn nữa hắn còn giới thiệu cho ta những thầy giáo nổi danh ở New York. Thật là quá lợi hại! Mile nhìn thật giống người mẫu, lại còn có nhiều tiền nữa! Gạt ta ta cũng cam nguyện. Hơn nữa, hắn không phải là người quen của ca ca sao?”

“Ai... Ai quen biết tên hỗn đản đó!”

Nghe những lời ca tụng của muội muội dành cho Mile khiến Chu Mặc thiếu chút nữa đổ nguyên lọ giấm vào trong nồi. Nhưng dù sao Mile cũng là người đã giúp đỡ cho Tiểu Tuyết, hắn tất nhiên cũng không thể so đo.

Nhưng là...

Kiên quyết không thể để cho tên Mile kia tiếp tục quấy rối em gái mình!

Sau khi mọi người đã ăn no, Chu Mặc đẩy Tiểu Tuyết vào bếp rửa chén. Đi ra ngoài liền thấy cái kẻ được cơm rượu no nê đang ngồi trên sofa chơi máy tính liền hừ lạnh một tiếng, lời kéo nam tử lên lầu: “Ta có lời muốn nói với người!”

“Ai ai! Bỏ áo ta ra!” Bị túm áo Mile bắt đất dĩ phải theo Chu Mặc lên ban công trên lầu.

“Ta mặc kệ người có ý đồ gì, ta cấm người đụng đến một sợi tóc của em gái ta. Nếu người dám ta liền chặt mười ngón tay người đem đi kho rồi bắt người ăn!” Dem người dựa vào ban công, Chu Mặc uy hiếp nói.

“Ha ha...” Mile nháy mắt trước biểu hiện của Chu Mặc. Sau đó đột nhiên hé miệng cười rộ lên, cả người ghé sát vào Chu Mặc cười nói: “Bộ dáng tức giận của người thật là đáng yêu nha!”

“Biến thái!” Nam nhân thiếu chút nữa tức chết ngay tại chỗ, vội vàng đẩy Mile ra. Người kia bị đẩy ra cũng không có giận, ngồi xuống cái ghế ở ban công nhìn Chu Mặc nói: “Chính là ta đáp ứng cho Tiểu Tuyết ở lại nơi này. Người muốn ta đổi ý cũng được, nhưng em gái người lại không có chỗ nào để ở. Quả thực rất đáng thương a!”

Trùng mắt nhìn Mile đang nhắm mắt lại nghỉ ngơi, Chu Mặc thanh âm trầm thấp hỏi: “Người đã sớm lên kế hoạch?”

“Ta cũng không thông minh như vậy. Bất quá giúp người là niềm vui của ta. ” Mile cười hì hì mở mắt ra: “Hơn nữa ở nhà ta cũng không phải là miễn phí, phải trả tiền thuê nhà. Sao... ngươi lo lắng ta ăn muối muối người à?”

Chu Mặc chết cứng một chỗ. Hôm nay quả thực đúng là ngày đại nạn của hắn. Lúc đầu là một Phí Nhĩ Đức đầu heo trầm mặc. Sau đó là Lục Hoa Thiên gây khó dễ. Hiện tại lại có một con lang đang giả bộ đáng yêu ngồi cười trước mặt. Hắn, hắn... Hắn bị chọc giận đến mức muốn bùng nổ! Vì cái gì mà ngay hôm nay lại thành ra thế này?

Liên lụy hắn còn chưa đủ, vì cái gì còn muốn đem người nhà của hắn kéo vào luôn?

Vẫn là tất cả mọi người khi dễ hắn. Vì thế nên muốn phá hư tình cảm của hắn, tổn thương cơ thể hắn, tàn phá thần kinh của hắn sao?

“Ngươi là loại hỗn đản!” Càng nghĩ càng giận, Chu Mặc liền giơ chân lên đá một cước vào người Mile. Người kia lảo nhào sang một bên tránh né, thừa dịp nam nhân không chú ý liền nhanh tay bắt lấy Chu Mặc, đem hắn kìm chặt lại ở trên tường.

“Hỗn... Ngô!” Không đánh người được Chu Mặc định mở miệng ra tiếp tục chửi mắng. Nhưng chưa kịp nói đã bị Mile chặn miệng lại, cái lưỡi mềm mại thuận theo miệng nam nhân đang mở mà tiến thẳng vào trong, khám phá khắp khoang miệng mẫn cảm của hắn.

Một phút trước cả người Chu Mặc còn tràn ngập khí thế. Vậy mà giờ đây tất cả lại tan biến mất. Thân thể cũng mềm nhũn ra, tay gắt gao bám vào áo Mile, cả người dựa vào vách tường không thể nào động đậy được.

Rõ ràng biết phải chống cự, nhưng cơ thể bị kích thích nên không còn nghe lệnh của chủ nhân, làm cho nam nhân không có một chút khí lực kháng cự.

“Thế nào, kĩ năng hôn môi của ta không tệ chứ?” Vừa liếm láp cái môi ướt át vừa nói. Mile tạm thời buông tha cho người bị hắn hôn đến thần trí mê muội: “Có phải hay không cảm toàn thân vô ực? Ha hả, ta lúc trước vì đọc nhiều sách y khoa nên biết bộ phận mẫn cảm là ở đâu.”

“Ngươi con mẹ nó biến thái...” Chu Mặc thở phì phò. Không thể phủ nhận vừa rồi nam nhân bị Mile hôn đến thần trí cũng không còn. Hắn giờ phút này quả thực tức giận đến muốn giết người.

“Ca! Mile! Các người ở đâu a? Ta không tìm thấy túi đựng rác.” Bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh của Tiểu Tuyết. Chu Mặc sợ tới mức vội đẩy Mile ra nhưng người kia vẫn gắt gao ôm chặt. Lại thừa dịp nam nhân đang để ý đến chỗ khác mà hôn xuống một lần nữa.

Cái hôn lại một lần nữa kích thích nam nhân. Bên tai vang lên tiếng của Tiểu Tuyết ngày một gần nhưng Chu Mặc lại không có cách nào để đẩy Mile ra. Hắn hận vì chỉ một cái hôn mà khiến hắn mất đi sức chống cự. Hắn là một nam nhân... Vì sao hết lần này đến lần khác đều bị người khi dễ?

“Ha hả... không cần phải giống như sắp khóc như thế, bất quá chỉ là thân mật một chút thôi. Ngươi đều đã cùng người khác làm, thân mật với ta một chút thì có sao nào.” Nhìn thấy nam nhân mắt giống như sắp khóc, dục vọng của Mile dường như lại nổi dậy.

Một nam nhân kiên cường như vậy, khi khóc cũng thật là đáng xem.

“Hỗn đản!” Bị buông ra trong nháy mắt, Chu Mặc ra sức đẩy Mile, dùng tay áo lau lau miệng mình.

“Nha! Nguyên lai các người ở trong này. Thật là, ta kêu nhiều như vậy cũng nên trả lời một tiếng chứ.” Hai người vừa tách nhau ra được một khắc, Chu Tuyết đã xuất hiện ở ban công: “Ta không tìm thấy túi đựng rác a.”

“A, hình như dùng hết rồi, chúng ta đi siêu thị mua đi, thuận tiện mua thêm một chút đồ uống.” Giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, Mile hướng đến Chu Tuyết cười: “Anh trai ngươi nói ta cho ngươi ở nhờ, hắn sợ ngươi bị ta ăn, ha hả.”

“A! Anh, ngươi nghĩ bậy bạ gì đó. Ha hả... Bất quá ca ca cùng ở, ta có thể mỗi ngày được thưởng thức đồ ăn của người... Ha ha!” Chu Tuyết chạy đến ôm cánh tay nam nhân làm nũng.

Chu Mặc liếc mắt, cười trừ nói: “Con bé này.”

“Được rồi được rồi, chúng ta đi mua đồ.” Dem Chu Tuyết đẩy ra ngoài, Mile trước khi đi còn hướng đến nam nhân cười ngọt ngào: “Nhất định phải dọn đến ở cùng nha! Ha ha.”

“Mẹ nó hỗn đản...” Hai người kia đi rồi, nam nhân ngồi ôm chân trên ghế ban công lòng thầm rửa, mong cho kẻ kia bước ra khỏi cửa bị chó cắn chết đi.

“Ta nhất định phải mau chóng tìm được phòng ở cùng Tiểu Tuyết dọn ra ngoài!”

44. Chương 44: Chuyển Nhà (hạ)

Ngày 5 tháng 11, là ngày nhận chức của vị tổng thống da đen đầu tiên của Mĩ, Black President in White House...

Phí Nhĩ Đức nói, không phải Obama đánh bại McCain, mà là do hiệu suất làm việc của Obama có thể so với Bush nên mới giành được ghế.

“Tổng thống cũng là một nghề nghiệp.” Nhưng hiện giờ, đại bộ phận người Mĩ đang bàn tán xem Obama có thể kéo Mĩ ra khỏi tình trạng khủng hoảng bây giờ hay không. Phí Nhĩ Đức cũng không ngoại lệ. Nhưng người này thái độ so với mọi người là vô cùng khác biệt “Chỉ lo cho cá nhân, nhanh chóng thoát khỏi tình trạng hiện tại.”

Người da đen cùng da trắng thì có gì khác nhau, lý trí của con người mới thực sự là điều cần coi trọng.

Nhưng hiển nhiên, Chu Mặc đối với chuyện này không hề có hứng thú. Giữa trưa lại bị nam tử kéo ra ngoài ăn cơm rồi nghe nam tử đàm luận, chỉ ngẫu nhiên trả lời không coi đó là chuyện liên quan đến mình.

“Trước kia ngươi là người nói không ngừng, hiện tại chúng ta thật là trái ngược.” Uống một cà phê Italy, Phí Nhĩ Đức hé miệng cười nói: “Ngươi không phải là có chuyện muốn nói với ta sao?”

Chu Mặc cúi đầu dùng dao cắt miếng thịt bò, nói: “Ta nghĩ ta nên dọn ra ngoài.” Vừa mới dứt lời, nam nhân cảm nhận được người đối diện đang phóng tới mình một ánh nhìn đầy ngạc nhiên.

“Vì cái gì?” Trong thanh âm mang theo lo lắng.

“Ta phải chăm sóc cho em gái. Ta nghĩ ta sẽ dọn đến ở cùng nàng.”

“Nga, thì ra là vậy. Vậy ngươi có thể cho nàng đến ở nhà của ta.” Nam tử thanh âm có hơi thả lỏng ra một ít.

Chu Mặc ngẩng đầu nhìn Phí Nhĩ Đức, nói: “Ta không muốn quấy rầy ngươi. Hơn nữa chỗ kia với trường mười mười ta học có chút thuận tiện hơn.”

“Ngươi có phải là đang muốn trốn tránh ta?” Thở dài, Phí Nhĩ Đức buông dao nĩa trong tay xuống. Đôi mắt màu lam xinh đẹp gắt gao nhìn vào nam nhân đối diện: “Xem ra đã không còn khả năng đem chuyện hôm đó quên đi.”

Có thể dễ dàng quên đi được sao?

“Cho dù là đi, ta cần có thời gian và không gian để ngẫm lại.” Có một chút chua xót dâng lên trong lòng, nam nhân đột nhiên cảm thấy miếng thịt bò trong miệng thật là vô vị.

“Như bây giờ không phải cũng đang rất tốt sao? Vẫn là giống như trước đây cùng ăn cơm, cùng về nhà, cùng công tác, cuối tuần đi siêu thị...”

“Ta chán ghét như vậy!” Chu Mặc không thể chịu được mà cắt ngang lời nói. Cảm thấy được chính mình có chút thô lỗ, nam nhân áp chế sự tức giận của mình: “Ngươi cần bản không hiểu được cảm nhận của ta.

Người luôn một mặt cho rằng buổi tối hôm đó là ngoài ý muốn. Ta chịu không nổi! Ta chịu không được cái suy nghĩ đó của người!”

Chu Mặc nắm chặt lấy cái nĩa trong tay, âm thanh bởi vì sinh khí mà phát run: “Người luôn nói muốn tưởng tượng, suy nghĩ một chút! Người thông minh như vậy lẽ nào lại không phát hiện ra... Ta kỳ thật thích người?”

“Chu Mặc...” Bị sự việc xảy ra trước mặt làm cho kinh ngạc nam tử mở tròn mắt.

“Câm miệng! Hãy nghe ta nói xong đã!” Chu Mặc tiếp tục nói: “Ta không nghĩ sẽ quên đi mọi việc. Phí Nhĩ Đức người hãy nghe cho kỹ. Ta thích người! Buổi tối hôm đó là do ta tự nguyện. Người không cần áy náy. Hết thấy đều do Chu Mặc ta tự chuốc lấy. Người cũng không cần vì muốn bồi thường cho ta mà tăng thêm tiền lương tiền thưởng, lại càng không cần mỗi ngày dẫn ta ra ngoài ăn cơm!”

“Người là... tự nguyện sao?” Nam nhân luôn luôn mạnh mẽ lạnh lùng trên thương trường giờ đây lại lộ ra bộ mặt ngốc lảng.

“Tự nguyện!” Tự nguyện bị người thương!

Chu Mặc nhìn ánh mắt ngạc nhiên của Phí Nhĩ Đức, đột nhiên nện dao nĩa xuống bàn rồi ôm công văn bỏ chạy ra ngoài. Bỏ lại Phí Nhĩ Đức thần sắc đang vô cùng ngạc nhiên ở lại phía sau.

Nam nhân hiện tại vừa muốn cười vừa muốn khóc. Hắn đột nhiên nói ra hết như vậy, Phí Nhĩ Đức sẽ nghĩ sao đây? Nói không chừng nam tử kia lại cảm thấy Chu Mặc là một người không sạch sẽ.

Thân là nam nhân cư nhiên nguyện ý để cho một nam nhân khác thương, có lẽ sẽ tưởng rằng Chu Mặc cố ý câu dẫn...

Nhưng hắn đã chịu đựng đủ cái tình cảm không rõ ràng của Phí Nhĩ Đức, chịu đựng đủ sự bồi thường cùng che chở của người này...

Hắn là một nam nhân, không phải nữ nhân để lui tới cùng với Phí Nhĩ Đức, hắn không cần bồi thường.

Huống chi, nghĩ lại về sau sẽ phải nhiều lần đối mặt với Lục Hoa Thiên, Chu Mặc không khỏi cảm thấy tuyệt vọng. Cuộc sống này đang ép hắn đến thở cũng khó khăn.

Ba năm trước đây lừa gạt Lục Hoa Thiên, ba năm sau lần đầu tiên gặp lại thì bị nam tử trả thù. Chu Mặc cũng không cho rằng lần này Lục Hoa Thiên đến công ty hắn làm ăn là việc ngoài ý muốn. Có thể đoán trước cuộc sống sau này sẽ không được thoải mái nữa, nam tử tuyệt đối sẽ không tha cho hắn, nhất định sẽ trả thù hắn... tra tấn hắn...

Ngoài Lục Hoa Thiên ra, lại còn có một kẻ không quen biết đột nhiên chen vào cuộc sống của hắn. Hắn không biết tại sao mình lại dính dáng đến Mile. Hắn chỉ mong sẽ có được một cuộc sống bình yên. Nhưng xem ra cái mong ước nhỏ nhoi đó cũng rất khó để thực hiện được.

Cuối cùng, Chu Mặc vẫn ngoan ngoãn dọn đến nhà của Mile. Biết rõ là bẫy nhưng vẫn bước vào, Chu Mặc thực bội phục chính bản thân mình.

Bất quá những người kia đừng tưởng có thể xem hắn như một con dê ngốc. Chu Mặc hắn sẽ không dễ dàng bị người khác khi dễ như vậy.

Nam nhân oán hận nghĩ, lại bắt đầu dĩ kéo hành lý ra khỏi căn phòng mấy tháng qua mình đã ở.

“Bark!” Bị Chu Mặc gọi bằng tên của một cái bánh mì loại lớn, chú chó phe phẩy cái đuôi, ánh mắt tội nghiệp nhìn Chu Mặc như muốn biết nam nhân kia sắp rời đi.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Ngốc cầu...” Thở dài, Chu Mặc ngồi xuống vuốt ve bộ lông xinh đẹp của nó. “Nếu chủ nhân người đáng yêu bằng một nửa người thì tốt rồi. Cái tên hỗn đản đó biết ta đi mà cũng không về tiễn. Bark, người nói coi hắn có phải là cố ý tránh ta không? Đối với người hắn luôn nhìn thật yêu thương. Hắn chính xác là một con đà điểu.”

“Bark!”

“Ha ha, người thật hạnh phúc mỗi ngày đều an nhàn, còn có chủ nhân yêu thương. Còn ta thì thật mệt mỏi. Không biết rồi sẽ có một ngày ta không chịu được nữa mà ngã xuống hay không. Ta cũng muốn giống như người được người che chở yêu thương. Ta thật là khờ , lại đi nói với người một đồng lời vô nghĩa...”

Nam nhân cười lắc lắc đầu, kéo hành lý li khai.

Có lẽ ngày mai, sẽ có một nữ nhân đến ở nhà của Phí Nhĩ Đức, sẽ ở trong căn phòng của hắn từng ở. Nhưng dù sao căn phòng đó cũng thuộc về Cách Lôi Ti, chứ không phải của hắn.

Sau khi Chu Mặc chuyển đến, Chu Tuyết rất cao hứng bởi vì có thể cùng ca ca ở cùng một chỗ.

Mile cũng cao hứng không kém. Bởi vì hắn có thể ở gần để ngắm nam nhân Trung Đông kì lạ kia, còn có thể mỗi ngày được ăn ngon nữa chứ.

Chu Mặc nửa buồn nửa vui. Ở cùng em gái sẽ làm tan đi bớt phần nào cô đơn trong hắn. Nhưng theo đó cũng phải luôn đề phòng tên Mile. Tuy rằng sau đêm Mile cưỡng hôn xong thì hắn cũng không chủ động làm một điều gì nữa... Ngoại trừ buổi sáng luôn muốn đeo nam nhân đi làm.

“Người không cần đi làm sao?” Chu Mặc mỗi ngày bận muốn chết, nhưng Mile thì ngày nào cũng nhàn nhã, không đi chơi bài thì cũng chỉ ăn với ngủ.

“Đa! Ta còn là sinh viên mà.” Mile nở ra một nụ cười đáng yêu. “Ta là bác sĩ tâm lý học, thạc sĩ kinh tế. Bây giờ đang học lấy bằng thạc sĩ tâm lý học. Cũng bởi vì ta quá thông minh, cho nên giáo sư nói ta không cần đi học. Nhưng ta cũng có công việc, ta làm ở một phòng khám tâm lý, nếu có việc cần thì ta mới đến.”

“Không lẽ chỉ vì thế mà thầy người liền cho người đi?” Nam nhân hoàn toàn không tin.

“Hắn a... hắn đang ở bệnh viện tâm thần mà.” Mile lại nở nụ cười: “Việc nghiên cứu của hắn bề bộn, cho nên sẽ không có thời gian quản ta.” Cả đời này hắn cũng không ra khỏi đó được...

“Cho nên, nếu người trong lòng có gì không thoải mái hãy nói hết với ta...” Mile hí hóp mắt hướng nam nhân cười nói. Mặc người sau nhìn hắn bằng một ánh mắt khinh thường, hắn vẫn bỏ qua coi như đó là một món quà tặng.

45. Chương 45: Tàn Khốc Cướp Đoạt

Tránh né, trốn tránh... Chu Mặc luôn luôn tìm mọi cách để không gặp mặt Phí Nhĩ Đức.

Phí Nhĩ Đức cảm nhận được từ sau khi dọn khỏi nhà, người kia dường như biến mất trước mắt hắn, thậm chí ngay cả công việc ở công ty Chu Mặc cũng luôn né tránh hắn.

Cần đưa tài liệu cho Chu Mặc, nam nhân lại nhờ đồng nghiệp đi lấy hộ. Gọi điện thoại đến, thì không bắt máy vì bận không có thời gian. Giờ cơm trưa, Chu Mặc lại ngồi nói chuyện với đồng nghiệp, làm cho Phí Nhĩ Đức không có cơ hội cùng nam nhân nói chuyện. Thời điểm tan tầm thì lại càng không thể, Chu Mặc luôn luôn nói là có việc cần đi trước.

Gần hai ngày, Chu Mặc cứ lạnh lùng trốn tránh làm Phí Nhĩ Đức không chịu được, ngực tràn đầy phiền muộn.

Ngồi trong văn phòng rộng của tầng ba mươi hai, đôi mắt của nam tử nhìn chằm chằm vào xấp tài liệu trên tay. Nhìn thì có vẻ hết sức chăm chú nhưng nếu nhìn kĩ hơn thì hóa ra không phải như thế. Phí Nhĩ Đức đang ngồi ngẩn người ra. Một lúc lâu sau mới chậm rãi khẽ động, mắt nhìn đến cái di động bên cạnh, lại bất dưng dĩ thờ dài một tiếng.

Đúng là vẫn không có cách nào tập trung được, Phí Nhĩ Đức đem tài liệu bỏ sang một bên, phiền muộn dùng tay xoa bóp trán mình...

Buổi chiều vào thời điểm tan tầm, do thói quen mà dừng lại ở tầng mười tám, đứng nhìn căn phòng không một bóng người, Phí Nhĩ Đức lại nhớ về cái cảnh nam nhân hướng tới hân cười, rồi vội vã cầm áo khoác mà chạy đến chỗ hắn, còn một bên cười nói “Chúng ta đi thôi, hôm nay buổi tối ăn món lẩu có được không? Đi siêu thị trước mua vài món đồ đã...”

“Ai...” Phí Nhĩ Đức một mình đi vào trong thang máy. Về đến nhà chờ đợi hắn không ai khác chính là con chó to đang phe phẩy đuôi. Căn nhà trống rỗng... có một người lặng lẽ uống rượu.

Thức ăn bên ngoài càng ngày càng khó ăn, mua về chỉ ăn được hai miếng là lập tức món ăn tiến thẳng vào thùng rác. Mặc áo ngủ, Phí Nhĩ Đức đi ra ngoài lấy rượu. Đi ngang qua phòng bên cạnh không hiểu tại sao lại đột nhiên dừng lại, chân đột nhiên chuyển hướng, tay nhẹ nắm lấy tay cầm mở cửa căn phòng Chu Mặc từng ở ra.

Hít vào một hơi thật sâu, giống như hy vọng còn cảm nhận được một chút gì đó của nam nhân vương lại nơi này.

Chu Mặc đã đem đi hết tất cả vật dụng cũng như quần áo của mình. Ngay cả bàn ghế cùng giường đệm cũng đã được Chu Mặc dọn dẹp lại sạch sẽ... Không có chỗ nào là còn lưu lại vết tích của nam nhân. Nhưng Phí Nhĩ Đức nhìn đến đâu cũng thấy bóng dáng của nam nhân còn lưu lại nơi đó... khi hắn tức giận, lúc hân cười, lúc hân hờ hững...

Phí Nhĩ Đức tiến đến vuốt nhẹ lên cái giường trắng sạch sẽ, hình ảnh đêm hôm đó lại mãnh liệt tràn về trong đầu, ngón tay nhịn không được run rẩy...

“Chu Mặc...” Ánh mắt luôn luôn phủ một tầng sương mù nay trở nên thanh trong hơn, Phí Nhĩ Đức ngã xuống giường nhắm mắt lại cố cảm nhận một chút gì đó của nam nhân còn lưu lại nơi này. Phí Nhĩ Đức nhớ lại lúc hắn thừa dịp nam nhân say rượu mà hôn trộm nam nhân, ôm nam nhân tiến vào giấc ngủ, điên cuồng giữ lấy thân thể của nam nhân trên giường.

Hắn mê độ ấm của Chu Mặc, nhớ đến sự ôn nhu của nam nhân, khao khát cơ thể nam nhân...

Nằm trên giường của nam nhân, bàn tay đang chạm vào tấm ra dần dần nắm thành quyền.

...

“Nếu không có chuyện gì để nói, ta đi trước đây.”

Đối với một khách hàng lớn như vậy, lại còn là tổng giám đốc trực tiếp bàn chuyện, thì bên này người đứng ra tiếp cũng phải là trợ lý hoặc đích thân giám đốc, không có lý nào lại đưa một nhân viên quản lý hàng ra mà nói chuyện cả. Nhưng ngàn năm vẫn là lý do cũ: Chu Mặc là người Trung Quốc, nói chuyện sẽ tiện hơn, lại là người phụ trách sản phẩm này nên sẽ biết rõ hơn.

Chu Mặc không có lý do từ chối, cũng biết Lục Hoa Thiên an bày như vậy cũng không phải là hảo tâm.

Nhìn nam tử lạnh lùng trước mặt, Chu Mặc có chút lo lắng mà thu thập tài liệu. Vì quá khẩu trương mà bất cẩn để rơi toàn bộ xuống đất, vội vàng cúi xuống nhặt lên thì thấy nam tử kia đã nhanh chóng thu nhặt hết tài liệu đưa lên trước mặt.

Nhận lấy xấp tài liệu, Chu Mặc cẩn thận nhét chúng vào trong bao: “Cám ơn Lục tiên sinh. Ta phải đi trước, vài ngày nữa sẽ đem bản vẽ đã được sửa chữa đến cho người.”

“Ở lại ăn cơm với ta.” Lục Hoa Thiên ôn tồn nắm lấy tay của nam nhân. Xem ra hiện tại người này không có ý cho nam nhân rời đi.

“Không cần.” Tay bị nắm đột ngột khiến cho Chu Mặc phải dùng sức để thoát ra. Thế nhưng nam tử kia lại đem tay hắn gắt gao nắm chặt hơn. Cảm giác như bị giam cầm khiến cho Chu Mặc tức giận quát: “Buông ra!” Chợt nhớ ra nơi này không chỉ có mình bọn họ, Chu Mặc có chút hối hận vì hành động quá khích của mình. Hắn quay đầu lại nhìn, chợt phát hiện ra trong căn phòng không biết từ khi nào... chỉ còn có mình hắn và Lục Hoa Thiên.

“Vài lần trước ta đều thả người đi rồi, người cho rằng ta chỉ định người là vì cái gì hả?” Lục Hoa Thiên nghiêm mặt rồi đột nhiên dùng sức kéo nam nhân về phía trước khiến cho người trước mặt ngã nằm xuống

bàn. Ly trà trên bàn cũng vì thế mà đổ hết ra, thấm vào áo của nam nhân.

“Buông, kẻ điên! Biến thái!” Biết được nếu tình hình này cứ tiếp tục thì sẽ sinh ra chuyện, nam nhân bắt đầu giãy giụa điên cuồng, nâng chân hướng phía Lục Hoa Thiên mà đá tới.

“Người vẫn thích đá như lúc trước nhỉ.” Lục Hoa Thiên ôn hòa nói, nhưng trong đôi mắt sâu thẳm kia vì sự giãy giụa của nam nhân mà phát hỏa: “Ta đáng giận đến vậy sao, đáng giận đến mức người chán ghét?”

“Người đồ biến thái! Buông!” Chu Mặc nhục mạ cũng chỉ đang làm sự kiên nhẫn của người kia giảm bớt. Mà người phía sau cũng bởi vì Chu Mặc điên cuồng chống cự mà sinh khí.

“Ta biến thái sao?” Nam tử hừ lạnh một tiếng, không thèm chú ý đến sự phản kháng của Chu Mặc mà đem nam nhân đặt xuống đất, tháo cà vạt của mình ra gắt gao trói tay nam nhân vào chân bàn. “Người đã cho rằng ta là biến thái thì ta cũng sẽ trở thành biến thái!”

Không muốn tiếp tục nghe những lời nhục mạ của Chu Mặc, Lục Hoa Thiên tháo luôn cái cà vạt của Chu Mặc rồi thô lỗ nhét vào miệng của nam nhân khiến Chu Mặc có muốn nói cũng không được.

“Ngô...!” Hai chân bị gắt gao đè nặng, tay cũng bị buộc chặt, hiện tại ngay cả nói cũng không thể. Chu Mặc chợt nhớ lại chuyện của ba năm về trước... Xem ra hoàn cảnh hiện tại cũng chẳng khác gì...

Quần áo trên người giống như rác bị cởi ra rồi quăng sang một bên, quần áo bên trong cũng bị cởi bỏ một cách thô bạo, dây lưng bị mở ra... Nam nhân chỉ có thể nhận lấy sự tức giận của Lục Hoa Thiên.

“Ba năm! Ta con mẹ nó tìm người ba năm!” Cởi bỏ dây thắt lưng của Chu Mặc, nam tử một phen kéo quần tây trắng của nam nhân xuống. Cái quần lót trắng ôm lấy cặp mông quyến rũ, khiến cho nó trở nên tròn trĩnh hơn. Ngay sau đó, mảnh vải cuối cùng che chắn cho nam nhân cũng bị Lục Hoa Thiên cởi bỏ quăng đi, ngón tay nhanh chóng lãnh khốc đâm thẳng vào huyết động khô khốc của nam nhân. Nam nhân nằm trên đất cơ thể vận vẹo, run rẩy không ngừng kêu lên những tiếng đau đớn.

Tàn nhẫn dùng ngón tay thứ hai xâm nhập vào, nam tử quát: “Ta đã muốn quên người, nhưng người lại cứ nhiên xuất hiện trước mặt ta, con mẹ nó còn đi yêu một người khác!”

Ngón tay thứ ba cũng đã chen vào hậu huyết khô khốc của nam nhân mà khuếch trương. Lục Hoa Thiên không nhanh không chậm đem khóa quần mình kéo mở, đè thấp thân mình lên thân thể đang run rẩy của nam nhân: “Người thích hấn vì cái gì, là vì tiền của hấn, hay là chỉ có hấn mới thỏa mãn được người!”

“Ô ô...” Bị tiến vào mạnh mẽ đột ngột khiến nam nhân phía dưới phát ra một chuỗi âm thanh thê lương, hai tay bị trói nắm chặt lấy cái chân bàn giống như muốn bóp nát cái gì trong tay để giảm bớt sự đau đớn của cơ thể.

“Đáng chết!” Thật chặt. Lục Hoa Thiên căn bản là không thể tiến vào hết được. Nam tử kéo Chu Mặc về phía mình nhưng cũng không quên đẩy thân mình về phía trước để tiến vào sâu hơn. Nhưng một lúc sau Lục Hoa Thiên cũng chỉ mới tiến vào được có một nửa. Mà hơn hết, giữa hai chân nam nhân lại đang chảy ra một dòng máu đỏ tươi.

“Người muốn giày vò ta đến chết sao...” Sau khi tiến vào hết nam tử cũng không cử động gì thêm chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể trần trụi của Chu Mặc, ôn nhu nói: “Ta kém tên Phí Nhĩ Đức kia ở điểm nào? Người tại sao lại đi chọn một kẻ không hề yêu mình? Tại sao lại không chịu ở bên cạnh ta?”

Nam nhân dưới thân bị sợ hãi cùng đau đớn bao phủ, hoàn toàn không nghe được những lời Lục Hoa Thiên nói. Huống chi dù cho Chu Mặc có trả lời, Lục Hoa Thiên hấn cũng không muốn nghe đáp án.

Thật buồn cười. Chu Mặc hấn cũng lợi hại quá đi, có thể làm cho nam tử luôn luôn băng lãnh như Lục Hoa Thiên sinh khí, thất thổ. Có lẽ cũng chỉ có mình hấn làm được điều này mà thôi. Hấn thật đúng là lợi hại a, ha ha ha...

Không thể cười ra tiếng, nhưng thân thể lại phát run vì cười.

“Người đang cười ta sao?” Lục Hoa Thiên ôm lấy thắt lưng nam nhân tiến vào sâu hơn, ngay lập tức khiến cho người kia phải thống khổ mà run rẩy.

“Cười đi. Ta... Lục Hoa Thiên thích người đấy. Ba năm qua ta đã suy nghĩ rõ ràng. Ta đã thề nếu về sau không nhìn thấy người ta cũng không đi tìm người.”

Bàn tay lạnh lẽo xoa nắn thắt lưng của nam nhân, Lục Hoa Thiên khẽ cười một tiếng: “Nhưng chỉ khi nào ta nhìn thấy người, người cũng đừng mong chạy thoát khỏi bàn tay của ta, ta lúc này sẽ như bằng hữu giúp đỡ người. Chu Mặc, ngoan ngoãn nghe lời ta nói, rồi ta sẽ đối tốt với người. Đương nhiên, người cũng có thể cự tuyệt, nhưng cũng đừng mong rằng ta sẽ buông tha cho người lần nữa.”

Cúi đầu hôn cái lưng khẽ run của nam nhân, Lục Hoa Thiên gặt gao ôm lấy thắt lưng của nam nhân rồi bắt đầu ra vào, không nhanh không chậm, giống như đang hưởng thụ từng chút từng chút ăn mòn cơ thể của nam nhân. Chu Mặc mỗi lần bị tiến vào đều run rẩy làm cho nam tử thấy vô cùng thống khoái.

Hắn yêu nam nhân này...

Nhưng là yêu bá đạo ích kỷ, nếu không thể có được... thì phải đoạt lấy.

Trong căn phòng là một màn trình diễn tàn nhẫn. Một nam nhân bị một nam tử cưỡi ở trên người ép phải giao hợp, thân thể va chạm cùng tiếng kêu ngắt quãng tạo ra vô số âm thanh dâm dăng. Chỗ giao hợp không ngừng chảy ra một dòng máu đỏ tươi, lan rộng ra đùi. Mặt đất cũng vì thế mà có chút nhiễm đỏ...

Không biết qua bao lâu, dây trói nam nhân mới được mở ra. Quần áo đã không còn để che dấu vết ái dục trên người. Cả người nằm trên mặt đất co lại không ngừng run rẩy, dòng nước mắt hỗn độn che đầy đi đôi mắt của nam nhân, nhưng không làm sao che được đôi môi tái nhợt của hắn.

So sánh với Chu Mặc thê thảm nằm dưới đất, thì bên kia kẻ đang ngồi trên ghế sofa quần áo cũng không được sẽ, ngay cả tóc cũng hỗn độn. Hắn dùng ánh mắt mơ hồ nhìn nam nhân bất động trên mặt đất: “Người muốn nằm ở chỗ này đến khi nào?”

Nam nhân thân thể khẽ run, thu người lại quay lưng về phía Lục Hoa Thiên, chậm rãi ngồi dậy. Hắn cũng không xấu hổ khi từ hậu huyết chảy ra một trọc dịch trắng mà chỉ chuyên tâm thu gom quần áo. Quần áo đã muốn bị xé rách, có mặc cũng như không, bên cạnh chỉ còn có áo khoác là còn nguyên vẹn, nhưng lại bị dính nước trà.

Nam nhân với tay cầm đến, nhưng là với không tới nên liền cố sức để đưa cơ thể đứng lên. Lục Hoa Thiên thấy vậy liền cầm lấy áo khoác choàng lên người Chu Mặc.

“Ta giúp người đi tẩy rửa.” Xuyên thấu qua mái tóc hỗn độn, nam tử nhìn thấy được khuôn mặt đầm nước mắt của nam nhân. Nhưng chỉ có điều... cặp mắt kia, thấy không rõ...

Chu Mặc không nói lời nào, ngẩng đầu nhìn vào mắt Lục Hoa Thiên. Cặp mắt đã được nước mắt tẩy rửa... không có thống khổ, không có bi thương, chỉ có đậm đặc, lạnh lùng nhìn chằm chú vào Lục Hoa Thiên.

Ngực có chút căng thẳng, Lục Hoa Thiên đem quần áo mặc vào cho Chu Mặc, đề xuống tâm ý của mình, hừ lạnh nói: “Người cứ việc hận ta, nhưng ta cũng không bỏ qua cho người, đây cũng chỉ là bắt đầu.”

Nam nhân dựa vào bàn run rẩy đứng lên: “Tốt... Ta sẽ chờ coi.” Lộ ra một tia cười thâm, nam nhân đá một cước vào giữa hai chân Lục Hoa Thiên.

“Ngô...!” Cơn đau lập tức làm cho nam tử phải ngồi xổm xuống mà ôm lấy chỗ đó. Lục Hoa Thiên không ngờ tới được Chu Mặc giờ phút này ngay cả đi còn không vững mà vẫn còn kháng cự lại được.

Cầm lấy áo khoác mặc lên người, nam nhân cầm tài liệu mở cửa tập tễnh bước ra ngoài. Hắn nén đau mà cố sức bước đi thật nhanh, ai biết Lục Hoa Thiên có đuổi theo hay không. Vừa nãy Chu Mặc lấy hết khí lực, một cước kia phỏng chừng chưa thể phê đi của Lục Hoa Thiên, nhưng ít ra cũng có thể làm cho người kia chịu không ít đau đớn.

Nghĩ đến đây, trên gương mặt đầy nước mắt của nam nhân không khỏi nhếch lên một nụ cười.

Lục Hoa Thiên nếu cường bạo hắn một lần, hắn liền đá trả lại hắn một lần, coi như là bồi thường cho hắn...

Quần giống như bị ướt. Nhân lúc ngã tư không có người, Chu Mặc nhờ sự giúp đỡ của bức tường cúi xuống nhìn cái quần nhảm nhí của mình, phía đáy quần đã muốn bị nhuộm một mảng đỏ, thật sự là... thê thảm chết người.

Hiện tại đương nhiên là phải quay về nhà. Nam nhân ngồi xe taxi, cũng không chú ý đến ánh nhìn của người lái taxi chỉ chăm chú thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Tiên sinh, người có cần đến bệnh viện hay không?”

“Không cần... Cảm ơn.”

Dù sao, bắt quá là bị chó cắn mà thôi.

Chỉ cần trở về tẩy rửa là xong hết.

Đi làm? Mặc kệ nó... Hôm nay nghỉ.

Tới trước cửa nhà, Chu Mặc kéo lê thân thể thê thảm lên từng bậc thang rồi dừng lại trước cửa cho tay vào túi lục tìm chìa khóa. Hắn mở cửa ra rồi đi vào trong, bao tài liệu tùy tiện vứt lên bàn.

Hiện tại lúc này em gái hắn đi học còn chưa có về, Mile cũng hình như là không có ở nhà.

Chu Mặc đi đến quầy bar lấy mấy bình rượu rồi sau đó lên lầu tiến vào phòng tắm. Cởi bỏ bộ quần áo nhếch nhếch dính đầy chất dịch của người kia, hắn chán ghét ném bộ quần áo mua chưa được bao lâu vào thùng rác. Thân thể trần trụi tiến vào trong bồn nước lạnh, vì chỉ có thứ này mới làm đầu óc nam nhân thanh tỉnh lại.

“Lạnh thật...”

Cơ thể bị cái lạnh của nước làm cho hắn có chút rùng mình. Chu Mặc lấy một chai rượu đổ vào ly rồi sau đó uống cạn, một ly lại một ly, thứ chất lỏng màu đỏ chảy xuôi xuống thân thể đầy dấu vết ái dục của nam nhân.

Mile đi ra ngoài mua một số đồ ăn vặt liền quay về nhà. Vừa về đã thấy ngay giày của Chu Mặc để ở trước cửa, còn có một xấp tài liệu đặt trên bàn.

Mặt nhăn lại, Mile không chút tò mò đem đồ ăn vặt phân loại nhét vào trong tủ lạnh, sau đó mang vào một đôi dép lê mà đi lên lầu: “Chu Mặc, người ở đâu?”

Không có ai trả lời, Mile đi vào phòng Chu Mặc rồi sau đó tiến đến phòng tắm. Vừa đi vào thì nhìn thấy nam nhân đang ngồi trong bồn tắm uống rượu và khóc.

“Uy, không phải người bị người ta cưỡng bạo đấy chứ?” Nhìn cơ thể trần trụi trong nước của nam nhân, Mile lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Cười cười lắc đầu, nam tử ngồi xổm xuống nhìn nam nhân đã muốn say khướt: “Người có tâm tình gì, ta liền an ủi người.”

Đoạt đi ly rượu trong tay Chu Mặc, Mile đưa tay với vào bên trong bể nước lạnh đem nam nhân ôm bế ra ngoài. Cảm nhận được trên người nam nhân có chút lạnh lẽo, Mile nhú nhú mày: “Muốn bị đông chết hay sao.”

46. Chương 46: Sự An Ủi Đối Trá

“Rượu... Ta muốn uống rượu...” Bị đặt lên giường nam nhân cuộn tròn cơ thể trần trụi của mình lại, cảm lấy tấm ra giường trắng, tay vì có chút lạnh mà run lên, ánh mắt mê man không ngừng nhìn bốn phía xung quanh. Cuối cùng ánh mắt dừng lại trước nam tử tóc vàng đang ngồi trước mặt mình, làm nũng phun ra một chữ: “Rượu...”

Làm nũng...

Mile cho rằng chính là như vậy.

“Rượu a, từ từ... ta lập tức cho người, ha hả.” Không biết từ đâu lòi ra một cái DV màu đen, Mile đóng cửa cầm DV đi đến bên cạnh Chu Mặc, một bên cầm DV quay chụp nam nhân đang nằm trên giường, vừa nói: “Chu Mặc, nam nhân Trung Quốc, ba mươi hai tuổi. Ba năm trước bị một người cường bạo nhốt lại mà sinh ra bệnh chứng. Bệnh trạng là sợ hãi khi bị một nam nhân khác thân thiết chạm vào cơ thể.”

“Nhưng là... ngoại trừ khi say rượu cùng với lúc ngủ.” Bàn tay trắng nõn vuốt ve lấy cơ thể đầy vết ái dục của nam nhân, từ thắt lưng đang run rẩy đến cơ ngực rắn chắc, tiếp tục đến cái bụng bằng phẳng. Cơ thể say rượu của nam nhân có phản xạ liền co rút người lại.

“Nơi mẫn cảm là thắt lưng...” Bỏ dở câu nói, Mile càng tiến sát đến bên nam nhân, tay tách hai chân nam nhân ra. “Nha nha nha, làm cho ta thấy bộ dáng xinh đẹp của người đi, sách! Người bệnh chú trọng sức khỏe của cơ thể, mỗi ngày đều tập thể hình, đáng người thực làm cho người ta hâm mộ không thôi nha.”

Đồng thời trong lúc nói, chân của nam nhân đã bị Mile kéo đến đặt trên đùi mình, khiến cho Chu Mặc lộ ra hạ thân hơi hơi co rút tràn đầy dấu tích ái dục. Nam nhân trên giường cảm thấy có chút không thoải mái, ủy khuất muốn thu chân lại, lại bị Mile nắm chặt lấy.

“Phương pháp trị liệu là... thôi miên.” Đôi mắt màu lam xinh đẹp tựa như hồ nước lúc này nhìn nam nhân trên người đầy dấu vết ái dục không khỏi lộ ra cái nhìn mờ ám. Mile đem DV đặt vào một vị trí thuận lợi, rồi tiến đến bên giường cùng nam nhân, nắm lấy cái cầm của Chu Mặc lộ ra một nụ cười âm hiểm: “Cho nên hiện tại, bác sĩ cùng bệnh nhân hảo hảo nói chuyện.”

“Rượu...” Chu Mặc vì uống rượu nên bày ra một khuôn mặt hồng nhuận mê người. Nhưng cơ thể lại lạnh lẽo, đôi mắt nhiễm đầy nước mắt mơ hồ nhìn Mile.

“Rượu ở trong này, có muốn uống không?” Chỉ chỉ miệng mình, Mile lấy chai rượu trên đầu giường uống vào một ngụm rồi sau đó cúi xuống hôn lên môi nam nhân, vị chua xót của rượu từ miệng truyền thẳng vào trong cơ thể Chu Mặc. Một khi đã uống vào rượu làm cho mọi đau buồn của nam nhân dường như biến đi mất, Chu Mặc liền khát cầu chủ động đem lưỡi tiến vào khoang miệng của Mile.

Sau một thời gian say mê hôn nhau, Mile cảm thấy cả người mình như nóng lên. Thở hổn hển nhìn nam nhân khỏe môi đang chảy ra một dòng rượu đỏ, hần khe cười một tiếng kéo lấy nam nhân hướng khỏe môi hôn tới: “Đừng lãng phí nha...” Nhìn đến cái cổ đầy hôn ngân do Lục Hoa Thiên lâu ngày không gặp gây ra, Mile hạ mí mắt rồi hung hãn cắn mút lên những dấu đó.

“Ngô...” Cảm giác đau đớn giống như bị hút máu làm cho Chu Mặc không nhận được mà hô đau, hai tay hữu khí vô lực nắm lấy mái tóc của Mile. “Đau...”

“Rất nhanh sẽ không đau. Ta sẽ cho người rất thoải mái, ha hả...” Trong mắt lộ ra ý cười, Mile nhanh chóng trút bỏ quần áo của Chu Mặc. Quần áo được cởi bỏ lộ ra một thân hình trắng nõn, mà thân thể gầy cân xứng của Chu Mặc lâu lâu lại thấy có một vài dấu vết của ái dục, lại làm cho nó trở nên thập phần mê người.

“Chu Mặc... Còn muốn uống rượu không?” Ở bên tai nam nhân lời nói có chút hấp tấp, Mile lấy tay âu yếm cơ thể lạnh lẽo của nam nhân. Nhìn thấy Chu Mặc vì nghe lời nói của mình mà trong mắt hiện ra một tia nóng rực, nam tử cao hứng nở nụ cười.

Chính là lúc này ở trước mặt Chu Mặc không còn là một Mile của thường ngày. Hiện tại hắn đã cởi bỏ lớp nguy trang lạnh lẽo của chính mình. Mile nắm lấy tóc Chu Mặc, hắn ngồi chồm hổm ở trên giường ra lệnh nói: “Nơi này có rượu, uống rất tốt...” Dứt lời, liền nắm bắt lấy cầm Chu Mặc khiến nam nhân phải mở miệng.

Sau đó đem dục vọng của mình... cưỡng chế nhét thẳng vào bên trong miệng nam nhân.

“Ô ô...!” Thành linh có một thứ gì đó lớn nhét vào trong miệng, tóc lại bị nam tử nắm chặt nên không có đường thối lui, vài giây sau cái thứ trong miệng bắt đầu nóng rực lên làm nam nhân đập phá muốn thoát ra.

“Dùng sức hấp (=suck) rồi sẽ có rượu uống!” Bị một mảnh nhiệt thấp vây quanh, Mile cảm thấy không thoải mái mà nheo mắt lại. Nam nhân dưới thân cũng không hề di chuyển. Mile bắt buộc phải cầm lấy tóc nam nhân giúp hắn di chuyển tới lui.

Thật là khó chịu...

Vật trong miệng cùng lúc càng lớn, Chu Mặc vận vẹo người muốn đem cái thứ làm hấn khó thở nhỏ ra. Hấn cố gắng dùng đầu lưỡi của mình đẩy nó ra nhưng kết quả là làm cho Mile vô cùng thoải mái.

Một luồng nhiệt nóng bỏng bắn thẳng vào bên trong miệng hấn. Nam nhân không ngừng ho khan, nước mắt cũng ào ào chảy ra, cả người chật vật ngã trên giường.

“Rượu của ta uống có ngon không?” Kéo nam nhân đang cố gắng hồi phục lại hô hấp về phía mình, Mile mắt vẫn đầy ý cười cầm chai rượu uống thêm một ngụm rồi cúi xuống hôn nam nhân một lần nữa, khiến cho người sau nuốt vào một mớ hỗn tạp rượu cùng chất lỏng của hấn.

“Khụ khụ khụ!” Hương vị quái dị làm cho nam nhân có chút nhú mào. Còn chưa hết khó chịu do rượu và thứ chất lỏng kia mang lại thì cơ thể nam nhân đã bị gắt gao ôm lấy, cơ thể trần trụi dựa vào khuôn ngực rộng của Mile.

“Nơi này... Cái tên kia tại sao không lộng luôn đi?” Cười yếu ớt, Mile ôm lấy người nam nhân phía trước. Chu Mặc đột nhiên nhảy dựng lên nhưng lại bị Mile gắt gao ôm lấy thất lự: “Thoải mái không?”

“Ngô... ách!” Chu Mặc thở hổn hển cúi đầu, hai tay vô lực đặt lên đùi của Mile. Mái tóc đen của nam nhân khẽ xoa xoa chạm nhẹ vào má, làm cho người sau có chút ngứa.

Tiếp tục quấy phá trên người của Chu Mặc, Mile bắt đầu là chế trụ hôn môi của hấn, sau đó là đến cái cổ: “Ta sẽ không thương tổn người, đem người giao cho ta, ta cho người ấm áp... cho người an toàn... cho người mọi thứ...”

Thanh âm ôn nhu giống như đang thấm vào các vết thương băng lãnh trên cơ thể của nam nhân, giống như màn đêm mê muội, làm cho Chu Mặc không ngừng dựa người vào trong lòng của nam tử.

Hấn lạnh quá...

Hấn quá đau khổ...

Hấn thậm chí muốn chết...

Hấn bắt quá chỉ theo đuổi cuộc sống bình thường, hạnh phúc bình thường. Hấn luôn hy vọng tất cả mọi thứ đều trở nên bình thường, nhưng vận mệnh lại luôn mạnh mẽ đẩy hấn đi theo một con đường khác, đưa hấn đến một nơi mà hấn muốn giãy thoát ra cũng không được.

“Có được không?” Ở bên tai vang lên âm thanh ôn nhu nhưng không hấn là ôn nhu, có một chút câu dẫn, hấp dẫn hấn khiến hấn không thể nhìn thấy tương lai phía trước.

Một lần rồi lại một lần, âm thanh không ngừng vang vọng đến bên tai hấn.

Say rượu làm cho nam nhân có chút thở gấp, có chút phiền não lắc lư đầu. Hấn không biết... Hấn thực sự không biết!

“Có được không?” Nam tử phía sau lại hỏi thêm một lần, cầm lấy bàn tay yếu ớt của Chu Mặc, không ngừng vuốt ve làm dục vọng cứ cuộn cuộn dấy lên trong hấn.

Nhưng là...

“Không... không...” Nam nhân cứ nhiên khóc lắc đầu không ngừng cự tuyệt.

“Sách... thực ngoan cố.” Dục vọng của nam nhân trong bàn tay nam tử đã muốn đến đỉnh điểm. Nhưng Mile lại có ý xấu không muốn cho Chu Mặc phóng thích. Hấn cúi đầu xuống nhìn nam nhân bởi vì không thể phóng thích được dục vọng mà có phần rơi lệ, trong lòng không khỏi dâng lên một cổ khoái cảm khó hiểu.

Hôn lên đôi mắt đầm nước của nam nhân, Mile nâng mông của nam nhân lên, hướng vào chính giữa hai chân mình chậm rãi thả xuống: “Không thể cự tuyệt... Ha hả.”

“Cáp a...” Tiếng rên không thể kìm nén mà thoát ra ngoài. Hạ thân không bao lâu sau lại bắt buộc phải mở ra, hai đùi khẽ run lên, giãy giụa vô lực. Cuối cùng vẫn là bị bao phủ bởi cơ thể và tiếng cười của nam tử.

“Ta sẽ cho người... thực thoải mái.” Cùng với lời nói của Mile, miệng vết thương còn chưa kịp lành đã bị cự vật của Mile một lần nữa đâm thủng, từng dòng tơ máu chảy ra ngoài...

“Àn ô...”

“Ngô... Thật thoải mái. Khó trách tên kia không thể quên người. Bất quá bản thân người cũng là một người đáng yêu, ha ha.”

Nâng khuôn mặt thống khổ của nam nhân lên, Mile hôn lên đôi môi đang cắn chặt của Chu Mặc: “Đôi môi này luôn lộ ra vẻ thống khổ, nó cho ta thấy được sự yếu ớt của người, sự ảm nhĩ của người, kiên cường cùng vui vẻ, mâu thuẫn hỗn tạp cùng một chỗ, làm cho người thêm hấp dẫn.”

“Một con... đại sơn dương cô độc đáng yêu, ha ha.”

Nâng thân thể của nam nhân lên, lại buông xuống lần nữa, mở rộng hai chân nam nhân để thấy rõ ràng bộ phận giao hợp đang phát ra những âm thanh dâm mỹ. Cái DV vì được đặt ở vị trí thuận lợi liền đem tất cả những hình ảnh kia ghi chép lại một cách vô cùng rõ ràng.

Nam nhân thở dốc, vẻ mặt thống khổ. Trong khi người kia không ngừng dùng tay mà vuốt ve lấy thân thể của nam nhân.

Thống khổ ban đầu dần dần trở nên mê hoặc. Lại còn được Mile tận tình vuốt ve, khiến cho sự thống khổ ban đầu của Chu Mặc dần dần biến mất. Miệng phát ra không còn là âm thanh nức nở, mà là cao thấp tiếng rên rỉ mê người, cơ thể như đang trôi giữa biển, theo sự đưa đẩy của Mile mà giống như đang có hàng ngàn con sóng cuốn lấy thân mình.

Tất cả, chắc chỉ là chơi đùa mà thôi. Gần giống như là đang đùa giỡn thể xác cùng tinh thần của người này vậy. Làm sao có thể vì người nam nhân này mà động tâm?

Đại khái, chỉ là lần đầu tiên chơi đùa cùng nam nhân phương Đông, cảm thấy có chút mới mẻ nên không kìm lòng được.

Mile nhìn vào trong ngực mình. Đôi môi nam nhân có chút phồng hồng làm nam tử nhịn không được mà hôn lên. Mặc kệ nó, thượng trước rồi tính sau.

Thân thể trần trụi bị đẩy ngã xuống giường, lại một lần nữa bị xâm phạm, nhưng lần này là sự ôn nhu mê hoặc.

Đến lúc bên trong tràn đầy chất lỏng nóng rực của đối phương, Chu Mặc mệt đến mê man.

“Thật là, mỗi lần khóc xong liền ngủ, ngày hôm sau giống như chưa từng xảy ra chuyện gì lại tiếp tục sống, nói người kiên cường hay bản thân người xưa nay đã vậy?” Dùng khăn ẩm lau sạch sẽ những thứ trên người nam nhân, Mile cũng nằm xuống bên cạnh Chu Mặc, đem nam nhân ôm chặt vào trong lồng ngực, ngủ.

Ngày hôm sau Chu Mặc tỉnh lại thì thấy Mile đang ngủ bên cạnh hắn. Hắn có chút bất đắc dĩ cười cười, mỗi lần đau khổ đều bị người này nhìn thấy hết, lại còn cùng hắn bày tỏ hết tâm tình.

Tỉnh lại đã thấy trên người mặc cái áo ngủ mềm của Mile, nhưng cho dù là thể nào quần áo này cũng không che được những dấu vết trên người nam nhân. Dưới thân nổi lên một cơn đau kịch liệt, so với lúc trước còn đau hơn vài phần, nhìn cái cổ trong gương hiện ra một dấu cắn đỏ rực.

Chu Mặc nhíu nhíu mày, là Lục Hoa Thiên cắn sao? Cái dạng này nếu bị người khác thấy sẽ sao đây?

Hôm nay buổi sáng còn có buổi họp, Chu Mặc thay đồ rồi đi ra khỏi cửa. Cho dù hắn hôm nay hắn không muốn thấy Lục Hoa Thiên, hắn cũng không thể không đi.

Đây là cuộc sống của hắn, công việc của hắn, cho dù là ngày hôm qua Lục Hoa Thiên thô bạo hắn, thì hôm nay hắn cũng phải cần răng cười chào hỏi đối phương...

Hắn không thể từ chức, không thể sao?

47. Chương 47: Giao Chiến

Thở hổn hển nam nhân vội vã chạy đến cửa phòng họp. Quả nhiên, tất cả mọi người đã tới, chỉ có hần là tới muộn.

Hôm nay tỉnh lại nhìn đến gương mặt ngủ say sưa của Mile, Chu Mặc cũng không muốn đánh thức. Huống chi, Chu Mặc lại không muốn đối diện với đôi mắt xinh đẹp ấy.

Taxi của Mi không phải là đậu ở bên đường là leo lên được, muốn đi đều phải gọi công ty cấp cho một chiếc taxi. Tuy rằng lái xe đi với vận tốc cực cao, nhưng có cao cách mấy cũng không thể thoát ra được khỏi con đường bận rộn này.

Vừa đến công ty nam nhân liền liều mạng chạy vào trong, cũng không bắt chấp cơ thể đau đớn, dù đã tới tầng ba mươi hai mà chân vẫn không chậm bước. Giờ phút này đẩy cửa đi vào liền thấy mọi người chăm chú nhìn hần, Chu Mặc chỉ có thể cười xin lỗi rồi im lặng đi đến chỗ ngồi của mình. Nhưng ngay sau đó, có người liền kêu tên hần.

“Chu tiên sinh, loại tình huống này không cho phép có lần thứ hai.” Mang theo vài phần lạnh lùng, Chu Mặc hướng mắt nhìn đến, cư nhiên là gương mặt không đổi của Phí Nhĩ Đức.

Phí Nhĩ Đức lúc này giống như Phí Nhĩ Đức mà lần đầu tiên Chu Mặc gặp, một nam tử lạnh lùng sắc bén.

Con người Phí Nhĩ Đức cũng không hần là giống bộ mặt lạnh đó, thậm chí có thể nói đó là một nam nhân ôn nhu ý tưởng. Nhưng là, nam tử này không bao giờ hiện ra bộ dạng đó trước mặt mọi người.

“Thực xin lỗi, không bao giờ... xảy ra nữa.” Chu Mặc cúi đầu giải thích, thân thể hần vẫn như cũng phát đau từng đợt. Cơ thể hiện tại vốn không thích hợp để chạy tới chạy lui lại phải vận động như vậy, cái nơi đáng xấu hổ kia đang vô cùng nóng và đau đớn.

Ngay cả việc ngồi, cũng làm cho Chu Mặc đau muốn chết.

Nam nhân yên lặng hướng đến chỗ ngồi của mình, xuất ra bản thảo sản phẩm ngày hôm qua cùng Lục Hoa Thiên sửa chữa. Trong suốt hội nghị, trừ bỏ những câu hỏi đơn giản, Phí Nhĩ Đức không có giống như lúc trước mắt chăm chú nhìn Chu Mặc nữa.

Ngồi ở phía dưới nam nhân nắm chặt lấy vạt áo mình, trong lòng không khỏi có chút ủy khuất. Hần không phải cố ý tới muộn, nhưng hần cùng Phí Nhĩ Đức có thể nói cái gì, nói hần hôm qua bị hộ khách cường bạo sao? Thật là buồn cười, xấu hổ.

Hần vì cái gì mà phải giải thích với Phí Nhĩ Đức, chẳng lẽ là vì hần không thể quên được nam tử kia sao?

Lo lắng cùng đau đớn làm cho Chu Mặc khó mà hô hấp. Có lẽ thái độ và lời nói của Phí Nhĩ Đức đã làm cho hai người bọn họ trở thành hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không bao giờ có giao điểm. Hần biết rõ kết quả của chuyện này, hần biết Phí Nhĩ Đức chắc chắn sẽ có ác cảm với một đồng tình luyến ái như hần, cười nhạo hần không biết thẹn mà đi câu dẫn nam nhân...

Hần biết kết quả, nhưng tại sao lại cảm thấy đau lòng, mà lúc này lại đau mãnh liệt hơn.

Không ai quan tâm đến hần, càng không ai biết hần ngày hôm qua đã gặp phải chuyện đáng sợ như thế nào. Mà mọi người giờ này chỉ trách cứ hần vì sao hôm nay đến muộn như vậy. Lại càng không biết để có được tập tài liệu này cho họ bàn luận hần đã phải đánh đổi cái gì.

Thế giới này, thật sự là tàn khốc đến buồn cười.

“Hảo, cuộc họp chấm dứt.” Phí Nhĩ Đức sau khi tuyên bố chấm dứt còn, còn nói thêm: “Chu Mặc, người ở lại. Ta muốn nghe lý do hôm nay người đến muộn.”

Mọi người rời khỏi phòng họp, cũng không quên quay lại nhìn người đến muộn hôm nay.

“Ta ngủ quên, thực xin lỗi.” Nam nhân thu dọn tài liệu, thờ ơ nói, làm cho người khác cảm thấy người kia hình như không hề chú ý đến người hỏi gì.

“Ngủ quên? Lý do hoang đường. Hiện tại mọi người trong công ty đều rất cố gắng, người lại có thể an nhàn nghỉ ngơi.” Phí Nhĩ Đức mắt chạm phải vết đỏ ửng ẩn hiện dưới cổ áo nam nhân, đồng tử không khỏi căng thẳng co rút lại. Rồi sau đó vẫn lạnh lùng nói: “Từ nay về sau người không cần đi bàn việc với khách hàng nữa.”

“A?” Chu Mặc bỗng ngây người, mang theo ánh mắt khó hiểu nhìn Phí Nhĩ Đức.

Người sau mặt không chút thay đổi hướng về phía Lục Hoa Thiên nói: “Lục tiên sinh, một người đến muộn thì không thể làm đại diện của công ty làm việc với ngài được. Cho nên sau này chuyên gia của công ty chúng tôi sẽ lo việc này. Về điểm này mong ngài chấp nhận.”

“Không, ngài hiểu lầm Chu tiên sinh rồi. Chu tiên sinh là một người rất giỏi ngoại giao. Chính là ngày hôm qua... chúng ta đàm luận có hơi nhiều làm cho hấn mệt mỏi.” Lục Hoa Thiên vẫn như cũ bình thản lạnh lùng cười nói.

Chu Mặc đứng một bên nghe Phí Nhĩ Đức và Lục Hoa Thiên đối thoại, thấy rõ nam tử kia dù là nói năng nhã nhặn như lại sắc mùi thuốc súng. Đầu óc hấn có chút mơ hồ, chuyện gì xảy ra đây?

“Loại sai lầm này ta không thể tha thứ, xin ngài cứ tin tưởng vào chuyên gia của công ty chúng tôi...”

“Tôi cùng Chu tiên sinh đã hợp tác nhiều ngày như vậy rồi, hợp tác vô cùng thuận lợi hơn nữa lại còn thập phần vui vẻ. Hiện nay nếu thay đổi tôi e có chút không được tiện cho lắm...”

Cảm giác được ánh mắt của Lục Hoa Thiên đang nhìn chằm chằm vào mình, Chu Mặc lạnh lùng trừ mắt nhìn lại. Lại phát hiện đối phương đang nhìn vào cổ mình, mắt dường như muốn phát ra lửa.

Chu Mặc cúi đầu xuống, mặt lập tức nóng lên. Vết hân ngân trên cổ đã bị lộ ra hơn phân nửa, nam nhân vội vàng đem cổ áo kéo lên che lại, lại không biết hành động vừa rồi đối với một số người giống như đang che giấu điều gì đó.

“Được rồi, nếu Lục tiên sinh đã muốn vậy, Chu Mặc, vẫn là người phụ trách sản phẩm này.”

Đột nhiên nghe được lời nói của Phí Nhĩ Đức, Chu Mặc cảm thấy như rơi từ thiên đàng xuống địa ngục. Quả nhiên vẫn là không có cách nào từ chối yêu cầu của khách.

“Bất quá...” Phí Nhĩ Đức cười nói thêm một câu. “Vì đối tác lần này vô cùng quan trọng, cho nên sau này có vấn đề gì ta liền cùng Chu Mặc gặp người thảo luận.”

“... Thật vậy sao... Như vậy thì thật là tốt.” Cảm thấy được lời nói kia giống như là căn răng nói ra.

Chu Mặc nhẹ nhàng thở ra. Có Phí Nhĩ Đức đi cùng Lục Hoa Thiên sao dám giở trò với hấn. Nam nhân quay lại nhìn Phí Nhĩ Đức, người kia cũng đã bước ra khỏi phòng họp...

Khóe miệng hiện lên một tia cười khổ. Người kia giúp hấn, nhưng vì sao lại phải làm vậy?

Chu Mặc a Chu Mặc, người lại suy nghĩ lung tung rồi. Đối phương làm thế cũng chỉ vì công việc mà thôi. Không phải khi này còn mắng người trước mặt mọi người không thôi đó sao. Người nghĩ người kia sẽ còn tình cảm gì với người hay sao? Nghĩ người đó thích thượng người sao?

Đủ rồi... đừng suy nghĩ lung tung!

“Hừ!” Nam nhân đang suy nghĩ, phía sau bỗng nghe thấy một tiếng hừ lạnh, ngay sau đó là cơ thể bị cơ thể của Lục Hoa Thiên áp sát vào bàn họp.

“Nơi này là phòng họp, không phải là nơi người có thể làm điều xằng bậy.” Chu Mặc lạnh lùng nói.

“Xem ra ngày hôm qua ta chưa đủ để thỏa mãn người.” Âm thanh tức giận cùng lạnh lùng làm cho nam nhân có chút khó chịu đẩy nam tử ra. Lục Hoa Thiên tiếp tục nói: “Chu Mặc, ta thật không nhìn ra người là một người tỉ tiện như vậy...”

“Ngậm cái miệng chó của người lại.” Chu Mặc một phen đẩy Lục Hoa Thiên ra, hướng nam tử mắng: “Con mẹ nó, ta tỉ tiện nên mới để cho một con lừa như người cười. Người đã cắn ta giờ còn sinh sự gì nữa. Ta hiện tại chỉ muốn một cước phé người đi! Cút cho ta!”

Nói xong, lập tức chạy nhanh ra khỏi phòng họp. Nam nhân không thèm để ý đến sắc mặt của Lục Hoa thiên mà chỉ tự cười cười không thôi. Vừa cười vừa âm thầm vỗ vỗ trái tim đang muốn nhảy ra ngoài của mình.

Một lúc sau, hắc mới bình thường trở lại.

Trong phòng hội nghị Lục Hoa Thiên nhìn nam nhân bước ra ngoài mà không cách nào cười thành tiếng: “Hừ! nam nhân này...” Tựa như một con đại hôi lang đang bắt lấy chân của tiểu sơn dương.

48. Chương 48: Chứng Minh Người Yêu Ta

Từ sau buổi họp đó, Phí Nhĩ Đức đúng là luôn theo Chu Mặc đi tiếp đãi khách.

Chính là không khí cảm giác có chút không thích hợp lắm. Ở ngoài mặt đều luôn thảo luận về sản phẩm, cái nào cần chỉnh sửa lại, cái nào có thể bắt đầu sản xuất. Điều đáng nói là ngữ điệu của người đó vẫn khiến cho Chu Mặc khó nói thành lời.

Có lẽ để phân biệt cao thấp, cả Lục Hoa Thiên cùng Phí Nhĩ Đức đều dùng những lời tao nhã nhưng cũng có mờ ám trào phúng trong từng lời nói, làm cho kẻ tự phụ về tiếng Anh như Chu Mặc nhiều lần chịu đả kích. Người so với người, thật là tức chết mà.

“Tối thứ năm là buổi cốc-tai chúng mừng sự hợp tác của chúng ta, Chu Mặc nhất định phải đến chứ?” Nhắm nháp hương vị lan hồng trà hoàng gia, Lục Hoa Thiên nói.

“Ân.” Loại tiệc cốc-tai này ai cũng muốn đi, có thể giao tiếp với tầng lớp khác, lại có thể mở rộng tầm mắt, mở rộng quan hệ, đó chính là tác dụng của tiệc rượu.

Nhưng đối với Chu Mặc mà nói, không quen biết nhiều người cũng không sao cả, hắc sớm muộn gì cũng về nước.

“Chắc là lúc đó, Phí Nhĩ Đức ngài cũng nên mang theo bạn gái xinh đẹp của mình theo cùng đi.” Lục Hoa Thiên nhẹ giọng cười nói: “Ngài nên cảm ơn Cách Lôi Ti tiểu thư, nếu không phải nàng cực lực đề cử ngài với ta, ta nghĩ cũng sẽ không có buổi hợp tác ngày hôm nay. Nàng ấy rất quan tâm đến ngài đó nha.”

Chu Mặc bất động mắt nhìn Phí Nhĩ Đức. Người sau vẫn như cũ, duy trì nụ cười ôn hòa, tao nhã dùng thìa khuấy chén lan hồng trà: “Lục tiên sinh đã hiểu lầm rồi. Ta cùng Cách Lôi Ti từ nhỏ đến lớn chỉ coi nhau như bạn, cũng không có quan hệ người yêu. Nhưng ta nghe nói phu nhân của Lục tiên sinh ngài đây rất hiền lành xinh đẹp phải không?”

“Ha hã...” Tựa người vào ghế, Lục Hoa Thiên hai tay khoác vào nhau cười nói: “Không, Ta ba năm trước đã ly dị rồi. Hiện tại vẫn còn độc thân.” Cùng lúc này liền đưa mắt đầy ẩn ý nhìn về phía Chu Mặc.

Chu Mặc nhíu mày... Sao lại nhìn hắc? Đừng có nói là Lục Hoa Thiên vì hắc mà thủ tiết tới giờ chứ. Nhưng người họ Lục kia kết hôn hay ly dị thì có liên quan gì đến hắc, tang lễ có mời hắc cũng chưa chắc tham dự.

“Chu Mặc, người cũng độc thân sao?” Lục Hoa Thiên bỗng nhiên chuyển hướng sang Chu Mặc: “Bất quá đã hơn ba mươi, người không nghĩ để việc lập gia đình ư?”

“Chu Mặc nếu còn nằm ở dưới tay ta một ngày, thì ngày đó không kết hôn.” Chu Mặc vừa định mở miệng nói thì lại bị Phí Nhĩ Đức cướp mất lời. Người sau lấy tay đặt lên tay của nam nhân nói, có chút bá đạo nói: “Ta sẽ giao cho hắc thật nhiều việc, khiến hắc không thể cùng nữ nhân ở bên.”

Nói vậy là có ý gì? Giống như có thể thấy được ẩn ý trong câu nói, Chu Mặc chỉ lễ phép cười, sau đó rút bàn tay đang bị Phí Nhĩ Đức đè chặt về.

Vô luận những biểu hiện mờ ám của Phí Nhĩ Đức, đều... không liên quan đến hắc.

Nói chuyện xong, Lục Hoa Thiên không khỏi nhíu mày khi thấy Chu Mặc bị Phí Nhĩ Đức lôi vào trong xe. Y hừ lạnh một tiếng rồi đá mạnh vào cái xe của mình, sau đó lấy điện thoại ra gọi: “Điều tra xem Chu Mặc đang ở cùng với tên nào?”

“Hừ...” Thu hồi điện thoại, nam tử trầm mặt vào trong xe khởi động máy. Vết đỏ trên cổ Chu Mặc hôm đó không phải là của hắn lưu lại. Mà theo tính cách của Chu Mặc thì sau khi bị cưỡng bạo sẽ không chạy đi tìm một nam nhân khác. Lục Hoa Thiên rất muốn biết, rốt cuộc người đứng sau động tay động chân là ai.

Mà ngày đó nam nhân sau khi trở về, đã gặp chuyện gì...

Trong đầu hiện lên ánh mắt đầy thống khổ tuyệt vọng của nam nhân ngày đó, Lục Hoa Thiên ngực không khỏi căng thẳng.

Ra khỏi nhà hàng, Chu Mặc bị Phí Nhĩ Đức mạnh mẽ đem nhét vào trong xe.

Chu Mặc hướng Phí Nhĩ Đức nói: “Ta có thể tự mình trở về! Người muốn dẫn ta đi chỗ nào?”

“Bây giờ còn sớm.” Đóng cửa xe lại, Phí Nhĩ Đức nhanh chóng cho khởi động chiếc xe thể thao của mình, một bên lái xe, một bên mặt không chút thay đổi nói: “Ta có một chút chuyện muốn nói với người.”

“Ngoài công việc ra, ta nghĩ chúng ta không có gì để nói với nhau hết.” Chu Mặc cương mặt lên nói, giống như đang cố né tránh một chuyện gì đó.

“Người là đồng tình luyến ái?” Nhìn chằm chằm vào con đường phía trước, Phí Nhĩ Đức đột nhiên nói.

Nói vậy là có ý gì? Chu Mặc cười trào phúng nói: “Ta nhớ rõ là ta và người đã có nói qua chuyện này. Ta là người đồng tình luyến ái, và người thì các người cho người như ta là ghê tởm.”

Nghe được lời nói giống như tự chế giễu của Chu Mặc, Phí Nhĩ Đức khẽ nghiêng đầu nhìn nam nhân đang hờn dỗi, nhưng lại rất nhanh lấy lại sự bình tĩnh, bình thản nói: “Hình như chỉ cần cùng ta ở cùng một chỗ thì người sẽ lập tức sinh khí, ta làm cho người cảm thấy chán ghét đến vậy sao?”

“Ta không có tư cách để chán ghét ngài tổng tài a.” Trên thực tế trong lời nói của Chu Mặc không hề có tư vị của sự chán ghét Phí Nhĩ Đức. Thế nhưng trong lòng hắn lại đem Phí Nhĩ Đức ra mà mắng không thương tiếc.

“Phí Nhĩ Đức người chính là một tên hỗn trư không biết gì hết. Là tên trư làm xong cư nhiên bỏ chạy, tên trư không dám thừa nhận. Người là tên trư khiến ta sinh khí. Mỗi ngày ở trước mặt ta người hãy coi chừng đó! Người cư nhiên khắp nơi đi câu dẫn mỹ nữ. Người đúng là đồ con trư.”

“Ha hả, miệng mồm người ngày càng đáng sợ nha. Lúc trước người có bao giờ dám nói vậy với ta.” Phí Nhĩ Đức nở nụ cười: “Ta biết người chán ghét ta, chán ghét vì ta trốn tránh, chán ghét vì ta là con đả điều không giám nhìn thẳng vào sự việc đêm đó, chán ghét sự bồi thường của ta.”

Biết là tốt rồi, Chu Mặc trong lòng thầm nói một câu.

Phí Nhĩ Đức tiếp tục nói: “Ta không hy vọng rằng người sẽ tha thứ cho hành vi nhát gan của ta. Khi ta nghĩ về những hành vi của mình, ta phát hiện ra ta chính là một tên hỗn đản, ta đúng là đồ con lừa khi không nhận ra được nội tâm của mình. Ta mong người có thể hiểu cho ta, ta Phí Nhĩ Đức đối với người không phải là bồi thường.”

Phí Nhĩ Đức cười khổ tiếp tục nói: “Trên thực tế, ta sợ người rời ta đi, sợ người bởi vì hành vi của ta ngày đó mà rời bỏ ta. Ta thực ngốc, có phải không?”

“Chính xác.” Chu Mặc chỉ đáp lại hai từ.

Phí Nhĩ Đức cười khê một tiếng: “Ta nghĩ người không cần những hành động của ta sau này, mà là cần ở ta một lời xác minh.”

Chu Mặc cúi đầu không nói, tâm tư hoàn toàn dừng lại trên người Phí Nhĩ Đức, thì ra nam tử này là muốn cho hắn một lời xác minh.

“Chu Mặc, ta sinh trưởng trong một gia đình gia giáo thậm chí là cổ hủ. Trong quá trình lớn lên ta tự cho rằng mình đã thoát khỏi tất cả những thứ đó, nhưng khi đối mặt với người ta mới biết mình không phải là một nam nhân dũng cảm.”

“Người rót cuộc muốn nói cái gì?” Chu Mặc có chút không kiên nhẫn lên tiếng. Phí Nhĩ Đức nói càng nhiều, trong lòng hắn lại càng cảm thấy khó chịu. Mặc kệ kết quả là cái gì, hắn chỉ cầu xin y cho hắn một cái kết thúc.

“Ta thích người.”

Một câu vô cùng đơn giản.

“Người hiểu được mình đang nói cái gì không?” Nam nhân tay đặt trên cửa sổ nắm chặt lại.

“Không, ta phải sửa lại một chút mới đúng,” Phí Nhĩ Đức chậm rãi dừng xe, nghiêng đầu nhìn chăm chú vào mặt Chu Mặc, gần từng tiếng nói: “Ta yêu người.”

Mi mắt nam nhân có chút phát run nhảy dựng lên, trong xe bỗng dưng không gian trở nên im lặng.

“Người nói đùa phải không?” Chu Mặc chăm chú nhìn ra con sông ở cửa sổ, không dám nhìn vào nam tử kia.

“Muốn người tin ta quả thực là rất khó. Nhưng nếu hiện tại ta nhảy xuống con sông kia, người có tin lời ta nói không?” Phí Nhĩ Đức chỉ vào con sông lớn trước ô tô.

“Vô luận lời người nó có thật hay không, người không biết là hiện tại đều quá muộn rồi sao?” Bỏ lại một câu, nam nhân mở cửa bước ra ngoài thẳng một đường mà đi. Phía đằng sau, Phí Nhĩ Đức cũng không có đuổi theo.

Quả nhiên... là giả.

Ngay lúc nam nhân đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe tiếng một vật thể “Rầm” rơi xuống nước...

Bước chân Chu Mặc... nhất thời dừng lại.

49. Chương 49: Càng Ngày Càng Nghiêm Trọng

“Phí Nhĩ Đức, người là đứa cháu duy nhất của chúng ta, ông nội hy vọng tương lai người có thể kế thừa sự nghiệp của ta, trở thành một con người vĩ đại.”

“Ông nội... Mẹ muốn đi đâu? Người muốn đưa mẹ đi nơi nào? Còn cha đang ở đâu? Cha mẹ không cần ta nữa sao?”

“Bọn họ không nghe lời, không phải đứa nhỏ tốt của ông nội. Nhĩ Đức ngoan, ông nội yêu thương con.”

“Ta ngoan ngoan, cha mẹ sẽ trở về sao?”

“Đúng vậy, chỉ cần nghe lời, ông nội sẽ khiến cho cha mẹ con trở về.”

Tại sao lại tiếp tục mơ tới giấc mộng này? Đã hơn mười năm qua đi, lời nói của ông nội hắn còn nhớ rõ. Mười mấy năm qua hắn vẫn đều đặn thực nghe lời, nghe lời từ bỏ hết ước mơ của mình để kế thừa sản nghiệp của ông nội, nghe lời kết giao cùng với Cách Lôi Ti, trở thành đứa cháu ngoan của ông nội.

Cho dù hắn cũng không nguyện ý bị nhốt trong sự nghiệp của gia tộc, cho dù hắn cũng chưa từng yêu Cách Lôi Ti, hắn vẫn như cũ một mực nghe lời.

Chính là hắn dự đoán được yêu cầu của mình sẽ không bao giờ thực hiện được, hắn có muốn cũng không thể chạm đến, thậm chí hắn không biết cha mẹ hắn còn sống hay đã chết.

Có lẽ, nếu không gặp nam nhân Trung Quốc kỳ lạ này, hần, Phí Nhĩ Đức cả đời này sẽ phải chôn mình trong sự nghiệp của gia tộc, tham gia các hoạt động xã hội, cùng Cách Lôi Ti kết hôn, sinh hạ đứa nhỏ, chậm rãi già đi, có thể sẽ giống như ông nội hần nói với cháu: Người phải là một đứa nhỏ biết nghe lời.

Cướp đoạt đi quyền lựa chọn của đứa nhỏ, là để cho nó hận hần. Cuối cùng chết cùng tâm tình tịch mịch của hần.

Nhưng mà người nam nhân này, một người lớn hơn hần tám tuổi, mà chỉ qua mấy tháng đã xâm nhập vào thế giới băng lãnh của hần, lần lượt mạnh mẽ thay đổi đường đi của hần.

Nam nhân giống thái dương, giống như ánh sáng đáng sợ có thể xuyên thấu tất cả, xé rách tâm linh u ám của hần. Sau mười mấy năm qua cô lãnh, lúc say rượu hần chợt nhìn thấy nam nhân người như phát ra một ánh sáng ấm áp, mùi hương trên người cũng thập phần làm hần dễ chịu. Và cũng từ đó hần thay đổi.

Tham luyện sự ôn nhu của Chu Mặc, mị lực của Chu Mặc, tay nghề nấu ăn của Chu Mặc, nụ cười yếu ớt của Chu Mặc, tất cả của Chu Mặc... .Đêm đó mát xa cho nam nhân, làm cho hần si mê.

Thẳng đến ngày đó, ở trên giường điên cuồng mà thô lỗ giữ lấy, hoàn toàn thiêu đốt đi ý trí của hần. Hần biết nguyên nhân, hần đã bị nam nhân biến thành nước, không còn có biện pháp đông lạnh thành khối băng.

Bất tri bất giác, khắc sâu trong đó.

Đầu có chút khó chịu, hần... giống như nhảy vào trong sông. Nước sông mùa thu cũng đang trở lạnh, tuy rằng hần sẽ không bơi, bất quá hần làm vậy là để chứng minh tình yêu của mình cho nam nhân kia biết.

Ít nhất ở trong nước, hần nghe thấy được tiếng của một nam nhân bồi rồi la thất thanh.

Người kia, là Chu Mặc, người luôn đem chính mình nguyện trang thành một người khác. Cố gắng đáng yêu để che giấu nội tâm đau khổ của chính mình, làm cho hần không thể nào dời mắt khỏi nam nhân được.

Phí Nhĩ Đức cố sức mở mắt, cách bày trí quen thuộc làm cho hần biết được hần đang ở nhà của mình, vậy nam nhân kia đâu?

Ánh mắt dời đi khắp nơi, nhưng không thấy thân ảnh của nam nhân. Phí Nhĩ Đức suy sụp thất vọng ngã xuống giường, cuộn thân mình lại thì nhìn thấy trên đầu giường có một số món điểm tâm, một ly nước cùng một vài viên thuốc.

“Chu Mặc...” Phí Nhĩ Đức nở một nụ cười, cười ngây ngốc như một đứa nhỏ, cười hạnh phúc.

Hơn mười năm trước, hần trở mắt nhìn hạnh phúc của mình rồi đi mà không nắm giữ lại được – không có biện pháp gì giữ lại được.

Mười mấy năm qua, hần đem hy vọng đặt vào người khác, hy vọng một người xa lạ nào đó có thể giúp hần hạnh phúc.

Hơn mười năm sau, hần hiểu được hạnh phúc chỉ có thể dựa vào chính mình .

Mà lúc này đây, hần dùng chính sinh mệnh của mình, không bao giờ... buông tay lần nữa...

...

“Hôm nay thời tiết bắt đầu lạnh. Nghe nói thời tiết này ở Trung Quốc sẽ ăn lẩu, Chu Mặc người phải làm món lẩu cho ta!” Mang theo một đồng túi to túi nhỏ từ siêu thị trở về, Mile hừ một tiếng, tiến về phía ngôi nhà của mình, trong đầu ngẫu nhiên hiện lên bộ dáng của nam nhân hầu hạ dưới thân mình vào đêm đó, khuôn mặt tươi cười càng lúc càng lớn.

“Thật sự là một nam nhân ngu ngốc, bị người khác thương cũng không biết...” Mile than thở bắt đầu tìm chìa khóa nhà.

“Là người cần hần?” Một âm thanh xa lạ mà lạnh lùng từ phía sau truyền đến. Mile còn chưa có quay người lại đã bị một quyền hung hăng đánh, đồ trên tay rơi xuống đất. Cơn đau lan đến thắt lưng, gương mặt tuần mi khẽ nhăn lại, nhưng trong mắt lại chứa đầy ý cười.

“A ha ha, quả nhiên hảo bạo lực. Người cũng từng đánh Chu Mặc như vậy sao? Ta nghe hần nói qua, người đánh hần, làm hần sợ đến nỗi mỗi lần tiếp xúc với nam nhân đều phát run.” Lời Mile nói ra, nam tử kia chỉ cười nhạo một cái, rồi sau đó hung hăng đá thẳng vào ngực của Mile.

Nhìn thấy Mile bị mình đá té xuống đất, Lục Hoa Thiên lạnh lùng nhìn xuống nam tử: “Người dám động đến hần một lần nữa, ta cho người vĩnh viễn không còn trên cõi đời này.”

“Vậy sao... Người uy hiếp ta?” Xoa cái ngực bị đá đau, Mile hí mắt cười nói: “Người chính là Lục Hoa Thiên? Ta nghĩ người chỉ là tùy hứng mà ngoạn nam nhân kia, xem ra người là quan tâm thật sự, thật sự là khó trách được a.”

“Xem ra người biết nhiều chuyện thật.” Lục Hoa Thiên tiến lên hai bước, nhìn Mile ngồi chồm hổm dưới đất, trầm giọng nói: “Hần là của ta, ta mặc kệ người tiếp cận hần vì mục đích gì, dám động đến hần một lần nữa, ta sẽ giết người.”

“Ta? Ta bất quá chỉ là an ủi hần sau khi bị người cường bạo thôi.” Mile nheo lại đôi mắt lam xinh đẹp, mang theo vài tia lạnh cùng ý cười nói. “Người tổn thương hần chính là người, là người cường bạo hần, đánh hần, thậm chí là làm cho hần sinh ra tâm bệnh.”

“Ta a, bất quá chỉ là một bác sĩ tâm lý nhỏ. Nếu không có ta an ủi, hần sớm muộn gì cũng bị người bức điên, rồi hần sẽ chết dần chết mòn mất.”

Mile không có nói tiếp, vì Lục Hoa Thiên đã đem cổ của nam tử xiết chặt. Mà Mile lại vẫn như cũ cười: “Người sẽ không phải... không phải bóp chết ta ở chỗ này đấy chứ?”

“Đương nhiên sẽ không.” Một tiếng cười lạnh, Lục Hoa Thiên một phen đẩy Mile ra. “Nếu người nghĩ muốn nếm thử sự nhẫn nại của ta, vậy người tốt nhất là lập đi chúc đi.” Uy hiếp xong nam tử lạnh lùng nhìn Mile ngồi trên mặt đất, xoay người rời đi.

Mile đứng lên vỗ vỗ phủ bụi trên người, nhìn bóng dáng đã khuất xa, đạm mạc nói: “Thật là một phần tử bạo lực...”

Hừ...

Nam nhân kia đối với người chỉ có hận mà thôi! Hần thấy không thoải mái không phải vì bị Lục Hoa Thiên đánh mà chính là thái độ cuồng cuồng của y. Tóm lại... y luôn mềm là vì yêu nam nhân mà đánh mình, làm cho hần thập phần khó chịu.

Người tổn thương Chu Mặc là Lục Hoa Thiên, chứ không phải là hần, không phải hần...

Tức giận nhất mớ bao lớn nhỏ lên, Mile đột nhiên nhếch miệng nở nụ cười: “Di chúc a... Viết hay không cũng thế cả thôi.”

Dù sao, vốn chỉ có một mình hần, lúc trước có một mình, hiện tại cũng vậy. Hần quen sống một mình rồi.

Hần a, không có thân nhân.

Cho dù hiện tại chết, cũng không làm cho ai đó thương tâm.

Hần là một người chán ghét dối trá bại hoại, không phải sao?

Cười cười, Mile giống như là chưa có chuyện gì xảy ra xách đồ đi vào trong nhà.

50. Chương 50: Tịch Mịch

Quần áo sắc sỡ, nữ nhân ăn mặc như những đóa hoa đua nhau khoe sắc, nụ cười má lúng đồng tiền, những nam nhân tao nhã cùng nhau tụ lại thành một nhóm nói cười, cho dù là có ghét nhau thì cũng làm ra bộ mặt tươi cười giả dối.

Cái này gọi là tiệc rượu, chính là xung quanh chỉ toàn là rượu.

Nếu nghĩ đến đây để no bụng, tuyệt đối đã đến lắm chỗ.

Cầm một ly Martin đậm trên tay, Chu Mặc lui ra khỏi đám người đang cười nói xôn xao, đứng vào một góc nhìn Phí Nhĩ Đức. Nam tử ở trên bục đài, tự tin tươi cười, khí chất cao ngạo, lời nói làm cho bên dưới mọi người phải hùng hồn vỗ tay.

Tuổi trẻ tài cao, luôn tràn ngập nhiệt huyết, không giống như một lão nam nhân ngoài ba mươi như hắn, đã dần dần mất đi cái ham muốn đứng trong ánh hào quang của sự tung hô. Trải qua một cuộc sống tàn khốc, hắn chỉ biết tự cho mình một ly rượu chua cay, đứng trong góc nhìn người đến kẻ đi.

“Ta yêu người...”

Hô... lại nghĩ tới lời nói của Phí Nhĩ Đức trên xe, Chu Mặc không khỏi cười khổ. Ba chữ kia rất chân thật, như lại giống như mơ ảo.

Nhưng mà hắn lại thật sự không nghĩ tới Phí Nhĩ Đức sẽ nhảy xuống sông trong khi không hề biết bơi. Tên kia rốt cuộc có biết mình đang làm cái gì không?

Trên đài Phí Nhĩ Đức tự tin mà tao nhã, đôi mắt sâu giống như mắt lang lóe sáng vào buổi đêm.

Ngày hôm đó, Phí Nhĩ Đức giống như nam diễn viên ngu ngốc của một phim truyền hình, vì một câu nói mà nhảy xuống sông.

Nếu nói không cảm động thì là nói dối. Phí Nhĩ Đức là người đầu tiên vì hắn mà nhảy sông tự vẫn. Thật là một tên ngốc, nhưng cũng làm cho tâm hắn khẽ động. Vốn chỉ việc vớt Phí Nhĩ Đức lên rồi đưa về nhà, rồi sau đó là mời bác sĩ đến. Nhưng hắn chính là ở đầu giường lại để một chút được, một ly nước, cùng với một ít thức ăn rồi liền đi về.

Buổi vũ hội nhàm chán này nên kết thúc nhanh thì hơn! Trong lòng than thở một câu, Chu Mặc nhìn đến ngọn đèn đang hạ dần độ sáng, âm nhạc du dương vang lên, hấp dẫn mọi người bước lên bục nhảy.

Đang lúc Chu Mặc muốn đi tìm một chút đồ để ăn, thì có một bàn tay ngăn hắn lại. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, nhưng chưa kịp quay lại thì cánh tay đã bị người phía sau bắt lấy.

“Hôm đó cảm ơn đã đưa ta về.” Phí Nhĩ Đức ôn nhu nói.

“Không cần cảm tạ.” Không thể giãy ra khỏi tay Phí Nhĩ Đức, Chu Mặc cũng không cố giãy dụa, xoay người hướng Phí Nhĩ Đức nâng ly cười nói: “Tổng tài, chúc mừng người.”

Thấy Chu Mặc cố ý làm bất hòa cách xưng hô, Phí Nhĩ Đức khẽ nhún mày kéo nam nhân đến bên sàn nhảy: “Có thể cùng ta khiêu vũ được không?”

Nam nhân cùng nam nhân khiêu vũ? Khiêu vũ cùng tổng tài? Trừ phi hắn ngày mai không đi làm, mới dám đáp ứng yêu cầu của Phí Nhĩ Đức.

“Không cần, ta không khiêu vũ. Hơn nữa không phải người cũng có dẫn theo bạn nhảy đến đây sao.” Vì vừa mới bước vào, Chu Mặc đã nghe mọi người bàn tán về đại mỹ nữ Cách Lôi Ti...

“Ha hã, người ghen sao?” Phí Nhĩ Đức nhìn nam nhân nở nụ cười, cầu xin nói. “Please, cùng ta khiêu vũ chứ?”

Phí Nhĩ Đức bây giờ quả thực giống một đứa trẻ đòi kẹo, làm cho Chu Mặc có chút buồn cười.

“Ha hã, nguyên lai các người ở trong này a.” Ngay tại lúc Chu Mặc cũng Phí Nhĩ Đức đang dây dưa, nam tử mang theo nụ cười lạnh lại xuất hiện trước mặt họ. Mà phía sau hắn, là một nữ nhân mặc đầm trắng – Cách Lôi Ti.

Chu Mặc theo bản năng giãy ra khỏi tay của Phí Nhĩ Đức. Có lẽ mới vừa rồi không phải hắn giãy không ra, mà là không muốn. Nam nhân đối với sự dối trá của mình mà có chút buồn cười.

“Cách Lôi Ti tiểu thư, chào buổi tối.”

Cách Lôi Ti liền quay lại nhìn hần cười chân thật. Có lẽ nữ nhân như thế mới không làm cho nam nhân chán ghét. Không giống hần, tại đây chỉ biết nở nụ cười dối trá, có lẽ chính vì thế mà Phí Nhĩ Đức đã từng chán ghét hần.

“Phí Nhĩ Đức, nguyên lai người ở trong này.” Cách Lôi Ti cười nắm lấy tay Phí Nhĩ Đức. Chu Mặc thấy ánh mắt đối phương nhìn mình lo lắng thì ra vẻ làm bộ không để ý.

“Bản nhạc này là do Cách Lôi Ti chọn cho người. Phí Nhĩ Đức, người cũng không thể phụ tấm lòng của nàng.” Lục Hoa Thiên cười đem hai người đẩy mạnh lên sàn nhảy. Nhìn ánh mắt không tình nguyện của Phí Nhĩ Đức khi bị Cách Lôi Ti kéo lên sàn nhảy, nam tử cười dùng thân thể che không cho Phí Nhĩ Đức cùng Chu Mặc tiếp tục nhìn nhau.

“Martin sao? Khẩu vị của người thật sự là vạn năm không thay đổi.” Liếc mắt nhìn ly rượu trên tay Chu Mặc, Lục Hoa Thiên đột nhiên đoạt lấy rồi đưa lên miệng uống hết gần phân nửa, uống xong liền nói. “Ngô... Hương vị thật sự là đặc hơn.”

“Lục tiên sinh thích uống nước miếng của người khác sao?” Chu Mặc lãnh đạm nói.

“Sửa lại một chút a, ta chỉ thích uống của người thôi.” Nam tử đứng đưa ly rượu trong tay nói.

Hừ một câu, Chu Mặc đi đến bên ghế ngồi xuống. Hần cũng không dám đi đến nơi nào vắng vẻ, vì không biết Lục Hoa Thiên sẽ lại giở trò gì. Giống như tiệc cốc-tai lần trước... Tóm lại, không phải là điều tốt đẹp gì để mà phải nhớ lại.

Lục Hoa Thiên cũng theo sau Chu Mặc ngồi xuống, khoảng cách giữa hai người cũng không phải quá gần, cũng không phải quá xa. Đùa bốn ly rượu của Chu Mặc trong tay, nam tử bắt đầu làu bàu nói: “Ta đã có một đứa nhỏ ba tuổi, cho nên không cần kết hôn.”

“Ta thấy thật thương tâm cho nó khi có một ba ba như người. Thật là một bi kịch.” Nam nhân tựa vào sofa nhìn đôi nam nữ trên sân nhảy giống như trời sinh một cặp, trong lòng có chút khó chịu.

“Ta sẽ là một hảo phụ thân, giống như là cha ta đối với ta.” Lục Hoa Thiên theo mắt Chu Mặc nhìn đến Phí Nhĩ Đức cùng Cách Lôi Ti khiêu vũ, thất thanh cười nói: “Xem ra người vẫn thích cái tên đó.”

Chu Mặc nghiêng đầu trừng mắt nhìn nam tử: “Người muốn nói cái gì?”

“Ta nghĩ thời gian có thể làm cho ta quên người. Nhưng sau lại lại phát hiện càng ngày càng nhớ người. Cho nên ta ghen tị với Phí Nhĩ Đức có thể dễ dàng bắt được tâm của người.”

“Úc, ta thực vinh hạnh a.” Nam nhân cười trào phúng.

“Trước kia lúc còn nhỏ, lúc bạn học đến rủ ta đi chơi ta liền đuổi họ về. Ta không có thời gian đi chơi, ta phải làm rất nhiều việc. Cha ta tước đoạt tuổi thơ của ta, nhưng điều đó khiến cho ta có được mọi thứ như hôm nay...” Lục Hoa Thiên tạm dừng một chút, nhìn Chu Mặc tiếp tục nói: “Trừ người ra.”

“Người muốn nói cái gì?” Chu Mặc trào phúng cười nói: “Nói cho ta biết tuổi thơ đau khổ của người để kiếm sự đồng tình sao?”

“Không phải...” Lục Hoa Thiên lắc lắc đầu.

“Vậy người nói chuyện đó với ta làm gì?” Chu Mặc nói: “Ta đối với người không hề có hứng thú, đối với cuộc sống của người cũng không hề có hứng thú, cũng không nghĩ muốn có hứng thú cùng người. Nhưng ta muốn nói cho người, mỗi người đều có một nỗi khổ riêng, vô luận là quá khứ hay là hiện tại, nếu người cho mình là thống khổ nhất thế giới thì người đã lầm rồi. Hoặc là người dùng cái cớ này để tổn thương người khác, giống như những gì người làm với ta.”

“Lục Hoa Thiên, người là một người ích kỷ...” Một câu nói vô cùng đơn giản, nhưng lại làm cho nam tử á khẩu không thể trả lời, cổ như bị mắc xương cá. Thật khó chịu.

Nhìn thân ảnh nam nhân rời đi, Lục Hoa Thiên cũng không có đuổi theo, đem ly rượu trong tay uống cạn.

“Ta biết...”

Ta biết ta ích kỷ. Nhưng hiện tại trong lòng cảm thấy có chút tịch mịch, chỉ muốn cùng người nói một chút nói thôi mà...

51. Chương 51: Ta Yêu Người

Từng đợt từng đợt sương khói trắng ôm lấy ngón tay của nam nhân, miệng cũng thở ra một làn sương mờ ảo, giống như một hồn ma đang bay bổng trong trời đêm New York.

Hút hai điều thuốc, Chu Mặc rút cổ lại, dựa người vào vách tường nhìn mọi người đang xôn xao nói chuyện, suy nghĩ có chút mê loạn, không biết cái gì là thật, cái gì là hư ảo.

Vẫn trốn tránh lời nói của Phí Nhĩ Đức vào hôm trước, rồi đến Lục Hoa Thiên tự nhiên lại tâm sự với hắn, hiện tại là mùa đông, làm sao có thể xuất hiện được sự ấm áp của mùa xuân ? Đều là hư ảo. gạt người.

Một đám người luôn đối với hắn nói những lời hoa lệ, vậy sao không dùng hành động mà chứng minh đi, hắn không cần bọn họ đối tốt với hắn, chỉ hy vọng đám người kia không đùa bỡn với tình cảm của hắn, không làm tổn thương hắn, không dùng bất cứ lý do nào để thương tổn hắn.

“Bên ngoài rất lạnh.” Nam tử khoác cái áo còn vương hơi ẩm của mình lên người nam nhân, Phí Nhĩ Đức nhìn gương mặt có chút thất thần của Chu Mặc, “Nếu người không thích buổi tiệc này, ta đưa người về.” Điều thuốc trên tay cũng bị nam tử đoạt lấy.

“Cách Lôi Ti đâu?” Chu Mặc quay đầu lại nhìn Phí Nhĩ Đức, đem áo khoác cởi ra trả lại cho Phí Nhĩ Đức, “Người đi bồi nàng đi.”

Phí Nhĩ Đức cười khở, để lại bàn tay đang cởi áo khoác, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy Chu Mặc: “Ta lo lắng người, phi thường lo lắng.”

“Ta tốt lắm.” Thật ấm áp, nhưng sự ấm áp này hình như không thuộc về hắn, bất quá đây giống như một vở kịch, một vở kịch cho hắn có được một chút ấm áp.

“Không, người một chút cũng không hảo, đừng đem tất cả mọi việc chôn giấu trong lòng nữa, ta biết người có phiền muộn, tuy rằng ta cũng không rõ người đã gặp phải sự tình gì trong quá khứ, nhưng ta muốn gặt gao ôm người, cho người có một chỗ dựa ấm áp vững chắc, có thể chứ? Nói cho ta biết, Chu Mặc, ta có thể chứ?”

“Người uống say.”

“Lại đang trốn tránh, người không phải là một nam nhân thành thực.” Thở dài, Phí Nhĩ Đức buông Chu Mặc ra, người sau ngay lập tức cảm thấy một cỗ rét lạnh chạy khắp lưng, quả nhiên rất lạnh.

“Trở về tắm nước ấm, ta giúp người mát xa.” Nam tử vỗ nhẹ lên lưng Chu Mặc, mỉm cười ôn nhu.

Chu Mặc ngược mắt nhìn nam tử trước mặt: “Người có phải là Phí Nhĩ Đức?”

“Đúng vậy.” Phí Nhĩ Đức nở nụ cười, nắm lấy tay nam nhân, “Ta là Phí Nhĩ Đức, còn người là người ta yêu, yêu chính là yêu, vô luận ta là ai, vô luận người là ai, ta yêu người, người chỉ cần nhớ kỹ điểm này.”

“Vì cái gì đột nhiên lại yêu ta?”

“Vì cái gì trước kia lại trốn tránh ta?”

“Vì cái gì. ta thật có nhiều vì cái gì để hỏi người, Phí Nhĩ Đức.”

Nam nhân hỏi mọi vấn đề.

“Đúng vậy, ta hiểu được, ta đều hiểu được.”

“Ta không có đột nhiên liền yêu người, ta thật sự là rất yêu người, nhưng cái gọi là lẽ giáo dục che mắt ta.”

“Mỗi một lần ta nhìn đến người, ta sẽ sợ hãi, ta giãy giụa với nội tâm của mình, ta mỗi ngày đều nghĩ đến người, nhớ người muốn phát điên, ta không biết mình đã yêu người nhưng chính người đã làm cho ta có một tình cảm mãnh liệt, ta cần người. Ta đã hiểu được một điều, người ta yêu chính là Chu Mặc, yêu người chứ không phải vì dục vọng.”

Phí Nhĩ Đức nhìn nam nhân chăm chú, ngữ khí càng ngày càng dồn dập.

“Vậy hiện tại đáp án của người là gì?” Chu Mặc thản nhiên cười nhìn Phí Nhĩ Đức.

“Ngày hôm đó ta nhảy xuống sông còn chưa đủ để chứng minh hay sao?” Phí Nhĩ Đức cũng cười, tay ôm chặt lấy nam nhân, “Ta nghĩ ta sẽ ôm người cả đời.”

“Ta hy vọng người nhớ kỹ hôm nay, ngày 13 tháng 11 năm 2008, ta Phí Nhĩ Đức ngay tại trời đêm của New York nói ba chữ – ta yêu người.”

“Là thuận miệng nói thôi phải không?” Nội tâm có chút kích động, nam nhân sợ mình một lần nữa bị tổn thương.

“Vậy ta một lần nữa nhảy xuống sông, ta là một kẻ ngốc.” Phí Nhĩ Đức cúi đầu miệng kề sát vào tai của nam nhân, “Như vậy, người có thể cho ta thời gian để cho ta có thể dùng hành động để chứng minh ta yêu người?”

Có chút ngửa, nam nhân rụt cổ lại, khoe miệng khẽ cười: “Thời gian dài hay ngắn? Ta sẽ là không dễ dàng tiếp nhận.”

“Vậy người cảm thấy nếu là cả cuộc đời này thì thế nào?” Nói, nụ cười trên miệng Phí Nhĩ Đức ngày một lớn, vùi đầu vào mái tóc đen mềm của nam nhân cọ cọ, lẩm bẩm nói, “Kỳ thật ta nghĩ, cả đời này cũng không đủ, phải là kiếp sau, kiếp sau sau nữa. Ta không hề tổn thương người, ta sẽ vĩnh viễn tin tưởng người, vĩnh viễn yêu người.”

“Phí Nhĩ Đức, ta sẽ nhớ kỹ những gì người nói trong đêm nay.” Giống như muốn khẳng định thêm lời nói của Phí Nhĩ Đức, Chu Mặc mặt không biểu tình, chậm rãi nói, “Hiện tại bây giờ là ngày 13 tháng 11 năm 2008, 11 giờ 20 tối tại New York, bắt đầu từ lúc này, Phí Nhĩ Đức phải dùng hành động của mình để chứng minh lời nói.”

“Vậy lấy nụ hôn làm điểm bắt đầu.”

Âm thanh như hòa tam vào bóng đêm, gắt gao ôm lấy thân thể lạnh băng của nam nhân, ánh trăng sáng giống như một ngọn đèn soi rọi xuống cả hai, giống như muốn ghi lại những hình ảnh này, mãi mãi không phai mờ, đem những điều mình chứng kiến mà đồng ý thay cho hai người.

Ôn nhu pha lẫn với một chút bá đạo, không hề lướt qua, không hề có cảm xúc lẫn lộn, đó là hôn, ôm ấp lẫn nhau, cảm thụ lẫn nhau.

Chu Mặc có chút mê muội mà tựa vào vai Phí Nhĩ Đức, rồi sau đó người cũng chỉ là mỉm cười trầm mặc để cho nam nhân thở dốc, nam nhân cùng nam nhân khi yêu, có đôi khi cũng không cần quá nhiều lời nói, chỉ là một chút cảm thụ lẫn nhau, cũng đủ để người kia cảm động.

Điều này không hề có một chút khoa trương nào, không tinh tế mà lại vĩnh cửu.

“Phí Nhĩ Đức, sao người lại ở đây?” Chỉ nghe âm thanh mà không thấy người, nhưng cũng biết đó chính là nữ diễn viên chính đang đi tìm nam diễn viên chính bỗng dưng mất tích.

Chu Mặc im lặng rời khỏi Phí Nhĩ Đức, không nói một lời chỉ cười một cách giảo hoạt nhìn nam tử.

“Đây là hành động chứng minh thứ nhất.” Không để ý đến Cách Lôi Ti gọi ở phía sau, Phí Nhĩ Đức hướng nam nhân cười, cầm lấy tay Chu Mặc hướng bãi đỗ xe mà chạy đến.

Hai người giống như hai đứa nhỏ bỏ trốn trong đêm, vừa vào trong xe liền phá cười to vì hành động vừa rồi, bọn họ ôm hôn nhau rồi trở về căn nhà quen thuộc, cười đem con chó to quăng vào trong bếp, rồi quần lấy nhau cởi y phục cho nhau.

Đầu tiên là giày da, khi đến phòng ngủ cả hai chỉ còn lại quần lót, trên đường đi là quần áo hỗn độn.

Cánh cửa phòng chưa được đóng kín, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một cảnh mê người. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Nằm ở trên giường, đè trên người mình là nam tử bấy lâu nay mình thâm thương mến, Chu Mặc có chút thất thần, buổi chiều hắn còn đang trốn tránh Phí Nhĩ Đức, hiện tại bây giờ lại nằm trên giường của người kia.

“Ngô ——” Khi tay Phí Nhĩ Đức chạm vào phía sau, Chu Mặc không nhịn được mà kêu lên đau đớn.

“Người không nhìn đến những dấu vết trên người ta sao, người cho rằng ta đáng để người yêu sao?” Những dấu vết tình dục trên cơ thể của Chu Mặc chưa hề phai hết, ám chỉ không lâu nam nhân từng trải qua ái dục cuồng nhiệt.

“Ta yêu người, cho nên cùng người làm tình; không phải vì muốn cùng người làm tình mà yêu người, nhưng những dấu vết này,” Phí Nhĩ Đức cúi đầu hôn liếm lên những dấu vết trên người nam nhân, “Chỗ này, còn có chỗ này nữa, ta sẽ biến chúng thành của ta.”

52. Chương 52: Ngọt Ngào Cùng Thống Khổ

Trong trí nhớ, lần kia cũng ngay trên chiếc giường này, vô cùng thống khổ, vô cùng áp lực, vô cùng chua xót và khó chịu.

Lần kia sau khi tỉnh lại là một không gian tĩnh mịch không một bóng người, trong lòng tự dưng có một lỗ hổng, kỳ vọng của hắn bị rơi xuống hố sâu đen tối.

Như vậy hiện tại ai có thể nói cho hắn là hắn sẽ không giẫm lên vết xe đổ ngày đó, đây sẽ lại là ảo mộng sao? Có hay không khi mở mắt sẽ phát hiện chỉ có mình mình cô đơn, trần trỗng nằm ở trên giường, lại bị lừa gạt, bị vứt bỏ, bị vũ nhục?

Chu Mặc mộng lung miên man suy nghĩ, nửa muốn ngủ tiếp nửa muốn mở mắt thật to, cho dù đây là mộng, hắn cũng muốn có được một chút hơi ấm từ nó.

Chính là, mộng chung quy vẫn là mộng, hắn vẫn như cũ muốn mở mắt thật to xem người kia có ở đây hay không, hắn đang ở nơi nào, hắn hiện tại phải làm sao.

Thong thả mở mắt, một đạo ánh dương khiến hắn chói mắt không thể nhìn rõ được gì, đúng lúc Chu Mặc muốn dùng tay che đi ánh dương chói mắt kia, một bóng đen xuất hiện che mất ánh sáng mặt trời, mái tóc vàng tán loạn làm nổi bật lên gương mặt anh tuấn trẻ tuổi, gì mà mới sáng sớm lại làm ra một vẻ mặt khêu gợi đến như vậy chứ, làm tâm tình thật có chút sung sướng.

“Sớm.” Phí Nhĩ Đức ôn nhu cười xoa xoa tóc nam nhân, cúi đầu nhẹ hôn lên môi nam nhân.

“Một chút cũng không sớm.” Cười mắng chụp lấy bàn tay đang đùa bỡn mái tóc của mình, Chu Mặc lười nhác động thất lưng, phần eo đau nhức làm cho hắn nhú mày lại, nhưng điều này lại làm cho Chu Mặc lập tức nhớ đến một việc, tối hôm qua khi ân ái với nam tử hắn cư nhiều không có đá văng Phí Nhĩ Đức ra, thậm chí là còn tự nguyện dâng mình.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ hắn không phải là sợ thân mật cùng nam nhân sao?

Ngay lúc thời điểm Chu Mặc còn đang sững sờ, Phí Nhĩ Đức cười nằm xuống bên cạnh Chu Mặc, đặt tay lên thất lưng của nam nhân, vừa định nói “Ta giúp người xoa một chút” liền cảm giác cơ thể nam nhân bắt đầu run lên, không khỏi cười nói: “Người thật mẫn cảm.”

“Đi!” Trong mắt hiện lên một tia thất vọng ảm đạm, Chu Mặc đem Phí Nhĩ Đức đuổi xuống giường, “Đi làm cái gì cho ta ăn, đói muốn chết.” Người sau cũng chỉ có thể lưu luyến mặc áo ngủ vào đi xuống lầu.

Khi Phí Nhĩ Đức đi rồi, gương mặt tươi cười của Chu Mặc cũng biến mất, có chút phiền não mà mạnh mẽ xoa xoa mái tóc của mình: “Đáng chết.”

Vừa rồi khi Phí Nhĩ Đức chạm vào thắt lưng hắn, thân thể hắn liền phản ứng lại, chứng minh rằng hắn đối với người cùng giới vẫn có sự sợ hãi kháng cự.

Như vậy đêm qua, tại sao hắn lại không đẩy Phí Nhĩ Đức ra.

Như vậy về sau, hắn nên thế nào khi ở cùng với nam tử?

Ngay lúc Chu Mặc đang phiền muộn, trong phòng bỗng vang lên một tiếng chuông, nam nhân lục lại trong đồng quần áo hỗn độn ở dưới giường tìm thấy cái điện thoại đen đang đổ chuông ầm ỹ, nhìn lên màn hình, hiện trên đó. cư nhiên là Lục Hoa Thiên.

Tiếng chuông vẫn vang lên đều đặn, màn hình di động nhấp nháy không ngừng, tay nam nhân vẫn để trên nút nghe nhưng không có ấn xuống.

Ta vì cái gì phải tiếp điện thoại của cái tên hỗn đản này? Chu Mặc của hôm nay sợ hãi khi tiếp xúc với người cùng phái cũng là do tên Lục Hoa Thiên đó gây ra, tên kia đưa hắn vào ngõ cụt, rồi lại giả vờ tốt “ra tay cứu giúp”, đều là biện hộ cho hành vi ích kỷ của hắn mà thôi.

Càng nghĩ càng giận, nam nhân ấn phím tắt.

Tiếng chuông dừng hẳn, Chu Mặc mò tìm lấy áo ngủ trên đầu giường, di động lại vang lên.

Nhú nhú mày, Chu Mặc lại ấn tắt điện thoại.

Từ đó về sau, cái điện thoại kia cứ như vậy mà reo đến mười hai lần, nam nhân cũng không phiền mà ấn tắt mười hai lần.

Sau khi tắt điện thoại lần thứ mười hai, nam nhân đã mặc xong áo ngủ, dưới lầu cũng truyền lên một mùi hương, cùng với lời gọi của Phí Nhĩ Đức: “Chu Mặc, muốn ta đem thức ăn lên đó không?”

“Đem ra ban công đi, ta muốn phơi nắng.” Nói xong, đang định ra khỏi phòng, Chu Mặc lơ đãng liếc nhìn cái di động màu đen.

Sân bay New York.

“Lục tiên sinh, phi cơ sắp cất cánh.” Trong khoang thuyền xa hoa, trợ thủ cẩn thận nhắc nhở nam tử bên cạnh, suốt từ sáng tới giờ trên đường ra sân bay, Lục Hoa Thiên dường như có tâm sự cứ chau mày lại, một câu cũng không nói.

“Ấn.” Tùy tiện trả lời, nam tử nhìn nhìn trên màn hình di động mười hai cuộc điện thoại không có người tiếp nhận, hắn biết nam nhân kia đang cầm trên tay chiếc di động màu đen mà hắn tặng, cũng biết rằng người kia cự tuyệt trả lời điện thoại của hắn.

Hắn cũng biết, nam nhân kia hiện tại đang ở đâu, ở cùng một chỗ với ai.

Lúc trước kia đột nhiên bắt gặp Chu Mặc, lại thấy ánh mắt nam nhân luôn dừng trên người Phí Nhĩ Đức, trong một khắc, hắn thật muốn đem Chu Mặc xé ra thành trăm mảnh.

Hắn nghĩ sẽ làm cho Chu Mặc thấy Phí Nhĩ Đức kia chỉ là đang diễn kịch mà thôi, nam tử kia sẽ không thể nào đánh đổi quyền lợi và tiền tài của mình mà lựa chọn một nam nhân bình thường đã qua tuổi ba mươi.

Chính là.

Lục Hoa Thiên khoe miệng cười khê, có chút chua xót.

Yên lặng đóng điện thoại lại.

Vốn nghĩ khi rời khỏi nước Mỹ muốn báo tin cho người kia biết, chính là hiện tại xem ra mọi thứ từ trước tới nay đều do hắn đơn phương tự cho là đúng, có lẽ Chu Mặc nói không có sai, hắn là một kẻ ích kỷ.

Mà người ích kỷ đang càng ngày càng rời xa đất Mỹ, nhưng trong đầu chỉ có hình bóng của một nam nhân.

Ánh dương trước mắt là một khoảng màu trắng, không chói mắt, mà lại ôn hòa, làm cho người đang nằm trên ghế dài lưỡi biêng híp mắt miễn cưỡng không muốn đứng dậy.

Uống nước trái cây do Phí Nhĩ Đức làm, Chu Mặc trên ghế dài nhìn chiếc phi cơ bay ngang qua trên bầu trời xanh, còn bàn tay thì đùa bỡn với chiếc di động màu đen.

“Tay nghề của ta so với người cũng không kém chứ, có thể mở một cửa tiệm.” Đem một số món Nhật đặt lên chiếc bàn gỗ tròn, Phí Nhĩ Đức tựa vào lan can hí hửng cười nhìn nam nhân đang nằm dài trên ghế, Chu Mặc giống như một con mèo lớn lười biếng.

Cái gọi là hạnh phúc, là giống như lúc này đây nhìn thấy vợ nửa tỉnh nửa ngủ nằm trên ghế, uống thứ nước trái cây do chính mình làm ra.

“Có phải là khi ta đi thì người liền ăn đồ ở ngoài?” Một làn khói trắng bao bọc lấy gương mặt của nam tử, Chu Mặc cười nói: “Sáng sớm vừa thức dậy lại thấy người hút bốn năm điếu thuốc như vậy, người không còn muốn sống nữa sao?”

“Đưa đây cho ta!” Nam nhân đưa tay ra.

Phí Nhĩ Đức đem điếu thuốc đặt vào tay Chu Mặc, nhìn thấy người sau hút một hơi thuốc, khói thuốc bao bọc lấy nam nhân.

“Ăn ngoài, thức đêm, uống rượu, hút thuốc....” Chu Mặc thở dài, nhìn nam tử từ sáng tới giờ vẫn mang nụ cười trên mặt khiến nam nhân không khỏi trờng mắt một cái: “Người cư nhiên còn cười được.”

Phí Nhĩ Đức vẫn cười không nói một lời nào, cúi đầu muốn hôn nam nhân, liền bị Chu Mặc lấy ngón tay chỉ chỉ lên trán, ra lệnh nói: “Đi nấu có gì đó cho ta, phải ngon ngon một chút.”

“Tuân lệnh, chủ nhân của ta.” Nói đùa một câu, sau đó lại còn hôn gió nam nhân một cái rồi đi xuống nhà bếp nấu ăn.

Người này giống như đang si mê cô gái!

Chu Mặc cười khổ lắc đầu, chiếc di động đen trong tay lại đột nhiên reo lên.

Nam nhân còn không còn nhìn xem là ai gọi đến, ngón tay đã muốn ấn xuống phím tắt, hồi lâu sau, Chu Mặc khẽ thở dài nhấn phím tiếp nhận cuộc gọi.

“Đừng gọi tới nữa.”

“. Cái gì?” Điện thoại vang lên âm thanh khác, không phải là giọng của Lục Hoa Thiên, mà là Mile.

53. Chương 53: Hạnh Phúc Cùng Phá Hủy

“Ta nghĩ rằng người phải trở về từ sớm.” Mái tóc đen mềm tựa như nước buông trên chiếc áo lông dê, vào mùa đông kẻ nào khoác chiếc áo này thật sự làm cho người khác phải ngưỡng mộ, chân bắt chéo ngồi trên chiếc ghế trắng ngà, nam tử có đôi mắt như mèo trong đêm tối nhìn Lục Hoa Thiên.

“Có một số việc.” Đã trở lại nhà lại còn nhìn thấy người đối diện đang nhàn nhã mà thưởng thức hồng trà đúng là bạn tốt, “Vạn Tình, người cảm thấy ta là một người như thế nào?”

“Ngô —— vấn đề này a...” Mỹ nam tóc đen cười nói, “Với ta thì là một kẻ ngu ngốc, ha ha.”

“Hừ!” Không hứng thú với lời đùa của bạn, Lục Hoa Thiên nghiêm mặt, “Nói đi.”

“Người chính là người, Lục Hoa Thiên.” Đôi môi còn lưu lại vết trà, nam tử nhíu mày cho thêm một ít sữa, rồi lại đổ thêm đường, vừa làm vừa nói, “Anh tuần tiêu sái mê người, mặt lạnh ý chí sắt đá, một nam tử phong tình khiến ta ngưỡng mộ.” Dừng một chút, nam tử uống thêm một ngụm hồng trà, lộ ra biểu tình thoải mái.

Nhìn mắt Lục Hoa Thiên lại tiếp tục nói: “Trước kia ngươi sẽ không bao giờ hỏi ta cái lại chuyện nhàm chán này, một Lục Hoa Thiên cao ngạo tự tin, cũng không nghĩ người khác sẽ nghĩ thế nào về mình, muốn là chuyện gì, thì liền làm. Không hề giống như bây giờ, cau mày, trong mắt. có bàng hoàng.”

“A!” Trùng mắt không có chút hảo ý nhìn thẳng vào Vạn Tình, mười ngón tay của Lục Hoa Thiên đan vào nhau, trầm giọng nói, “Ta muốn có hần.”

“Muốn có được một người, có rất nhiều thủ đoạn.” Lắc lắc ngón tay thon dài, nam tử buông xuống chén trà, “Là kẻ thích tiền tài thì ngươi cho hần tiền tài, hần muốn quyền lực liền cho hần quyền lực, mọi người đều có dục vọng, hần cũng không thể là ngoại lệ, hần. cũng phải có dục vọng của riêng mình.”

“Hần không giống vậy.” Lục Hoa Thiên lắc lắc đầu, “Hần không giống với loại người đó.”

“Ha hã, một kẻ tầm thường, như thế nào lại làm cho Lục Hoa Thiên ở đây mà nhíu mày vậy chứ.” Sờ sờ cái mũi, nam tử cười nói, “Hoa Thiên, không phải là ngươi đang động tâm đó chứ?”

Động tâm.

Lục Hoa Thiên không có trả lời, ánh mắt nhìn về một nơi nào đó.

“Ngươi là kẻ ích kỷ hỗn đản.”

“Ta hận ngươi.”

Mỗi lần nghĩ về nam nhân kia, đều thấy ánh mắt giận dữ đầy thống khổ của nam nhân gắt gao nhìn hần, mà những điều thống khổ này đều do hần gây ra.

Không biết bắt đầu như thế nào, từ lúc bắt đầu đùa bỡn với nam nhân, nhìn bộ dáng nam nhân thống khổ mà vui sướng nguyện ước, muốn cho giây phút này sẽ mãi không biến mất.

Cứ việc nghĩ sẽ không bao giờ thừa nhận, nhưng Lục Hoa Thiên cũng phát hiện rằng từ trước đến giờ hần đối với nam nhân không phải chỉ là thỏa mãn dục vọng, mà còn muốn dùng thủ đoạn để lấy sự chú ý của Chu Mặc.

Hiện tại thì thế nào đây?

Hần nghĩ muốn lấy mị lực của mình để hấp dẫn nam nhân, làm cho nam nhân phải động tâm trước một người như hần, rồi sẽ cùng nhau ở cùng một chỗ, nhưng điều hần làm là cái gì đây?

“Úc. Ngươi cư nhiên đã yêu sao?” Nam tử đứng bên cạnh lắc lắc đầu, chỉ vào Lục Hoa Thiên nói, “Ngươi thật sự điên rồi, ngươi yêu chó yêu mèo thậm chí yêu một con chuột đều được, nhưng như thế nào ngươi lại động tâm với một con người?”

“Thật là đáng kinh ngạc.” Lục Hoa Thiên trong lòng cũng không có đáp án, cũng không muốn nói ra cùng nam tử tóc đen.

“Phiền toái. yêu một người thật sự là phiền toái.” Nhìn Lục Hoa Thiên trong nháy mắt đã khôi phục lại bộ dáng, Vạn Tình bắt đầu dĩ nhiên nói, “Còn hơn yêu một người, đùa bỡn lại càng có vẻ lạc thú vô cùng.”

“Bất quá nếu ngươi thực coi trọng người nọ.” Lấy lại một chút nghiêm trang, Vạn Tình thông thả nói “Vậy thì hãy yêu thật lòng đi, yêu một người.... không phải là chỉ có thân thể hần mà là cả tâm của hần, phải làm cho hần cảm thấy hạnh phúc.”

“Có điều, thói quen muốn có mọi thứ trong tay của ngươi, cái mà gọi là yêu chính là chính mình ủy khuất không phải sao?” Mang theo ánh mắt trên tức, Vạn Tình cười nhìn Lục Hoa Thiên.

Người sau nhìn về phía trời xanh xa xôi, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh: “Ta sẽ làm cho hần hạnh phúc”

Mĩ Quốc, New York

“Mile?” Chu Mặc không nghĩ tới là người này sẽ gọi đến, “Chuyện gì?”

“Ngươi đang ở đâu?” Trong điện thoại vang lên một âm thanh mềm mại, mang theo chút lơ đãng đạm mạc.

“Ta ở. . . .” Thiếu chút nữa là nam nhân nói ra mình đang ở nhà Phí Nhĩ Đức, Chu Mặc lập tức sửa lời, “Bỏ qua đi, người gọi ta có chuyện gì?”

“Khi nào thì người về? Ha hả, ta có mua nguyên liệu làm lẩu, còn mua cả đĩa nhạc, người thích Martin phải không. Chúng ta có thể cùng ăn lẩu, nghe nhạc, những bản nhạc này chắc người sẽ thích.”

“Ta có việc, cuối tuần không về, người chờ Tiểu Tuyết về bảo nàng nấu lẩu rồi cùng ăn đi.”

“Người chán ghét ta, căn bản là không muốn cùng ta ở một chỗ, bất quá cũng chỉ vì Chu Tuyết mà thôi, nên mới chịu ở lại nhà của ta.” Loại âm thanh từ bên kia điện thoại làm cho người nghe không thể nào hiểu nổi hết sự tình.

“. Không có việc gì, vậy ta cúp máy đây.”

Chán ghét sao, ta cũng không rõ.

Dù sao nhìn ở bề ngoài, Mile là một mỹ nam tử mang vẻ đẹp cổ điển, hơn nữa lại là người hài hước. Nhưng mà, trải qua nhiều chuyện Chu Mặc luôn cảm thấy người này có chút gì đó quái dị.

Từ cái ngày đầu họ gặp mặt, đã là cảm thấy quỷ dị rồi.

“Ta đã đánh răng sạch rồi, Chu Mặc thân ái có thể nào tặng ta một nụ hôn không?” Trong phòng vang lên tiếng cười sang sảng của Phí Nhĩ Đức, nam tử hướng đến ban công đi tới.

Mà người bên kia cũng đã nghe được âm thanh của Phí Nhĩ Đức, và biết rằng nam nhân hiện tại là đang ở đâu.

Chu Mặc không muốn cùng Mile nói chuyện, một khắc đem điện thoại tắt đi.

Nhìn lên màn hình di động, nam nhân có chút hối hận, có phải mình đã quá lạnh lùng với Mile không?

Có lẽ cái kia tên chỉ là một đứa nhỏ ham chơi thôi.

Thở dài, Phí Nhĩ Đức đã đi tới ban công: “Vừa nãy người nói chuyện với ai?” Nam tử nói cúi đầu hôn lên trán nam nhân.

“Chủ cho thuê nhà.” Nam nhân cười cười, không có đem chuyện của Mile nói cho Phí Nhĩ Đức nghe.

Tại nhà của Mile.

“Phanh ——!” Tiếng vỡ vụn của đồ vật vang lên nghe thật chói tai.

Trên sofa, nam tử xinh đẹp gương mặt không có một nụ cười, đem di động để sang một bên.

Đôi mắt lam như nước muốn chìm chết người ta, lại giống như lửa muốn thiêu đốt tất cả.

Mile ngồi trên sofa dùng chân đá chiếc bàn gỗ, cái bàn tội nghiệp văng ra một đoạn khá xa, mặt bàn như muốn vỡ ra.

Nam tử hừ lạnh một tiếng, dùng điều khiển mở chiếc TV bắt ở vách tường.

“Ô ô —— không cần ——”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

LCD 42inch, một nam nhân trần trụi bị một nam tử trẻ tuổi xâm phạm mà mê loạn rên rỉ kêu to, màn hình đảo qua mọi nơi, đều là vết tích tình dục bị nam nhân khác phủ lên.

Chỉ cần liếc nhìn xem một tí, khiến cho người khác thấy đều muốn chà đạp nam nhân đến phát khóc.

“Hạnh phúc?A!”

“Ta còn không có ngoại đũ. Không có.”

Màn hình chiếu hình ảnh nam tử đang thác loạn khắp nơi trên người Chu Mặc, và người đó hiện giờ đang ngồi trước màn hình tỉ mỉ xem.

54. Chương 54: Chương Ngại

“Chu Mặc, nếu ta cho người thôi công tác hiện tại, người có đồng ý không?” Nam tử mái tóc ánh kim ngồi trên ghế sofa trắng, ấm áp mà nhu hòa, ôm lấy thắt lưng Chu Mặc, vùi đầu sâu vào chỗ hõm trên vai nam nhân.

Trong phòng mở điều hòa, nam nhân chỉ mặc mỗi chiếc áo lót trắng, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, nam nhân mặc cái quần ka ki ngắn lộ ra cặp chân thon dài, cách ăn mặc giống như một người vừa mới tỉnh ngủ mang theo một chút gì đó gợi cảm.

Ở trong lòng ngực rắn chắc của Phí Nhĩ Đức, Chu Mặc một bên cầm điều khiển TV, một bên khẽ cười nói: “Muốn ta thôi công tác hiện tại sao, nếu như vậy thì ta muốn một khoản tiền không nhỏ đâu.”

“Ngô. . . . là anh tuần ôn nhu Phí Nhĩ Đức này liệu có đủ không?” Một câu nói đùa, nam tử hôn lên cái cổ của Chu Mặc, cảm nhận nam nhân trong lòng ngực mẫn cảm phản ứng, không khỏi cười nói, “Thế nào, ần?”

“Một chữ —— cốn!” Không chút khách khí dùng khuỷu tay công kích người phía sau, Chu Mặc nhảy xuống ghế sofa không để ý đến người nào đó khoa trương đau đớn mà kêu to, đi đến chỗ bình rượu tự rót cho mình một ly Martin, nhìn nam tử đang ngồi trên sofa nói, “Tổng tài đại nhân ngài không để ý đến sự tiêu điều của nền kinh tế hiện tại sao?”

“Ha hã.” Cười khẽ từng bước tiến đến bên Chu Mặc, bỏ đi cái vẻ lạnh lùng gợi cảm, nam tử có đôi mắt nâu giống như ánh tinh quang trong màn đêm, ôn nhu mà tao nhã, giống như đôi mắt của một con sói vào ban đêm.

Vì vậy mà rất ít người gặp qua Phí Nhĩ Đức có thể thoát được sự cám dỗ này.

Đối với vấn đề trước đó, Chu Mặc không hề biết, nhưng hẳn biết những vấn đề sau này hẳn đều có đáp án, hẳn lúc đầu nghĩ rằng Phí Nhĩ Đức chỉ vì vẻ bề ngoài của mình mà tiếp cận, nhưng hẳn khi đó không nghĩ đến sẽ có một ngày người kia sẽ quay đầu lại, sẽ vì hắn mà nhảy sông tự vẫn, còn ôm hắn ôn nhu nói ra ba chữ kia.

“Ta như thế nào lại không đủ sức nuôi người.” Đi đến trước mặt Chu Mặc, Phí Nhĩ Đức đột nhiên quỳ một bên gối xuống, đối với nam nhân còn đang há hốc mồm nhìn mình khẽ nâng một chân nam nhân lên nhẹ nhàng hôn, “Người chính là chủ nhân của ta a... Cho dù hiện tại người có một cước đá văng ta, ta cũng sẽ không ly khai người.”

“Có thể đem người rời khỏi ta chỉ có ngày ta chết mà thôi.”

Tay cùng đôi mắt ấm áp gát gao bao phủ lấy đôi chân có chút lạnh của nam nhân, lời nói và hành động của nam tử khiến Chu Mặc khó tránh khỏi ngượng ngùng, nghĩ đến muốn đem chân thu hồi, lại bị Phí Nhĩ Đức gát gao giữ chặt, nhìn đến người kia đang cười ôn nhu, nam nhân lập tức đỏ mặt, xấu hổ nói: “Thực buồn nôn! Người không thấy ghê tởm sao?”

“Người đang xấu hổ.” Một tay nắm lấy mắt cá chân của nam nhân, bàn tay kia nhẹ nhàng chậm rãi di chuyển lên trên, một cảm giác tê dại lan ra khắp cơ thể cùng với hương rượu khiến nam nhân có cảm giác không ổn. “Ta nghĩ muốn hôn lên khắp toàn thân của người.”

“Đang là ban ngày, người phát bệnh gì thế hả?” Có phải vì nghề nghiệp hay không mà người kia sắc mặt thay đổi, giống như có ma thuật, lúc này là một bộ dáng khác, nhưng sau đó lại biến thành một người khác hoàn toàn.

Chính là ai ai cũng đều như vậy cả thôi, mỗi người đều có tính cách riêng, đối mặt với sự bất đồng là một cái mặt nạ, chỉ có khi người đó đối mặt với sự âu yếm, mới có thể không phòng bị mà phơi bày ra tình cảm của chính mình.

Chu Mặc đương nhiên biết hiện tại Phí Nhĩ Đức muốn làm cái gì, vì thế sau ngày hôm đó hắn hướng Phí Nhĩ Đức cảnh cáo. Hai người quay lại cuộc sống giống như trước kia, cùng nhau đi làm, tan tầm, cùng nhau đi siêu thị, cùng nhau ăn cơm, rồi ngẫu nhiên cùng mắng con chó to đang càng ngày càng béo ra. Tuy rằng buổi tối là cùng nhau ngủ trên giường, nhưng trừ bỏ cái đêm hôm đó, Chu Mặc cũng không cho Phí Nhĩ Đức chạm vào hắn.

Đã hơn một tuần.....

Hắn biết Phí Nhĩ Đức tôn trọng ý kiến của hắn, nếu hắn không cho phép, Phí Nhĩ Đức cũng sẽ không chạm vào hắn, như vậy người này cũng không có giống ai đó thực sự thô bạo với hắn.

Chính là. Hắn không phải là không muốn cùng vợ gần gũi nhau, hắn cũng muốn được Phí Nhĩ Đức gắt gao ôm vào trong lòng, muốn cùng Phí Nhĩ Đức có những nụ hôn thật dài.

Có điều ngay cái thời điểm cởi quần áo, chỉ cần bị Phí Nhĩ Đức chạm nhẹ qua địa phương mẫn cảm, cơ thể liền nhẹn không được run rẩy, hắn không có biện pháp ngăn chặn, chỉ có thể nhắm mắt mà đẩy Phí Nhĩ Đức ra, rồi sau đó người kia cũng chỉ nói giỡn vài câu rồi chính mình tiến vào phòng tắm giải quyết vấn đề.

Tuy nhiên ánh mắt của nam tử lại ẩn chứa một sự thất vọng, nhưng không muốn cho Chu Mặc nhìn thấy.

Hắn cũng không chịu nổi a.

Bọn họ đều không thấy dễ chịu, nhưng lại không có biện pháp. Hiện tại tất cả đều giống nhau, hắn giống như một lão nam nhân không thú vị phá tan bầu không khí, đem Phí Nhĩ Đức một lần nữa đẩy ra, chính tại lúc đó, Chu Mặc không nói một lời trực tiếp đi về phòng ngủ, hắn không muốn nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Phí Nhĩ Đức.....

“Chu Mặc!”

Phía sau truyền đến âm thanh của Phí Nhĩ Đức, Chu Mặc cười khổ đem mình nhốt lại trong phòng, lưng tựa vào cửa có chút bất lực mà ngồi xuống.

“Ta không phải là biến thái a...”

Làm thế nào để mạnh lên, đạt được đến cao trào khi làm tình a?

“Thân thể có chỗ nào không khỏe sao?” Ngoài cửa truyền đến âm thanh ôn nhu của Phí Nhĩ Đức.

Chu Mặc không có nói chuyện, cắn chặt môi lắc đầu, hắn không phải vì Phí Nhĩ Đức mà sinh khí, hắn là sinh khí chính mình vô năng, tại sao khi Lục Hoa Thiên đối hắn xâm phạm lại có thể đạt được đến cao trào, nhưng hắn không cách nào ôm được nam tử mà mình yêu.

Lơ đãng nhìn, Chu Mặc đảo mắt nhìn qua bình rượu hồng đặt ở đầu giường, trong đầu chợt nảy ra một ý nghĩ: nếu như hắn say, sẽ không bài xích việc nam tử chạm vào người mình.

Ngoài cửa, Phí Nhĩ Đức có chút buồn rầu, lúc trước là không hiểu rõ, nhưng hiện tại hắn biết hắn thực sự yêu nam nhân này, nhưng điều này khiến hắn không thể nào lý giải được, nghĩ muốn ôm nam nhân, nhưng khi thấy Chu Mặc cự tuyệt trong lòng cảm thấy có chút mất mát.

Có phải hay không hắn còn chưa đủ vĩ đại.

Phí Nhĩ Đức không khỏi cười khổ, tình yêu biến con người thành hèn mọn, hắn từ trước tới giờ không hề biết tự ti, mà người có thể làm cho hắn tự ti chính là người đang đóng cửa tự nhốt mình trong phòng kia. Rõ ràng so với mình thì quật cường hơn nhiều, nhưng đôi lúc lại yếu ớt như đứa trẻ mới sinh, làm cho hắn muốn hung hăng ôm vào ngực mà yêu.....

“Cáp.” Ngay lúc Phí Nhĩ Đức đang lâm vào mơ màng, cánh cửa đột nhiên bị Chu Mặc mở ra, Phí Nhĩ Đức còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị sức nặng của nam nhân đè lên, người trên hơi thở mang theo hương rượu.

“Chu Mặc?” Bị Phí Nhĩ Đức gọi nam nhân có chút khó khăn thở phì phò, cả người không ngừng cọ đến cọ lui.

Nhiệt độ trên cơ thể nam nhân, hương rượu trong hơi thở, cùng với da thịt của nam nhân, hết thảy làm cho Phí Nhĩ Đức nhận không được mà nâng mặt nam nhân lên.

“Ngô ——” Tiếng rên rỉ mê người hòa cùng mùi hương của rượu, quấn lấy nhau, mỗi thứ đều mang đến cho nam nhân từng đợt khoái cảm.

Từ cửa đến bên giường quần áo cả hai người nhẹ nhàng được cởi bỏ trên đường đi.

“Aha ——”

Da thịt ma sát vào nhau, trực tiếp biểu lộ hết thảy những yêu thương, những ngón tay đan lại ôm lấy cổ của nam tử trước ngực, nam nhân nheo mắt thoải mái mà khó chịu vận vẹo thân mình, miệng không thể không chế âm thanh rên rỉ.

Rất nhanh. . . . Nam tử phía trên Chu Mặc cúi đầu chế trụ cằm nam nhân mà hôn xuống, đem tất cả âm thanh rên rỉ của nam nhân nuốt vào trong bụng, nam nhân này là của hắn, tất cả phải thuộc về hắn.

Từ trên trán một nụ hôn tinh tế đặt xuống, tiếp đến là xương quai xanh quyến rũ, sau đó là đến khuôn ngực đang phập phồng nhấp nhô, Phí Nhĩ Đức cười dùng miệng bao lấy điểm nhỏ trước ngực nam nhân, nam nhân dưới thân có chút không chịu được mà dùng tay bắt lấy mái tóc ướt đầm mồ hôi của nam tử.

Chọc ghẹo đưa ra rồi lại nuốt vào, giống như đang nhắm nháp một món mỹ vị.

Kỹ thuật của Chu Mặc làm cho Phí Nhĩ Đức có phần thần phục, Chu Mặc đối với hành động của Phí Nhĩ Đức là thập phần phối hợp, chính là con người trước mặt nam tử đây là một mỹ thực mê người, làm cho người ta một khi đã nếm thử liền không thể buông tha!

Rốt cục buông tha hai điểm mẫn cảm trước ngực nam nhân, Phí Nhĩ Đức nhìn xuống nơi giữa hai chân nam nhân, rồi lại ngẩng đầu nhìn lên nam nhân đang nhắm mắt thở dốc, nam tử đem hình ảnh đó khắc sâu vào trong đầu, cúi đầu, bao trụ lấy dục vọng của nam nhân.

Mà tay kia thì chậm rãi khai thác mặt sau mềm mại của nam nhân.

“Ngô ——!” Dục vọng đã muốn ngẩng đầu đột nhiên bị bao phủ bởi một tầng nhiệt, phun ra rồi nuốt vào, sự ma sát lần lượt làm cho nam nhân chịu không được mà cong người lên, yết hầu gian nan phát ra âm thanh rên rỉ khó chịu thở dốc, hai chân thon dài ma sát vào nhau vì sự phục vụ của Phí Nhĩ Đức, tựa hồ muốn thêm càng nhiều sự khoái cảm.....

Nhiệt dịch của nam nhân vì khoái cảm tột đỉnh mà trào ra, nương theo ánh mắt cao trào của Chu Mặc, Phí Nhĩ Đức đột nhiên tiến vào nơi đã chuẩn bị thật tốt phía sau nam nhân, sự chặt chẽ cùng ấm áp không khỏi khiến nam tử hít một hơi thật sâu.

“Chu Mặc . . .” Khẽ gọi tên của nam nhân, Phí Nhĩ Đức nâng hai chân thon dài của nam nhân đặt lên vai mình, cúi đầu hôn lên môi nam nhân, cũng bắt đầu động phía dưới thân, bị tiến vào nam nhân không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ, có thể là đau, hoặc là không thể kiềm chế được dục vọng.

Bọn họ cùng nhau kết hợp lại một chỗ, cùng ôm nhau thật sâu....

“Chờ ta thêm một năm nữa, rồi chúng ta sẽ cùng nhau rời khỏi chỗ này.” Ôm lấy thắt lưng của nam nhân, Phí Nhĩ Đức một bên tiến nhập vào thân thể nam nhân, một bên ghé vào tai nam nhân thấp giọng nói. “Chúng ta sẽ tạo ra cuộc sống của riêng mình, còn về công việc thì sẽ tính sau..... cùng nhau đến một nơi không ai biết chúng ta.”

.=

“Mỗi ngày bình thần hưởng thụ cuộc sống, tìm một căn phòng ở bờ biển, ngồi trên ghế trắng cùng nhau ngắm mặt trời mọc, mặt trời lặn.”

“Đến cái ngày hai chúng ta đều lão, đầu bạc trắng, lúc đó ta vẫn sẽ ôm hôn người, thật buồn cười khi đó lại nói ra ba chữ ta yêu người.”

Nam tử thấp giọng nỉ non.

Thời điểm Chu Mặc tỉnh lại đã là buổi chiều. Ánh chiều tà đã phủ khắp mặt đất..

Phí Nhĩ Đức đang ôm lấy thắt lưng hắn mà ngủ, nhìn thấy vẻ mặt thỏa mã của nam tử mà Chu Mặc muốn tặng cho nó một quyền.

“Hô.” Thở dài, Chu Mặc không khỏi cười khổ lắc đầu, quả nhiên khi say người ta sẽ không nhớ rõ chuyện gì, nhưng nhìn những dấu vết trên người cùng với bộ dáng hai người trần trụi ôm nhau ngủ, hắn cũng có thể biết rõ hắn đã cùng Phí Nhĩ Đức làm, hắn không hề biết lúc đó Phí Nhĩ Đức đã nói những gì, hay ôm hôn hắn thế nào.

Chẳng lẽ lại phải cứ như vậy mãi sao?

Dựa vào hơi còn mới có thể ôm ấp lẫn nhau.

Sẽ như vậy cả đời sao?

Chu Mặc thở dài một lần nữa nhắm mắt lại.

Không thể tiếp tục như vậy được, phải nghĩ biện pháp..... phải nghĩ biện pháp..... phải nghĩ biện pháp. . . .
.ngẫm lại biện pháp.

Đột nhiên trong đầu nam nhân không biết từ lúc nào lại hiện ra hình ảnh của Mile, người kia từng mỉm cười nói với hắn: “Ta có thể giúp ngươi.”

55. Chương 55: Kí Ức Của Mile

“Chu Mặc, ngươi đã trở về a, vừa kịp lúc, ta đang nấu lẩu. Vốn là tính nhờ ngươi làm giúp, bắt quá xem ra ngươi vui vẻ đến mức quên cả trời đất, chờ ngươi nhận lời, thật không biết là phải đợi đến khi nào.”

Chu Mặc tiến vào nhà của Mile, liền thấy người kia mặc tạp dề màu trắng đứng giữa phòng bếp ngổn ngang bát to to nhỏ, và một số khác nằm trên bàn.

Chính giữa bàn là một cái bếp từ, trên đó có một cái nồi đang không ngừng phát ra âm thanh ùm ục, cùng với một cặp chén đĩa.

Chu Mặc nhìn nhìn bốn phía, không phát hiện ra một người nào khác ở trong này.

“Tuy rằng là chỉ có một mình ta, bắt quá là, ta cũng không quên chuẩn bị luôn cho ngươi, ngươi phải cùng ta ăn đó.” Nguyên nhân người kia chuẩn bị nhiều bát đĩa như thế, là vì nam nhân mà ra cả..

Vốn đến gặp là cùng Mile nói chuyện một cách nghiêm túc về vấn đề của hắn, chút ảm áp này làm cho tâm man nhân không khỏi xao động.

“Ân, tốt.” Tuy rằng hắn vừa cùng Phí Nhĩ Đức ăn xong, nhưng nhìn đến Mile đang vội vàng chuẩn bị, lại không thể nào từ chối được, mà muốn cùng Mile ăn cơm.

Thấy nam nhân không có cự tuyệt, Mile lập tức vô cùng thân thiết mà kéo Chu Mặc ngồi vào bàn, tiến vào phòng bếp lấy chút đồ vật này nọ. “Tốt lắm! Cùng ăn thôi.” Nam tử giống như một đứa nhỏ cười to, Chu Mặc có chút không nhận được cười, đem thịt cùng rau bỏ vào trong nồi.

“Kế tiếp là phải ngồi chờ có phải không?” Mile với vẻ mặt dấu chấm hỏi, đôi mắt xanh xinh đẹp nhìn nam nhân.

Như vậy, thật giống một con kim mao đại khuyến.

Lắc lắc đầu, Chu Mặc cười nói: “Kế tiếp là người chỉ có việc ăn thôi, những thứ còn lại cứ giao cho ta.” Nói xong dùng muỗng khuấy khuấy nồi lên, rồi tiến vào trong bếp lấy một chút gia vị đi ra cho thêm vào.

Nhìn nam nhân bộ dáng bận bịu, Mile mặc tạp dề ngồi một bên cười hì hì nói. “Nam nhân a, quả nhiên thời điểm này lại càng có mị lực.”

Vừa nói xong cảm giác chính mình đang bị Chu Mặc liếc nhìn, nam tử không khỏi le lưỡi, nếm thử nước dùng trong nồi lẩu vẻ mặt vô cùng hạnh phúc, hương vị thật là tốt hơn so với khi nãy rất nhiều, thật không biết nam nhân này có phải hay không có tay nghề nấu ăn do thượng đế ban cho, vì cái gì mà những thứ hần chạm tay vào lại trở thành mỹ vị như vậy.

“Cái này như thế nào mà không thể gọi là bằng hữu cùng nhau ăn lẩu chứ? Một gia đình hay một nhóm bằng hữu cùng nhau quây lại một vòng tròn cùng ăn, hảo ẩm áp a.” Dùng khăn lau lau tay, sau một hồi bận rộn nam nhân ngồi xuống bên cạnh Mile, nhớ lại lúc trước từng cùng bạn bè và gia đình như thế này, trong lòng chợt dâng lên một tia hạnh phúc.

“Không phải bằng hữu a.” Dùng thìa chỉ về hướng nam nhân, Mile một miệng đầy thức ăn nói.

“Như thế nào mà không phải bằng hữu, mặt ta bộ không giống hay sao?” Lời nói của nam nhân không khỏi làm Mile nhú mày, khoé miệng giương lên một nụ cười, lấy cái chén của Chu Mặc gấp thức ăn bỏ vào.

“Ha ha, bộ dáng này của ngươi, thật sự là làm cho ba mẹ ngươi lo chết phải không?”

“Da, sẽ không đâu.”

“Như thế lại không, cho dù ngươi cho là ở bên ngoài họ không quan tâm ngươi, nhưng kì thực họ phi thường yêu thương ngươi, họ không lúc nào là không nhìn đến ngươi.”

” A...” Buông xuống Mile hướng nam nhân chậm rãi nói, “Cha mẹ ta sau khi sinh ta đã từ bỏ ta, cho nên sẽ không có điều đó đâu. Ta được một đôi ló nhân nuôi lớn, nhưng mấy năm trước họ đã bệnh mà chết cả rồi.”

“Thực xin lỗi.” Chu Mặc bỗng nhiên nhớ lại, hần chưa bao giờ nghe Mile nói về gia đình cùng bằng hữu, bề ngoài là một nam tử hoạt bát sáng sủa, nhưng lại có thể làm con người ta kinh ngạc đến thế, điều này Chu Mặc không bao giờ ngờ tới được.

Cho tới nay, hần đều cho rằng Mile là một công tử nhà giàu nhàn rỗi không có việc gì làm.

“Bất quá điều này cũng thực sự may mắn, nhờ phụ mẫu ta vứt bỏ ta, mà đôi lão nhân kia đã cho ta tài phú cùng trí tuệ” Không biết tại sao trước nam nhân này lại bộc lộ tất cả, Mile hí mắt nhìn nồi lẩu đang sôi, “So với những người được gọi là cha mẹ..... họ tốt hơn nhiều.” Thanh âm nam tử lạnh lẽo mang theo một chút cô đơn.

“Cha mẹ sẽ luôn yêu thương đứa nhỏ của mình, họ chắc cũng có nỗi khổ riêng, nhẹ tay khoác tay lên vai Mile, Chu Mặc ôn nhu nói: “Có lẽ họ rất nghèo không thể nuôi lớn ngươi.”

“Ngươi thì biết cái gì?” Mile hét lên một tiếng âm lãnh khiến cho Chu Mặc ngây người, một khắc trước còn là một mỹ nam tử ôn hòa mà trong chớp lát đã thay đổi.

Liếc mắt nhìn thấy sự kinh ngạc của Chu Mặc, Mile vội quay người đi, đưa lưng về phía nam nhân, âm thanh trở về trạng thái ôn nhu ẩm áp: “Trên thế giới này lời nói dối lớn nhất là cha mẹ đều yêu thương đứa nhỏ.”

“Mile. . . .” Lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng thống khổ của Mile, Chu Mặc lập tức không biết phải làm thế nào.

“Còn nhớ rõ ta đã từng nói ta học trong trường tâm lý học không?” Mile cười khẽ một tiếng. “Ta đã xem rất nhiều những vụ án ba mẹ hành hạ đứa con mình đến chết, không phải cha mẹ nào cũng đều yêu thương đứa nhỏ, những người đó đều đáng chết.....”

Mile quay đầu lại, nhìn Chu Mặc nhẹ giọng nói. “Mới trước đây nữ nhân kia luôn thường xuyên đánh ta, nói là tại bởi vì ta sinh ra mà làm cho nam nhân kia chán ghét ả, vứt bỏ ả. Nữ nhân đó trở thành con sâu rọu, có một lần ả uống say liền dùng ghế nhựa đập ta, ngươi xem còn có để lại sẹo này.” Vừa nói Mile vừa kéo áo lên, một vết sẹo dài màu hồng đầy thống khổ đập vào mắt Chu Mặc.

“Lần đó thật sự là thiếu chút nữa là ta sẽ chết, may nhờ hàng xóm phát hiện đưa ta vào bệnh viện, nếu không ta cũng chết rồi.”

“Mile. . . .” Đứng nói nửa.” Tâm của nam nhân có chút không kiềm lại được.

“Hãy nghe ta nói hết đi đã.” Quay đầu qua, Mile cúi đầu cười nói. “Ta ở bệnh viện khi tỉnh lại liền biết được, mình bị nữ nhân kia bán cho một đôi lão nhân không có con, nằng đi đâu không rõ, cầm tiền đi mất, có lẽ là lại đi mua rượu.”

“Nói không chừng còn qua lại với một tên nam nhân nào đó rồi dẫn hấn về nhà, ai biết được, tóm lại ta với nằng là không có quan hệ.” Nhìn nam nhân tràn đầy quan tâm, so với đương sự ánh mắt còn thông khổ hơn nhiều lần, Mile xoa xoa tóc Chu Mặc. “Ta là bác sĩ tâm lý, người không cần nhiều lời an ủi ta.”

“Xem ta hiện tại, không phải là cuộc sống tốt lắm sao? Có biết bao người hâm mộ ta. Cho nên đứng là thượng đế rất công bằng, khi hấn cho người một điều gì đó tốt đẹp, đổi lại hấn sẽ lấy của người một thứ, muốn thập phần hoàn mỹ cũng không có khả năng.”

“Hiện tại một người niên kỷ lớn như người mà chút chuyện này cũng không rõ sao.” Mile nhìn vào trong ánh mắt Chu Mặc, trong lòng không khỏi dâng lên một cổ đồng cảm.

“A ~ thịt chín, rồi!” Cầm đũa gấp miếng thịt bò bỏ vào trong bát của nam nhân, Chu Mặc cũng cười gấp thịt bỏ lại vào trong bát của Mile cười nói. “Người nên ăn nhiều vào, không phải chính người kêu la là muốn ăn lẩu sao.”

“Người thật là ôn nhu, nhưng ta nghĩ sẽ không yêu người a.”

“Vì cái gì a? Người xem ta không có khả năng hay sao? Dọn dẹp, nấu bếp ta đều làm tốt, đáng vẻ cùng không có tệ, hay có phải vì ta quá vĩ đại mà người cảm thấy tự ti không? Ha ha!” Nam nhân nói giỡn cười to.

Mile híp mắt lắc đầu: “Không, chính là khi người ở trên giường, người không phải là sợ bị người khác chạm vào mình hay sao?” Một câu nói làm cho nam nhân đang cười bỗng dừng có chút chua xót và cứng ngắc.

Nhai một miếng thịt bò, Mile một bên hí mắt cười nói: “Lần này người đến tìm ta là có việc gì?”

56. Chương 56: Trị Liệu

“Cái gì, tháng sau người lại muốn đi New York?” Thường xuyên không có gì làm, nam tử này thường tìm đến Lục Hoa Thiên để uống trà, nghe người bạn tốt của mình nói, không khỏi trợn mi: “Sao không dùng chút ít thời gian mà bồi tiểu bảo bối của người?”

Vạn Tình mỉm cười, hướng ánh mắt có chút bất mãn về phía đứa nhỏ tuổi tú đang nằm trên đùi Lục Hoa Thiên. Cảm giác như có người nhìn, đứa nhỏ quay đầu lại, chạm phải ánh mắt của nam tử lập tức hoảng sợ mà co rút người lại, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy quần của Lục Hoa Thiên, âm thanh có chút tức giận cùng sợ sệt: “Ba ba.”

“Nói là tháng sau, nhưng không chừng là vài ngày nữa sẽ đi.” Vỗ vỗ đầu đứa nhỏ an ủi, Lục Hoa Thiên nhìn Vạn Tình đang híp mắt cười, “Tiểu hài tử dùng mắt để nhìn người, người cũng dùng dùng loại ánh mắt đó đem con ta dọa sợ.”

“Ôi! Người có cần nói những lời khiến người ta đau lòng vậy không?” Cười uống ngụm trà, Vạn Tình khoát tay, “Bất quá ta nói a, lãnh huyết vô tình Lục Hoa Thiên người như thế nào lại có một đứa con phản nộn đáng yêu đến vậy!” Nói xong hấn cười túm túm hướng đứa nhỏ nằm trên đùi Lục Hoa Thiên vẫy vẫy tay, “Tiểu Ý a, người có thích ba ba không?”

“Thích.” Tiểu hài tử ôm chặt chân Lục Hoa Thiên.

“Thế còn mẹ mẹ?” Lời vừa thoát khỏi miệng, Vạn Tình liền thấy được ánh mắt của Lục Hoa Thiên nhìn mình, bất quá người nào đó làm như không thấy.

“Không thích!”

“Úc, vì cái gì thích ba ba mà không thích mẹ mẹ?”

“Bởi vì ba ba không thích mù mù, Tiểu Ý cũng không thích mù mù.”

“Tiểu Ý a, ba ba người vài ngày nữa sẽ đi Mỹ để tìm người mà hần thích, Tiểu Ý có phải hay không cũng muốn đi theo ba ba, muốn đi xem người mà ba ba thích?”

“Rất muốn!”

“Vạn Tình.” Lục Hoa Thiên không muốn đem hài tử đến New York.

Không để ý đến Lục Hoa Thiên, Vạn Tình tiếp tục dụ dỗ nói: “Kia còn không mau ôm hôn ba ba người một cái, hần sẽ đáp ứng đem người đi Mỹ tìm mù mù!”

“Ba ba không có thích mù mù.”

“Người này thì khác, ba ba người thật sự thích người này, thích đến điên lên, coi người ta như mù mù!”

“Tốt! Ba ba, mang Tiểu Ý đi nhìn mù mù đi!” Lục Hoa Thiên Ý nắm lấy ống quần Lục Hoa Thiên giật giật, chu chu cái miệng nhỏ đáng về tội nghiệp nhìn Lục Hoa Thiên.

Có lẽ, dẫn hần đi cũng không sai.

Trong lòng nghĩ đến cái gì, Lục Hoa Thiên cười nhéo nhéo mặt con hần: “Hảo, vậy cũng được.” Tiểu hài tử lập tức liền vui mừng cười tươi rói.

“Sách. Ta nói, người không cần cười dâm dăng đến vậy có được không? Thật sự muốn tìm người kia đến vậy sao, ta a, thật sự là lo cho nam nhân ngu ngốc đó, ha ha a.”

“Ngáp!” Ở New York xa xôi, Chu Mặc đánh mấy cái hắt xì, nghĩ thầm, không biết có phải là thời tiết lạnh lên hay không, hay là có ai đó đang nói xấu sau lưng hần.

“Bị cảm? Nhanh uống thuốc, đừng để sinh bệnh.” Bên kia điện thoại vang lên âm thanh tràn đầy quan tâm của Phí Nhĩ Đức.

“Ngô, không có việc gì.” Nam nhân cầm điện thoại, vì sự quan tâm của tình nhân mà miệng cười toe toét, khóe môi giương lên một cung độ của hạnh phúc, nhưng chính là rất nhanh liền tan biến mất.

“Tối hôm nay ta có chút việc, có lẽ sẽ không về.”

“Vậy người qua đêm ở đâu?” Bên kia vang lên thanh âm hàm chứa thất vọng.

“Ta sẽ ở cùng muội muội, nàng có một số việc cần ta đến trợ giúp.” Trên thực tế, Chu Tuyết còn đang ở ngoài vẽ thực vật chưa có trở về. Chính là, đây cũng là một cái cớ tốt để nói dối.

Tuy rằng Chu Mặc phi thường không muốn lừa gạt người yêu, nhưng hần lại càng không muốn Phí Nhĩ Đức biết được ba năm trước đã xảy ra chuyện gì, hần không muốn để người kia biết được tâm bệnh của mình.

Dù sao, ở trong mắt Phí Nhĩ Đức hần cơ hồ hoàn mỹ, mà nam nhân không muốn phá vỡ sự hoàn mỹ đó.

“Mà thôi. Chuyện đó cũng không thể tránh được.” Cố sức che lấp nội tâm tràn đầy thất vọng, nhưng trong thanh âm của Phí Nhĩ Đức thì không được như thế.

“Àn. Như vậy, chúng ta ngày mai gặp.” Nam nhân cùng Phí Nhĩ Đức trò chuyện luôn ngắn gọn đơn giản, chưa từng có nhiều nhu tình mật ngữ, không có đáng về kịch cỡm, không có không dứt dạn dỏ.

Nhưng là, cũng không thể trước điện thoại mà buông thả được tâm tình của mình.

Cho dù cả hai đã không còn gì để nói, nhưng có thể nghe thấy âm thanh hít thở của đối phương thôi cũng là một điều hạnh phúc.

“Ta tới đón người.”

“Không cần, chỗ ta ở rất xa, ta có thể tự đi về, không cần lo lắng.”

“Vậy được rồi.”

“Như vậy. Ta cúp máy đây, ngủ ngon.” Chính là, vẫn không nỡ ấn tắt điện thoại.

“Ngủ ngon, hảo hảo nghỉ ngơi.” Vốn định nghe thêm một lúc nhịp thở đều đặn của đối phương, lại đột nhiên nghe được tín hiệu cắt đứt, Phí Nhĩ Đức chỉ có thể cười khổ đem những thứ trên tay để sang một bên, chính mình khi trở về còn mua thêm cả rượu đỏ cùng hoa hồng, buổi tối lãng mạn đêm nay dường như chỉ có một người.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Mà lúc này tại nhà Mile, Chu Mặc đang bức tức lườm mắt nhìn nam tử đột nhiên đoạt lấy điện thoại của mình.

“Người làm gì thế? Trả lại cho ta.” Chu Mặc đoạt lại di động, nhìn màn hình thấy cuộc nói chuyện đã bị ngắt, có chút tức giận nhìn nam tử đang vò vò đầu vừa mới tắm xong kia.

Người kia làm như không có chuyện gì cười cười: “Ta xem người không đành lòng cắt đứt cho nên mới hỗ trợ thôi, hơn nữa chúng ta cũng không có nhiều thời gian, những lời ngon tiếng ngọt muốn nói thì ngay mai vào công ty mà nói.”

Thật sự là người kia nói cũng không sai, Chu Mặc hít một hơi để tâm tình bình tĩnh lại một chút: “Chúng ta bắt đầu đi, bây giờ ta phải làm gì?”

“Thả lỏng, ta không có ăn người a, ta đối lão nam nhân không có hứng thú.” Cười cười chỉ vào cái giường trắng lớn, Mile nói, “Trước nằm trên đó.”

Theo lời nói của Mile, Chu Mặc cởi giày nằm lên cái giường trắng, nhưng lý trí lại vẫn hoài nghi tên này có hay không có thể giúp đỡ hắn, nhưng là. Thật đúng là không biết lúc trước vì cái gì mình lại nghĩ tên này có thể giúp đỡ được mình.

Trong phòng, Mile mở một CD nhạc làm cho con người ta có thể thả lỏng thân mình và đầu óc, ánh đèn màu vàng nhạt tạo cho không khí trong phòng có chút ấm áp, làm cho Chu Mặc cảm thấy mình như đang nằm giữa đám mây trôi bồng bềnh, mùi hương nhẹ tỏa ra sau khi tắm rửa càng làm cho hắn có chút buồn ngủ.

“Sợ hãi của người hết thấy không phải là vì Lục Hoa Thiên gây ra, chỉ là người tự sợ hãi chính mình mà thôi.” Đứng bên cạnh nam nhân đang muốn ngủ, Mile trong lòng dấy lên một niềm chua xót.

“Người quá mệt mỏi, Chu Mặc, người quá mệt mỏi, sắm vai diễn của một đứa con hiếu thuận, sắm vai diễn của một hảo ca ca, sắm vai diễn là một đồng nghiệp tốt khiến người quá mệt mỏi, người rất muốn ngủ. Người cần nghỉ ngơi, thả lỏng chính mình, mở cửa cả thể xác lẫn tâm hồn, chậm rãi. chậm rãi trong lúc ngủ.”

Chu Mặc dần dần không còn nghe thấy Mile nói gì nữa.

Hắn mệt chết đi, thật sự mệt chết đi, toàn thân giống như bị một tảng đá lớn đè lên, ép tới hắn không thở nổi.

Mà đột nhiên, hình như không còn một chút âm thanh, hắn nằm trên chiếc giường bông mềm mại, hảo ấm áp a. Thoang thoang mùi thơm ngát, âm nhạc thanh nhã, hết thấy, hết thấy làm hắn bất giác mà thả lỏng chính mình, thoải mái không thể diễn tả được.

Dần dần, nhắm hai mắt lại.

57. Chương 57: Hiểu Lầm

Editor: Violet

Beta – reader: Chuotbong

Thế giới quá nhỏ, xuất môn lại gặp được nhân, nhưng cũng thật lớn, vừa về đến nhà đã thấy bóng dáng của người kia tiêu thất đi mất.

Vận mệnh giống như con sông, chảy xuôi ngàn núi, chảy xuôi năm tháng, chung quy vẫn là đổ ra biển xanh.

Vận mệnh con sông chỉ là xuôi theo từng ngọn núi, từng năm tháng, con người thì khác, đã bỏ qua sẽ hối hận cả đời. . . .

Người kia, thật sự, thật quá ngu ngốc khi bỏ qua cho người, trong khi người không hề cảnh giác.

“Chính là mỗi ngày người nấu cơm cho ta ăn, cũng không đủ tiền trả một lần trị liệu.” Ngón tay có chút lạnh lẽo chạm vào má của người đang ngủ say, Mile khẽ cười, đôi mắt xanh phản chiếu hình ảnh của nam nhân đang nằm ngủ.

Ngủ trông thật bình an, giống như là rất an tâm, không hề phòng bị.

“Ngu ngốc. . . .” Cảm xúc hỗn tạp không biết là có phải đang sinh khí hay không mà lại nở một nụ cười.

Vui cười vì nam nhân tin tưởng vào mình, nhưng lại sinh khí vì nam nhân kia một chút đề phòng cũng không có.

Nhìn Chu Mặc trong mộng mà mấp máy, nam tử nhìn vào hai phiến môi kia, cảm thấy có chút không tệ, đôi môi có chút nhợt nhạt, không biết từ lúc nào đã bắt giác hôn lên nó, cuốn lấy lưỡi nam nhân, dây dưa không rõ.

Chờ đến lúc phát hiện ra chính mình đang hôn lên môi của Chu Mặc, Mile hí mắt cười trước dự vọng của chính bản thân mình, thẳng đến khi nam nhân trên giường có chút khó chịu thở dốc mới lưu luyến rời đi, nhưng vẫn là dùng lưỡi liếm liếm lên môi nam nhân như đang ăn kẹo.

Như vậy. . . . cũng không đủ thỏa mãn a.

Ánh mắt tham lam nhìn xuống cổ áo mở rộng của nam nhân, trong mắt Mile hiện ra một tia giao hoạt, cúi đầu xuống hôn cắn lên xương quai xanh quyến rũ, thẳng đến khi nơi đó hiện ra một dấu hôn màu đỏ mới vừa lòng buông ra.

“Cái này là tiền phí, ha hả.”

“Thực xin lỗi! Ta về muộn!” Nam nhân vội vàng chạy đến bàn ăn ở ban công thở phì phò, nam tử kia vì đợi hắn mà đã uống rượu không ít.

.

Vừa chạy đến nam nhân đã nhanh chóng ngồi xuống ghế, cướp lấy ly rượu bên cạnh Phí Nhĩ Đức uống một hơi, rượu cay đột ngột tiến vào trong như đốt cháy yết hầu của nam nhân, làm hắn đột nhiên ho sặc sụa.

“Người chậm một chút, chạy nhanh như vậy, vừa ngồi xuống liền uống rượu.” Đứng lên vỗ vỗ lưng Chu Mặc, Phí Nhĩ Đức cười lấy cho nam nhân ly nước, khéo mắt lơ đãng nhìn vào nơi cổ áo mở rộng của nam nhân, cũng thấy rõ trên xương quai xanh kia hiện lên rõ một dấu hồng ấn.

“Khụ khụ!” Yết hầu vẫn chưa hết vị cay của rượu, nhận lấy ly nước từ tay Phí Nhĩ Đức, có chút nén giận nói, “Người tại sao lại uống loại rượu cay đến như vậy.” Theo như trí nhớ thì Phí Nhĩ Đức là một người thích uống rượu có vị ngọt, chứ không có cay đến khó chịu như ngày hôm nay.

“Tương tự rất khổ, lấy rượu giải sầu.” Cúi đầu cười yếu ớt che giấu đi sự mất tự nhiên của mình, Phí Nhĩ Đức lấy một ly rượu uống xuống, rượu cay nóng như chính tâm tình của mình, cổ họng có chút nóng bỏng cùng đau đớn nhưng không làm vơi đi được sự bất an cùng nghi hoặc.

Không có chú ý tới hành động mờ ám của Phí Nhĩ Đức, tâm trạng của Chu Mặc đang cực kỳ hưng phấn, hắn không ngờ chỉ một lần trị liệu lại có thể tiến bộ đến vậy. . . .

Nếu nói ngay từ đầu là hắn đối với Mile có chút không tin tưởng, thì lại phát hiện ra sau khi thức dậy, sự nghi hoặc đó đã tiêu trừ được phân nửa.

Mặc dù lúc đang ở nhà Mile nấu cơm đột nhiên bị cường hôn, tâm tình từ tức giận mà chuyển sang vui sướng, hẳn cư nhiên không có vì Mile cường hôn mà sinh ra chán ghét, càng không có phản kháng lại.

Lúc sau hẳn lại nhất thời cao hứng ôm lấy Mile mà hôn thêm vài cái, nếu như không phải người đó đột nhiên cười thì hẳn sẽ lầm tưởng Mile chính là Phí Nhĩ Đức, mà sẽ cùng người đó thực nghiệm ngay một số thứ.

Giống như ở sâu trong bóng đêm bỗng dưng tìm được một tia sáng cứu thoát, Chu Mặc quyết bắt lấy không buông tay.

Loại khoái hoạt này, hẳn như thế nào không muốn cùng tình nhân chia sẻ, lúc này tâm tình của hắn đang rất thoải mái, làm cho Phí Nhĩ Đức ngồi đối diện cũng có thể dễ dàng nhận ra được sự hưng phấn của nam nhân.

“Tâm tình không tồi, gặp được chuyện gì tốt sao?” So sánh với biểu tình hưng phấn của Chu Mặc, Phí Nhĩ Đức nở ra một nụ cười âm trầm cứng nhắc, nhưng chính là nam nhân cũng không có phát hiện ra.

“Không có gì.” Cúi đầu cười, Chu Mặc lắc lắc đầu, mắt nhìn đến bàn cơm tinh xảo cùng với ánh nến, thứ ánh sáng nhu hòa – ngọn nến – làm màn đêm thêm lãng mạn, loại không khí này thật sự làm cho hắn có chút say.

Nhớ đến trước kia đều là người khác hôn hắn, tình yêu cũng không phải đơn phương trả giá cùng nhận, được hưởng thụ sự chăm sóc âm thầm của Phí Nhĩ Đức, nam nhân cũng luôn khát vọng biểu đạt tình yêu của chính hắn, mà người đang say trong bóng đêm kia đột nhiên giật lấy tay nam nhân mà hôn lên.

“Phải không.” Nhưng thấy tâm tình của nam nhân, một câu hỏi hình thành ban đầu đã biến đi đâu mất, Phí Nhĩ Đức cúi đầu uống rượu không muốn nói tiếp.

Không khí bỗng nhiên có chút lạnh xuống, Chu Mặc cứ tưởng câu trả lời của chính mình làm cho nam tử kia không vui, liền vừa cười vừa nói: “Không có cái tên Lục Hoa Thiên đáng ghét kia khiến tâm tình ta thật vui.”

“Ha hã, người sao lại ghét hắn đến như vậy?” Nhắc tới người kia, tâm tình Phí Nhĩ Đức càng trầm xuống, nhưng khi nói chuyện với nam nhân lại không hề để lộ ra một chút nào.

Chu Mặc đang muốn nói xấu Lục Hoa Thiên thêm, di động đột nhiên đổ chuông, quay đầu cười xin lỗi Phí Nhĩ Đức, nam nhân đi đến ban công nghe điện thoại.

“Ừ, nhĩ hảo.”

“Àn, đúng vậy, ngày hôm qua là ta gọi điện đến.”

“Phải, là Mile.”

“Không có tin tức sao? Àn. Đã biết, nếu có thêm thông tin về cha mẹ hắn, phiền ngài cho tôi biết, cảm ơn.”

Chu Mặc nói điện thoại âm thanh rất nhỏ, Phí Nhĩ Đức nghe không được rõ lắm, chỉ có thể nghe thoáng được vài từ, mà trong đó. dường như có nói đến tên một người.

“Ai?” Phí Nhĩ Đức lơ đãng hỏi.

“A, là một bệnh viện tư nhân.” Tùy tiện nói, Chu Mặc rất nhanh chuyển sang một đề tài khác, “Bữa ăn hôm nay thật không tồi, cảnh đêm lại đẹp, người còn chưa muốn ăn sao? Ta thật sự là đói muốn chết rồi.”

“Àn, trước tiên là món thịt bò, còn đây là tôm hùm nướng bơ.” Khóe mắt liếc nhìn Chu Mặc đem cái di động màu đen cất vào trong túi, muốn cho tâm trạng bình thường lại nhưng đầu óc lại cãi lại chủ nhân, một giọng nói chột vang lên trong đó.

“Bất quá. Cuối cùng hỏi người một vấn đề, cùng nam nhân trên giường cảm giác thế nào? Ha hã, vấn đề này người không cần trả lời, bởi vì trước người, ta đã biết đáp án.”

Phí Nhĩ Đức cố làm cho mình quên đi những lời nói đó, nhưng sự thật lại đi ngược lại với mong muốn của nam tử, những lời đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu.

“Cám ơn. . . .” Bị âm thanh kia cắt đứt dòng suy nghĩ, Phí Nhĩ Đức vừa mới ngẩng đầu lên, một đôi môi mềm mại đột nhiên đặt xuống miệng hắn.

Đối phương tựa hồ mang theo một chút ngây ngô, cùng một chút kích động ngọt ngào, có chút ngu ngốc đưa đầu lưỡi vào bên trong miệng của Phí Nhĩ Đức, nhưng chỉ là liếm mát nhẹ nhàng.

Nhưng rất nhanh, sự kì vọng của Chu Mặc dần dần tan biến khi hắn phát hiện ra Phí Nhĩ Đức thờ ơ với nụ hôn của hắn, giống như hắn đang hôn một khối băng, sự hưng phấn của nam nhân cũng vì thế mà bị dập tắt, cả người giống như đột nhiên bị dội một gáo nước lạnh.

58. Chương 58: Tình Dịch

Editor: Violet

Beta – reader: Chuotbong

Chu Mặc có chút sững sờ nhìn Phí Nhĩ Đức, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nói được cảm thụ của mình, có phải hay không hắn đã quá kỳ vọng? Dù sao Phí Nhĩ Đức cũng không biết rằng hắn chủ động hôn có ý nghĩa nhiều như thế nào, tuy rằng trong lòng có chút không được thoải mái, nhưng tóm lại là có thể tha thứ. . . . Chu Mặc tự an ủi trong lòng.

Nam nhân có chút xấu hổ cười cười, xoay người đứng dậy, phía sau tự nhiên có một lực rất mạnh kéo hắn trở về, ngã ngồi xuống ngay trong lòng Phí Nhĩ Đức, tiếp theo đó chưa kịp để nam nhân nhận thức liền thô bạo cưỡng hôn, mang theo một chút bá đạo, làm xương cốt người ta muốn rã ra.

“Ta bị người hôn choáng váng. . . .” Khoảnh khắc hai môi tách rời nhau, Phí Nhĩ Đức nhỏ giọng nói.

Trong một khắc dự vọng lại được Phí Nhĩ Đức khơi mào, Chu Mặc cười ôm lấy Phí Nhĩ Đức, ngồi trong lòng nam tử tiếp tục hôn môi.

Mắt Phí Nhĩ Đức bỗng nhiên loé sáng, hôn xuống khoe môi nam nhân, đi ngang qua cổ, cuối cùng lặng lẽ hôn lên xương quai xanh của Chu Mặc, ngẩng đầu nhìn nam nhân đang nhắm mắt lại, Phí Nhĩ Đức hướng tới đầu hôn ngân màu đỏ chường mắt kia mà cắn lên.

“Đau ——” Đẩy đầu Phí Nhĩ Đức ra, Chu Mặc nhìn xuống chỗ xương quai xanh của mình, một dấu đỏ như máu hiện lên, vì hành động của Phí Nhĩ Đức mà có chút giận dữ mắng: “Ăn ta làm cái gì, ta cũng không phải là đồ ăn của người.”

“Người chính là đồ ăn của ta, chính người dâng mình đến miệng ta.” Phí Nhĩ Đức cười, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng nam nhân.

Sẽ không. . . .

Chu Mặc sẽ không phản bội ta. . . .

Chúng ta thật vất vả mới cùng một chỗ, như thế nào đã mới bắt đầu mà đã không tin tưởng lẫn nhau?

Phí Nhĩ Đức không ngừng khuyên nhủ chính mình, ôm chặt nam nhân trong lòng.

Nhưng rõ ràng cái dấu kia là do người cắn, nếu như Chu Mặc không biết, thì có lẽ là mới xuất hiện thôi, lộng tại nơi cái địa phương này là muốn làm cho ta phát hiện ra sao?

Thật sự là ngây thơ ngu xuẩn. . . .

Tưởng tượng đến cảnh người yêu của mình bị người khác lừa gạt, mà người kia dường như muốn phá hư chuyện tình cảm của mình và Chu Mặc, Phí Nhĩ Đức liền âm thầm nắm tay.

Vô luận là kẻ hỗn đản nào, hắn đều phải tìm ra hung hăng đánh một trận!

Giữa trưa, như thường lệ cùng nhau đến dùng bữa tại nhà ăn trong công ty. Chính là trên đường đi Phí Nhĩ Đức nhận được một cuộc điện thoại liên vội vã rồi đi, kết quả là Chu Mặc phải đi ăn một mình.

“Làm sao vậy?”

“Ông nội của ta phát bệnh phải nhập viện, ta hiện tại phải đi, thực xin lỗi.” Rồi đi nhưng cũng không quên hôn trán nam nhân, “Ta sẽ gọi điện cho người.”

“Người mau đi đi!”

Cứ như vậy, dù có chút không muốn nhưng Chu Mặc không thể không hối Phí Nhĩ Đức đi nhanh, ăn một mình bữa ăn trở thành vô vị, ngẫu nhiên buông ra một câu oán giận cho rằng nhà hàng hôm nay nấu ăn khôn ngon.

“Chu tiên sinh, quấy rầy một chút.” Một nữ nhân đột nhiên tiến đến, Chu Mặc ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là bạn gái trước đây của Phí Nhĩ Đức, Cách Lôi Ti.

Nhìn mỹ nữ trước mặt, không biết vì sao trong lòng nam nhân lại nổi lên ý nghĩ đem người kia trở thành tình địch, nam nhân đã muốn buông dao nĩa xuống, đẩy cái đĩa thịt bò vô vị kia sang một bên.

Trong lòng phỏng chừng có thể biết Cách Lôi Ti đến đây vì quan hệ của hắn và Phí Nhĩ Đức, nhưng lại đợi Phí Nhĩ Đức rời khỏi đây, Chu Mặc bắt đầu đoán rằng chuyện này đang phát triển giống như một cuốn ngôn tình của Đài Loan, cái loại tình cảnh hai nữ nhân cùng tranh giành một nam nhân, nhưng hắn cũng là một nam nhân a.

“Người cùng Phí Nhĩ Đức là tình nhân?” Cách Lôi Ti phá vỡ sự yên lặng, nụ cười hòa ái, ngữ khí ôn nhu, làm cho Chu Mặc không đoán được nữ nhân này muốn làm gì.

“Không phải.” Chu Mặc lắc lắc đầu, “Chúng ta không phải tình nhân, là người yêu.” Nói ra những lời này, Chu Mặc chính mình nghe cũng thấy buồn nôn, từ khi nào trong lòng hắn trở dậy sự đố kỵ, sợ nữ nhân ôn nhu xinh đẹp lại thông minh trước mặt cướp đi tình yêu của mình.

Chính là, vô luận là Cách Lôi Ti hoặc là ai, chỉ cần là nữ nhân, tuyệt đối không tránh khỏi một sự thật là họ đều hơn Chu Mặc về mọi mặt.

Tựa hồ nghe ra trong lời nói của Chu Mặc có chút hàm xúc, Cách Lôi Ti có chút thông cảm nói: “Tuy rằng ta thích Phí Nhĩ Đức, nhưng ta biết hắn cũng không yêu ta, cho nên người yên tâm đi, ta đến đây cũng không phải để cùng người tranh giành hắn.”

Cúi đầu uống một ngụm cà phê, Cách Lôi Ti lắc đầu cười cười: “Nhưng ta vẫn còn thực sự thích hắn, bằng không cũng sẽ không yêu ai yêu cả đường đi, hy vọng người cũng thế.”

“Cám ơn người.” Vô luận là lời nói của Cách Lôi Ti có thật hay không, Chu Mặc vẫn như cũ duy trì một trạng thái vui mừng.

“Nhưng ta vẫn hy vọng người mau rời bỏ Phí Nhĩ Đức.” Cách Lôi Ti buông cái tách trong tay, nghiêm túc nhìn Chu Mặc, “Hắn không chỉ là một tổng tài, hơn nữa còn là người nối nghiệp duy nhất trong gia tộc, nếu ở cùng người, hắn như thế nào tiếp tục sự nghiệp của mình.”

Ngoài dự đoán của Cách Lôi Ti, nam nhân phương đông đối diện vẫn thật bình tĩnh, lúc sau mang theo vẻ tươi cười nói: “Lúc trước khi chúng ta quyết định cùng nhau ở một chỗ, cũng đã từng nghĩ đến những vấn đề này, vô luận là về gia đình hay xã hội. Hơn nữa theo như lời người nói, không phải là Phí Nhĩ Đức dành sự quan tâm rất lớn cho sự nghiệp gia tộc của hắn sao?”

“Vô luận Phí Nhĩ Đức đi nơi nào, ta hội cùng hắn cùng một chỗ.” Nam nhân kiên định, ngữ khí cùng ánh mắt trong suốt kia khiến cho Cách Lôi Ti có chút hoảng hốt.

Nàng lắc đầu cười khổ nói: “Cho dù hắn nguyện ý buông tha cho hết thảy cùng người cùng một chỗ, người cho rằng gia tộc của hắn sẽ cho phép sao?”

“Không chỉ có hắn, mà gia đình ta cũng sẽ không buông tha; đồng dạng, chúng ta phải gặp cả gia đình hai bên. Chính là. điều này là không thể tránh được đúng không?” Chu Mặc nắm lấy cái tách trong

tay, cúi đầu chua xót nhìn cả phê trong đó, “Không thể cùng người mình yêu cùng nhau chung sống, cuộc sống như thế cũng chẳng có ý nghĩa gì, phải không?”

Ngẩng đầu hướng Cách Lôi Ti cười, Chu Mặc nói: “Cám ơn hảo ý của người, nhưng ta không nghĩ là hần sẽ rời bỏ ta, mà ta cũng sẽ không rời rời bỏ hần.”

“Không. Người không rõ.” Cách Lôi Ti buồn rầu không ngừng lắc đầu, “Phí Nhĩ Đức rất quật cường, chỉ cần hần nhận định được con đường đi sẽ quyết không thay đổi, ta biết hần sẽ không rời khỏi người, nhưng ta hy vọng người có thể rời khỏi hần. Đây là vì tốt cho các người, hiện tại sự việc như vậy cứ cho ta là người châm ngòi, nhưng ta hy vọng người có thể hảo hảo suy nghĩ lại.”

Đẩy ghế đứng lên, Cách Lôi Ti đi đến cửa lại đột nhiên dừng lại nói: “Nếu người có thể rời khỏi hần, ta sẽ cho người một chút tiền, cái này là để bồi thường, không có ý gì khác.”

Cách Lôi Ti đi rồi, nam nhân kéo lỏng cà vạt của mình hít vào một hơi.

Mùa đông đã sắp tới, chuyện của hần cùng Phí Nhĩ Đức giống như đang tiến vào sâu bên trong mùa đông lạnh giá.

Nhưng hần thủy chung tin tưởng, chỉ cần kiên định cầm lấy tay nhau thì có thể cùng nhau vượt qua mùa đông giá rét, và sau đó không phải là mùa xuân hay sao?

Hết thấy sẽ là quá khứ.

Và mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi.

59. Chương 59: Lời Đồn Đại

Editor: Violet

Beta – reader: Chuotbong

Ánh nền lãng mạn, gió lạnh, nồng nhiệt giao triền hôn môi đêm đó, hết thấy đều đi vào trong lòng nam nhân, hóa thành một nụ cười hạnh phúc trên khóe môi.

Người đang hạnh phúc đều cho mình là hạnh phúc nhất thế gian, giống như Chu Mặc lúc này, hần cảm nhận được hạnh phúc, hần liền hạnh phúc.

Hạnh phúc chính là đơn giản như vậy, nhưng trên đời này có nhiều người không nhận ra được hạnh phúc của chính mình, họ rất tham lam, nên sự thật là thế giới này không đủ khiến họ hạnh phúc.

Chu Mặc cảm thấy hần thực may mắn, hần cũng không phải là người có lòng tham.

Sáng sớm gió đông thổi vào có chút mát, nam nhân quàng chiếc khăn cổ da dê được Phí Nhĩ Đức tặng tiến vào trong công ty, trong lòng thầm nhủ sau giờ tan tầm sẽ cùng nam tử đi mua một đôi găng tay.

Vào công ty, nam nhân vẫn đắm chìm trong sự ấm áp mà không phát hiện ra rằng hôm nay có rất nhiều cặp mắt hướng về phía mình, có vài người lại còn chỉ vào hần thì thầm gì đó, ánh mắt này, mang theo nghi vấn, mang theo sự khinh bỉ hèn mọn.

Mà chuyện này, thẳng đến khi có một nữ nhân cố tình đụng phải hần mới phát hiện ra, hần vội xin lỗi, nhưng nữ nhân kia giống như là muốn làm to chuyện chỉ tay vào mặt hần nói lớn tiếng, sau một loạt ngôn ngữ thô lỗ, đột nhiên dùng ngón tay sơn đỏ của mình chỉ thẳng vào mặt Chu Mặc cười hèn mọn nói: “Đồng tính luyến ái ghê tởm!”

Nam nhân trong nháy mắt giống như rơi vào hầm băng.

Nữ nhân kia đã đi xa rồi mà Chu Mặc vẫn không thể cất nổi một bước, hần không có nghe lầm chứ? Vừa rồi nữ nhân kia mắng hần là —— đồng tính luyến ái?

Có lẽ, chỉ là ngẫu nhiên thôi?

Nam nhân tâm tình đang tốt lại lại tàn đi một nửa, đang định tiếp tục đi, không biết là ai ở bên lại xì xầm to nhỏ với nhau giống như là muốn hắn nghe thấy: “Câu dẫn tổng tài thật là ghê tởm, tưởng tượng đến chúng ta phải cùng cái loại ghê tởm này làm chung một công ty thật là khó chịu.”

Chu Mặc không có dũng khí quay đầu lại nhìn, đầu ngón tay run run, nắm chặt lấy tập tài liệu trên tay.

Nam nhân hít một hơi thật sâu, cố làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra tiến thẳng đến thang máy, nhưng dọc theo đường đi, hắn phát hiện có điểm không thích hợp.

Càng ngày càng nhiều người nhìn hắn, càng ngày càng nhiều người hướng hắn chỉ trỏ, sau đó quay sang người bên cạnh to nhỏ nói, tất cả đều dùng ánh mắt chán ghét hướng về nam nhân, ánh mắt như những kim châm, không ngừng bay về phía Chu Mặc, đem tâm cùng thân thể hắn đâm đến muốn chảy máu.

Nếu như không có ai đứng ra trước mặt hắn mắng to, cũng không có biểu hiện quá mức rõ ràng như vậy, Chu Mặc sẽ xem những người đó là quang minh chính đại, cũng không cảm giác mình bị vây quanh cái tình cảnh trào phúng này.

Loáng thoáng, Chu Mặc dường như đã biết chuyện gì đang xảy ra.

Tổng tài mà mấy người đó nói đến chính là Phí Nhĩ Đức, mà cũng biết rằng kẻ câu dẫn tổng tài ghê tởm trong lời mọi người chính là nói về mình.

Chuyện của hắn và Phí Nhĩ Đức không hề công khai với bất cứ ai, mỗi lần hai người đi cùng nhau đều lấy cớ vì chuyện công ty, mà hiện tại mọi người lại phản ứng mãnh liệt như vậy, có phải hay không là muốn làm khó hắn.

Muốn lợi dụng lời đồn đãi này tách hắn khỏi Phí Nhĩ Đức.

Đúng vậy, người phao tin đồn này dường như đã thành công một nửa, Chu Mặc quả thật đã bị những ánh mắt kia làm cho tổn thương, có lẽ trong lòng mọi người bây giờ, hắn là một nam kỹ rở tiền, dùng thân thể câu dẫn cấp trên.

Nhưng nếu như chỉ vì thế này mà muốn hắn đầu hàng, hắn liền muốn biến thành một người mặt dày, cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe thấy.

Ngẩng cao đầu ưỡn ngực tiến đến thang máy, nam nhân không chế mình không để ý đến những lời nói xì xầm khi hắn đi ngang qua, tay không ngừng nắm chắc lấy bao tài liệu.

Thế giới này, có một số người sao lại chết vì những lời đồn nhảm cơ chứ?

Nghe nói gần đây một ngôi sao Hàn Quốc vì một lời đồn mà tự sát.

“Đinh ——” Một tiếng thanh thúy vang lên, cửa thang máy mở ra.

Chu Mặc đang muốn tiến đến, người bên cạnh lại nhanh chóng bước vào trong, khi đi vào còn cố tình xô nam nhân khiến hắn mất thăng bằng, bao tài liệu trên tay cũng vì thế mà rơi xuống đất, một số công văn rơi khỏi bao.

Nam nhân nhanh chân chạy đi nhặt công văn rồi tiến vào, ngay trong một phút nháy mắt, căn bản là còn chưa có tiến vào, đã bị người bên trong đóng cửa lại.

“Ta không muốn cùng loại người như người dùng chung thang máy.”

Thanh âm không lớn không nhỏ, vừa vắn lọt vào tai của nam nhân.

Nam nhân cúi đầu cắn cắn môi không nói gì, những cặp mắt xung quanh không ngừng chú ý đến hắn, khi hắn quay lại nhìn, những người đó lại quay đầu đi chỗ khác.

Chu Mặc không nói gì, bước đến cầu thang bộ của công ty, nếu như không ai nguyện ý cho hắn đi cùng thang máy, như vậy hắn sẽ đi cầu thang bộ. Không phải chỉ có 18 tầng thôi sao?

Giống như là đang phát tiết, nam nhân một hơi chạy lên đến tầng mười tám.

Đến trước cửa phòng thở phò, lại dừng cước bộ.

Các phòng khác đều nghe đến chuyện của hắn cùng Phí Nhĩ Đức, vậy thì phòng của hắn, mọi người có lẽ cũng đã biết hết chẳng?

Đồng sự có giống những người kia nói hắn là ghê tởm đồng tính luyến ái đi câu dẫn tổng tài?

Phí Nhĩ Đức có biết được những việc đang xảy ra hay không?

Nam nhân không xác định, nhưng hắn vẫn đẩy mở cánh cửa ra, dù sao hắn không thể đứng ngoài này cả đời được, không muốn cũng phải đổi mặt, ngọt ngào còn chưa ném đủ, thì trên con đường lại bắt đầu trải đầy chông gai.

Đây là sự thật a, tàn khốc đến mức làm cho hắn bi ai, rồi lại không thể không tiếp tục đi tới.

“Sớm!” Chủ động cùng đồng sự chào hỏi, đối với sự chào hỏi của mình, đối phương cũng như mọi ngày mà đáp lại, mặc dù trong đó chứa đựng sự mất tự nhiên cùng cứng nhắc.

Chu Mặc tuy biết họ đều đã biết tin đồn kia, nhưng điều làm hắn vui chính là đại bộ phận mọi người đều nhìn hắn cười cười, cho dù là mang theo vài phần cứng nhắc.

Nam nhân cuối cùng cũng đến được văn phòng của chính mình, từ cầu thang tầng mười tám đến phòng hắn, Chu Mặc lần đầu tiên phát hiện con đường này thật dài.

Đã không còn ánh nhìn chăm chú, nam nhân cũng vì thế mà buông ra tâm tình khó chịu của mình, mày gắt gao nhăn lại, mặt có chút sưng sờ, sự việc xảy ra hết sức đột ngột, làm cho Chu Mặc thấy có chút gì đó không đúng.

Hắn thật hy vọng đây chỉ là mộng mà thôi.

Mà khi tâm tình hắn khôi phục lại được một chút liền mở máy tính lên. Hình ảnh bưu kiện hiện ra trên màn hình khiến hắn ngây dại.

Lại có một bưu kiện khác nữa, một tấm ảnh hắn đang ngồi trên đùi Phí Nhĩ Đức, cùng nam tử kia hôn môi.

Hiện tại đã hiểu được hết thấy mọi sự tình diễn ra vào hôm nay, nguyên lai chính là. . . . có lẽ mọi người trong công ty đều nhận được bưu kiện này.

Xem ra, nếu hắn không từ bỏ, người kia cũng không từ bỏ ý đồ.

Chu Mặc hung hăng ấn xóa bưu kiện, trong đầu trống rỗng mà chuẩn bị một số thứ cần thiết cho buổi họp.

Cái gì đang chờ đợi hắn đây?

Còn có Phí Nhĩ Đức, người kia có hay không cũng nhận được bưu kiện này?

Sự tình phát sinh đã vượt quá sức chịu đựng của nam nhân, Chu Mặc hoàn toàn không biết tiếp theo hắn nên làm gì.

60. Chương 60: Ảnh Chụp

Editor: Violet

Beta – reader: Chuotbong

Trong đầu trống rỗng, nam nhân theo bản năng mà sửa soạn lại văn kiện, cầm công văn đi đến lầu ba mươi.

Đại khái là may mắn cũng không bỏ hắn, hắn rốt cục cũng có thể đi thang máy chứ không phải là leo cầu thang bộ.

Chu Mặc không phải là một nam nhân tân tiến, thậm chí trong lòng vẫn còn ghi rõ cái bốn phận cổ hủ của một nam nhân, đối mặt với lời đồn đại này, đối mặt với bưu kiện ảnh chụp hắn cùng Phí Nhĩ Đức hôn môi kia, ở mặt ngoài trầm ổn nhưng nội tâm hắn đã sớm loạn thành một đoàn.

Không dám cùng đồng sự chào hỏi, lại càng không dám cùng ai đối mặt, giống như chỉ cần có người liếc mắt nhìn thôi cũng sẽ thấy được sự hèn mọn của hắn, hắn thậm chí cảm thấy được mỗi người đang nhìn hắn đều đã từng xem qua cái bưu kiện kia, mỗi người đang to nhỏ bàn luận, nam nhân muốn nhanh trốn vào thang máy.

Ngay thời điểm cửa thang máy đóng lại, hắn lập tức ngã ngồi xuống dưới, dẹp hết sự nguy trang kiên cường vừa nãy, áp lực cùng đau khổ dồn nén vào trong một không gian nhỏ hẹp.

Vì cái gì lại phải dùng thủ đoạn ti tiện này để đối phó hắn?

Vì cái gì mà không quang minh chính đại đứng ra?

Vì cái gì hắn không thể có được một phần hạnh phúc nho nhỏ?

Vô luận là ai ở sau lưng hung hăng cho hắn một đao, người kia đã thành công, thành công làm cho nam nhân bị thương tích đầy mình.

Nếu có thể, Chu Mặc muốn bốc hơi rồi biến mất, hoặc là thời gian đình chỉ, làm cho hắn ở trong thang máy cả đời sẽ không đi ra, hắn không nghĩ sẽ tiếp tục đối mặt với những người vũ nhục mình.

.

Thang máy rất nhanh đi đến lầu ba mươi, nam nhân không thể không một lần nữa đứng lên, thật sâu hít vào một hơi khắc chế nội tâm bất an, nhìn cửa thang máy từng chút một mở ra, mở rộng con đường thẩm lí phán quyết hắn.

“Mở!” Một âm thanh non nớt vang lên bên ngoài cửa, dị quốc tha hương đột nhiên nghe được Hán ngữ, điều này đột nhiên phá vỡ tâm tình bất an cùng khẩn trương của nam nhân.

Chu Mặc cuối đầu xuống, một đứa nhỏ phấn nộn đáng yêu đang đứng trước thang máy, đôi mắt tròn to đang hướng nhìn về phía Chu Mặc, cái miệng tròn nhỏ nhắn thành hình chữ O.

“Tiểu bằng hữu, người như thế nào lại ở đây.” Nam nhân đi ra khỏi thang máy, ôn hòa ngồi xổm xuống đối mặt với đứa nhỏ, “Mụ mụ người đâu?”

“Ta cùng ba ba đến đây để tìm mụ mụ.” Âm thanh tiểu hài tử nghe giống như có chút tức giận, đôi mắt tròn to lại nhìn về phía nam nhân, “Thức thức có phải là mụ mụ của ta không?”

Chu Mặc sững sốt, cười nói: “Thức thức là nam nhân, làm sao có thể là mụ mụ của người?”

“Thức thức cười rộ lên hảo ôn nhu, làm mụ mụ của ta đi!”

Chu Mặc cười khổ, đứa nhỏ này cũng quá đáng yêu, cứ nhiên coi hắn thành mụ mụ, nếu có giải thích tiếp, e rằng đứa nhỏ nghe cũng không hiểu.

Đứa nhỏ này đại khái là lạc đường, trước mắt là giúp nó tìm lại người nhà đã rời tính sau, vì thế Chu Mặc đối đứa nhỏ hỏi: “Tiểu bằng hữu, người tên gì? Ba ba người hiện đang ở đâu, để thức thức dẫn người đến chỗ của ba ba nha?”

“Ta gi là Tiểu Ý, ba ba hiện đang họp thật nhàm chán, Tiểu Ý liền tự mình đi tìm mụ mụ.” Đôi mắt đen láy hướng nam nhân cười hì hì, Lục Thiên Ý cầm lấy tay Chu Mặc, một mực khẳng định: “Người chính là mụ mụ của ta.” Biểu tình này làm cho nam nhân có chút dở khóc dở cười.

Trong phòng họp, người Trung Quốc chỉ có một mình Lục Hoa Thiên mà thôi, nói vậy đây chính là đứa nhỏ của hắn, còn người kia hiện giờ đang ở trong phòng họp.

Nghĩ đến đây, Chu Mặc ôm đứa nhỏ lên: “Đi, ta mang người đi tìm ba ba.”

Đại khái là bên người có đứa nhỏ đáng yêu đi cùng, tâm tình uể oải của nam nhân cũng lụi đi một nửa, đến trước cửa phòng họp cũng không khẩn trương mở cửa bước vào.

Người đầu tiên nhìn thấy chính là nam tử quen thuộc —— Lục Hoa Thiên.

Bốn mắt nhìn nhau, nam nhân cúi đầu tránh khỏi ánh mắt của Lục Hoa Thiên, khoe miệng khẽ nhếch, không hề chăm chú nhìn vào Chu Mặc, tầm mắt chuyển qua đứa nhỏ nam nhân ôm trên người.

“Chu Mặc, mau vào đi.” Hành động của Lục Hoa Thiên cùng Chu Mặc không thể tránh khỏi ánh mắt sắc bén của Phí Nhĩ Đức, trong mắt nam tử hiện một tia máu, hướng Chu Mặc đang ôm đứa nhỏ đứng ngoài cửa nhẹ giọng nói.

“Thực xin lỗi, ta đến chậm.” Ánh mắt ấm áp của người kia một lần nữa đem ánh dương chiếu sáng lên tâm tình u ám của Chu Mặc, ngay lúc hắn đang muốn tiến đến chỗ ngồi của mình, một giọng nam nhân vang lên: “Công ty của chúng ta không chào đón loại người như Chu tiên sinh đây.”

Nam nhân dừng cước bộ, không có cách nào đi tiếp.

Chu Mặc nhìn sang Phí Nhĩ Đức, nam tử cau mày, trong mắt có chút phẫn nộ, nhưng vẫn quay lại hỏi ngược từ nam nhân vừa mới nói kia: “Hoắc Lôi tiên sinh, Chu Mặc là cấp dưới của ta, không biết hắn đã làm sai điều gì khiến ngài phải nói như vậy.”

Xem ra. Phí Nhĩ Đức không hề biết chuyện gì đang xảy ra.

Người kia trào phúng cười, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Chu Mặc: “Bản thân Chu tiên sinh biết rõ, làm ra những loại chuyện như vậy, còn có thể bình tĩnh mà bước vào phòng họp, ngài thật là không biết xấu hổ sao?”

“Chuyện gì?” Phí Nhĩ Đức có chút không hiểu, chạy đến bên cạnh Chu Mặc, liền nhìn thấy khuôn mặt nam nhân có chút tái nhợt.

Chu Mặc giật giật môi, không biết nên nói cái gì, Phí Nhĩ Đức còn chưa biết chuyện, nhưng nếu Phí Nhĩ Đức biết thì sao, Phí Nhĩ Đức sẽ phản ứng thế nào?

“Này! Nhìn xem, sáng sớm hôm nay hòm thư của ta sao lại có cái thứ kinh tởm như vậy!” Nam nhân hướng trợ thủ của mình phát tay, trợ thủ nhanh tay mở hòm thư, tất cả đều hiện ra trên màn hình.

Nam nhân không thể ngăn lại mọi chuyện đang xảy ra trước mắt, chỉ có thể nhìn người trợ thủ kia nhanh tay mở thư mục, ấn vào thư kiện kia, rất nhanh, ảnh chụp phơi bày trước mắt mọi người.

Không đúng. Như thế này là sao?

Chu Mặc lập tức cứng người không nói được nửa lời, cả người có chút giật mình.

Ảnh trên màn hình không phải là hắn cùng Phí Nhĩ Đức hôn môi mà chính là, mà là. mà là ngày đó sau khi kết thúc trị liệu, hắn liền kích động mà chủ động hôn Mile.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra đây?

Chu Mặc lập tức ngây dại, tình hình trước mắt dường như đã vượt quá sự tưởng tượng của nam nhân, hắn nên giải thích với Phí Nhĩ Đức thế nào đây, bước tiếp theo hắn nên làm gì?

“Dường như mỗi người trong công ty đều nhận được thư kiện này! Chu Mặc tiên sinh, người muốn phá hoại hình tượng của công ty chúng ta sao! Thỉnh ngài lập tức rời khỏi chỗ này.”

Không thèm để ý đến lời nói của ngốc nam nhân kia, Chu Mặc hướng nhìn Phí Nhĩ Đức, nam tử hiển nhiên vì tầm ảnh kia làm cho ngây người, ngơ ngác nhìn lên màn hình, nam nhân chủ động hôn môi một người khác.

Phí Nhĩ Đức. Không phải như người nghĩ đâu, ta không có phản bội người, không có!

Nam nhân không thể ở trước mặt mọi người mà giải thích với Phí Nhĩ Đức, Chu Mặc cũng mừng vì quan hệ giữa hắn và Phí Nhĩ Đức chưa có bị phát hiện, nhưng cũng có chút đau lòng. Hắn thậm chí không biết nên mở lời như thế nào.

“Tiểu Ý, còn để cho người ta ôm hay sao?” Vẫn yên lặng này giờ, Lục Hoa Thiên đột nhiên đứng dậy, cười hướng về phía Chu Mặc, “Lại đây, ba ba ở đây.”

61. Chương 61: Lục Hoa Thiên Công Kích

Editor: Violet

Beta – reader: Chuotbong

“Ba ba!” Tiểu hài tử hướng bàn tay nhỏ bé về phía nam tử, Lục Hoa Thiên cười ôm lấy đứa nhỏ trong lòng ngực Chu Mặc, đối với sự kinh ngạc của Chu Mặc chỉ nhẹ cười.

“Ba ba, bọn họ đang nói cái gì, Tiểu Ý nghe không hiểu.” Nghe không hiểu tiếng Anh, Lục Thiên Ý hướng ba ba mình nghi hoặc hỏi, lại có chút uể oải nói, “Thức thức thoát nhìn mất hứng.”

“Lục tiên sinh, thật sự là thất lễ khi phải để người chứng kiến một việc mất mặt như vậy.” Nam nhân đó hướng Lục Hoa Thiên giải thích, trong mắt hắn không cần biết Chu Mặc có phải là đồng tính luyến ái hay không, điều hắn để ý đến là, nếu như tất cả các nhân viên trong công ty đều nhận được thư kiện này thì hình ảnh của công ty sẽ bị xấu đi.

Ngay tại cái thời điểm kinh tế khó khăn, thật sự là không dễ dàng bỏ qua được việc này.

“Người thích thức thức?” Nhìn đến đứa con quan tâm nam nhân, khóe miệng Lục Hoa Thiên giương lên một cung độ, có lẽ là duyên phận, hắn còn chưa cho Tiểu Ý biết Chu Mặc là ai, hai người lại có duyên phận mà gặp nhau.

Duyên phận a.

Có lẽ đó là sự thật, vô luận là ba năm trước đây gặp mặt, rồi ba năm sau lại tái ngộ, trùng hợp đến độ làm người ta không giải thích được.

Đối với Chu Mặc mà nói thì đây là nghiệt duyên, nhưng đối với Lục Hoa Thiên, khẳng định đây không phải nghiệt duyên.

Nghe xong lời phụ thân nói, Lục Thiên Ý gật gật đầu, không biết có phải là do di truyền từ phụ thân hay không mà đối với nam nhân trong thang máy ngồi xổm xuống nói chuyện có cảm tình thật tốt, trực giác của hài tử nói là thích nam nhân ôn nhu này.

Lục Hoa Thiên sờ sờ đầu đứa nhỏ, đem Lục Thiên Ý thả xuống, quét mắt nhìn hết những người có mặt trong phòng họp, ánh mắt tuy trầm mặc nhưng lại làm cho người ta cảm rét lạnh.

Ánh mắt đó, con người đó, nếu là người thông minh thì sẽ không trên chọc nam tử này.

“Các vị hiểu lầm rồi.” Thời điểm nói chuyện, Lục Hoa Thiên dường như có quét mắt nhìn về phía Phí Nhĩ Đức vài lần, “Ảnh chụp hai nam nhân hôn môi ở Trung Quốc kì thực là một chuyện rất bình thường.”

Nam tử vừa nói xong, mọi người ở đây đều lộ ra vẻ kinh ngạc, nhất là nam nhân sinh ra và lớn lên tại Trung Quốc – Chu Mặc.

“Ở thời xa xưa cổ đại của Trung Hoa đã có những chuyện như thế này, cái này cũng không thể gọi là tình yêu, mà chỉ là tình bằng hữu biểu hiện với nhau mà thôi.” Lục Hoa Thiên bắt đầu nói thiên nói địa giải thích, cái gì Hàn Tử Cao, cái gì Càn Long cùng thân thích, còn dám miêu tả sinh động nam nhân cùng bằng hữu của mình hôn môi như thế nào, làm cho người ta nghe xong không khỏi thắc mắc. Chu Mặc đối với Lục Hoa Thiên, tuy chán ghét nhưng không phải không có yêu thích, yêu thích trình độ giữ âm thanh lúc nào cũng bình ổn, ngay cả lúc giải thích cũng không làm mất đi mị lực lôi cuốn, Lục Hoa Thiên giống như một nam châm mạnh mẽ, hấp dẫn lòng, ánh mắt của hắn, từng cử chỉ hành động của hắn đều lôi cuốn hấp dẫn mọi ánh nhìn.

Giống như là những người dân bình thường ngược nhìn lên một vị vương giả.

Nếu không có sự việc xảy ra ba năm trước, chắc cỡ lẽ Chu Mặc cũng đã bị Lục Hoa Thiên mê hoặc.

Hắn không phủ nhận, cũng không tỏ vẻ quá khích.

Nhưng hôm nay, Chu Mặc cảm giác rằng Lục Hoa Thiên đang đứng trước mọi người nói bậy bạ kia rõ ràng là đang giải vây cho hắn.

Lục Hoa Thiên không phải là thích gây sức ép cho hắn sao, nhục mạ hắn, đùa bỡn hắn sao? Vì cái gì mà hiện tại. hiện tại lại đứng ra tìm đường lui giúp mình.

Chu Mặc bỗng nhiên có một nghi hoặc lớn trong lòng.

Có cao hứng nhưng cũng có thất vọng, vì sao người đứng ra không phải là Phí Nhĩ Đức.

“Nguyên lai Trung Quốc còn có chuyện như vậy?” Một người ngữ khí kinh ngạc hướng Lục Hoa Thiên nói.

Trên thực tế, nếu như Trung Quốc không tổ chức thể vận hội Olympic, phỏng chừng trong mắt đại bộ phận người ngoại quốc, Trung Quốc vẫn như cũ là “đổ thảm đèn lồng cao cao quải” vùng nông thôn nào đó.

Thế vận hội Olympic tổ chức ngay trong lúc quốc gia đang trong quá trình đổi mới, nguyên nhân họ nghĩ rằng Trung Quốc sẽ không thể nào làm được trò trống gì, kết quả là sau khi họ đến Bắc Kinh mới thấy mình chính là đồ ngốc.

Đừng nhìn vào những nhân viên cao cấp ngồi đây mà vội đoán, không phải ai cũng đã từng đến Trung Quốc, vì thế cảm thụ chân chính của họ về Trung Hoa là không hề có.

Đối với Lục Hoa Thiên, hắn chính là thường xuyên bắt lấy điểm yếu này của các đối tác ngoại quốc mà làm trò vui.

“Các vị không tin sao?” Nói một câu, ánh mắt Lục Hoa Thiên dừng lại trên người Phí Nhĩ Đức, “Ta cùng Chu Mặc đều là người Trung Quốc, trước kia cũng từng làm qua loại chuyện này, cái này ta gọi là thưởng thức nhân tài a.”

Vừa nói chuyện, vừa tiến đến gần nam nhân: “Các người không nên lấy hắn mà lấy làm hổ thẹn, mà phải gọi là may mắn mới đúng, ha ha, người nói có phải không, Phí Nhĩ Đức tiên sinh?” Khoảng cách từng chút một gần với Chu Mặc hơn, Lục Hoa Thiên hướng mắt nhìn Phí Nhĩ Đức đứng cách Chu Mặc không xa.

“Đương nhiên, ta cảm thấy thực may mắn khi có Chu Mặc làm nhân viên của mình.” Những người khác đối với Trung Quốc không biết, nhưng Chu Mặc biết từ nãy đến giờ Phí Nhĩ Đức đều hiểu những lời nói của Lục Hoa Thiên là nói dối.

“Nói tóm lại, đối với người Trung Quốc chúng ta, hôn môi cũng chẳng là vấn đề gì to tát.” Nói xong một câu, Lục Hoa Thiên đột nhiên ôm lấy thắt lưng Chu Mặc hôn lên môi hắn.

“Ngô ——” Chu Mặc cả kinh nghĩ muốn lùi về phía sau, tránh né cái hôn bất thành hình.

“Đừng nhúc nhích.” Khẽ nói nhỏ, Lục Hoa Thiên dùng tay ôm chặt ngăn không cho Chu Mặc lùi về sau.

Trước mắt bao người, dù như thế nào cũng muốn diễn cho xong.

Chu Mặc hiểu được Lục Hoa Thiên muốn làm gì, nếu giờ hắn đem Lục Hoa Thiên đẩy ra chẳng khác gì tự chui mình vào rọ, giờ phút này cũng chỉ có thể tùy ý Lục Hoa Thiên muốn làm gì thì làm.

Bất quá, Lục Hoa Thiên cũng không có làm gì quá khích, chỉ là ma sát nhẹ lên môi nam nhân rồi liền tách ra, tách ra hết sức vô tình lại nhìn thấy mặt nam nhân có chút đỏ ửng, nam tử khóe miệng cười nhếch lên.

“Ta có đứa nhỏ, cũng không phải đồng tính luyến ái, đối với việc ngưỡng mộ nam nhân này, ta cũng sẽ hôn hắn.” Người nào đó nói dối, trông bộ dáng không ai có thể nhận ra được.

“Ta nghĩ ảnh chụp này, đại khái là có người muốn quấy phá, các vị không cần quá kinh ngạc như vậy.”

Trầm mặc nhìn tất cả mọi người, đôi mắt Lục Hoa Thiên có chút trào phúng nhìn về phía Phí Nhĩ Đức, trong mắt còn có chút trợn trắng đầy khiêu khích.

Đây là việc mà vốn là Phí Nhĩ Đức nên làm, làm trò trước mặt Phí Nhĩ Đức, ôm ấp nam nhân, lại cùng nam nhân hôn môi, nói vậy trong lòng Phí Nhĩ Đức hiện giờ là đang nổi trận lôi đình.

“Ngay cả loại chuyện này đều ứng phó không được, người thật là yêu Chu Mặc, hay vẫn là thích cái mỹ vị mới mẻ của thân thể hắn?” Đi ngang qua Phí Nhĩ Đức cùng Chu Mặc, Lục Hoa Thiên thanh âm không to không nhỏ chỉ vừa đủ cho hai người nghe thấy.

“Trận này hội nghị xin thứ cho ta hôm nay không thể tham gia.” Nắm lấy tay đứa nhỏ dắt ra cửa, Lục Hoa Thiên dừng lại trào phúng cười nói, “Quý công ty muốn nghỉ đem trò đùa kia hạ thấp nhân phẩm người ta, thật sự tốt, nhưng cứ tiếp tục như vậy thì. là tự chính mình đem hình tượng công ty phá hư đi.”

62. Chương 62: Hiểu Lâm Gây Đau Lòng

Editor: Carrot

Beta – reader: Jaeun Jum

“Chu Mặc, mở cửa được không?” Sau chuyện hồi sáng xảy ra, Chu Mặc chưa bao giờ nghỉ làm đột nhiên lần đầu tiên hướng về phía Phí Nhĩ Đức xin phép trở về nhà, ngay cả Lục Hoa Thiên khi rời đi cũng nói với Phí Nhĩ Đức: “Thất lễ, tôi cảm thấy thân thể không thoải mái, cho phép tôi hôm nay xin phép...”

Lúc sau Chu Mặc liền tự mình lái xe về nhà .

Lục Hoa Thiên có thể rời đi, Chu Mặc có thể rời đi, còn Phí Nhĩ Đức lại phải ở lại thu dọn cục diện rối rắm, nhanh chóng dặn cấp dưới phải tìm ra ai đã gửi thư kiện, sau đó anh cũng rất nhanh lái xe về tới nhà.

Phí Nhĩ Đức biết Chu Mặc ở trong phòng, nhưng mặc dù anh gọi như thế nào, người ở bên trong vẫn không trả lời anh, lại càng không bước ra mở cửa.

Anh biết, hôm nay anh đã làm cho Chu Mặc thất vọng.

Làm người đàn ông bị mọi người nói xấu gièm pha, đang họp lại bị yêu cầu rời khỏi phòng, thân là người yêu Chu Mặc, nhưng anh lại không đứng ra thay người ấy biện hộ, không có thay người ấy chống đỡ sự việc, thậm chí còn không tỏ vẻ đứng về phía người ấy.

Cuối cùng trợ giúp anh ấy thoát khỏi cảnh tượng khốn cùng ấy lại là một người đàn ông khác.

“Chu Mặc...” Kêu gần nửa giờ sau, Phí Nhĩ Đức mệt mỏi ngồi bịch xuống dựa vào cánh cửa gỗ, anh biết người trong gia tộc đã bắt đầu chậm rãi chú ý tới chuyện tình của anh và Chu Mặc. Ngày đó anh bị ông nội gọi trở về cũng là nói bóng nói gió thăm chút ít, may là chỉ hỏi qua loa lấy lệ, nhưng trong lòng anh không khỏi có chút lo lắng, dù sao bây giờ cũng không phải lúc đem hết thảy mọi sự phơi bày ra.

Nhưng mà hôm nay đã xảy ra loại chuyện này ở trong công ty, làm cho anh chấn động thật sâu.

Nhìn đến ảnh chụp Chu Mặc cùng người khác hôn môi, ảnh chụp người đàn ông ấy vẻ mặt cười vui , ảnh kia thì hài lòng hạnh phúc tươi cười, ảnh khác thì Chu Mặc chính mình chủ động...

Phí Nhĩ Đức nháy mắt ngây ngẩn cả người, thậm chí không còn một tia trầm ổn bình tĩnh trong ngày thường, cả người tựa như bị chặt đứt hết dây thần kinh như người thực vật, chỉ có hô hấp mới có thể chứng minh mình đang còn sống.

Hóa ra, không phải chỉ có mình anh mới có thể làm cho người ấy hạnh phúc cùng cười vui.

Mà trong bức ảnh là người con trai tóc dài vàng kim tựa hồ bởi vì người đàn ông ấy đột nhiên hôn môi mà có chút kinh ngạc, đôi mắt màu xanh lộ ra kinh diễm như muốn để mọi người nhìn ra được rằng, người con trai xinh đẹp đó hoàn toàn không thể giấu được nội tâm hân hoan cùng vui mừng.

Đúng vậy...

Người con trai tóc dài đó không nhận ra rằng mình đã yêu Chu Mặc, chỉ là kinh ngạc nói cho Phí Nhĩ Đức, người đó cũng không biết mình sớm đã trở thành nô lệ của tình yêu.

Mà người con trai tóc dài này, ngày hôm qua Phí Nhĩ Đức vừa mới gặp xong.

Thừa dịp cuối tuần, Phí Nhĩ Đức quyết định đi tìm cái tên dấu trong đoạn phim đã in dấu hôn lên xương quai xanh của Chu Mặc.

Anh tìm Mile được rồi, cũng biết luôn Chu Mặc đã nói dối anh.

“Chu Mặc mấy ngày nay vẫn ở cùng tôi.” Nhìn đến khí thế rào rạt của Phí Nhĩ Đức, Mile hoàn toàn không biểu lộ thần sắc kinh ngạc, mà chỉ cười cười, nói với Phí Nhĩ Đức như những người bạn của nhau.

“Chu Mặc lừa gạt cậu, anh ta cũng không phải bởi vì Chu Tuyết mà ở chỗ này với tôi. Em gái của anh ta đã ra ngoài về vật thực rồi, nếu không tin lời tôi nói... Cậu có thể gọi đến đại học New York hỏi một chút, ha ha...” Mở cửa, Mile dẫn Phí Nhĩ Đức đến phòng khách, “Cậu muốn uống gì? Cá nhân tôi không uống rượu, nhưng mà Chu Mặc thích uống rượu Martin, cho nên chỗ này của tôi cũng chỉ có Martin.”

“Không cần.” Phí Nhĩ Đức hướng Mile lạnh nhạt nói.

Mile buông tay cười cười, cũng ngồi ở trên ghế sa lon: “Cậu tới nơi này, hẳn là muốn hỏi cái gì đó nhỉ.”

“Tôi thích anh ấy, tôi không nghĩ anh ấy đã bị ai đó lòng dạ đen tối lừa gạt, tôi không muốn thấy anh ấy bị tổn thương, nếu có ai làm anh ấy bị thương tổn, tôi nhất định sẽ không tha kẻ đó.” Lạnh lùng nói xong, Phí Nhĩ Đức nhìn Mile bằng ánh mắt cảnh cáo.

“Kẻ thương tổn anh ấy chẳng phải là cậu sao?” Mile khẽ nheo mắt, lơ đãng liếc mắt nhìn cái điều khiển từ xa trên bàn. Cậu cùng anh ấy lên giường, sau đó trốn đi mất dạng để lại anh ấy một mình, xem ra cậu muốn tự xử mình hả, ha ha.”

“Chuyện của tôi và Chu Mặc, không cần người ngoài can thiệp.” Hai chữ ‘người ngoài’ này, Phí Nhĩ Đức cố ý nhấn mạnh đặc biệt vang dội.

Mile chớp chớp đôi mi, cậu biết ý tứ của Phí Nhĩ Đức, thân là bác sĩ tâm lý, ngày thường không dễ nổi giận đâu, nhưng nghe vài lời tên đó phóng ra, trong lòng cậu lặng lẽ bốc lên lửa giận ghê gớm.

Đối mặt Phí Nhĩ Đức, Mile trào phúng búng nhẹ một câu, cười nói: “Hừ, đúng là anh ấy cùng cậu ở một chỗ không có cảm giác an toàn, bằng không cậu cho là vì cái gì số lần anh ấy tới chỗ tôi so với ở nhà cậu nhiều vậy chứ?”

“Có một số việc, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, sau đó bất luận đền bù thế nào vẫn không hoàn toàn che giấu được vết thương, anh từng làm Chu Mặc tổn thương, cả đời muốn xóa đi cũng không được.” Nói, ai cũng đều nói giỏi, cũng nói với người khác giỏi lắm, nhưng đối với bản thân thì không nói mình phải làm tốt như lời mình nói ra.

Mile chưa từng nghĩ tới, sau này chính cậu lại tự nghiệm chứng lời nói của mình.

“Nếu cậu muốn hỏi tôi cùng Chu Mặc có quan hệ như thế nào, với lời nói của tôi cậu có vẻ không muốn tin, vậy chỉ bằng mời ngài Phí Nhĩ Đức tự mình xem nhé.” Cười ôn hòa, Mile nhấn điều khiển trên bàn.

TV LCD trên tường được bật lên, nháy mắt chiếu ra...

Trong TV xuất hiện một loạt hình ảnh, làm cho Phí Nhĩ Đức cả người ngây ngẩn tại chỗ.

“Mày là thằng khốn nạn!”. Hình ảnh đó cũng làm cho anh nháy mắt thiếu chút nữa sụp đổ...

Hung hăng đấm Mile một quyền xong, Phí Nhĩ Đức đập nát đĩa “Chu Mặc & Mile sex version trên giường” rồi đập cửa mà đi, phía sau vang lên ông ổng, là tiếng Mile mang theo tức giận cùng trào phúng: “Thằng ngu, hủy phim đi rồi mày cũng xóa không nổi những chuyện đã phát sinh đâu!”

Là ghen tị điên cuồng, hay là không thể phá được chuyện về sau mang đến.

Mile lúc ban đầu chỉ muốn giỡn chơi chút đỉnh, bây giờ dường như đã thay đổi, biến chất rồi.

Còn Phí Nhĩ Đức, lại không thể tin được người yêu mình ở bên ngoài...

Đau lòng.

Đêm đó khi anh trở về, trong phòng tối như mực, mang theo một thân mùi rượu cùng tâm tình mê loạn, anh mở đèn lên, nhìn thấy người đàn ông cuộn mình tại góc sofa ôm con chó tuyết xù cùng ngủ.

Trong nháy mắt, Phí Nhĩ Đức hơi đau lòng nhưng vẫn mỉm cười .

Mặc kệ chuyện với Mile, cũng không quản cái đĩa phim đó.

Anh đã nói anh yêu người này, anh nói là anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ rời bỏ người đàn ông ấy, bọn họ hiện tại yêu nhau , mấy chuyện đó cũng đã đủ rồi.

Vì thế anh bước qua đem người đàn ông ngủ say ôm lên lầu, gắt gao ôm vào trong lòng.

Nhưng mà ngày hôm sau, lại xảy ra chuyện như vậy.

Rốt cuộc những điều mà chính anh tai nghe mắt thấy kia cái nào mới là sự thật?

Anh thậm chí hoài nghi anh cùng người đàn ông ấy có chính xác là đang ở cùng nhau hay không? Có thật là anh sẽ theo đuổi tình yêu bốc đồng này mà làm cho kinh doanh đi xuống hay không, có thể cho anh ấy hạnh phúc chân chính hay không?

Anh cùng Chu Mặc giờ đây cách biệt chỉ là một cánh cửa gỗ mà thôi.

Người ở bên ngoài vào không được, người phía trong không ra khỏi cửa.

Người ở bên ngoài tuy biết nỗi lòng người đàn ông phía trong, nhưng không biết bí mật của người ấy...

Người ở phía trong cũng biết tâm tình chàng trai bên ngoài, nhưng không biết Phí Nhĩ Đức đã xem thấy đĩa ghi hình...

Chu Mặc ở bên trong, buồn bã cuộn mình trong chăn, một mình ngậm đắng nuốt cay nỗi thống khổ, Phí Nhĩ Đức ở bên ngoài, cô đơn xen lẫn tâm tình phức tạp ngòi dưới đất.

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, Chu Mặc mở cửa, người ở phía ngoài đã không còn ngồi đó nữa.

Cảm thấy một chút may mắn cùng mát mát khi không chạm mặt Phí Nhĩ Đức, người đàn ông không mặc thêm quần áo mà bước ra cửa.

Đêm đông giá rét, gió thổi như cắt chém một đao lại một đao xuống người.

Cắt cho đến khi thể xác cùng tinh thần người đàn ông ấy máu chảy đầm đìa, từng mảnh lại từng mảnh...

63. Chương 63: Mile Rời Đi (thượng)

Editor: Carrot

Beta – reader: Jaeun Jum

Không có người đàn ông ấy bên cạnh như mọi ngày, Mile vẫn như cũ ra ngoài mua đồ ăn, sau đó lái xe về nhà.

Thời tiết, thật sự rất lạnh a...

Trong xe ấm áp, trên trời từng hạt mưa bụi bay, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đường, hòa tan làm một vào lớp nước lạnh lẽo.

Dự báo thời tiết nói, hôm nay có thể có tuyết rơi.

Hàng cây bên đường bị gió đêm thổi mạnh làm cành cây lay động, lá cây khô héo ào ào run rẩy rơi xuống mặt đất, trên đường tung tóe bùn lầy.

Mile mặc áo bành tô da dê màu đen thật dày, từng sợi tóc mềm mại vàng óng ánh trải ra trên mặt càng tăng thêm hơi thở ấm áp, lúc cậu ta nghiêng đầu qua, hết như bước ra từ trong truyện cổ tích thời Trung cổ, hư ảo, có chút không thực.

Mở dù, Mile dừng xe lại, sau đó bước nhanh đến cửa nhà, trên mặt lạnh lùng tràn đầy rửa xả đối với thời tiết xấu, hàng năm một phần tư thời gian đều là mưa tuyết làm cho người ta đông lạnh đến phát run.

Cậu đang cúi đầu bước nhanh, tại thời điểm bước gần đến cửa, đột nhiên dừng lại.

Không biết là khi nào, màu trắng u ám của tuyết trải đầy, nghiêng nghiêng mà đọng trên đèn đường, trên áo bành tô da dê của Mile, trên mái tóc dài màu vàng óng mềm mại, thẩm thấu làm cho đầu ngón tay run rẩy lạnh lẽo.

“Chu... Chu Mặc?” Đôi môi hé mở, có chút run run mà lắp bắp.

Ánh mắt xinh đẹp màu lục đan vào như nước hồ thu, mang theo linh hồn người đàn ông run lấy bấy rụt rè tại cửa.

Trên người chỉ mặc duy nhất một cái áo len màu xám, quần ka-ki hơn phân nửa đều ướt nước mưa lạnh lẽo, thẩm thấu lên người đàn ông làm làn da anh trở nên tái nhợt.

Người đàn ông đang ngồi tại cửa đó, nếu mà Mile chưa lên tiếng, thì chắc anh ta vẫn tự dùng hai tay ôm lấy thân thể lạnh run của mình, cúi đầu vào giữa hai đầu gối.

Trên tóc, trên vai, đọng một mảng băng tuyết mỏng manh, theo sự run rẩy của người đàn ông mà vỡ thành từng mảnh.

Mấy ngày hôm trước, người đàn ông vẫn còn cười với cậu, khuôn mặt tươi cười quen thuộc trong ký ức tựa như dương quang ấm áp mùa đông, hồi tưởng đến, cậu lại thấy dâng lên trong lòng một tia dịu dàng.

Vậy mà hiện tại ngồi ở cửa nhà mình, thoát nhìn người đàn ông không nhà để về là ai đây? Thật là cái người luôn mỉm cười kiên cường sao?

Toàn bộ thế giới dội xuống những hạt mưa lạnh như băng, đánh vào trên thân người đàn ông đứng ở góc cửa.

Túi nylon trên tay Mile rớt xuống bùn lầy, cây dù che mưa trong tay cũng đã bị gió quất nằm ở trên mặt đất, Mile chạy tới bên Chu Mặc, lúc ngón tay chạm đến anh, trong nháy mắt cậu cảm nhận được cơ thể lạnh thấu xương làm cậu vô cùng khó chịu.

Cậu cởi áo bành tô da dê màu đen khoác lên thân anh, không ngừng la lên tên của anh ta.

“Chu Mặc!” Một tiếng lại một tiếng, rốt cục người đàn ông đó cũng đáp lại một chút. Chu Mặc mở đôi mắt phẳng phát hơi sương có chút sưng đỏ ra, hết như là đã khóc.

“Chết tiệt! Anh đứng bên ngoài làm gì, anh có chìa khóa mà!” Vội vàng mở cửa, Mile nửa tha nửa ôm người đàn ông toàn thân lạnh lẽo vào nhà.

“Mau thay quần áo đi, anh gặp chuyện gì tới nỗi phải giày vò chính mình như thế, anh muốn tự ngược hả?” Vì một người đàn ông mà trở nên khấn trương, Mile sớm đã quên lúc trước chính mình cũng đã đem người đàn ông này làm món đồ chơi mà thỏa ý vui đùa.

Nhìn đến người ấy tựa tượng băng ngồi ở cửa, cậu tưởng chừng lòng mình cũng đóng băng luôn giống hệt bông tuyết bay ngoài cửa sổ rơi trên mặt đất, như muốn vỡ nát ra vậy.

Một bên tức giận mắng, một bên lại vội vàng cởi quần áo anh ấy ra, dùng khăn nóng lau lau thân thể lạnh như băng.

“Mile... Thực xin lỗi.” Nắm lấy đôi tay của Mile, Chu Mặc vẫn có chút ngẩn người mà lộ ra một tia áy náy cùng mỉm cười, thanh âm nhỏ nhẹ nhu hòa như áng mây bông bênh.

“Thôi đừng giải thích, anh tự nhiên đem mình hành hạ chôn trong mưa gió, xong rồi tôi phải chăm sóc, thật có phải anh là một người hơn ba mươi tuổi không vậy?” Mắng thì mắng, Mile vẫn tiếp tục lau thân thể cho Chu Mặc, lại lấy một cái chăn mềm mại mà bọc người kia lại.

“Không phải.” Trong mắt hiện lên một tia đau đớn, Chu Mặc cười khổ mà nói, “Hôm nay ở trong công ty đã xảy ra chút việc...” Anh cúi đầu, vầng trán ướt sũng chảy từng giọt nước xuống đôi mắt đen huyền, người đàn ông lời nói thanh nhã, trầm thấp mà du dương, từng chút một đem sự kiện ảnh chụp phát tán tại Nhật nói cho Mile nghe.

Đối với việc Lục Hoa Thiên giúp anh thoát khỏi rắc rối, anh chỉ nói qua một câu.

“Xin lỗi, dường như đã lôi cậu vào chuyện này.”

Người đàn ông giải thích, làm cho Mile có chút cứng đờ.

Tên ngu ngốc này, biết mình đang nói cái gì không, sao lại hướng mình giải thích? Mile ngồi ở một bên, nói: “Nói xin lỗi làm gì, anh không phải vẫn hoài nghi tôi tâm địa xấu xa, nói không chừng chính tôi cố ý đem ảnh chụp tống đến công ty anh, cốt là làm cho người ta nhìn anh phải bẽ mặt.”

Bàn tay nắm chặt drap giường, Mile đợi phản ứng của người đàn ông, không biết là tức giận mà cho cậu một đấm, hay là dùng đôi mắt tràn lệ thống khổ lẫn khó tin mà nhìn cậu?

Có lẽ, cũng không phải.

“Không phải là tại cậu.” Chu Mặc cười lắc lắc đầu, “Ngày đó là tôi đột nhiên hôn cậu, cậu lúc ấy không phải rất kinh ngạc sao, như vậy thì trước đó làm sao chuẩn bị camera được?”

“... Ngu ngốc!” Ngắn ngủn có hai chữ, lại hàm chứa tình cảm phức tạp.

Ngư ngốc, là đang mắng người đàn ông là thông minh, hay là ngu xuẩn.

Hoặc Mile hiện tại đang tự sỉ vả chính mình cũng không biết chừng.

Ngốc quá...

Nếu anh biết tôi từng ăn ở với anh, còn ghi đĩa phim lại, còn đem đĩa cho tên Phí Nhĩ Đức xem, anh còn có thể tin nhiệm tôi như vậy không?

Anh ngốc quá đi...

Tôi đã bao lần nói anh , không nên dễ dàng tin tưởng người khác, lại càng không nên dễ dàng tin tưởng tôi mà.

“Ăn cơm không? Tôi đi làm cơm cho cậu nhé.” Người đàn ông xoa nhẹ tóc của mình để che giấu đôi mắt sừng đỏ, anh đang định đứng lên lại bị Mile kéo xuống, Chu Mặc ngơ ngác nhìn vẻ mặt chăm chú của Mile, hỏi: “Làm sao vậy, đột nhiên nghiêm túc thế?”

“Anh nên trở về đi.”

“Cậu nói tôi như vậy còn có thể trở về sao? Hiện giờ tôi còn bắt đầu hoài nghi những việc mình làm có đúng hay không nữa?” Chu Mặc lắc đầu.

“Muốn giấu diếm Phí Nhĩ Đức để làm gì?” Không mang vẻ cợt nhả như mọi khi, giờ phút này Mile thần nhiên nhìn người đàn ông, “Nếu cậu ta thật sự yêu anh, chắc chắn cậu ta sẽ hiểu. Mà dù nhất thời anh có thể giấu được cậu ta, thì liệu anh có thể giấu được cả đời không?”

Người đàn ông cúi đầu không nói gì.

Mile tiếp tục nói: “Trở về đi, đem hết thấy nói cho cậu ta biết, làm cho cậu ấy hiểu được nỗi thống khổ cùng sự đấu tranh của anh.”

“Nói cho cậu ta biết anh vì cậu ấy mà thay đổi, nói cho cậu ta biết anh thương cậu ấy như thế nào...” Mile khuyên nhủ Chu Mặc, trong lòng cậu hiện giờ như có một bé quý và một bé thiên thần đang giao đấu, bé quý thì nói cho cậu biết hiện tại hẳn là nên bỏ đá xuống giếng tiếp tục tra tấn người đàn ông này tới khi anh ta nát tan thì thôi. Còn bé thiên thần kia nói cho cậu biết, người đàn ông này không giống với những người khác...

Mile vỗ vỗ lưng Chu Mặc, anh ta có vẻ so với trước kia còn gầy hơn a...

“Nếu anh thương người đó thì phải tin tưởng cậu ta, đừng tự gánh vác một mình, tìm người cùng anh chia sẻ một chút đi.” Mile khẽ cười, “Đêm nay sẽ là lần trị liệu cuối cùng.”

“Sau đêm nay, anh sẽ trở lại thành một người đàn ông bình thường, Chu Mặc.”

64. Chương 64: Mile Rời Đi (trung)

Editor: Carrot

Beta – reader: Jaeun Jum

“Bây giờ anh nhìn thấy gì?” Ngồi ở bên giường, Mile cúi đầu nhìn Chu Mặc đang tiến vào trạng thái thôi miên, cả người thở dồn dập, giống như đang chịu đựng cái gì đó đáng sợ lắm.

“ Cửa... cửa gỗ trắng, tôi không đạp nó ra được...” Người đàn ông nằm ở trên giường đã tiến nhập ký ức bên trong, môi run nhè nhẹ, mí mắt nẩy lên rất nhanh, theo sự chỉ dẫn của Mile mà trả lời vấn đề từng bước một .

“Vì sao phải rời khỏi đó?” Tay Mile nhè nhẹ vuốt ve lên mí mắt đang co giập không ngừng của Chu Mặc, thanh âm dịu dàng làm cho người đàn ông đang bất an hơi dịu đi chút ít.

“Không được –!” Đột nhiên cắn chặt đôi môi, người đàn ông lại cuồn loạn gào thét, nhắm chặt hai mắt, tưởng như lại thấy được khước miệng của tên ấy đang lạnh lùng chế giễu, bước từng bước hướng về phía mình uy hiếp, thụi một cú vào bụng làm mình rất đau, nắm đầu của mình nện vào cửa, đem mình ném lên giường...

Tiếng cười giễu cợt băng giá kia, ánh mắt u ám tối tăm kia, không ngừng lặp đi lặp lại ong ong trong đầu anh.

“Không sao, tôi ở đây mà.” Cầm tay Chu Mặc đang nắm thật chặt, Mile tách ra từng ngón tay của người đàn ông, đem ngón tay của mình cùng ngón tay Chu Mặc đan lại với nhau, ” Đó chỉ là mộng mà thôi, ác mộng quá khứ, không có việc gì, sẽ không đau đâu, cũng không cần sợ nỗi sợ hãi hư vô này.”

Người đàn ông dần dần bình tĩnh trở lại dưới sự vuốt ve nhẹ nhàng của Mile, từ khuôn ngực đang phập phồng không ngừng, đến đôi môi đang thở hào hển, lướt qua mũi, cuối cùng đứng ở vầng trán đang ứa ra một tầng mồ hôi sương, từng chút một, giống như phải vững vàng khắc ở đầu ngón tay mỗi một tác thân thể anh.

“Không sao hết , không sao hết ...”

Không ngừng trấn an Chu Mặc, Mile khom người xuống đặt trên trán anh một nụ hôn dịu dàng, thật thản nhiên, thật tinh khiết, hết như những cụm bông tuyết bay phía bên ngoài cửa sổ.

Như là nhắm nháp tất cả hương vị của anh, đầu lưỡi mềm mại theo vầng trán trượt xuống dưới, dừng ở mí mắt, dừng ở chóp mũi, cuối cùng lại dừng ở đôi môi đang có chút run rẩy.

“Thấy chưa, tuyệt đối không đau, đúng không?” Mile vừa nói vừa đem đầu lưỡi vào trong cổ họng Chu Mặc, cướp đoạt vị bạc hà nhàn nhạt, khi chạm đến lưỡi anh thì lập tức như rắn quấn lấy, túm chặt con mồi đang mưu toan chạy trốn kia, không ngừng phun ra nuốt vào chất lỏng, tựa như muốn hút hết không khí của anh.

Chu Mặc nhìn đôi mắt màu lục lam kia, có chút không nhớ rõ Mile đang nói gì, chỉ cảm thấy mình quá mệt mỏi, cuối cùng chỉ có thể nằm yên trên chiếc giường lớn màu trắng mềm mại.

Chu Mặc giống như lại nhớ tới cái đêm ba năm trước, anh ở một phòng trong quán bar, cánh cửa khóa lại gắt gao cần bản không có biện pháp mở ra, phía sau nhìn không rõ gương mặt người đã từng bước tiến tới cường bức anh.

Ác mộng...

Làm cho anh gào thét hoảng sợ .

Vẫn đang nằm trên giường, anh chờ đợi điều khủng khiếp nhất trong ký ức sẽ sớm xuất hiện, thế nhưng... âm thanh ầm ập cùng cách tiến vào mềm mại dần xâm chiếm khoang miệng anh, giống như đang quần lấy viên kẹo mật ong.

Chu Mặc cố gắng mở to mắt ra để xem là ai đang hôn mình, là ai đang cởi bỏ hết quần áo của mình, là ai đang dịu dàng nhìn chăm chú vào mình.

“Ưm –” thân thể đang được thả lỏng dần dần trở nên cứng ngắc, cảm thấy bóng đen vuốt ve phía dưới, anh lại nhịn không được mà run rẩy, hết như đứng giữa mưa to gió lớn ban đêm bỗng nhiên lại lọt vào làn hơi của suối nước nóng, chân tay xụi lơ không thể nhúc nhích, nổi bong bênh trên mặt nước.

Tâm hồn của anh, dần dần hòa tan ...

Cả người anh được ôm đến ngâm suối nước, giống như đột nhiên bị nước nóng bao phủ, một đợt sóng lớn rào rào đột nhiên ngã về phía anh, mang theo chút đau đớn tràn vào thân thể, làm cho anh nhịn không được há mồm la lên.

“A...”

Một đợt lại một đợt chấn động cả thể xác lẫn tinh thần anh, Chu Mặc thăng trầm trong từng cơn sóng và gió, trước là sóng nhỏ, sau tới sóng to, mặc cho hỗn hợp màu trắng chà xát, đen tối khắc ấn trên cơ thể.

“Thoải mái không?”

Trong mộng, Chu Mặc đang giẫy dụa trong nước biển giống như nghe được tiếng nói trên bầu trời truyền đến, theo bản năng anh lắc lắc đầu, không thoải mái... Thật là khó chịu, nóng quá...

“Muốn nhiều hơn sao?”

Âm thanh đầy mê hoặc kia lại xuất hiện, như thể trêu chọc dục vọng trong nội tâm người đàn ông này.

Muốn...

Ý niệm trong đầu mới vừa phát sinh, lập tức biến gằm kinh thiên mang theo sóng lớn đột nhiên ập xuống đỉnh đầu anh, đưa cả người anh quần vào dục vọng nguy hiểm bên trong, không nhớ rõ cuộn sóng kia lúc nào bắt đầu khởi động, cũng không nhớ rõ mình lúc đó có phải đã suy đồi lớn tiếng la lên hay không, Chu Mặc ở trong nước biển mơ màng thấy được phía chân trời xẹt qua một tia cầu vồng rực rỡ.

Anh muốn nhìn thấy rõ ràng bóng đen kia là ai.

Nhưng chỉ nhìn ra được một khối màu đen mơ hồ, bên cạnh đó lại thấy một chút màu vàng nhạt chói lọi.

Không phải mái tóc màu vàng sẫm như Phí Nhĩ Đức, cũng không phải mái tóc đen tuyền của Lục Hoa Thiên.

Bóng đen chậm rãi biến mất, dục vọng nóng cháy vô hạn của anh tựa hồ dần dần lắng xuống sau cơn bão táp, anh được đưa đến bên bờ cát mềm mại, từ từ nhắm hai mắt lại để vầng dương ầm ập hong khô, cơ thể lười biếng không muốn di chuyển dù chỉ là một động tác nhỏ.

“Thực xin lỗi, lại thừa dịp anh bị thôi miên...”

“Cái tên hỗn đản nhà anh sao lại tin tưởng em làm gì chứ...”

“Chỉ là một lần cuối cùng... để cho em ôm anh một lần thôi, có được không?”

“Mặc kệ người trong mộng của anh là ai...”

Chu Mặc nửa mê nửa tỉnh cảm thấy có một người luôn ở bên cạnh anh nói chuyện, nhẹ nhàng thổi khí vào tai anh, anh giật giật, thân thể chạm phải một thân người nóng như lửa, anh lại vùi mình vào lòng người ấy.

Ngoài cửa sổ, gió từng cơn thổi mạnh, lần lượt như muốn phá cửa sổ xông vào.

Trong phòng, Phí Nhĩ Đức hít một hơi thật sâu ngẩng đầu nhìn người con gái xinh đẹp có ánh mắt sưng đỏ đang cắn cắn môi ngay trước mắt.

Grace rất đẹp, đầu tóc dày mà xoăn quăn rũ thả trên làn da trắng nõn của cô cùng dáng người cao gầy tựa như nữ thần cổ Hy Lạp, nhưng mà người Phí Nhĩ Đức yêu chính là người đàn ông rất đỗi bình thường, hiền hòa kia.

“Đừng khóc nữa, mắt em sưng lên hết rồi kìa.” Phí Nhĩ Đức bước qua, đưa một chiếc khăn lụa trắng cho cô rồi nói: “Anh đi đây.”

Grace ngẩng đầu nhìn người đàn ông: “Anh muốn đi tìm người đó?”

“Ừ.” Phí Nhĩ Đức gật đầu không chút do dự, vốn tưởng rằng Grace sẽ biết về chuyện mấy bức ảnh chụp, nhưng mà hỏi tới hỏi lui, không có được đáp án thì chớ, lại làm cho người con gái đối diện khóc đỏ cả mắt.

“Phí Nhĩ Đức... anh thật sự muốn vì anh ta mà chống lại cả gia tộc sao?”

“Anh sẽ không đối nghịch bất kỳ ai, nhưng anh sẽ chống lại bất luận kẻ nào dám chạm đến người của anh.” Tựa vào cái bàn bên cạnh, Phí Nhĩ Đức châm một điếu thuốc lá, “Chúng ta đã lớn lên với nhau từ nhỏ, không phải em có thể hiểu được anh sao?” Phí Nhĩ Đức nhìn người con gái đối diện mình, lên tiếng hỏi.

Trên mặt lộ ra một tia tiếc nuối, Grace gạt đi giọt lệ trong khóe mắt, cười nói: “Em thật ghen tỵ với Chu Mặc, thật hy vọng em là người anh yêu. Tới bây giờ em cũng nghĩ như vậy. Cho dù anh vẫn xem em là bạn, nhưng xin hãy nghĩ lại, nếu về sau chúng ta kết hôn có lẽ anh sẽ từ từ thích em.”

“Đúng vậy, em quá ngu ngốc, giống như một lòng tình nguyện vậy, ha ha.” Grace cười lắc lắc đầu, “Tình yêu là thứ không phải chỉ mình đơn phương cầu xin là được, cảm ơn anh đã tha thứ cho em, Phí Nhĩ Đức.”

“Grace...” Thở dài, Phí Nhĩ Đức bước tới đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô gái, “Là anh phải cảm ơn em đã đem chuyện này nói cho anh biết”

“Được rồi, xin anh đừng dịu dàng với em như thế, em vừa mới quyết định một lần nữa đi tìm người đàn ông khác.” Đẩy Phí Nhĩ Đức ra, Grace cười nói, “Hơn nữa, em cũng đã nói cho anh biết tất cả, anh đi được rồi, đi tìm người kia đi.”

Nhìn người con trai kiên cường lo lắng mà chạy ra phòng, người con gái liền nằm úp sấp ở trên giường khóc nức lên, hơn hai mươi năm yêu anh say đắm, rốt cuộc đến tối nay thì chia tay.

65. Chương 65: Mile Rời Đi (hạ)

Editor: Carrot

Beta – reader: Jaeun Jum

“Ừm ah...” Tiếng rên rỉ phiêu đảng đè nén bên trong gian phòng ẩm áp mờ ảo, sương mù màu trắng mong manh phủ kín cửa sổ thủy tinh lạnh lẽo, ngọn đèn sắc màu ẩm áp, mê hoặc lòng người.

Hôn lên làn da nam nhân mỗi một tắc, vuốt ve mỗi một khu vực nhạy cảm của anh ấy, nhẹ nhàng như thế, như nán lại để yêu thương...

Làn da màu mật ong dưới ánh đèn trông càng quyến rũ, thân hình thon dài như chiếc roi da mềm dẻo, trên không trung tạo nên một đường cong duyên dáng, nam nhân theo động tác của Mile mà đứng đưa, ánh mắt khép hờ ngẫu nhiên lộ ra vài tia mê man, không có giãy dụa, cũng không có phản kháng.

Những sợi tóc mái ướt át trên trán như đang khôu gọi.

Biết rõ giờ phút này nam nhân căn bản không biết mình đang làm những gì, biết rõ lúc này Chu Mặc hoàn toàn không phản kháng, biết rất rõ ràng sau khi tỉnh lại, anh ấy chắc chắn sẽ hận cậu.

Chỉ là... cậu lại một lần nữa không tìm được mà giữ lấy anh ấy.

Không có tâm tình vui đùa, cũng không quay lại, là vì cậu bất ngờ phát hiện ra trái tim của mình – tình yêu giấu kín trong trái tim tội lỗi của cậu – không biết đã nở rộ khát khao anh tự bao giờ.

Cậu là bác sĩ tâm lý, đã quen quan sát người khác, nhưng lại quên quan sát chính mình.

“Chu Mặc...” Nhẹ giọng kêu gọi, nam nhân dưới thân ngứa đầu thở hổn hển, quyến rũ và gợi cảm mê người.

Mile lại một lần nữa hôn lấy thân thể anh, giống như muốn khắc ấn đến ngực anh, cậu thề, đây là lần cuối cùng cậu ôm anh ấy.

Sau buổi tối hôm nay, có lẽ người đàn ông này sẽ không thuộc về cậu nữa, mà là thuộc về những người khác.

Ở dưới lầu, một nam tử từ trên xe bước xuống đứng ở trước cửa nhà.

Bấm gọi di động, nhưng Chu Mặc đã tắt máy, sau khi trở về phát hiện phòng trống không, không thấy Chu Mặc đâu, cũng không biết anh đi đâu, Phí Nhĩ Đức đã nghĩ, Chu Mặc chỉ có thể ở đây.

Cửa sổ lầu hai lộ ra ngọn đèn màu ấm áp, cũng không chắc chắn anh ấy có trên lầu không, nhưng chỉ cần có khả năng, thì Phí Nhĩ Đức sẽ không bỏ lỡ.

Mất nhìn hộp cơm cùng chiếc dù nằm vương vãi, Phí Nhĩ Đức đi tới đẩy nhẹ cửa phòng ra, mà cửa chưa khóa, nguyên nhân vừa rồi Mile vội vàng đem người đàn ông đi vào, nhưng đã quên khóa cửa, kết quả: Phí Nhĩ Đức đã thuận lợi đẩy cửa ra.

Bước vào trong nhà, lầu một không một bóng người, Phí Nhĩ Đức vừa muốn mở miệng gọi thử, lại nghe thấy trên lầu mơ hồ truyền đến tiếng động nhay cạm.

Con người màu nâu nhún lên cao, Phí Nhĩ Đức từng bước không xác định bước lên lầu, mỗi bước đi, ánh sáng giữa khe cửa càng mạnh hơn một ít, âm thanh ám ảnh tựa hồ cũng càng lớn hơn một chút, lại một chút, nhảy vào lồng ngực anh, giống như đang đánh trống trong ngực Phí Nhĩ Đức.

Khi đi tới cửa, Phí Nhĩ Đức đứng lại vài giây, tay anh chậm rãi đẩy cánh cửa không khép kín kia ra, tia sáng màu cam trong phòng rơi tại giày da dính đầy nước bùn của anh.

Nhẹ nhàng đẩy, cửa phòng “kéo kẹt” một tiếng dần dần mở ra, đồng tử màu nâu nhìn thấy cảnh tượng trong phòng mà trợn to, kinh ngạc, bi thống, cuối cùng là không thể tin nổi.

“Phí Nhĩ Đức?” Trên giường, Mile cắn bản không nghĩ tới Phí Nhĩ Đức đột ngột đứng ở đây, hơn nữa còn thấy được cậu cùng Chu Mặc đang làm những chuyện thế này, ánh mắt đối phương bi thống mà thiêu đốt lửa giận nói cho cậu biết, Phí Nhĩ Đức đã tin rằng cậu cùng Chu Mặc có mối quan hệ đó.

Chỉ là... Phí Nhĩ Đức không suy nghĩ như vậy.

Hết thấy đều là Mile làm, cùng người đàn ông dưới thân không có... chút nào quan hệ.

“Phí Nhĩ Đức, chuyện này không phải như anh nghĩ... Ồi!” Mile lo lắng mở miệng giải thích còn chưa xong, đối phương đã một đầu đầy phần nộ hệt như trâu đực vọt lại hung hăng đánh Mile một cú, khiến Mile ngã xuống bên cạnh người đàn ông trần trụi.

Tiếng đánh nhau kịch liệt làm cho Chu Mặc còn ở trạng thái thôi miên lập tức tỉnh lại, anh mở to mắt, nhìn đôi mắt Phí Nhĩ Đức bị nghiền nát bởi thống khổ, đang gắt gao nhìn mình, là thất vọng, là đau lòng...

Chu Mặc vừa mới thanh tỉnh vẫn còn chưa hiểu tình huống lúc này, mà ánh mắt Phí Nhĩ Đức lại làm cho anh nháy mắt ngơ ngẩn thất thần.

“Thằng khốn nạn!” Nặng nề lướt nhìn ra phía sau, Phí Nhĩ Đức quay mặt đi, rồi lao vào Mile, cả hai đồng loạt ngã xuống trên giường, anh nắm chặt tay đầy phần nộ.

“Phí Nhĩ Đức cậu làm gì...” Nhìn Phí Nhĩ Đức đánh Mile, cuối cùng theo phản xạ, Chu Mặc chế trụ cậu ta lại.

Nhưng anh không biết mình hành động theo quán tính như vậy, hoàn toàn làm cho Phí Nhĩ Đức tan nát đến cực hạn.

Nắm tay Phí Nhĩ Đức không hạ xuống, một tay anh đẩy Mile ra, hướng về phía người đàn ông ở trên giường gào lên: “Vì sao anh lại ở chỗ này! Vì sao lại muốn gạt tôi! Vì sao lại không để tôi đánh chết cái thằng khốn nạn này!”

Đây là lần đầu tiên Phí Nhĩ Đức rống lên, người đàn ông mắt nhìn thấy Mile trần truồng ở bên cạnh bị đánh ngã trên mặt đất... Còn mình?

Cuối cùng anh run rẩy nhìn mình cũng trần trụi như vậy, hơn nữa thân thể phủ kín dấu vết tình dục, trong nháy mắt hiểu được vì sao Phí Nhĩ Đức đau đớn và tức giận đến vậy.

Nhưng mà... mình không biết mà! Mình không biết tại sao mọi chuyện lại xảy ra như vậy!

“Phí Nhĩ Đức, không phải, không phải...” Nước mắt đầy sợ hãi trong mắt nam nhân tan vỡ rơi xuống, anh với Mile không có gì hết, anh không có phản bội Phí Nhĩ Đức, thật sự không có! Thậm chí anh còn không biết tại sao mình lại ở trên giường trần như nhộng, anh mơ hồ nhớ lại Mile cùng mình đang nói chuyện...

Quá sức kinh ngạc cùng sợ hãi làm cho người đàn ông không ngừng lắc đầu, anh muốn giải thích, nhưng trong đầu lại không có cách nào diễn đạt nổi, chỉ có thể không ngừng nói: “Không phải như vậy”.

“Phí Nhĩ Đức...” Anh muốn nắm lấy quần áo của người ấy, nhưng người kia lại vừa khóc vừa cười từng bước một thoái lui, làm cho Chu Mặc chỉ bắt được một khoảng không trống rỗng.

“Ha ha ha ha... Vì cái gì?” Nam tử cười lớn, lại không thể kìm nén giọt lệ chực tràn khóe mi, anh vẫn luôn tin tưởng người này, cho dù là dấu hôn hiện tại trên thân người đàn ông không phải của anh, thậm chí là Mile đã đem đĩa phim bật lên cho anh xem, cho tới bây giờ anh vẫn không hoài nghi anh ấy, nhưng tại sao lại muốn cho anh nhìn thấy bộ dáng người mình yêu đi hầu hạ kẻ khác?

Vì sao lại muốn đối xử tàn nhẫn với mình như vậy? Phí Nhĩ Đức đột nhiên xoay người nghiêng ngả lão đảo chạy ra khỏi phòng.

“Phí Nhĩ Đức!”

Đi rồi, còn có thể trở về sao?

Chu Mặc lớn tiếng hô, cũng không màng tới trên người có quần áo hay không, liền lão đảo từ trên giường chạy xuống muốn đi tìm Phí Nhĩ Đức. Vừa mới rời giường chạy vài bước, anh liền té ngã xuống sàn nhà lạnh lẽo, giữa hai chân cảm thấy dịch thể nhũn nhũn chảy ra bấp bệch rơi rớt trên mặt đất, đập thẳng vào mắt mình, anh im lặng mà run rẩy.

“Chu Mặc!” Vào lúc này, Mile đã mất đi khả năng tổ chức ngôn ngữ.

Khi người đàn ông rơi lệ đầy mặt ngã xuống ở trên sàn nhà, cậu gượng đứng lên muốn bước lại nâng anh, lại bị anh lớn tiếng ngăn lại: “Đừng tới đây!”

Ba chữ, giống như một nhát dao cắt trên người cậu.

“Thực xin lỗi... Thực xin lỗi... Tôi không muốn mọi chuyện thành như vậy.” Giống như một đứa trẻ phạm phải lỗi lầm, Mile thoáng chốc khóc lên, không ngừng hướng người đàn ông giải thích.

Nhưng mà lúc này Chu Mặc đã không có cách nào nghe lọt được.

Anh đỡ đỡ nở nụ cười: “Tôi tin nhiệm cậu đến vậy, và đây là hết thấy những gì cậu làm với tôi đó sao? Đùa bốn niềm tin của tôi, sau đó hủy luôn cả đời tôi !!!...”

“Tôi hận cậu, Mile... Tôi hận cậu cả đời!” Câu nói sau cùng, anh hướng về phía Mile, điên cuồng lớn tiếng tức giận mắng, “Cút đi! Cút cho tôi! Biến thái! Kẻ điên!”

“Ha ha ha... Tôi đã xong rồi, cái gì đều không có, cậu vừa lòng chưa?” Tiếng cười điên cuồng dần dần biến thành tiếng khóc nghẹn ngào, người đàn ông nằm úp sấp ở trên sàn nhà, cuộn người mình lại, giống như thể giới của anh đã sụp đổ.

“Chu Mặc! Đừng như vậy!”

Mắt nhìn thấy Mile vẫn chảy nước mắt lo lắng nhìn mình, người đàn ông khẽ cười một tiếng đứng lên: “Đúng rồi, đây là phòng của cậu... Tôi đi mới phải chứ, sao có thể bảo cậu cút đi?”

“Chu Mặc... Anh đừng đi!” Mile muốn đi qua bắt lấy người đàn ông, nhưng anh không đáp lại cậu, anh tùy tiện mặc vài món quần áo rồi đi.

“Rầm—“

Cửa phòng hung hăng đóng sầm lại, như nện lên ngực Mile một cái.

“Chu...” Tên của người ấy, như gắt gao kẹt tại yết hầu mà không có cách nào bật ra khỏi miệng.

Vươn tay, chỉ bắt được một mảnh không khí hư vô, bất luận dùng sức cỡ nào, nắm chặt đến đâu, chung quy chỉ còn cát chảy xuống đầu ngón tay.

Mile rút cuộc không đuổi theo người đàn ông.

Cậu, có tư cách gì gặp mặt anh lần nữa?

“Mile? Anh làm sao vậy?” Trong phòng làm việc, người đẹp tóc vàng có chút kinh ngạc khi sáng sớm nơi này mà thấy được Mile.

“Cô giúp tôi đặt vé máy bay đi, càng nhanh càng tốt...” Người thanh niên ngồi trên ghế, áo quần mặc phong phanh, nước mắt trên mặt tựa hồ còn chưa kịp khô.

Sau khi nhìn Chu Mặc rời đi, cậu tùy tiện nhặt vài thứ rồi ngay lập tức đi tới phòng khám tâm lý.

“A, ngạc nhiên chưa, anh mà chịu buông tha cho con mồi sao. Người trước mắt tôi chẳng giống với Mile chuyên gia lừa bịp ghẹo diên người khác làm thú vui tẹo nào, là chỗ nào đã thay đổi nhỉ?”

Cặp mắt lam lục không chỉ đơn thuần lạnh lùng, mà còn hàm chứa nhiều nhiều hơn... nhu tình cùng hối hận.

Đùa bỡn người khác, cuối cùng chính mình lại lọt bẫy do mình đã đặt ra.

Nhưng không biết là ai đã làm cho cái người luôn hồ hững như Mile phải đầu hàng.

“Dù cho anh có buông tha người ta, thì cũng không cần phải rời khỏi New York chứ.”

“Nè, cô nhanh đi giúp tôi đặt vé máy bay đi!” Quay đầu lại cười, Mile tránh được câu hỏi người đẹp đặt ra.

Vì cái gì phải rời khỏi đây?

Đại khái không muốn nhìn thấy... một lần nữa người ấy dùng đôi mắt oán hận làm tan nát trái tim cậu, cậu không nghĩ xuất hiện trong đời anh lần nữa, Mile, đối với Chu Mặc mà nói, bất quá cậu chỉ là cái thằng khốn-nạn-trăm-phần-trăm mà thôi.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Huống chi, người Chu Mặc yêu là Phí Nhĩ Đức, không phải cậu.

Không, đó chính là cậu.

Hít một hơi thật sâu, Mile nhắm hai mắt lại, tâm trí cậu nhanh chóng truyền đến ký ức như một cuốn phim, từ cái nhìn đầu tiên thấy được người doanh nhân Trung Quốc tại sân bay, đến lúc bọn họ khắc khẩu nhau trên máy bay, gặp nhau trong quán rượu, cậu thay người đàn ông tắm rửa toàn thân, cậu ăn thức ăn Chu Mặc làm...

Một màn kịch, giống hệt đèn kéo quân xẹt qua .

Kết thúc rồi, đã xong hết cả rồi.

Cậu sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh lần nữa, cậu cũng sẽ không đùa bỡn anh thêm nữa, huống hồ, bây giờ Chu Mặc đã bình phục.

Mile tuy rời đi, nhưng số phận đã đặt cậu rơi vào ái tình với anh ấy, bất kể cách nhau xa đến đâu, Trái Đất tròn, sẽ có ngày cậu gặp lại anh.

66. Chương 66: Nhật Được Nam Nhân!

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Gió lạnh từng cơn thổi qua rét buốt như những lưỡi dao sắc lạnh...

Chân trời phía đông, ánh bình minh chậm rãi xua tan đi đêm đen hắc ám, dần dần, chiếu sáng cả mặt đất, chiếu sáng cả bầu trời, nhưng thế nào cũng không sưởi ấm được trái tim băng giá của nam nhân. Trái tim nam nhân... vẫn hắc ám, tuyệt vọng, và ngập đầy thống khổ như trước.

Mưa phùn nhẹ bay trong không khí, rơi vào tóc Chu Mặc, dưới phản xạ của ánh sáng, hình như có một sợi tóc bạc lóe lên, càng làm tăng thêm mùi vị thê lương,

Giày còn chưa đi đã bỏ chạy, hai chân dẫm trên nền xi măng giờ đây đã bị đông lạnh đến bỏ bừa, đi tới trước một bước, nam nhân ôm hai tay không biết nên đi nơi nào, khi hắn chạy ra, Phí Nhĩ Đức đã không thấy tăm hơi, trên người cũng chẳng có tiền, lại càng không muốn trở về nhà Mile.

Cứ như vậy chân trần trên đất, ôm hai tay bước chậm trên đường, tựa hồ cũng chẳng để ý tới người khác nhìn hắn thế nào, hắn đã không còn tâm tình cùng thời gian để ý tới ánh mắt người khác rồi.

Người đi giày, dù bước lâu cũng sẽ đau chân, huống chi là chân bết lại còn không đi giày như hắn.

*Chân bết: là tình trạng lòng bàn chân không có hình vòm như bình thường. Trong dân gian hay nói ai có bàn chân phẳng là “quí tướng”, nhưng trong y học nó gây ra nhiều bất lợi cho hệ vận động.

Đi mệt, nam nhân ngồi lên chiếc ghế băng bên cạnh ngã tư đường, có chút dờ dẩn nhìn người đến kẻ đi.

Vừa lạnh, lại vừa đói, hắn không biết theo ai, không biết nên đi nơi nào, cũng không biết phải đối mặt với cuộc sống ra sao, chỉ có thể để cơn tuyệt vọng như từng lưỡi dao cắt nát trái tim hắn.

Tựa vào ghế, hắn khóa mình trong thế giới riêng để trốn tránh hết thảy.

Bởi vì cứ nghĩ tới chuyện vừa xảy ra, nước mắt đau xót lại tuôn rơi, chảy xuống khoe môi, có chút mằn mặn.

Tại sao lại như vậy...

Tại sao...

Vô luận hỏi bao nhiêu lần, cũng không có ai trả lời vấn đề này cho hắn.

Chu Mặc có chút mệt mỏi, chôn đầu giữa hai chân mà ôm chặt thân thể, từng giọt mưa bắt đầu rơi vào lưng hắn, thật là họa vô đơn chí, ngay cả ông trời cũng muốn hành hạ hắn.

Nhưng không khí rét lạnh cũng không hành hạ hắn lâu lắm, vì tự dưng có một cái áo ấm áp rơi vào lưng hắn, ngăn đi cơn mưa lạnh như băng kia.

Chu Mặc ngẩng đầu lên, nhìn đôi nhãn đồng màu đen không gợn sóng, phẳng phất như trái tim hắn cũng bình tĩnh trở lại.

“Đi thôi.”

Rõ ràng không phải người mình yêu, nhưng hai chữ “đi thôi” lại vô cùng hấp dẫn, làm cho nam nhân có chút tâm động, hắn như một người cô đơn đang rơi vào tuyệt vọng, khao khát có một chiếc thang cho hắn bò lên.

Nam tử đứng ở bên cạnh vươn tay ra, Chu Mặc nhìn đôi tay từng đánh hắn, giam cầm hắn, vậy mà giờ phút này lại có vẻ vô cùng ấm áp.

Nam nhân đặt tay mình vào trong tay Lục Hoa Thiên, người kia thoáng cái nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của hắn, dùng sức lôi lên, đang ngồi trên ghế, nam nhân cũng thuận thế mà ngã vào lòng nam tử, nửa kéo nửa ôm, cho đến khi nam nhân bị nhét vào trong xe hơi ấm áp.

Nếu là trước kia, chỉ cần nhìn thấy Lục Hoa Thiên, Chu Mặc đã không thể chờ đợi mà bỏ trốn.

Nhưng hôm nay, hắn lại cảm thấy may mắn vì người này đã xuất hiện bên cạnh hắn, mặc dù Lục Hoa Thiên nhục nhã hắn, thậm chí còn nhốt hắn, nhưng từ đầu đến cuối, người nam tử mà hắn luôn chán ghét này luôn là một chỗ dựa vững chãi cho hắn.

Từ khi ngồi vào xe, cho đến lúc tới biệt thự, Lục Hoa Thiên cũng trầm mặc không nói, không hỏi nam nhân bất cứ vấn đề gì, cũng chẳng hỏi tại sao Chu Mặc lại ở bên ngoài một mình, tại sao lại chân trần, còn mặc rất ít quần áo, và tại sao không về nhà.

Có lẽ lúc này, trầm mặc là thứ thuốc an ủi tốt nhất cho hắn.

Chu Mặc không cự tuyệt Lục Hoa Thiên, cứ mặc kệ nam tử đưa hắn vào trong nhà, đặt hắn lên giường.

Giường rất ấm, tựa hồ còn lưu lại khí tức của Lục Hoa Thiên, Chu Mặc tựa vào gối đầu, kéo chăn mềm đắp lên người, nhẹ nhàng ngửi mùi hương nhàn nhạt trên đó.

“Uống nước đi.” Sau khi đặt nam nhân lên giường, Lục Hoa Thiên rót một cốc nước nóng đưa cho Chu Mặc.

Cầm lấy cốc nước, Chu Mặc nói cảm ơn, nam tử lại dùng khăn lông lau tóc cho hắn, rồi bước vào phòng tắm.

Mình làm bẩn giường y rồi...

Uống nước, Chu Mặc cúi đầu nhìn đôi chân cùng bộ quần áo bẩn thỉu của mình đã làm bẩn chiếc giường sạch sẽ của Lục Hoa Thiên. Không biết có nên nói xin lỗi y không nhỉ, nhưng nam nhân tựa hồ không rời khỏi cái giường ấm áp này.

“Tôi chuẩn bị nước tắm rồi, đi tắm đi.” Lục Hoa Thiên cầm áo tắm đi ra khỏi phòng, cầm lấy cốc nước trên tay Chu Mặc, rồi đặt sang một bên, sau đó ôm lấy nam nhân, trực tiếp đi vào phòng tắm.

“Để tôi...” Nam nhân vừa định nói thì bị người kia liếc mắt một cái, nhưng y cũng không nói gì, chỉ đặt nam nhân vào trong bồn rồi đi ra ngoài.

Ngâm mình trong bồn tắm ấm áp, nam nhân cởi quần áo ra, dấu vết ái dục liên bại lộ trong không khí, chắc là bởi vì thế này, cho nên hắn mới không muốn để Lục Hoa Thiên nhìn thấy.

Sau khi tắm xong, nam nhân phát hiện trong phòng tắm không có quần áo, lại không nghĩ gọi Lục Hoa Thiên, thế là cứ ngồi trong bồn tắm không động đậy.

Không lâu sau, nam tử đã mang cái áo choàng tắm đi vào, vẫn không nói một lời mà kéo nam nhân từ trong nước ra, rồi dùng khăn lông lau cho nam nhân.

Trong cả quá trình, Chu Mặc tựa hồ có chút kháng cự, nhưng Lục Hoa Thiên cường ngạnh làm nam nhân từ chối một lúc rồi cũng dần ngoan ngoãn, mặc kệ y lau khô thân thể cho hắn, sau đó mặc áo choàng tắm, rồi ôm Chu Mặc ra ngoài và đặt lên chiếc giường sạch sẽ.

“Chân anh bết hả?” Lục Hoa Thiên nhìn chăm chăm vào chân nam nhân, rồi đột nhiên hỏi.

Chu Mặc thấp giọng ừ một tiếng, vội vàng nhét đôi chân sưng đỏ vào trong chăn. Nam tử ở bên bỗng đứng lên đi tới gần túm lấy cái đĩa hát rồi bật lên, âm nhạc du dương nhẹ nhàng phiêu đảng trong căn phòng.

“Oái...” Lục Hoa Thiên đột nhiên kéo hai chân nam nhân lên đùi mình, Chu Mặc định từ chối, nhưng cuối cùng lại thôi.

Tựa vào cái gối mềm mại, Chu Mặc vênh tai thưởng thức âm nhạc, còn hai mắt thì nhìn chăm chăm vào nam tử đang bôi thuốc mỡ lên chân mình, đôi tay từng thương tổn hắn, giờ phút này lại đang ôn nhu xoa bóp cho đôi chân sưng đỏ của hắn...

Từ gan bàn chân đến gót chân, rồi từ gót chân đến mắt cá chân, cứ thế, nam tử cúi đầu yên lặng mà xoa bóp.

Một khắc trước, hắn còn đang tự gặm nhấm vết thương, một khắc sau, đã có một nam tử giúp hắn che chở cả thể xác lẫn tinh thần bị tổn thương của hắn.

Chu Mặc cảm thấy mình thật bi thảm, tại sao chuyện xui xẻo nào hắn cũng có phần, nhưng đôi khi hắn lại cảm thấy may mắn, bởi lúc hắn tuyệt vọng nhất, thế nào cũng có người xuất hiện ở bên.

“Tại sao lại đưa tôi về đây...” Nhìn Lục Hoa Thiên, nam nhân nhẹ giọng hỏi.

Đôi tay xoa bóp đã dần lên tới bắp chân, nghe Chu Mặc hỏi, Lục Hoa Thiên cũng không ngừng lại, chỉ ngẩng đầu lên nhìn nam nhân một cái rồi lại cúi xuống, khẩu khí như chuyện đương nhiên nói: “Anh là của tôi, tôi chỉ nhất lại người phải thuộc về tôi thôi.”

Bàn tay đang đặt ở bắp chân nam nhân chậm rãi xuyên qua áo choàng tấm màu trắng mà lên đến đùi, Lục Hoa Thiên áp sát vào Chu Mặc, nhéo cái cằm của hắn, rồi nhẹ nhàng hôn lên đôi môi có chút trắng bệch kia.

67. Chương 67: Ôn Nhu Chiếm Hữu!

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Ngọt ngào kích thích vị lồi, khiến đầu lưỡi dễ dàng đột phá tuyến phòng ngự cuối cùng của nam nhân mà tấn công vào tận chỗ sâu trong. Ướt át, ẩm áp, hết thấy đều hấp dẫn nam tử, khiến y phảng phất như muốn từng bước xâm chiếm lấy nam nhân kia.

Hai tay đặt trên ngực Lục Hoa Thiên cuối cùng cũng trở nên vô lực, có thể là vì Chu Mặc quá mức mệt mỏi, cũng có thể là không còn lý do làm điều đó, nên cứ kệ nam tử trên người cướp đoạt hắn, xâm nhập vào khẩu trang hắn... cho đến khi không thể thở nổi.

“Không kháng cự nữa sao?” Ngữ khí khẳng định vang lên, Lục Hoa Thiên rời khỏi đôi môi ướt át có chút sưng đỏ kia. Ngày trước y cũng đã hôn qua nam nhân, chỉ là lần nào Chu Mặc cũng giãy dụa kịch liệt, khiến y phải tay nắm chân đá, còn phải trói Chu Mặc lại.

Nhưng mà lần này, nam nhân lại hết sức an tĩnh mà cúi đầu, mặc dù không trả lời, nhưng cũng không trốn tránh y.

Lục Hoa Thiên không nhịn được mà vươn tay vuốt ve gương mặt của nam nhân, từ trên xuống dưới, cứ lặp đi lặp lại, cảm xúc mập mờ cùng ẩm áp, làm cho nam nhân từ từ nhắm hai mắt lại, cùng hồ hấp có phần kịch liệt hơn.

Bàn tay theo đó đi xuống chỗ xương quai xanh, nhẹ nhàng đảo quanh chỗ đó, Lục Hoa Thiên nhìn nam nhân vẫn nằm yên không nhúc nhích.

Một tay kia đang đặt trên đùi nam nhân cũng bắt đầu không yên phận mà vuốt ve, nam nhân bị kích thích, khẽ hừ một tiếng muốn lùi chân về, nhưng lúc này, Lục Hoa Thiên đã bò lên giường, chen vào giữa hai chân hắn, một tay vuốt ve bắp đùi, một tay xoa bóp bờ vai, rồi lại cúi đầu đặt lên môi nam nhân một nụ hôn thật sâu.

Không có cướp đoạt, nhưng lại bá đạo làm người ta khó có thể hô hấp.

Chu Mặc nửa nằm ở đầu giường, sức nặng của Lục Hoa Thiên làm hắn chìm vào trong gối đầu mềm mại, nam nhân có chút thiếu đường khí mà thở dốc, nhưng hắn cũng không đẩy Lục Hoa Thiên ra.

Đẩy ra thì sao chứ?

Hắn đã không sao rồi...

Cười khổ trong lòng, Chu Mặc nhắm hai mắt lại, cảm thụ bàn tay người kia đang vuốt ve khắp người hắn, từ bả vai, rồi luồn vào trong ngực, tay kia thì từ bắp đùi mà trượt về phía mật huyết phía sau, còn nhẹ nhàng khiêu khích hắn.

Trị liệu của Mile thật hiệu quả, bây giờ hắn thật không còn chán ghét nam tử động vào nữa.

Thậm chí còn có thể vì Lục Hoa Thiên hôn và vuốt ve mà thân thể nóng lên, thì ra khối thân thể này vốn đậm đặc như thế.

Cho nên lúc đầu Lục Hoa Thiên mới ở quán ăn đêm mà cường bạo hắn, rồi lần nọ tùy tiện câu dẫn cũng đủ làm cho một người không thích nam nhân như Phí Nhĩ Đức phải ân ái với hắn, thậm chí ngay cả Mile cũng vậy.

Dù sao hắn cũng thế này rồi, cũng không phải lần đầu tiên bị người thương, cần gì phải để ý làm chi.

Nam nhân ngửa đầu, yết hầu có chút căng ra, tay Lục Hoa Thiên bắt đầu chậm rãi đâm vào thân thể hắn, xúc cảm xa lạ làm hắn không khỏi cứng người, nam tử ở trên càng thêm cuồng loạn hôn lên thân hắn, khiến dấu vết ái dục càng thêm trải rộng.

Chu Mặc thở phì phò, đôi mắt ướt át mông lung như chìm trong sương mù, nhưng dù vậy hắn vẫn nhìn thấy Lục Hoa Thiên quần áo đầy đủ, cùng hai chân xích lỏa đang khoác lên vai y, nhìn nam tử hôn lên bụng mình, áo choàng tắm trên người cũng đã bung ra gần hết, thế mà Lục Hoa Thiên vẫn chỉnh tề như cũ.

Nam nhân vươn tay kéo áo Lục Hoa Thiên ra, động tác đó khiến Lục Hoa Thiên ngừng lại, nhìn vào mắt Chu Mặc, khóe miệng nam tử khẽ nhếch lên, mỉm cười cúi đầu hôn lên bắp đùi đang khoác lên vai mình một cái, sau đó ngồi dậy, ở trước mặt nam nhân mà cởi sạch quần áo.

Vóc người của Lục Hoa Thiên so với Chu Mặc không những trông khỏe khoắn hơn, mà còn như tùy thời có thể bắn ra phá lực làm người ta không thể chống cự.

Lục Hoa Thiên quỳ gối giữa hai chân Chu Mặc, kéo tay nam nhân đặt lên vai mình, đồng thời ghé vào bên tai Chu Mặc, thấp giọng nói: “Đau thì bảo, cứ ôm chặt ta.”

Sau đó, Chu Mặc nhìn thấy nam tử xích lỏa đang nâng hai chân hắn lên, ôn nhu hôn lên thân thể hắn, chậm rãi... nhẹ nhàng... đem cự vật cứng rắn như lửa đưa vào trong cơ thể.

“Ưm—” Đôi tay đặt trên vai Lục Hoa Thiên nắm lại thật chặt, Chu Mặc cắn môi, như con thú nhỏ mà nức nở, hai tay cũng gắt gao ôm lấy y.

Thân thể dán hợp cùng một chỗ, mang đến sức nóng do tiếp xúc nguyên thủy nhất tạo ra, làm người ta mê loạn mà điên cuồng.

Tốc độ thông thả dần biến thành mãnh liệt, trong nháy mắt, móng tay của nam nhân gần như đã đâm sâu vào da thịt của Lục Hoa Thiên, tiếng rên rỉ cũng không khống chế được mà bắt đầu phun ra.

“Chu Mặc, nhìn tôi, đừng nhắm mắt.” Gạt nhẹ vài lọn tóc trên mặt nam nhân ra, Lục Hoa Thiên chăm chú nhìn nam nhân, sau đó cúi đầu hôn nhẹ lên cái trán và chóp mũi của hắn.

Nam nhân mông lung mở mắt ra nhìn, đây không phải lần đầu tiên ở gần như thế, nhưng lại là lần đầu tiên quan sát nam tử ở khoảng cách gần thế này.

Hai tròng mắt vốn sắc bén giờ phút này đã mềm mại không ít, mang theo ôn nhu làm người ta không thể trốn tránh, cái mũi cao thẳng, ngũ quan như điêu khắc, hết thấy đều nói lên vẻ tuấn mỹ bức người của Lục Hoa Thiên.

Bởi vì dung nhan của Lục Hoa Thiên mà ngây ngốc, nhưng trong nháy mắt, cơn đau dưới thân đã đánh tỉnh hắn, cự vật nóng rực cứng rắn mà mãnh liệt, làm cho Chu Mặc không biết làm thế nào, cũng không biết nên theo ai, cứ như một đứa bé bị lạc.

“A— a!”

Nhưng cơn đau chậm rãi hòa tan trong cảm giác tê dại, tiếng rên rỉ không kìm giữ nổi vang lên.

Bị nam tử trên người liên tục đánh vào điểm mẫn cảm, Chu Mặc bắt đầu lâm vào mê loạn, đến mức phân không rõ giờ phút này đang chiếm cứ thân thể hắn là ai.

Tựa như cái đêm Phí Nhĩ Đức thâm tình mà nói “Anh yêu em”, rồi cả hai điên cuồng triền miên trên chiếc giường lớn ấm áp, cùng những giọt lệ hạnh phúc tuôn rơi.

Hình như hắn lại nằm mộng, trong mộng, hắn bị sóng lớn vây quanh, nhìn không rõ cái gì trong bóng đen mờ昧, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy ánh sáng màu hoàng kim đằng xa...

Rốt cuộc là ai đang ôm hắn, giữ lấy hắn?

Chu Mặc cố gắng mở to mắt nhìn nam tử đang rong ruổi ở trên.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lục Hoa Thiên thấy thế, liền cúi người nâng cằm nam nhân lên, tiếp tục nụ hôn nhiệt tình nóng bỏng, cảm xúc chân thật làm cho nam nhân rõ ràng, người đang hôn hắn đích thực là Lục Hoa Thiên...

Là người từng tổn thương hắn sâu nhất, và cũng là người bây giờ nhất hắn trở về.

Chỉ mà, Lục Hoa Thiên ôm hắn thật chặt, lại còn ấm áp, làm cho hắn có chút không muốn xa rời.

Tình cảm mãnh liệt trôi qua, nhưng tiếng vang dâm mỹ vẫn vang lên trong căn phòng tràn ngập khí tức mập mờ, và cũng thật ấm áp.

Nam nhân ghé vào giường thở hổn hển, người ở trên vẫn đè nặng lên hắn, còn dịu dàng hôn lên tấm lưng ướt đầm mồ hôi của hắn.

“Mệt không?” Vùi đầu vào tóc Chu Mặc mà hít lấy khí tức thuộc về nam nhân, Lục Hoa Thiên hỏi.

“Đói bụng...”

Thật sự đói bụng, hắn đói quá đi.

“Muốn ăn cái gì, tôi mua cho anh.” Lục Hoa Thiên đứng lên, bắt đầu mặc quần áo.

“Ha ha.” Chu Mặc ngẩng đầu cười dịu dàng với Lục Hoa Thiên: “Không cần, để tôi làm.”

Trong phòng bếp, nam nhân cầm dao chậm rãi thái thức ăn, tựa như đã làm rất quen việc này, rửa thức ăn, thái thức ăn, sau đó cho vào nồi nấu, và chuẩn bị bát đĩa.

Chỉ là hôm nay, nam nhân làm có chút phức tạp hơn, tựa như tâm tình bây giờ của hắn.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ có lúc nấu ăn mới làm hắn bình tĩnh trở lại, bởi lúc đó hắn sẽ không thể phân tâm suy nghĩ việc khác được.

Nói cách khác, căn phòng bếp chính là cái xác ốc sên của hắn, là nơi an toàn để hắn có thể chậm rãi trị liệu cho con tim bị tổn thương của mình.

Mất mấy tiếng mới chuẩn bị xong, Chu Mặc vừa bước ra cửa phòng bếp, đã thấy một lớn một nhỏ ngồi bên bàn.

“Ba, tiểu Ý đói quá, con muốn ăn cơm,” Lúc Chu Mặc đang nấu nướng, Lục Thiên Ý đã trở về, trên cổ còn quần khăn quàng, bộ dạng đáng thương nhìn Lục Hoa Thiên.

“Con là heo sao, suốt ngày chỉ biết ăn thôi.” Ngoài miệng nói vậy, nhưng nam tử vẫn tươi cười nheo cái mũi nhỏ của con trai.

Hình ảnh phụ tử tình thâm làm nam nhân có cảm giác như lần đầu tiên nhìn thấy Lục Hoa Thiên, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, tâm tình cũng tốt hẳn lên.

“Đã xong, có thể ăn rồi.” Mang theo nụ cười đầu tiên trong ngày, Chu Mặc đặt đĩa cá kho tàu lên bàn, tiểu hài tử thòm thèm lập tức cười toét, chảy cả nước miếng.

“Chờ chút nào.” Lục Hoa Thiên cười cười kéo Lục Thiên Ý, rồi quay ra nói với nam nhân: “Để tôi đi lấy chén.”

“Ừ.” Chu Mặc cười gật đầu.

Trên bàn đặt không ít món ăn, mà món nào cũng làm Lục Thiên Ý nhìn đến chảy nước miếng.

“Ăn ngon! Chú nấu ngon quá!” Nuốt ngấu nghiến, Lục Thiên Ý mở to mắt nhìn Chu Mặc.

“Ha ha, vậy sau này chú sẽ thường xuyên nấu cho con ăn, được không?” Đã lâu rồi chưa có ai chia sẻ với hắn, chứng kiến khuôn mặt ngây thơ tươi cười, tâm tình của Chu Mặc tựa hồ cũng cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều.

“Mẹ! Chú làm mẹ con đi!” Tiểu hài tử nói tiếp: “Ba thích chú lắm, con cũng thích chú, chú là mẹ con nhé!”

“Hả?” Chu Mặc lặng đi một chút, sau đó nở nụ cười, vỗ đầu Lục Thiên Ý, nói: “Đàn ông sao làm mẹ được con.”

“Nhưng con muốn chú làm mẹ con cơ.” Lục Thiên Ý quay đầu nhìn cái người chỉ cười không nói kia, nũng nịu kêu: “Ba....”

“Còn không mau gọi mẹ.” Chu Mặc còn tưởng Lục Hoa Thiên sẽ ngăn cản, nào ngờ người này lại nói như thế, làm Lục Thiên Ý nghe xong, không ngừng gọi Chu Mặc là “mẹ, mẹ”, khiến nam nhân đỏ mặt cười.

“Nào có ai giáo dục con cái như thế.” Chu Mặc cười mắng Lục Hoa Thiên.

“Lần này tôi về New York, chỉ có một mục đích.” Lục Hoa Thiên bỗng nghiêm mặt nói: “Chính là mang em trở về.”

“Chu Mặc, theo tôi về đi.”

Nam nhân ngẩng đầu, nhìn Lục Hoa Thiên, rồi lại nhìn tiểu Ý đáng yêu, hắn theo Lục Hoa Thiên về cũng là một ý không tệ, dù sao bây giờ ở đây hắn cái gì cũng không có nữa rồi.

68. Chương 68: Lựa Chọn!

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Hận một người, rất dễ dàng, muốn tha thứ cho một người, kỳ thật cũng rất dễ dàng.

Vấn đề là người đó có chịu hay không thôi.

Gió vù vù thổi làm tóc người đi đường rối bời, từ trong xe taxi đi ra, nam nhân kéo áo khoác, nhìn biệt thự trước mắt, đêm qua, hắn hạnh phúc ở đây, cũng bị tổn thương ở đây.

Hắn cự tuyệt yêu cầu của Lục Hoa Thiên, cho nên sau khi ăn xong Chu Mặc đã đi ngay, lúc này, nam tử cường thế mà bá đạo kia không còn giam cầm hắn, nhưng hai tròng mắt sắc bén lại mang theo tiếc nuối không cam lòng.

Y nói với hắn rằng: “Em sẽ quay về với tôi.”

Khẩu khí rất khẳng định, Chu Mặc cười cười không nói gì, hắn xoay người rời khỏi nhà Lục Hoa Thiên, một khắc bước ra cửa, căn phòng ấm áp đã không còn sưởi ấm cho hắn, mà thay vào đó là từng cơn gió lạnh như dao cắt thổi qua.

Cái gì phải đối mặt, thì phải đối mặt, cái gì phải rõ ràng, thì cũng phải rõ ràng.

Hôm nay hắn không tới công ty, mà nhà của Phí Nhĩ Đức tạm thời hắn không thể trở về được, như vậy hắn nên đi đâu đây? Nam nhân nhìn căn biệt thự màu trắng trước mặt, cuối cùng hắn lại quay về nhà Mile.

Đêm qua hắn mắng Mile, nhưng giờ phút này, trong lòng hắn không còn tức giận như trước nữa.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, cánh cửa không khóa liền bật mở.

Trong phòng vẫn sạch sẽ ấm áp như cũ, đồ đạc gọn gàng không chút xô dịch, hình như không khác gì so với lúc hắn rời đi, nhưng hắn vẫn cảm thấy có gì đó thiếu thốn.

Là người.

Mile, không còn ở đây nữa.

Trong phòng không có Mile, dù cho quần áo đồ đạc của y vẫn còn, nhưng Chu Mặc cảm giác được, Mile đã rời đi.

Mile để lại tất cả, cũng mang đi tất cả.

Nam nhân không khỏi nhẹ nhàng thở dài, hai người bọn họ, có lẽ từ nay về sau sẽ không còn gặp nhau nữa.

Trước khi đi, nam nhân nhìn thấy một tờ giấy màu xanh ở đầu giường, do dự trong chốc lát, Chu Mặc đi tới cầm tờ giấy lên đọc.

“Có lẽ anh sẽ vĩnh viễn không đọc được phong thư này, hoặc có lẽ khi anh đọc được nó, tôi đã rời khỏi nơi đây.

Vô luận anh có tin tôi không, thì thời gian ở bên anh cũng là kỷ ức tuyệt vời nhất trong cuộc đời của tôi. Là một bác sĩ tâm lý, tôi rất dễ dàng nắm giữ trái tim người khác, nhưng kết quả, tôi lại lạc vào chính thế giới của mình.

Khi tôi phát hiện mình đã yêu anh, tôi biết, tôi đã hủy diệt tất cả cơ hội được ở bên anh, đây là trừng phạt mà Thượng Đế dành cho tôi, nhưng đáng lẽ không nên liên lụy đến người vô tội.

Mặc kệ anh hận tôi thế nào, tôi vẫn muốn nói rằng, ảnh chụp của anh với Phỉ Nhĩ Đức ở trong máy tính của anh là do tôi để vào, nhưng đồng ảnh trong bưu kiện gửi cho mọi người không liên quan đến tôi, tôi thề.

Tôi rất vui vì anh đã từng tin tưởng tôi không làm điều đó.

Tôi đi, nhưng cũng không có ý nghĩa tôi sẽ mặc kệ cái đồng rối rắm kia.

Đi tìm người kia đi, nếu như anh ta yêu anh, anh ta sẽ hiểu anh, thông cảm cho anh, và che chở cho anh.”

Nhéo tờ giấy trong tay, nam nhân hít một hơi thật sâu rồi nhét nó vào trong túi quần, bỗng dưng, hắn cảm thấy có chút ưu thương.

Ngồi trên giường, Chu Mặc xoa xoa gương mặt lạnh lẽo, sau đó chôn đầu vào lòng bàn tay, không nói câu gì.

Nước Mỹ – California – Los Angeles.

Ngày 28 tháng 11, 8 giờ sáng.

“Mile tiên sinh, mời ngài chờ một lúc, Andre tiên sinh đang họp, cũng sắp xong rồi.” Tên vệ sĩ mặc bộ đồ đen vừa mỉm cười nói, vừa đưa tách trà thơm mát cho nam tử có mái tóc dài màu vàng nhạt.

“Ừ.” Mái tóc vàng hiếm khi được buộc lên gọn gàng cùng bộ quần áo có điểm đá bảo thạch màu lam khiến nam tử như một quý tộc thời trung cổ.

Cả đôi mắt xinh đẹp màu lam như viên đá bảo thạch kia cũng làm người ta nhìn qua khó mà quên.

Tựa vào ghế salon, Mile nhìn ra ngoài cửa sổ.

Người kia bây giờ sao rồi?

Chắc là được Lục Hoa Thiên chăm sóc tốt lắm đây.

Nam tử không khỏi cười khổ, nhớ lại đêm đó, Mile đã gọi điện thoại cho Phỉ Nhĩ Đức, nhưng y lại tắt máy, cái người quan tâm đến nam nhân nhất đã không ra mặt cho hắn, thì chỉ còn cái tên Trung Quốc từng đánh đập hắn kia, có lẽ mới là sự lựa chọn tốt nhất.

Vì vậy, y đã cầm điện thoại gọi cho tình địch đi an ủi nam nhân.

Vụ ảnh chụp kia y nhất định phải điều tra rõ ràng xem ai đã làm điều đó, y lo lắng không phải hậu quả ảnh chụp mang lại, mà là động cơ của người đó là gì.

Chu Mặc ở bên Phí Nhĩ Đức, khẳng định sẽ không dễ dàng.

Dù sao...

Mile nhìn cánh cửa màu đỏ đang đóng chặt, ông nội của Phí Nhĩ Đức là một người rất có thực lực, chắc chắn lão già bảo thủ đó sẽ không cho phép thằng cháu ngoan của mình sống cùng Chu Mặc.

Điều y có thể làm, là mua một lượng lớn cổ phiếu của tập đoàn, để vào trong đó thám thính tin tức.

Cánh cửa màu đỏ bỗng mở ra, một nam tử tóc bạch kim với ánh mắt sắc bén đi về phía Mile.

Thời gian này đúng là thời kỳ kinh tế khủng hoảng, bất quá, lại là cơ hội để Mile kiếm được một món tiền không nhỏ.

Và món tiền này, ai cũng muốn có, ngay cả Andre trước mắt cũng không ngoại lệ.

Trong phòng, Grace đang giúp Phí Nhĩ Đức sạc pin điện thoại.

Nàng không biết tại sao Phí Nhĩ Đức rõ ràng đi tìm người kia, nhưng kết quả lại thế này.

Khi nhận được điện thoại của bệnh viện, Grace lập tức chạy tới ngay, thì ra Phí Nhĩ Đức đã té xỉu trên đường, và được người qua đường đưa tới bệnh viện.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không rõ tại sao Phí Nhĩ Đức lại té xỉu ở đầu đường, nhưng Grace không ngại đưa Phí Nhĩ Đức trở về, dù sao nơi này có bác sĩ giỏi nhất, cũng tiện để nàng chăm sóc, hoặc là nói, vốn là nàng cũng muốn làm thế.

“Bác sĩ, sao rồi?” Nam tử trên giường không biết là ngủ thiếp đi, hay là vẫn hôn mê bất tỉnh, tóm lại Phí Nhĩ Đức vẫn nhắm mắt như cũ.

Grace không khỏi thở dài.

“Hút thuốc uống rượu, ăn uống vô tổ chức, nói chung có lẽ là viêm dạ dày mãn tính.” Bác sĩ lại lắc đầu: “Nhưng không đến mức té xỉu, có thể đã gặp phải chuyện gì áp lực quá lớn.”

Grace nghiêm mặt nói: “Bác sĩ, tôi không muốn nghe những từ mơ hồ như “có thể” hay “có lẽ”, cái tôi muốn là phải chắc chắn.”

“Thật ngại quá, tiểu thư Grace, tôi sẽ tiếp tục quan sát thêm để cho cô một câu trả lời chính xác.” Vị bác sĩ có chút xấu hổ đáp.

“Bệnh gì chứ, chẳng qua là mệt mỏi quá thôi.” Nam tử trên giường chậm rãi mở mắt ra.

“Ôn Chúa phù hộ, rốt cuộc anh đã chịu tỉnh lại.” Nhìn thấy Phí Nhĩ Đức tỉnh lại, Grace cuối cùng cũng chịu buông tha cho vị bác sĩ mà đi tới bên giường y, nhìn thấy nổi sần trong mắt nam tử, nàng không khỏi hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

69. Chương 69: Giải Hòa Cùng Chân Tướng!

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

“Không có gì.” Phí Nhĩ Đức cầm cốc nước ở đầu giường lên uống một ngụm cho thuận họng, cũng không nói việc mình thấy Chu Mặc ở bên người đàn ông khác cho Grace nghe.

“Có phải liên quan đến Chu Mặc đúng không?” Đánh bạo, Grace một bên hỏi nam tử, một bên cẩn thận quan sát vẻ mặt của y: “Có phải hẳn có người đàn ông khác bên ngoài đúng không?”

“Grace—” Dù tiêu tụy, nhưng ánh mắt vẫn vô cùng sắc bén bắn về phía cô gái, Grace cười yếu ớt, nói: “Xin lỗi, tôi chỉ nghe nói chuyện xảy ra ở công ty nên hỏi thôi, không có ý gì đâu.”

Chuyện ở công ty, đã kinh động đến cả những người cấp cao.

Không phải bởi vì Chu Mặc là đồng tính luyến ái, bởi trong công ty chưa chắc chỉ có mình Chu Mặc, chuyện này căn bản không có khả năng gây chấn động lớn đến vậy.

Mà nguyên nhân chỉ có một, đó là, đối tượng gặp gỡ của Chu Mặc không phải là nam tử tóc vàng trong ảnh, mà là người đang nằm trên giường dưỡng bệnh – Phí Nhĩ Đức.

“Đói bụng chưa? Tôi đi bảo người chuẩn bị đồ ăn nhé.” Vừa nói, Grace vừa đứng lên.

Phí Nhĩ Đức lắc đầu, trầm giọng nói: “Không, tôi không muốn ăn.” Rồi lại ngẩng đầu nhìn Grace, nói tiếp: “Có thuốc lá không?”

“Anh hút ít thôi.” Ngoài miệng nói vậy, nhưng bất cứ yêu cầu gì của Phí Nhĩ Đức, Grace cũng không cự tuyệt, mà ngoan ngoãn mang thuốc lá cùng bật lửa tới bên nam tử.

Nếu như là Chu Mặc, thế nào cũng nói mình cho coi...

Nhẹ nhàng phun ra một làn khói, Phí Nhĩ Đức có chút bất đắc dĩ cười khổ, y vẫn nhớ tới nam nhân kia, không cách nào quên được gương mặt tràn ngập nước mắt của nam nhân khi ấy.

Không phải nói sẽ thương hẳn cả đời sao?

Phí Nhĩ Đức, sao người lại quên nhanh như thế?

Có lẽ yêu quá sâu, cho nên ghen ghét càng sâu.

Y muốn nam nhân chỉ thuộc về mình, mỗi một tác, mỗi một ánh mắt, chỉ có thể thuộc về y, tình yêu vốn là ích kỷ, y cũng muốn ích kỷ như thế.

“Tôi đi tắm rửa.” Hút hết điếu thuốc, Phí Nhĩ Đức đứng lên đi vào phòng tắm.

Nghe tiếng nước ào ào từ phòng tắm truyền ra, Grace ghé với nơi nam tử vừa nằm mà nhẹ nhàng nhắm mắt ngửi cái mùi cơ thể của y, dù nàng biết y không thương nàng, nàng cũng không kiềm chế được.

Nói không chừng việc kia đúng như nàng suy nghĩ, nam nhân đã có người khác bên ngoài.

Nghĩ đến đây, Grace nắm chặt draff giường, trái tim vốn yên lặng cũng bắt đầu chậm rãi hồi phục, nếu nam nhân đã có người khác, thậm chí còn lừa gạt Phí Nhĩ Đức, thế thì một người yêu Phí Nhĩ Đức như nàng làm sao có thể để một tên vô tình vô nghĩa cướp Phí Nhĩ Đức đi, hủy diệt cuộc sống của Phí Nhĩ Đức chứ.

Người, một khi có lý do, hết thấy hành vi đều trở nên hợp lý, phẳng phất như đằng sau nàng có bóng dáng chính nghĩa đang ủng hộ.

Lúc này, tiếng điện thoại di động bỗng vang lên.

Grace ngẩng đầu nhìn điện thoại, rồi lại nhìn phòng tắm đang ào ào nước chảy, nàng đi tới tiếp điện thoại: “Alô.” Đi ra ngoài ban công, nàng nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“...Phí Nhĩ Đức có đấy không?” Nam nhân nghe thấy giọng phụ nữ, có chút chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng hỏi, dù rằng thanh âm vẫn có chút run rẩy.

“Có, anh ấy đang tắm, có chuyện gì có thể nói với tôi.” Những lời này, rõ ràng là vốn làm cho người ta hiểu lầm hai người đã phát sinh chuyện gì đây mà.

Grace tưởng rằng làm vậy có thể khiến nam nhân biết điều mà ngừng, nhưng đối phương tựa hồ vẫn chưa buông tha.

“Tôi muốn nói chuyện với anh ấy, phiền cô bảo anh ấy tiếp điện thoại hộ tôi.”

“Tôi nói rồi, anh ấy đang tắm rửa, hơn nữa anh ấy cũng không còn quan hệ gì với anh nữa, anh cũng đừng lừa gạt anh ấy, anh ấy không đáng để anh đùa bỡn như vậy đâu, Chu Mặc, anh hiểu tôi nói gì chứ? Tôi sẽ không cho anh làm tổn thương anh ấy nữa.”

Song, đối phương vẫn bình tĩnh nói: “Chuyện của tôi với anh ấy, có lẽ nên để bọn tôi tự giải quyết thì hơn, nếu bây giờ anh ấy không có thời gian, tôi sẽ gọi lại sau vậy.” Nói xong những lời này, Chu Mặc lập tức ngắt máy.

Nam nhân không khỏi cười rộ lên, quả nhiên hắn không thể nào tiếp tục nghe giọng người phụ nữ kia được... bởi Chu Mặc hắn cũng biết ghen ghét mà. Vậy tại sao chỉ có hắn mới được ghen ghét, mà Phí Nhĩ Đức thì không chứ.

Tình yêu vốn là từ song phương, nếu sai lầm, thì phải thừa nhận.

Hắn muốn vặn hỏi tình yêu của mình với Phí Nhĩ Đức.

Xoa tóc, Phí Nhĩ Đức từ trong phòng tắm đi ra, đúng lúc nhìn thấy Grace ngồi bên giường ngẩn người, tay còn cầm điện thoại của y.

“Có người tìm tôi à?” Phí Nhĩ Đức vừa mặc áo khoác vừa nói.

“Không, tôi chỉ sạc điện thoại cho anh thôi.” Grace đi tới giúp nam tử mặc quần áo, thuận tay nhét điện thoại vào túi áo Phí Nhĩ Đức: “Có muốn về Los Angeles không? Gần đây khí trời hơi lạnh, Ái Đức Hoa tiên sinh có chút không khỏe, hơn nữa hình như tôi nghe nói có tin tức của cha mẹ anh.”

Nghe thế, Phí Nhĩ Đức có chút nhú mày.

“Để tự tôi.” Tránh sự hỗ trợ của Grace, Phí Nhĩ Đức nhanh chóng cầm quần áo, rồi nói với nàng: “Cám ơn.”

“Anh phải đi sao?” Grace nắm lấy tay của Phí Nhĩ Đức: “Thân thể anh còn chưa khỏe mà.”

“Bệnh cũ, đau dạ dày thôi.”

“Vậy anh không quan tâm đến tin tức của cha mẹ sao...” Grace cũng không buông tay nam tử, mà còn nắm chặt hơn.

“Việc đáng biết tôi nhất định sẽ biết, vì để gặp lại cha mẹ, tôi đã chờ hơn mười năm, còn bây giờ... tôi nghĩ tôi nên đi tìm người quan trọng hơn.” Phí Nhĩ Đức chậm rãi đẩy Grace ra: “Xin lỗi.”

Phí Nhĩ Đức lại một lần nữa rời khỏi Grace, cũng một lần nữa đi tìm nam nhân.

Ngồi vào xe, Phí Nhĩ Đức lấy điện thoại ra, mặc dù Grace nói đã sạc pin, nhưng màn hình lại đen xì, thử mở máy, quả nhiên không chút phản ứng.

Mặc kệ đi...

Phí Nhĩ Đức quăng điện thoại sang một bên, nếu như Thượng Đế thật sự biết yêu người kia, thì chắc chắn sẽ khiến y gặp được hắn.

Biển rộng xinh đẹp trước mắt, nam nhân tựa vào một thân cây, từng đợt gió biển thổi tới làm hắn không mở mắt nổi, cho nên hắn cứ thế nhắm mắt lại, tùy ý gió biển lỗ mãng quét qua mặt, cùng trái tim của hắn.

Cái gì cũng không nghĩ, cứ như vậy mà đứng một mình.

Muốn về nhà quá...

Nghĩ tới bà lúc nào cũng vì hắn mà cần nể không ngừng, nghĩ tới mẹ luôn yêu thương hắn, nghĩ tới ba và hắn cùng ngồi thảo luận, nghĩ tới đứa em gái thích trêu đùa hắn, cũng nghĩ tới người bạn tốt đã giảm béo thành công luôn ở bên hắn kia.

“Phù—” Hít một hơi thật sâu, nam nhân chậm rãi mở mắt ra, đôi đồng tử màu đen càng lúc càng mở to, hắn nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện trước mắt, vẻ mặt tràn đầy khó tin.

“Đây là nơi anh đã tỏ tình với em, lại còn nhảy xuống đó nữa.” Phí Nhĩ Đức cười cười nhìn nam nhân, sau đó ngồi xuống ghế băng bên cạnh, vẫy vẫy Chu Mặc, nói: “Lại đây ngồi đi, đừng đứng nữa.”

Chu Mặc ngồi bên cạnh Phí Nhĩ Đức, cúi đầu không nói gì, gương mặt thon gầy của hắn làm Phí Nhĩ Đức cảm thấy đau lòng.

Nhớ kỹ lần đầu tiên gặp Chu Mặc, lúc đó Chu Mặc khỏe mạnh tràn ngập sức sống.

Còn bây giờ... Chu Mặc tựa hồ như bị một tầng mây đen bao phủ, quanh người luôn tản ra khí tức ưu thương.

Cởi khăn quàng ra, Phí Nhĩ Đức quấn lên cổ Chu Mặc, rồi vươn một tay, kéo người kia vào lòng mình.

Nhìn Chu Mặc, Phí Nhĩ Đức cười khổ: “Ông nội anh là người đứng đầu tập đoàn, công ty này cũng là bài kiểm tra ông cho anh, ông là người vô cùng ngoan cố, lại còn bảo thủ, anh nghĩ ông sẽ không vui khi anh và em ở bên nhau, cho nên chuyện ở công ty, tám chín phần là do ông anh làm, xin lỗi, đã liên lụy đến em.”

Vừa vuốt tóc nam nhân, Phí Nhĩ Đức vừa nói: “Vốn muốn an bài thỏa đáng cho em xong, anh mới nói chuyện với ông, nhưng không ngờ ông lại phái người theo dõi anh, chuyện này anh vẫn gạt em, xin lỗi, Chu Mặc.”

Vươn tay lau đi những giọt lệ trên khóe mắt nam nhân, Phí Nhĩ Đức ôm Chu Mặc thật chặt: “Đồ ngốc, sao dạo này thích khóc vậy?”

“Anh... tha thứ cho em rồi sao?” Nam nhân nhắm mắt lại, mặc kệ cho nước mắt chảy xuống, dúi đầu vào vai Phí Nhĩ Đức, Chu Mặc vươn tay ôm chặt nam tử.

“Anh chưa từng trách em, thì sao lại phải tha thứ.” Phí Nhĩ Đức khẽ vuốt ve sống lưng nam nhân: “Vậy bây giờ, em nguyện ý nói cho anh biết chuyện của em rồi chứ?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Nam nhân gạt đầu, tựa vào lòng Phí Nhĩ Đức, Chu Mặc chậm rãi nói: “Ba năm trước, em bị một người cường bạo, rồi còn bị giam lỏng... Mặc dù trốn ra được, nhưng... từ lúc đó em bắt đầu ghét đàn ông chạm vào. Em không dám nói cho anh, em sợ anh sẽ ghét em...”

Nam nhân gắt gao ôm chặt Phí Nhĩ Đức, tiếp tục nói: “Mile nói có thể chữa tốt cho em, vì thế nên...”

“Anh biết rồi... đồ ngốc.” Không để nam nhân nói xong, Phí Nhĩ Đức đã hiểu rõ nỗi khổ của hắn, không cần giải thích, y cũng đã rõ ràng.

“Ngốc quá, sao anh lại ghét em được chứ?” Phí Nhĩ Đức thở dài: “Nhớ anh đã từng nói, anh yêu em, không có chuyện gì có thể làm anh rời khỏi em, trừ phi tử thần mang anh đi.”

“Nhưng kể cả việc em có quan hệ với người khác, anh cũng không để ý sao?” Chu Mặc nhìn Phí Nhĩ Đức, hỏi.

“Đương nhiên anh sẽ ghen ghét nổi giận chứ, em là của anh, chỉ có thể thuộc về mình anh.” Xoa nhẹ ngón trên mặt nam nhân, Phí Nhĩ Đức cười nói: “Nhưng ở bên anh, em nguyện ý chứ? Người ông ngoan cố của anh sẽ không để chúng ta ở bên nhau, Chu Mặc, anh sợ anh không bảo vệ được em.”

Nam nhân lắc đầu, nhào vào trong lòng Phí Nhĩ Đức, hạnh phúc mà bật khóc.

“Bắt đầu từ bây giờ, em không được rời khỏi anh... dù nửa bước cũng không được.” Chỉ cần đi theo anh, anh mới có thể đảm bảo an toàn cho em. Hạnh phúc những tưởng đã mất nay có được, vĩnh viễn đều trân quý vô cùng.

70. Chương 70: Bắt Cóc!

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Một ngày nào đó, em già đi.

Khuôn mặt anh tuần theo năm tháng trôi qua sẽ có nếp nhăn, làn da không còn mịn màng, đôi môi cũng không còn gợi cảm mê người, nhưng anh vẫn khát khao được hôn lên môi em.

Khi em già, tóc em không còn đen nhánh như mực, ánh mắt em cũng không còn sáng ngời như gương, cũng không còn vóc dáng khỏe mạnh anh từng mê luyến, nhưng anh vẫn khát khao ôm em vào lòng, vuốt ve mái tóc của em.

Khi em già, em vẫn tựa vào vai anh, nửa tỉnh nửa ngủ đeo kính lão đọc báo, thậm chí còn phát ra tiếng lẩm bẩm, nhưng anh nghĩ, đây là cuộc sống của anh và em, và chính là hạnh phúc của đời anh.

Phí Nhĩ Đức ngồi trên giường nhìn nam nhân đang ngủ say bên cạnh, hô hấp vững vàng đều đặn biểu thị giờ phút này nam nhân đã đi vào mộng đẹp. Ngủ say như vậy, trầm như vậy, làm người ta không dám quấy rầy.

“Ha ha...” Nhìn dung nhan ngủ ngon của nam nhân, Phí Nhĩ Đức không nhịn được mà bật cười.

Y nhớ tới lần đầu tiên nam nhân tới nhà y, lúc đó y say, hôm sau tỉnh lại, tự đứng nhìn thấy một người đang ngủ ngon lành bị y đè lên, người này, dù bị y ôm lên giường cũng không có bất cứ phản ứng gì, cứ như đã chết rồi vậy.

Một đại nam nhân, lại có chút đáng yêu làm cho y càng thêm thương yêu hẳn hơn.

Phí Nhĩ Đức nhìn đồng hồ treo tường, đã ba giờ chiều, từ khi cùng Chu Mặc trở về, người này cứ thế mà dựa vào y ngủ ngon lành, chắc do mệt mỏi quá, khiến y cũng cảm thấy có chút mệt theo.

Ba giờ chiều, là khoảng thời gian rất kỳ lạ, lúc này làm việc gì cũng cảm thấy hơi sớm, hoặc quá muộn.

Cho nên cái gì y cũng không làm, cứ thế mà ôm nam nhân ngủ.

Phí Nhĩ Đức tắt đèn phòng, chỉnh lại chăn mền rồi cứ thế chìm dần vào mộng đẹp.

Bên ngoài trời rất lạnh, nhưng trong phòng lại vô cùng ấm áp.

Chu Mặc vốn muốn đến công ty xử lý nốt công việc, dù sao cũng là tâm huyết của hắn, nhưng lại bị Phí Nhĩ Đức cự tuyệt.

Công ty bây giờ, đã không phải là thứ một mình Phí Nhĩ Đức có thể nắm trong tay, ảnh chụp lần trước tra tới tra lui cũng chỉ tìm được người nhân viên đã phát tán, nhưng vô luận tra hỏi thế nào, người kia cũng nói là do hắn làm, dù biết sau lưng còn có những kẻ khác, Phí Nhĩ Đức cũng không thể làm gì hơn, mà y cũng không muốn đối địch với gia tộc.

Điểm này, Chu Mặc cũng biết, và cũng hiểu.

Gần đây Phí Nhĩ Đức thường xuyên ra ngoài, mỗi lần trở về mặc dù luôn tươi cười, nhưng không cách nào giấu được tơ máu giăng đầy trong ánh mắt.

Phí Nhĩ Đức cũng nói, tạm thời sẽ không xung đột với gia tộc, nhưng nhìn bộ dạng y, có lẽ sẽ không như y nói.

Chu Mặc đột nhiên cảm thấy có chút vô lực, hắn muốn hỗ trợ, nhưng không biết phải làm thế nào, có lẽ điều hắn có thể làm bây giờ, chỉ là ở nhà chuẩn bị đồ ăn thơm ngon chờ Phí Nhĩ Đức trở về mà thôi.

Hy vọng cuộc sống áp lực này sẽ qua nhanh một chút.

Từ siêu thị đi ra, Chu Mặc cùng bảo tiêu đi đến bãi đỗ xe.

Bên người lúc nào cũng kè kè hai người bảo tiêu, Chu Mặc ngày nào cũng nói với Phí Nhĩ Đức không cần khoa trương đến vậy, nhưng kết quả luôn vô ích, người kia vẫn kiên trì làm vậy, cho nên kết quả, Chu Mặc phải mang theo hai người đi siêu thị mua thức ăn.

Tới bãi đỗ xe, còn chưa kịp vào xe, Chu Mặc đột nhiên nghe thấy một âm thanh trẻ con lãnh lút.

“Mẹ!” Không biết vì sao mà từ mẹ của tiếng trung và tiếng anh đọc khá tương tự, dù hài tử gọi bằng tiếng trung nhưng vẫn hấp dẫn không ít ánh mắt người khác.

Bởi vì một đứa bé người Trung Quốc, tự dưng lại đi gọi một người đàn ông là mẹ!

“Tiểu Ý?” Thanh âm nghe đầy quen thuộc, Chu Mặc quay lại nhìn, thấy một đứa bé đang vẫy tay với hắn, mà bên cạnh nó, chính là Lục Hoa Thiên.

Không ngờ ở đây gặp hai phụ tử, Chu Mặc quay sang gật đầu với bảo tiêu ý bảo hai người kia là người quen.

“Hắn thật hao tâm tổn trí.” Liếc mắt nhìn hai tên bảo tiêu, Lục Hoa Thiên không coi ai ra gì mà đi tới bên Chu Mặc, cười nói: “Theo tôi về đi.”

Chu Mặc giơ túi thức ăn trong tay lên, đáp: “Muốn cùng ăn không?”

“Chỉ sợ cái tên hay ghen kia sẽ ăn tôi thôi.” Nói cười một lúc, bỗng Lục Hoa Thiên nghiêm mặt: “Hôm nay Phí Nhĩ Đức đã âm ỉ với gia tộc, em thật sự vẫn muốn theo hắn?”

“Hiện giờ tôi và anh ấy đang ở cùng nhau.” Nam nhân trả lời, tâm lý có chút bất an, quả nhiên Phí Nhĩ Đức cùng gia tộc đã...

“Người trong tộc không làm gì được Phí Nhĩ Đức, cho nên đã hướng mũi tên công kích về phía em, Chu Mặc, đừng ngốc như vậy nữa.” Lục Hoa Thiên cau mày nói.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Không phải anh cũng rất ngu sao?” Chu Mặc cười đáp: “Biết rõ tôi với Phí Nhĩ Đức ở bên nhau, nhưng vẫn tới gặp tôi, bây giờ nhìn thấy anh, tôi thật sự không biết nên vui hay buồn nữa, dù sao lúc đầu tôi cũng không nghĩ anh sẽ yêu tôi.”

Nghe Chu Mặc nói, Lục Hoa Thiên có chút á khẩu không trả lời được, cuối cùng chỉ có thể cười khổ lắc đầu: “Cũng là em hiểu rõ tôi.”

“Tôi về trước đây.” Nhìn đồng hồ đã không còn sớm, Chu Mặc khom lưng sờ đầu Lục Thiên Ý: “Tiểu Ý, vài ngày nữa chú qua thăm con nhé?”

“Mẹ...” Lục Thiên Ý chu miệng ủy khuất nhìn nam nhân: “Mẹ không quan tâm con với ba rồi sao?”

“Ách...” Nam nhân thoáng cái không biết nên nói gì, nói lý với một đứa trẻ không khác gì đàn gảy tai trâu, dù biết Lục Thiên Ý hiểu lắm, nhưng Chu Mặc cũng chỉ có thể thở dài trừng mắt nhìn Lục Hoa Thiên đang cười ở bên.

Sau khi lên xe, Lục Hoa Thiên còn nhắc nhở: “Nhớ kỹ, điện thoại không được tắt.”

Chu Mặc cười cười, lấy chiếc điện thoại di động màu đen trong túi ra, đây là thứ mà Lục Hoa Thiên đã đưa cho hắn.

Bỗng điện thoại đột nhiên vang lên, thì ra Phí Nhĩ Đức nhắn tin:

“Đang ở đâu thế? Mau về nhà đi, anh có quà cho em.”

Quà? Quà gì đây?

Nam nhân không khỏi nhếch miệng cười, hôm nay Phí Nhĩ Đức về sớm thế nhỉ.

Trong lòng nam nhân không khỏi bắt đầu chờ mong món quà sắp được nhận kia, chỉ là khi hắn vừa vào phòng, tâm tình chờ mong nháy mắt biến thành kinh ngạc.

“Các người là ai?”

Trong phòng xuất hiện một vài hắc y nhân xa lạ, tất cả đều nghiêm mặt, làm cho hai bảo tiêu của nam nhân cũng đổ mồ hôi lạnh.

“Phiền Chu tiên sinh theo chúng tôi.” Một tên hắc y đi tới, nói.

Chu Mặc theo tiềm thức lui lại, nhưng đột nhiên bị ai đó túm chặt, còn chưa kịp hô lên, đã bị một chiếc khăn bịt vào mặt, một mùi gì đó làm hắn không thở nổi, cảnh tượng trước mắt cũng chậm rãi trở nên mờ hồ, cho đến khi chìm vào bóng tối tĩnh lặng.

Thức ăn vừa mua, cũng rơi xuống đất, lăn ra xung quanh.

71. Chương 71: Sinh Tử!

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

“Đây là vé phi cơ ngày mai, thưa ngài.” Một trung niên nam nhân mặc bộ quần áo màu cafe vươn cánh tay gài đét cầm lấy tấm vé rồi vứt lên bàn, khuôn mặt âm lãnh nở nụ cười lạnh lùng.

“Anh ấy đâu?” Căn phòng bị rèm cửa dày che mất ánh nắng, chỉ còn ánh đèn sáng tỏ.

Hai tay bị buộc đằng sau ghế, nam nhân cúi đầu nhìn tấm vé trên bàn, lúc tỉnh dậy hắn đã thấy mình không ở trong nhà, mà bị trói ở nơi xa lạ này, ngồi đối diện là một người tuổi trung niên có vẻ rất lạnh lùng lãnh khốc.

“Ngài hỏi Phí Nhĩ Đức tiên sinh sao?” Trung niên nam nhân lộ ra nụ cười hòa ái, dù trong ánh mắt chẳng có vẻ gì là đang cười cả: “Tôi tưởng ngài ấy đã nói với ngài rồi, thì ra ngài chẳng biết gì.”

Chu Mặc ngẩng đầu lên nhìn, người kia trào phúng cười rồi nói tiếp: “Ngài tưởng một người cao ngạo như Phí Nhĩ Đức tiên sinh sẽ tha thứ cho người đã phản bội ngài ấy sao? Ngài ấy đúng là đã từng yêu ngài, nhưng ngài ấy không phải đứa ngu.”

Chứng kiến ánh mắt có chút bị thương cùng khó tin của Chu Mặc, trung niên nam nhân lại tiếp tục: “Mấy ngày vừa rồi chẳng qua ngài ấy chỉ trả thù ngài thôi, làm cho ngài ném thử mùi vị bị người yêu phản bội là như thế nào.” Vừa nói, trung niên nam nhân vừa lấy tấm ảnh chụp trong túi ra đặt trước mắt Chu Mặc.

Đó là một tấm ảnh cưới... của Phí Nhĩ Đức và Grace...

“Phí Nhĩ Đức tiên sinh đã cùng tiểu thư Grace đi Châu Âu kết hôn rồi, đây là lễ vật mà ngài ấy đã nhắc trong tin nhắn gửi ngài đó.” Ý cười không ngừng mở rộng, trung niên nam nhân nhìn Chu Mặc vẫn im lặng, cười nói: “Cho nên Chu tiên sinh, mời ngài cầm lấy tấm vé rồi mau trở về nước đi, Phí Nhĩ Đức tiên sinh sẽ không trở về đâu.”

“Là giả.” Chu Mặc nhìn trung niên nam nhân, hừ lạnh nói: “Muốn ngụy tạo một tấm ảnh rất dễ, kể cả việc cầm điện thoại của anh ấy lại càng dễ hơn. Thủ đoạn của mấy người thật ngây thơ.”

“Ngài thật đúng là chấp mê không tỉnh.” Giọng nói có chút khàn khàn, trung niên nam nhân cười nói: “Sự xuất hiện của ngài đã phá hủy đi rất nhiều thứ, rất là nhiều, thế mà ngài còn không muốn trở về sao.”

“Tôi muốn gặp Phí Nhĩ Đức.” Mặt không chút thay đổi, nam nhân nhìn đối phương nói.

“Chát!”

“Lòng kiên nhẫn của tôi đối với ngài đã hết.” Vuốt vuốt lòng bàn tay có chút tê đau, trung niên nam nhân đứng lên.

Khóe miệng chảy ra tơ máu, theo đôi môi mà chảy xuống cằm...

Nam nhân cúi đầu, mái tóc bù xù áp vào gương mặt vừa bị tát mà sững lên.

“Tôi muốn gặp anh ấy.” Trong miệng vẫn lặp lại câu cũ.

“Chát!”

Lại một cái tát tàn nhẫn giáng xuống, khiến Chu Mặc cùng cái ghế ngã xuống đất, trung niên nam nhân lại cười nói tiếp: “Mày thật muốn chọc tức tao?”

“Khụ khụ.”

Khóe miệng giật giật đau đớn, ngay cả trên mặt cũng như bị hỏa thiêu mà bỏng rát...

Chu Mặc thoáng cười ra tiếng: “Tức giận như thế, có phải bị tôi đoán trúng rồi đúng không? Những việc này đều là các người ngụy tạo, gì mà Phí Nhĩ Đức kết hôn với Grace chứ, bắt quá chỉ muốn làm tôi tuyệt vọng mà bỏ cuộc thôi.”

“Ha ha, thật hay giả bây giờ cũng không quan trọng nữa.” Gương mặt vốn được ngụy trang thật tốt nay đã bắt đầu lộ ra bản tính tàn nhẫn, gã vừa cười vừa đá vào Chu Mặc mấy cái.

“Cộp” một tiếng, đầu Chu Mặc đập mạnh xuống nền đất lạnh như băng, hắn đau đớn mà rên lên, bởi vì tay chân bị trói trên ghế không cách nào nhúc nhích, hắn chỉ có thể ngửa đầu, mắt cũng hoa lên, quả thật cứ như vừa bị một tảng đá to đập bể đầu.

Còn chưa chờ hắn khôi phục lại, một chiếc giày da lại giẫm lên ngực hắn, như là giẫm lên con kiến...

“Đau không?” Trung niên nam nhân nhìn gương mặt sững sờ của Chu Mặc: “Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, nếu như mày không muốn tiếp tục chịu khổ như vậy nữa thì nghĩ cho kỹ đi. Đây là cơ hội cuối cùng của mày đó. Một là cầm lấy vé rồi rời khỏi nước Mỹ, đương nhiên, chúng tao sẽ không lấy tiền vé, còn hai là...” Trung niên nam nhân lại tàn nhẫn mà giẫm mạnh hơn, nhìn Chu Mặc cắn chặt môi đầy thống khổ, gã nói tiếp: “Nếu không muốn đi, thì mày vĩnh viễn ở lại đây nhé.”

“Tôi... tôi muốn gặp Phí Nhĩ...” Gần như thở không nổi, nam nhân còn chưa kịp nói xong, đã bị một cơn đau đớn đâm thẳng vào não.

“A a a——”

“Răng rắc” một tiếng, hình như là... tiếng xương sườn gãy...

“Xem ra mày lựa chọn cái thứ hai, vậy tao sẽ thành toàn cho mày.” Một bên cười, một bên gã lại giẫm lên nam nhân: “Bây giờ, chúng ta nên nghỉ ngơi chút đã.”

Lúc này trên mặt đất, nam nhân đã đau đớn không nói ra lời.

Chu Mặc cắn chặt răng, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, nói không chừng hắn sắp rời khỏi thế giới này...

“Nhớ kỹ phải luôn bật máy!”

Đúng rồi, điện thoại di động... hình như ở trong túi quần....

Dù hai tay bị buộc chặt, nhưng có lẽ cũng lấy được.

“Bắt quá dù mày lựa chọn cái thứ nhất, mày cũng chỉ có con đường chết thôi.” Trung niên nam nhân nói: “Ha ha, chỉ là sẽ chết kiểu khác. Có thể là rơi máy bay, hoặc là... chết ở đây.”

Quả nhiên là muốn giết chết mình.

“Giẫm chết một con kiến thật dễ dàng.”

Nam nhân không nói gì, hai tay bị trói mò vào chiếc điện thoại di động trong túi quần sau.

Chu Mặc lén ấn nút gọi, lúc này, trung niên nam nhân cũng đã đi tới, trong tay còn cầm... một khẩu súng!

“Mày chớ có trách tao, đây là Phí Nhĩ Đức tiên sinh ra lệnh, ngài ấy không thể chịu được việc bị mày phản bội, cho nên... mày chỉ có con đường chết.”

Trung niên nam nhân cười nói, rồi nhắm ngay vào đầu Chu Mặc.

“Cạch!”

Điện thoại di động vang lên, nhưng không quá hai tiếng đã ngắt.

Lục Hoa Thiên cũng chẳng để ý, điện thoại làm phiền nhiều lắm, lần nào cũng vài hồi chuông là ngắt, nghĩ vậy nên y cũng chẳng thèm xem.

“Ba, có điện thoại kia.” Lục Thiên Ý bò qua cầm lấy điện thoại của Lục Hoa Thiên, đột nhiên “Ồ” một tiếng, hô to: “Ba! Ba! Có hình của mẹ nè.”

“Đừng nghịch nữa.” Điện thoại của y sao lại có hình của người phụ nữ kia chứ.

Khoan đã...

“Mẹ” trong miệng Tiểu Ý không lẽ là...

Lục Hoa Thiên quăng tờ báo đi, giật lấy điện thoại trong tay con trai, quả nhiên trên điện thoại có hình của Chu Mặc.

72. Chương 72: Bị Anh Em Sinh Đôi Ngược Đãi!

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

“Cạch!”

Trên người không cảm thấy đau đớn, mở mắt, cũng không thấy máu bắn ra.

Bên tai bỗng vang lên hai giọng nói xa lạ.

“Lạc Phu, thì ra là ông hả? Ta đang nghĩ sao lại nghe thấy tiếng động lạ, cứ tưởng có con heo nào lạc vào đây? Ha ha...” Thì ra thanh âm vừa rồi không phải tiếng súng, mà là tiếng mở cửa.

Chu Mặc nghiêng đầu cố mở mắt ra nhìn, không biết có phải hoa mắt không mà hai người này trông giống nhau như đúc, trừ... màu tóc.

“Ha ha, Lạc Phu, nghe nói con mỗi lần này là cái tên Phí Nhĩ Đức coi trọng?” Tuấn mỹ nam tử có mái tóc màu xanh híp mắt nhìn quét qua nam nhân: “Ồ, Lạc Phu, ông thật đúng là không biết thương hương tiếc ngọc, sao lại có thể đánh vào mặt người ta thế kia?”

“Hình như rất đau đó, bất quá... trông cũng có chút ngon lành...” Thở dài, hai tuấn mỹ nam tử vừa nhìn nam nhân vừa liếm liếm môi, phảng phất như chuẩn bị lao thẳng vào con mồi.

“Thì ra là hai vị thiếu gia.” Trung niên nam nhân nhìn hai người, có chút nhíu mày, nhưng ngay lập tức đã cung kính khom lưng chào nói, trong lòng bắt đầu thầm mắng sao hai tên ăn chơi trác táng này lại tự xưng đến đây.

Mặc dù cùng là người trong gia tộc, nhưng đôi anh em song sinh này chỉ thích đùa bỡn người khác, căn bản không thích để ý đến chuyện trong gia tộc.

“Nhiệm vụ thiếu gia, nơi này không thích hợp với hai vị đâu.” Chấn trước người Chu Mặc, trung niên nam nhân cung kính cười nói: “Không bằng chờ tôi dọn dẹp xong rồi mời hai vị đi uống cafe nhé.”

“Lạc Phu, ta thấy ông tuổi không còn trẻ nữa, đánh con mỗi một trận chắc cũng mệt lắm rồi, không bằng đi nghỉ ngơi đi, nơi này có anh em bọn ta xử lý là được rồi, ha ha.” Nam tử có mái tóc xanh cười nói.

“Tên này mặc dù không có gì đặc biệt, lại bị ông đánh thành đầu heo, nhưng người Phí Nhĩ Đức coi trọng, khẳng định phải có điểm đặc biệt, ha ha, nói không chừng công phu trên giường của hắn rất giỏi, có thể khiến tên đàn Phí Nhĩ Đức thần hồn điên đảo, ha ha...” Liếm môi, nam tử có mái tóc đỏ nói tiếp: “Lạc Phu, chúng ta sẽ không quản việc ông giết hắn, nhưng làm thế hình như có chút lãng phí đấy?”

“Nếu là phải chết, không bằng trước khi chết để bọn ta thoải mái một chút đi.” Tên còn lại phụ họa nói.

“Nhị vị thiếu gia, An Đức Liệt lão gia phân phó tôi phải tiễn Chu tiên sinh...” Trung niên nam nhân vẫn cười nói, không có chút ý tứ nhượng bộ.

Chu Mặc nhìn đám người, hần tình nguyện bị giết chết, còn hơn là trước khi chết còn phải chịu vũ nhục.

“Lạc Phu, đừng ngoan cố thế, chúng ta không phải đã nói sẽ không gây trở ngại cho ông sao? Chờ chúng ta thoải mái, ông thích làm gì cũng được, hay là... Ha ha, ông có ý định một mình thưởng thức con mồi mê người này?” Lúc mới nhìn nam nhân, hắn thấy cũng bình thường, nhưng càng nhìn lâu, lại càng câu dẫn dục vọng của hắn.

Không nhịn được mà nuốt nước miếng, con mồi này, anh em bọn họ phải có được.

“Vậy chờ tôi cho hắn một viên đạn, rồi hai vị thiếu gia thích làm gì cũng được.” Lạc Phu vừa nói vừa giơ súng nhắm vào đầu nam nhân.

“Ha ha, ta không có sở thích gian thi đấu nha.” Nam tử tóc xanh nói, sau đó bước tới bên trung niên nam nhân, thanh âm càng lúc càng trầm: “Lạc Phu, buông súng xuống, lui ra.”

“Ha ha, Lạc Phu, chẳng lẽ ông không muốn quay về thăm cô con gái đáng yêu của mình sao?” Nam tử tóc đỏ cười tiếp lời.

Trực tiếp giết chết tôi đi... Chu Mặc nhìn trung niên nam nhân có chút phát run, trong lòng gào to.

Nam tử tóc xanh bước tới bên trung niên nam nhân, vươn tay cầm lấy khẩu súng: “Ông có thể đi.” Nói xong, hắn đi tới bên cạnh Chu Mặc.

“Chà, trông bị thăm quá nhỉ.” Nam tử vừa nói vừa xoa gương mặt sưng đỏ của Chu Mặc, Chu Mặc chán ghét mà xoa đầu đi.

“Ha ha, có cá tính.” Nam tử tóc đỏ cũng đi tới bên cạnh, nắm lấy cằm Chu Mặc, ép nam nhân phải nhìn bọn hắn: “Ra máu rồi, có đau không? Tôi giúp anh liếm nhé?” Nói xong, hắn vươn đầu lưỡi liếm lên gương mặt của Chu Mặc.

Cảm giác ghê tởm như bị loài động vật bò sát liếm láp, Chu Mặc giãy dụa, nhưng không cách nào tránh khỏi cái lưỡi kia.

Nhìn về phía trung niên nam nhân, thấy hắn im lặng lui xuống, sau đó đóng cửa lại.

Đừng đi... giết tôi, giết tôi đi!!!

“Đừng—” Nam nhân kịch liệt giãy dụa, giống như con báo bị rơi xuống đầm lầy, càng giãy dụa lại càng chìm xuống sâu.

“Ha ha...” Nhìn Chu Mặc bị người anh em của mình liếm láp, nam tử tóc xanh rút dao ra cắt sợi dây trói trên người nam nhân.

Sau đó bắt đầu cởi quần áo nam nhân ra, không phải là nhẹ nhàng cởi, mà là dùng dao cắt từng cái khuy, một bên đùa bỡn, một bên luồn tay vào trong áo Chu Mặc, bắt đầu vuốt ve thân thể nam nhân.

“Yên tâm, tôi sẽ không cắt vào làn da mịn màng của anh đâu.” Tiếng cười không ngừng vang lên, nam tử xé áo của Chu Mặc, rồi dùng sống dao nhẹ nhàng lướt trên người nam nhân, có lúc còn cố ý đụng vào hai điểm trên ngực, cuối cùng hắn cúi đầu hôn lên thân thể nam nhân, còn lưu lại trên đó chất lỏng trong suốt đầy dâm mỹ.

“Ừm...” Ngực bị đè rất đau, chiếc xương sườn gãy lúc nãy cơ hồ làm Chu Mặc đau đến phát ngất, cảnh tượng trước mắt mờ mịt như mưa phùn.

Chu Mặc muốn từ chối, nhưng lại bị gặm cắn.

Chu Mặc muốn hô lên, nhưng lại chỉ có thể đau đớn mà run lên nhè nhẹ.

Chu Mặc muốn chết, nhưng hai anh em kia không dễ dàng chịu buông tha cho hắn.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Dây lưng bị cởi quăng sang một bên, luồng không khí mát lạnh như ngàn vạn cây châm đâm vào da nam nhân, Chu Mặc điên cuồng giãy dụa, hắn dùng lực đạp chân, một cước đá vào nam tử tóc xanh khiến nam tử văng sang một bên.

Nhưng nửa người trên vẫn bị giam cầm không cách nào nhúc nhích, Chu Mặc hô gào, mắng chửi, điên cuồng giãy dụa... nhưng tất cả đều vô ích.

Nam tử bực mình nhặt dây lưng trên đất mà quất vào đùi Chu Mặc, một bên mắng, một bên thì điên cuồng quất lên thân thể xích lô của nam nhân.

Một vết máu lập tức hiện lên trên làn da màu mật sặc.

73. Chương 73: Dã Thú!

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

“Đau không? Cầu bọn tôi đi, cầu xin bọn tôi không đánh anh, cầu xin bọn tôi thương anh, nói không chừng bọn tôi sẽ thả anh ra đó, ha ha.” Nam tử tóc đỏ vươn đầu lưỡi liếm từ cằm lên đến trán Chu Mặc.

“Bịch!” Quăng dây lưng sang một bên, nam tử tóc xanh hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống sờ sờ bắp đùi đầy vết thương của nam nhân, tàn nhẫn mà vuốt ve: “Thật gọi cảm, ha ha, sao lại cắn chặt môi thế? Nhìn nè, cũng chảy máu rồi, tôi làm anh đau hả?”

Nam tử tóc xanh gắt gao giật hai chân Chu Mặc ra, sau đó cười nhẹ, cúi đầu hôn lên vết máu.

“Thật là, chẳng lẽ anh bị cảm điếc?” Tắt nhẹ lên gương mặt sưng đỏ của nam nhân, nam tử tóc đỏ không nhìn được mà nói: “Chẳng có hăng hái đùa nữa rồi, cứ trực tiếp thương thôi.”

“Em thật nóng nảy.” Nam tử tóc xanh nhìn đứa em song sinh của mình, cười nhẹ nói, sau đó kéo Chu Mặc ra, ép nam nhân quỳ trên mặt đất.

“Không sai, ngoan ngoãn rồi đó.” Kéo quần lót của Chu Mặc xuống, nam tử cười cười vỗ lên cặp mông tròn trịa, lúc này, nam nhân không có chút giãy dụa, thân thể dưới không khí lạnh lẽo có chút run lên.

Vô luận nam tử vuốt ve thế nào, từ bắp đùi, đến eo, rồi mông... Chu Mặc đều im lặng không nói một câu.

“Đáng chết!” Mắng một tiếng, nam tử tóc đỏ có chút không chờ đợi được mà kéo khóa quần, móc ra cự vật nóng rực: “Mở miệng!”

Rống lên một câu, nam tử nhéo cằm Chu Mặc, ép nam nhân há miệng ngậm lấy dục vọng của hắn, cảm giác ẩm áp cùng chặt kín trong nháy mắt làm nam tử thoải mái nheo mắt, sau đó hắn bắt đầu di chuyển rất nhanh trong miệng nam nhân.

Mùi xa lạ làm Chu Mặc muốn nôn, dị vật đâm vào miệng thật ghê tởm, dạ dày nam nhân cũng bắt đầu cuộn lên, nhưng không có cách nào phun ra, đầu lưỡi giãy dụa ngược lại càng làm tăng khoái cảm cho tên kia.

Mà nam tử đằng sau thì đè hai chân nam nhân, sau đó vươn đầu lưỡi liếm lên cánh mông của Chu Mặc, một tay thì đâm mỹ vuốt ve đóa anh đào trước ngực nam nhân, tay còn lại thì nhéo vòng eo mềm mại.

Mỗi một vị trí trên thân thể nam nhân đều khiến bọn họ chìm đắm...

Giống như sài lang tham lam cắn nuốt con mồi, cả hai đã không còn chút lý trí nào mà chỉ theo bản năng phóng thích dục vọng.

Bọn họ tàn phá thân thể nam nhân, đùa bỡn tinh thần của nam nhân, mà nam nhân như một con búp bê không cảm xúc, mặc cho bọn họ bày bố hưởng thụ.

Một luồng chất lỏng phun vào trong miệng Chu Mặc, theo máu tươi từng giọt rơi xuống đất.

“Mẹ kiếp, thật muốn thao chết mày.” Phát tiết trôi qua, nam tử thoải mái rời khỏi khẩu trang nam nhân, bộ dạng bị chà đạp của Chu Mặc dưới ánh đèn lấp lóe càng làm tăng thêm sắc thái dâm mỹ, khiến dục vọng vừa dẹp loạn của hắn lại một lần nữa bốc lên.

So sánh với tính cách nóng nảy của nam tử tóc đỏ, người còn lại vẫn nhẹ nhàng liếm mỗi một vị trí trên người nam nhân, đùa bỡn hạ thân nam nhân, chứ không hề vội vàng phát tiết dục vọng.

Ngón tay thon nhỏ tàn nhẫn cắm vào phía sau nam nhân, mơ hồ còn nghe được tiếng nam nhân run rẩy, điều đó càng khiến tính cách biến thái thích ngược đãi của hắn tăng cao, tất cả phản ứng của nam nhân như biểu hiện uy lực của hắn, làm hắn càng lâm vào dục vọng dị dạng của mình.

“Thật chặt, có phải muốn tôi cắm vào lăm không?” Ngón tay tăng tốc ra vào, nam tử tóc xanh nuốt nước miếng nói: “Thế này mà giết anh thì thật phí, anh cũng không muốn chết đúng không, cố gắng hùa hạ bọn tôi, bọn tôi sẽ để anh sống lâu thêm một chút.”

“Chúng tôi tuyệt đối sẽ làm anh sướng đến dục tiên dục tử, ha ha ha!” Nam tử lớn tiếng cười lớn, rồi lại nhét thêm một ngón tay nữa vào.

“Mẹ kiếp. anh nhanh lên chút được không!” Nam tử tóc đỏ đã không còn chút tỉnh táo, cả người bị dục hỏa vây quanh, khiến hắn chỉ muốn mau thượng người này, hung hăng mà xuyên thủng qua nam nhân!

“Ngậm cho tao!” Nhéo cằm nam nhân, nam tử tóc đỏ lại ép nam nhân phải ngậm cái thứ xấu xí của hắn: “Đừng có như người chết thế!”

Tát vài cái, nam tử hô to: “Mau động đây đi! Mẹ kiếp!”

“Ừ... lúc này mới chịu ngoan ngoan!” Cảm thấy đầu lưỡi mềm mại đang bao quanh dục vọng, nam tử thoải mái nhắm mắt lại, đang trầm mê vào vực sâu khoái cảm, cho nên hắn không nhìn thấy ánh mắt đầy tuyệt vọng của nam nhân.

Tuyệt vọng... giống như đã chết.

Một người ngay cả chết cũng không sợ, thì còn sợ gì đây?

Một người mà không còn biết sợ, cũng chẳng quan tâm đến điều gì, đồng nghĩa, người này gần như đã tan vỡ...

“A a a—” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, dòng máu đỏ tươi chảy xuống nền đá màu trắng trông càng đáng sợ.

“Mẹ kiếp! Mẹ kiếp!” Nam tử gào khóc ngã xuống, bưng dục vọng cần như bị cắn đứt, hung hăng trừng mắt nhìn nam nhân: “Tao giết mày! Tao giết mày!”

Nam tử tóc xanh bị hình ảnh đáng sợ trước mắt mà kinh ngạc đến ngầy người, nhìn đứa em song sinh ôm hạ thể đầy máu lẫn lộn trên đất, trong nháy mắt hắn đã hiểu rõ, nổi giận gào lên: “Tiện nhân, tao giết chết mày.”

Nam tử cầm cái ghế tàn nhẫn nện xuống đầu nam nhân, dù Chu Mặc có tránh được, nhưng hai chân lại bị cái ghế đập trúng, cơn đau đớn kịch liệt làm nam nhân choáng váng, trước mắt tối om.

Chu Mặc phun máu, đau đớn cơ hồ đã chết lặng, nam nhân run rẩy tránh né nam tử cuồng bạo, thân thể bị giáng những đòn tàn nhẫn, nam nhân cuộn người lại, hai tròng mắt nhiễm máu nhìn cái tên lẫn lộn đằng kia.

Phải giết hắn....

Phảng phất theo bản năng, nam nhân đột nhiên hô to một tiếng, đẩy mạnh nam tử tóc xanh, rồi chạy về phía tên kia, nắm lấy cái ghế gãy, đâm thẳng vào bụng nam tử tóc đỏ.

Huyết thủy bắn tung tóe đầy mặt nam nhân, cũng làm thức tỉnh lý trí của nam nhân.

Mình đã giết người?

Chu Mặc run rẩy nhìn cái ghế dính máu.

“Mẹ kiếp, tiện nhân!” Từ đằng sau truyền đến tiếng gầm giận dữ làm nam nhân run lên, theo bản năng, Chu Mặc quay đầu lại, kết quả đón nhận lưỡi dao sắc bén lạnh như băng, xé rách khuôn mặt nam nhân...

74. Chương 74: Cứu Vớt!

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Trái tim như muốn lao ra khỏi lồng ngực, từng tiếng “thình thịch thình thịch” mãnh liệt đâm vào lý trí Lục Hoa Thiên.

Y cắn chặt môi, cả người cứng ngắc như đặc công ở trên phim, phảng phất chỉ nhẹ nhàng lôi kéo là y sẽ bạo phát.

Nam tử mở cửa xe lamborghini, tay nắm chặt vô lăng đến nổi cả gân xanh, kéo cần số một phát, chiếc xe liền vọt đi.

Chiếc xe đen tuyền trên nền tuyết trắng như cơn gió lốc xẹt qua.

“Mẹ kiếp, mày không muốn sống nữa à!”

Chiếc xe điên cuồng vọt qua, khiến các tài xế khác mở miệng chửi mắng.

Đúng vậy, y thật không muốn sống nữa, như một thằng điên mà lao xe vùn vụt.

Trên trán chảy đầy mồ hôi, các dây thần kinh kéo căng như dây đàn, hai mắt tràn ngập lửa giận, cùng trái tim như muốn chui ra khỏi lồng ngực.

Điều đáng ăn mừng duy nhất chính là trong điện thoại của nam nhân, y đã cài hệ thống định vị.

Lục Hoa Thiên nhìn khu nhà cao cấp càng lúc càng gần trước mắt, cũng không thềm để ý đảm bảo tiêu ở cổng, tựa như không thấy những người đó, y giật mạnh vọt thẳng vào trong.

Tròng mắt nổi đầy tơ máu, trong miệng cũng tràn ngập vị tanh nồng, không biết là máu của ai, nhưng đều dơ bẩn như nhau.

Nửa khuôn mặt đầy máu, nam nhân té ngã trên mặt đất có chút co quắp, như một con sơn dương sắp chết, bộ lông tuyết trắng không còn, chỉ có đả thương khắp người, cùng máu và thứ chất lỏng không rõ.

Đôi môi run rẩy cố gắng hô hấp, đau đớn kịch liệt đã thành chết lặng, thêm nhiều đau đớn bất quá cũng chỉ làm tinh thần của nam nhân thêm tan nát.

Như một con sông, trong nháy mắt vỡ đê mà rít gào, nam nhân mất đi lý trí, cũng quên đi hết thảy.

Nhìn nam tử tóc xanh lúc này không ngừng mắng chửi, lại là kẻ vừa dùng dao đâm vào chính em trai ruột thịt một phát.

Nam nhân nghe thấy nam tử tóc xanh cười nói với người chết: “An tâm đi, anh sẽ thay em giết chết tên tiện nhân này.”

“Ít đi một người, tài sản của ta chẳng phải càng tăng sao, ha ha.” Nam tử tóc xanh rút dao ra, ném về phía nam nhân.

Lưỡi dao sắc bén đầy máu càng làm nam nhân hoảng sợ.

Nam nhân dùng tia khí lực cuối cùng động đậy, không chút suy nghĩ cầm lấy con dao lao về phía nam tử.

Chu Mặc nhìn thấy vẻ mặt đầy kinh ngạc của người kia, sau đó biến thành phần nộ cùng sợ hãi.

“Rầm!” Cửa phòng bật mở, mà người trong phòng cũng đồng thời ngã xuống.

“Chu Mặc!” Hét lên một tiếng đầy tuyệt vọng, nhìn nam nhân hôn mê trên đất, cùng máu tươi chảy xung quanh, Lục Hoa Thiên đứng đó, không nói cũng không rằng, mà y cũng không biết nói gì.

Cởi áo ngoài khoác lên thân thể trải đầy vết thương của nam nhân, Chu Mặc cảm nhận được một tia ấm áp thấm thấu qua da, xua đi một chút màu xám tử vong.

“Giết... giết người.” Hắn giết người rồi, hắn giết người rồi!

Từng tiếng khàn khàn, mái tóc đen dính đầy máu, khuôn mặt tái nhợt cùng ánh mắt trống rỗng làm nam tử đau lòng vô cùng.

Lục Hoa Thiên lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi thôi, không sao đâu, không sao, hết thấy đều tốt rồi, tôi sẽ chăm sóc bảo vệ em...” Y gần như muốn giết chết tất cả mọi người ở đây...

“Cứu... cứu...” Nam tử tóc lam lúc này cố lết ra cửa mà la, dung nhan tuấn mỹ đầy vụn vỡ.

Lục Hoa Thiên trầm mặc không nói gì, đặt nhẹ Chu Mặc xuống, rồi đi ra giẫm lên lưng kẻ kia, sau đó rút con dao ra, không để ý đến hấn hô gào, mà lại lần nữa tàn nhẫn đâm mạnh vào trái tim hắn.

Nếu có thời gian, y tuyệt đối sẽ không để tên này chết dễ dàng như vậy.

Nhưng bây giờ...

Lục Hoa Thiên lập tức xoay người ôm lấy Chu Mặc, điên cuồng chạy ra ngoài, bây giờ không thể trì hoãn thời gian, một giây cũng không được!

“Lục tiên sinh đi như vậy, chỉ sợ không ổn.” Trung niên nam nhân một lần nữa lại xuất hiện chặn đường của Lục Hoa Thiên, ánh mắt gã đột nhiên chạm đến nam nhân mà giật mình.

“Biến!” Giống như Lang Vương đang tức giận, khí thế hùng hực tỏa ra, như nếu có ai dám ngăn cản, y sẽ không chút do dự dẹp hết chướng ngại vật.

Lạc Phu vốn lẩn lộn trong hắc đạo bao năm cũng bị khí thế đè ép mà không dám tiến lên.

“Nói cho Ái Đức Hoa, hắn sẽ vì ngày hôm nay mà hối hận!” Không coi ai ra gì, Lục Hoa Thiên ôm nam nhân bước đi.

Về phần đám người đang chia súng vào y, y cũng chẳng thêm liếc mắt một cái.

Lạc Phu khẽ thở dài một tiếng, đáng lẽ trước khi hành động phải điều tra một chút, ai mà ngờ được, đằng sau một nam nhân Trung Quốc tưởng như bình thường này lại có Lục Hoa Thiên chống đỡ...

Có lẽ mối quan hệ hợp tác giữa Lục gia cùng gia tộc sẽ tan vỡ... không những vậy, mà còn có thể sẽ trở thành kẻ thù của nhau.

Nhưng gã không có cách nào bắt Lục Hoa Thiên ở lại được, cũng không dám nổ súng vào y, vì y không phải là người mà gã có thể đối phó.

Hơn hai mươi năm qua, lần đầu tiên Lục Hoa Thiên hiểu rõ chữ “sợ” viết như thế.

Y sợ, y sợ nam nhân sẽ không bao giờ mở mắt ra.

Y có thể giết chết tất cả mọi người...

Tất cả!

Nhưng bây giờ, y chỉ hy vọng nam nhân có thể sống tốt.

Ngồi trên ghế trước cửa phòng cấp cứu, nam tử ôm mặt chờ đợi sự tuyên phán của vận mệnh.

Tay y run rẩy, trái tim cũng run rẩy.

Nước mắt theo kẽ tay mà chảy ra.

Thì ra y còn có thể rơi lệ...

Người thân qua đời cũng chưa từng làm cho y cảm thấy bi thương, thế mà một màn hôm nay lại làm y thống khổ đến cực điểm.

Phòng cấp cứu đột nhiên tắt đèn...

Mấy vị bác sĩ đi ra, Lục Hoa Thiên vội vàng lao tới, mở miệng, nhưng yết hầu run rẩy không phát ra được lời nào.... Y... không dám hỏi...

“Tạm thời không sao rồi.”

Ngắn ngủn năm chữ, nhưng lại làm Lục Hoa Thiên xúc động đến rơi lệ.

“Cám ơn.” Nam tử nói, trong lòng cũng dần dần đỡ xuống tảng đá đang đè nặng khiến y không thở nổi kia.

“Ngoại thương có thể chữa tốt, nhưng vết thương trên mặt hơi sâu, nên có sẹo là không thể tránh khỏi, dù có thẩm mỹ lại vẫn sẽ không hết, còn cả...” Bác sĩ thở dài nói: “Võng mạc bên mắt trái bị thương nghiêm trọng, có thể sẽ bị mù.”

“Tôi van bác sĩ, đừng để em ấy bị mù!” Một người từng cao ngạo như thế, vậy mà lại có ngày cúi đầu khom lưng trước một vị bác sĩ.

“Lục tiên sinh yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cố hết sức.” Bác sĩ vội vàng nâng nam tử dậy, nói tiếp: “Chỉ là, bệnh nhân trải qua lần này, sợ là tâm cũng bị thương nặng, thân thể chúng tôi có thể chữa được, nhưng tâm bệnh thì rất khó trị hết! Lục tiên sinh đã vì bệnh nhân mà cúi đầu xin chúng tôi, như vậy chắc chắn ngài sẽ không vứt bỏ bệnh nhân, đúng không? Cả đời này, bệnh nhân sẽ không thể chịu được một lần kích thích nào nữa.”

75. Chương 75: Trở Về Trả Thù!

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Mùi thuốc gay mũi tràn ngập khắp căn phòng màu trắng.

“Tách—— Tách——” Từng giọt nhỏ xuống, an tĩnh đến phát sợ.

Bên ngoài trời đầy những bông tuyết trắng, bao trùm cả không gian lạnh lẽo.

Trời rất lạnh, thân thể lạnh, trái tim cũng lạnh.

Luồng hàn khí này xuyên thấu qua vách tường mà trực tiếp đâm vào trái tim con người.

Một đêm không ngủ, Lục Hoa Thiên vẫn ở bên giường nhìn nam nhân đang hôn mê bất tỉnh.

Thần sắc có chút tiêu tụy, nhưng sắc mặt y vẫn rất tuấn tú, cả hai tròng mắt sắc bén, giờ phút này chỉ có bóng dáng một người.

Nằm trên giường, nam nhân thở bằng máy, nửa khuôn mặt bị băng lại, sắc mặt tái nhợt như vách tường.

Thoạt nhìn nam nhân vô cùng yếu ớt, tựa như nếu bóp nhẹ một cái, người này cũng sẽ như tro bụi mà hoàn toàn biến mất trong không gian, thậm chí ngay cả một tia khí tức cũng không cảm nhận được.

Mấy hôm trước, nam nhân còn ở siêu thị mua một đồng hồ, còn cười với y, nói chuyện với y, một người khỏe mạnh sáng sủa như vậy, bây giờ lại tiêu tụy đến đáng sợ.

Hít một hơi thật sâu, Lục Hoa Thiên nắm lấy tay Chu Mặc, bàn tay vốn mềm mại này đã trở nên khô đét, hiện đầy gân xanh.

Nhưng nam tử vẫn ôn nhu mà cầm lấy bàn tay không chút xinh đẹp đó, dùng độ ấm của y để sưởi ấm cho nam nhân, y nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên đôi môi lạnh lẽo trắng bệch.

“Tôi xin em, mau tỉnh lại đi.” Vô luận nói gì, nam nhân vẫn ngủ say trên giường không chút đáp lại.

Lục Hoa Thiên lại hít sâu một hơi nữa, y ôn nhu nhìn nam nhân, rồi nói với người thanh niên đứng ở ngoài cửa: “Vào đi, cậu định đứng đó tới khi nào?”

Đẩy cửa vào, Mile cắn môi không nói một câu, mái tóc màu vàng kim cùng hai tròng mắt xanh như nước hồ thu thoáng cái bị kích thích mà gắt gao nhả mắt.

Làm sao hắn có thể tin tưởng, người trên giường kia vốn là Chu Mặc được chứ?

Một người luôn ôn nhu tươi cười, lại có chút cố chấp đến đáng yêu đây sao?

Hắn buông thông hai tay, rồi chậm rãi nắm chặt lại, đến mức như muốn xuyên thủng lòng bàn tay, cả người bởi vì bị thống cùng phần nộ mà run lên.

“Xin chào, ngài có phải là Mile tiên sinh không? Có một vị họ Chu vài tuần trước có nhờ chúng tôi tìm tin tức về cha mẹ ngài...”

Nếu như không phải tại Los Angeles nhận được điện thoại gọi tới, thì làm sao hắn lại trở về, cũng làm sao biết được chuyện này đây?

Đồ ngốc này, còn muốn đi tìm cha mẹ ruột cho hắn.

Mà hắn cũng là đồ đần, cũng vì chuyện đó mà cảm động chạy về đây.

Nhưng mà, hắn hy vọng nhìn thấy cuộc sống hạnh phúc vui vẻ của nam nhân, chứ không phải như thế này.

“Anh ấy... sao rồi?” Mile đi tới bên giường, sững sờ nhìn nam nhân.

Chu Mặc thoạt nhìn trông rất an tường, cứ như tất cả đau xót đã không còn hành hạ hắn nữa, nhưng mà tĩnh mịch như vậy, càng làm cho Mile muốn nổi điên.

Người này rốt cuộc đã chịu hành hạ đến mức nào, mới có thể biến thành thế này đây?

“Cậu nói xem?” Hối ngược lại một câu, Lục Hoa Thiên nhắm mắt lại, trầm giọng nói: “Hai tên ranh con nhà Ái Đức Hoa xem như đã chết, vì tránh phiền toái, đêm nay tôi muốn dẫn Chu Mặc về Trung Quốc.”

“Vậy Phí Nhĩ Đức?” Đột nhiên rống lớn một câu, Mile run rẩy nói: “Tên khốn nạn đó ở đâu? Hắn ở đâu? Từ lúc Chu Mặc gặp chuyện không may đến giờ, có phải... hắn chưa từng tới đúng không?”

“Có tôi là đủ.” Lục Hoa Thiên lạnh nhạt đáp: “Từ nay về sau, tôi sẽ không để Chu Mặc phải chịu một chút thương tổn nào nữa, một chút cũng không được.”

Ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Mile, Lục Hoa Thiên nói tiếp: “Cậu cũng thế, nếu cậu nghĩ muốn đem Chu Mặc thành vật chơi đùa trong trò chơi của cậu, tôi sẽ giết chết cậu.”

“Ha ha...” Cười khò, Mile vươn tay về phía nam nhân, Lục Hoa Thiên cũng không ngăn cản.

Ngón tay ấm áp xẹt qua đôi môi lạnh như băng, Mile cười nói: “Hết thấy đều đã tốt, đúng không? Chu Mặc, nếu như là một người đàn ông, thì mau tỉnh lại đánh tôi một trận đi. Đừng dùng biện pháp này trừng phạt tôi... có được không? Tôi xin anh đấy...” Cười cười, nhưng trong mắt lại chảy xuống một dòng lệ ấm áp, tiến vào miệng, chỉ còn là vị đau đớn khổ sấp.

“Chờ tôi trở lại...” Một lần nữa mở mắt ra, nước mắt đã khô cạn, chỉ còn lại hận ý, như ngọn lửa phần nộ muốn thiêu đốt tất cả.

Mile cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi của nam nhân, sau đó xoay người bước đi.

Lục Hoa Thiên hỏi: “Cậu muốn đi đâu?”

“Anh cho rằng tôi dễ quên thế sao?” Tàn khóc tươi cười, Mile dừng bước, nói tiếp: “Đây là việc duy nhất tôi có thể làm, Lục Hoa Thiên, Chu Mặc cần anh, còn tôi... ha ha, rốt cục tôi cũng có thể bồi thường một chút cho anh ấy rồi.”

Nước Mỹ – Los Angeles

“Mile tiên sinh, Ái Đức Hoa tiên sinh đang ở trong phòng, mời ngài vào.”

Dưới sự chỉ dẫn của quản gia, nam tử tóc dài mỉm cười đi vào thư phòng.

Trong thư phòng, chỉ có một lão nhân, một lão nhân tóc bạc phơ, mặt nhăn như trái quýt héo, cùng khí tức già nua đầy mùi tử vong, làm cho ai cũng chẳng muốn tới gần.

Dù già như thế, nhưng ánh mắt lão vẫn vô cùng sắc bén.

“Ái Đức Hoa tiên sinh, trông ngài hình như rất mệt mỏi.” Ngồi đối diện, Mile nhìn lão nhân, đôi tay giấu trong tay áo cũng đang bóp chặt vào da thịt để cố khắc chế tâm tình.

“Mile tiên sinh, cảm ơn cậu đã quan tâm.” Lão nhân lãnh đạm cười với Mile: “Cậu còn trẻ lại tài giỏi, là một chuyên gia tài chính, chắc cậu hiểu đầu tư vào tập đoàn tôi, tuyệt đối là một chuyện vô cùng có lợi.”

“Chuyên gia tài chính?” Đôi mắt xanh lục xinh đẹp hiện lên ý cười trào phúng, hắn nhìn thật sâu vào lão nhân đối diện, rồi chậm rãi nói: “Ha ha, tôi thích người ta gọi tôi là nhà tâm lý học hơn, Ái Đức Hoa tiên sinh.”

“Bây giờ chắc ngài sẽ nói cho tôi biết tất cả những chuyện tôi muốn biết, đúng không?” Nụ cười trên mặt biến mất, Mile mặt không chút thay đổi nhìn Ái Đức Hoa đang bị thôi miên.

“Thứ nhất, là ngài đã hạ lệnh giết Chu Mặc?”

“Đúng vậy...”

“Vì sao?” Mile nắm tay thật chặt.

“Grace nói, tên này đã quyến rũ Phí Nhĩ Đức ngoan ngoãn của tôi, Phí Nhĩ Đức sẽ rời bỏ tôi, rời khỏi gia tộc, cho nên tôi phải giết hắn.” Lão nhân nói tiếp.

Vì thế, nên đi thương tổn người khác sao?

Mile cười khổ, hỏi tiếp: “Vấn đề cuối cùng, Phí Nhĩ Đức đâu?”

Cái tên hồn đản đáng chết đó đi đâu rồi?!

76. Chương 76: Búp Bê Tan Vỡ!

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Tháng 12, luồng không khí lạnh trải dài khắp nơi, tựa hồ càng lúc càng lạnh, những bông tuyết trắng tung bay trong gió, rồi đáp nhẹ nhàng xuống mặt đất, hoặc trên cành lá vàng héo khô.

“Chu Mặc!” Nam tử mặc áo khoác màu đen vội vàng chạy vào trong hoa viên phủ đầy tuyết trắng, miệng còn thở ra từng làn hơi lơ mờ.

Chân đất ngồi trên mặt đất lạnh như băng, nam nhân co ro thành một đống, bên trái mặt bị băng trắng bao lại, bông tuyết rơi vào đó, tựa như bị tan ra, mà nhìn không rõ băng gạc hay tuyết.

Mái tóc bù xù che nửa phần mặt còn lại, cho nên cũng không thấy rõ vẻ mặt của nam nhân, chỉ có đôi môi nhợt nhạt run rẩy, cùng hàm răng trắng phau đang cắn vào da thịt, đến mức rướm cả máu.

Bỗng một chiếc áo ấm áp khoác lên người nam nhân, mà nam nhân thì rơi vào hoài bão rộng lớn của người đằng sau.

Hôn nhẹ lên mái tóc đen của Chu Mặc, Lục Hoa Thiên đau lòng thấp giọng nói: “Sao lại chạy ra đây, có lạnh không?” Vươn tay xoa nhẹ lên chân tay bị tuyết đông lạnh đến đỏ bầm của nam nhân, Lục Hoa Thiên vội kéo Chu Mặc đứng dậy.

Trong giây lát, mọi người có thể nhìn rõ khuôn mặt của nam nhân, một khuôn mặt tái nhợt tràn ngập khí tức tử vong.

Ánh mắt xinh đẹp mà trống rỗng, nhưng khi thấy Lục Hoa Thiên ôn nhu mà nhìn, ánh mắt đó mới ngẫu nhiên xẹt qua một tia sáng, như chứng minh nam nhân vẫn còn sống.

Nam nhân bây giờ, ngay cả thể xác lẫn tinh thần đều chui trong vỏ ốc, ngăn cách hết thảy với thế giới bên ngoài, không muốn suy nghĩ, cũng chẳng chịu nói gì.

Như một con búp bê vỡ nát...

Mang nam nhân vào căn phòng ấm áp, Lục Hoa Thiên ngồi ở bên giường, vươn tay vuốt ve cái trán của nam nhân, nam nhân đột nhiên lùi mạnh về phía sau, rồi lấy chăn trùm lên người, sợ hãi nam tử đụng vào, Lục Hoa Thiên cũng không hề thu tay lại.

“Tôi sẽ không đánh em.” Tay hạ xuống vỗ nhẹ lên đầu nam nhân, thấy nam nhân không phản kháng kịch liệt nữa, Lục Hoa Thiên mới bỏ giày bò lên giường, ngồi bên cạnh Chu Mặc: “Tôi kể chuyện cổ tích cho em nghe được không?”

Giọng nói trầm thấp quyền rũ ôn nhu vang lên, như một dòng nước nhẹ nhàng chảy vào trong tai nam nhân, kể chuyện xưa không phải là trọng yếu, mà là thanh âm này vẫn luôn ở bên hần, ấm áp làm cho hần cảm thấy không còn sợ hãi nữa.

Lục Hoa Thiên không biết làm vậy có bao nhiêu tác dụng, nhưng giờ việc y có thể làm, tựa hồ chỉ có thể này thôi.

Từ nhỏ đến lớn, y không phải là người có thể quan tâm đến người khác. Nhưng giờ phút này, tất cả những việc y làm, đều xuất phát từ nội tâm, y có thể chăm sóc nam nhân từ bữa ăn hàng ngày, có thể dỗ dành nam nhân rằng người nhà của hần đang ở Mỹ bận bịu chưa thể về, nhưng y chỉ có thể bảo vệ được thân thể của nam nhân, thế còn trái tim thì sao?

Khối trái tim tàn phá này, y có thể chữa trị được không?

Từ sau khi Chu Mặc tỉnh lại, hần đã thay đổi thành một con người hoàn toàn khác.

Không nói, không cười, luôn trốn tránh ánh mắt của mọi người, lúc nào cũng co ro tự bảo vệ bản thân.

Nếu như không phải nhìn thấy ánh mắt Chu Mặc thay đổi khi nghe mình kể chuyện, thì Lục Hoa Thiên còn tưởng rằng Chu Mặc đã quên y rồi.

Cũng quên hết mọi người, hết mọi chuyện.

Nếu như có thể, Lục Hoa Thiên tình nguyện nam nhân quên hết những việc từng phát sinh.

Nhưng những việc đã từng xảy ra làm sao có thể quên hết được? Cho dù bên ngoài không để lại dấu vết, nhưng trong lòng nam nhân đã khắc sâu ấn ký, một ngày nào đó cũng sẽ quay trở lại.

Hối hận, hai chữ này người nào cũng biết, nhưng sau khi hối hận, người ta mới hiểu rõ hai chữ này.

Nam nhân chưa từng làm sai điều gì, nhưng sao lại phải chịu hành hạ thế này đây?

Vì người xấu, tất cả đều là bọn hán kia mà.

Lục Hoa Thiên hít một hơi thật sâu, cố gắng khắc chế nội tâm chua xót, nam nhân bên cạnh cũng đã ôm chân y mà ngủ thiếp đi.

Nam tử buông quyền truyện xuống, nằm nghiêng ngắm nhìn nam nhân.

Y thật sự yêu người này, tuyệt không phải chỉ là tham luyện thân thể nam nhân.

Điểm này, trước kia rõ ràng, bây giờ lại càng rõ hơn.

Lục Hoa Thiên vươn tay chạm nhẹ vào băng gạc bên mặt trái của nam nhân, run rẩy không dám nhấc lên.

Y không biết có thể tiếp nhận hay không, bởi y có thể đoán trước, nếu nhìn thấy khuôn mặt bên dưới tấm băng, y sẽ đau lòng đến chết.

Nhưng bị hủy dung thì sao đây?

Vốn là người của y, thì cả đời này cũng là người của y, vô luận biến thành thế nào, y cũng vẫn yêu người này.

Bây giờ, ngoài tình yêu, còn thêm một phần thương tiếc.

Điện thoại di động đột ngột vang lên, Lục Hoa Thiên vội vàng ấn nút, sợ làm nam nhân thức dậy, thấy Chu Mặc vẫn ôm y ngủ, y mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chuyện gì?” Đã nói bao lần, trừ phi có chuyện quan trọng, mới được gọi điện thoại cho y rồi mà.

“Lục tiên sinh! Phía bên Mỹ báo tin, Ái Đức Hoa điên rồi!”

“Cái gì?” Lục Hoa Thiên nhú mày, cố gắng nói nhỏ: “Cụ thể là chuyện gì đã xảy ra?”

Nước Mỹ – Los Angeles.

Bị miếng vải đen bịt chặt hai mắt, nam tử có mái tóc dài màu vàng bị trói trên ghế không thể nhúc nhích.

Cánh cửa “kéo kẹt” một tiếng rồi mở ra, sau đó có tiếng bước chân “cộp cộp” của một người vang lên.

“Phí Nhĩ Đức, tôi biết là anh, anh đến báo thù cho ông anh sao?” Thanh âm trào phúng xen lẫn hỏa giận vang lên.

Người vừa tới không phủ nhận, chỉ tiến lên giật miếng vải đen xuống.

Ánh sáng chói mắt làm Mile có chút khó chịu mà híp mắt lại, sau khi thích ứng với ánh sáng, Mile cũng đã nhìn rõ người đứng trước mặt hắn – Phí Nhĩ Đức.

Kéo cái ghế đến ngồi đối diện Mile, Phí Nhĩ Đức theo thói quen sờ sờ túi áo định lấy thuốc lá, nhưng sờ mãi mà chẳng có gì.

Khóe miệng khẽ nhếch lên cười khổ, nam tử thở dài nhìn Mile, nói: “Tôi sẽ không làm khó dễ cậu, nhưng cậu không được ở lại Mỹ nữa, cậu đi đi.”

“Anh định thả tôi?” Mile nheo mắt, cười lạnh nói: “Tôi là người đã làm ông anh bị điên đó, ha ha...” Không hề phủ nhận chuyện mình làm, Mile nhìn khuôn mặt tiêu tụy của Phí Nhĩ Đức, hắn bỗng cảm thấy rất vui.

“Còn cả cô ả Grace, tôi cũng sẽ không tha cho cô ta.” Mile lạnh lùng nói: “Nếu như anh không muốn tiểu tình nhân của anh có chuyện, thì bây giờ giết chết tôi đi, thế nào?”

“Mile.” Phí Nhĩ Đức không tức giận, chỉ nhìn nam tử, bình thản nói: “Đi Trung Quốc đi, đi tìm người kia. Tôi tin Lục Hoa Thiên có thể chăm sóc tốt cho Chu Mặc, nhưng lòng của Chu Mặc thì cần có cậu trị liệu.”

“Chu Mặc? Ha ha ha...” Mile ngửa đầu cười to, khóe mắt cũng chảy ra nước mắt: “Thì ra, thì ra anh vẫn còn nhớ rõ cái người đáng thương đã bị anh vứt bỏ? Ha ha... thật đúng là châm chọc!

77. Chương 77: Chân Tướng!

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

“Phí Nhĩ Đức, cậu định làm gì, vẫn muốn dấu diếm, quyết không đem chân tướng nói cho người đó sao?” Kiệt Khắc cau mày nhìn nam tử.

Còn nam tử vẫn lẳng lặng nhìn ảnh chụp của y và Chu Mặc đặt trên bàn, nghe thấy bạn thân Kiệt Khắc nói, mới gật đầu: “Tôi chỉ mang lại thống khổ cho anh ấy mà thôi, vô luận là quá khứ, bây giờ, hay tương lai.”

“Bây giờ anh ta muốn cậu.” Kiệt Khắc thở dài, hẳn không hiểu tại sao Phí Nhĩ Đức muốn ở đây tự gặm nhấm vết thương một mình, mà không phải đạp cửa đi tìm người kia: “Không nói sự thật cho anh ta biết, anh ta sẽ hận cậu cả đời, cậu với Chu Mặc đều là bạn tốt của tôi, tôi không hy vọng chứng kiến hai người thế này.”

Lắc đầu, Phí Nhĩ Đức cười khổ: “Tôi đã không có tư cách đứng trước mặt anh ấy cầu xin sự tha thứ, có lẽ như bây giờ là tốt nhất, để anh ấy hoàn toàn quên tôi, hận tôi. Có Lục Hoa Thiên và Mile ở cùng, tôi cũng yên tâm rồi, ít nhất tình cảm hai người đó dành cho Chu Mặc đều sâu đậm không kém tôi.”

Phí Nhĩ Đức hít một hơi thật sâu, trái tim của y... từ khi biết người nhà đối xử tàn nhẫn với Chu Mặc đã hoàn toàn vỡ nát.

“Phí Nhĩ Đức—” Kiệt Khắc lắc đầu nói: “Tôi... tôi thật không biết nên nói gì, nhưng cậu thật sự muốn mang theo tiếc nuối rời khỏi thế gian này sao? Thật tàn nhẫn.”

“Cậu nên đi đi, đi Trung Quốc, đi nói cho Chu Mặc biết, lúc anh ấy gặp chuyện không may, cậu còn đang ở trong bệnh viện cấp cứu, nói cho anh ấy biết, điện thoại di động của cậu bị Grace lấy, nói hết cho anh ấy biết đi! Nếu anh ấy biết cậu không vứt bỏ anh ấy, biết cậu vì che dấu chuyện hai anh em kia bị giết, cũng không để ý Ái Đức Hoa tiên sinh bị điên mà thả Mile đi, đã phải chịu biết bao công kích, tại sao cậu không chịu nói cho anh ấy tất cả những gì mà cậu đã làm trong im lặng?”

Kiệt Khắc có chút kích động, hẳn không cách nào tiếp nhận được chuyện nam tử kiệt xuất trước mắt bị ung thư giai đoạn cuối, càng không cách nào giải thích vì sao Phí Nhĩ Đức không chịu nói ra sự thực mà lại cứ giấu diếm như vậy.

“Kiệt Khắc, hứa với tôi.” Phí Nhĩ Đức nhìn bạn tốt, cười nói: “Đừng kể cho anh ấy biết tôi bị ung thư.”

Sau khi xét nghiệm mới phát hiện, Phí Nhĩ Đức bị ung thư tụy, mà còn là giai đoạn cuối, không thể chữa khỏi được.

Phí Nhĩ Đức không biết mình còn sống được bao lâu, hoặc sẽ như bà của y, từ khi phát hiện bị ung thư đến khi qua đời, chỉ ngắn ngủn có ba tháng, có lẽ, y cũng chỉ còn sống được ba tháng nữa thôi.

Vận mệnh vốn tàn khốc như thế, chung quy cứ tưởng rằng ung thư chỉ là một màn biểu diễn trong phim ảnh, nhưng khi phát sinh, y mới thấy thật vô vọng.

Ngày đó khi Chu Mặc đi siêu thị mua sắm, y đột nhiên đau bụng vào bệnh viện, cứ tưởng rằng chỉ là đau dạ dày, nào ngờ, lại là ung thư tụy giai đoạn cuối, thật là một tin tức kinh khủng.

Mà sau khi tỉnh lại, y lại biết việc người nhà của y đối xử với người y yêu nhất tàn nhẫn như thế, thế giới của y trong nháy mắt như sụp đổ, chỉ còn lại một màu xám hoang tàn.

Bất quá, cũng bởi vì chuyện này mà Phí Nhĩ Đức lần đầu tiên chứng kiến ông nội rơi lệ, đứng ở bên giường bệnh, ông lẳng lặng nói cho y biết, cha mẹ y từ bé đã bị tai nạn mà qua đời.

Khi đó, cha mẹ y không được ông đồng ý nên đã lựa chọn bỏ trốn.

Mà Phí Nhĩ Đức, đã sống hơn hai mươi năm trong lời nói dối đó, không ngừng dùng khói rượu mê hoặc ý chí bản thân, thẳng đến khi gặp Chu Mặc, y tưởng rằng bản thân như được hồi sinh, nhưng rồi, hạnh phúc trong nháy mắt lại sụp đổ.

Vận mệnh thật thích trêu chọc con người, ông nội tận mắt nhìn thấy con ruột của mình chết đi, bây giờ lại phải chứng kiến cảnh cháu bị ung thư, cả người phảng phất như già đi mười tuổi.

Thiên lý tuần hoàn cuối cùng cũng có báo ứng, cũng không biết có phải thế không, mà cuối cùng, ông nội đã phát điên khi bị Mile thôi miên.

Phí Nhĩ Đức rất muốn gặp nam nhân, muốn đi chăm sóc nam nhân, muốn bảo vệ nam nhân, nhưng bây giờ y thật sự không còn tư cách này nữa.

Là người nhà của y đã thương tổn Chu Mặc, mà y chỉ có thể bất lực nằm trên giường bệnh.

Càng hưởng chi, y còn sống không được lâu nữa.

Một tháng, hai tháng, hay là ba tháng đây?

Tất cả... đều phát sinh quá mức đột ngột.

So sánh với người sắp rời xa nhân thế như y mà nói, Lục Hoa Thiên cùng Mile mới có thể ở bên chăm sóc Chu Mặc cả đời.

“Phí Nhĩ Đức tiên sinh, luật sư tới rồi.” Quản gia ở cửa nói, lại có chút do dự bổ sung: “Tiểu thư Grace đang ở bên ngoài chờ ngài.”

“Mời luật sư vào.” Sau khi cất bước Kiệt Khắc, Phí Nhĩ Đức yên lặng một mình ngồi trong thư phòng đợi luật sư, về phần Grace...

“Bảo Grace về đi, tôi không muốn nhìn thấy cô ấy, vĩnh viễn...” Cho đến khi tử vong, y vẫn không cách nào tha thứ việc bạn bè phản bội y, còn thương tổn đến người mà y yêu.

Một vị luật sư tuổi trung niên ăn mặc lịch sự đi vào, Phí Nhĩ Đức nhìn thấy, liền cười nói: “Thật ngại quá, thứ lỗi tôi không thể tự mình đón tiếp ông.”

Vị luật sư trên mặt xẹt qua một tia tiếc nuối, ông ngồi đối diện Phí Nhĩ Đức, rồi cầm văn kiện ra đặt trên bàn, trầm giọng nói: “Phí Nhĩ Đức tiên sinh, ngài xác định muốn để toàn bộ tài sản của gia tộc cho Chu Mặc tiên sinh sao?”

“Đúng vậy.” Phí Nhĩ Đức cầm lấy văn kiện, việc y có thể làm, tựa hồ chỉ có cái này.

“Như vậy... xin mời ngài ký tên vào di chúc.” Luật sư vừa nói vừa đưa bút cho nam tử.

Phí Nhĩ Đức cầm lấy, không chút do dự ký tên vào đó, rồi ngẩng đầu nói với luật sư: “Tôi có một phong thư, hy vọng đến lúc đó ông có thể tự tay giao nó cho Chu Mặc.”

“Vâng, tôi nhất định sẽ tận tay đưa cho Chu Mặc tiên sinh.”

“Còn có... phần di chúc với bức thư này, ba năm sau khi tôi qua đời, ông hãy đưa cho Chu Mặc.” Phí Nhĩ Đức hít sâu một hơi, thời gian ba năm, cũng đủ để Chu Mặc cùng hai người kia có tình cảm sâu nặng, và cũng đủ để nam nhân quên y.

Y không muốn phá hoại hạnh phúc của nam nhân, cũng muốn nói cho người kia biết, y thực sự chưa từng phản bội hắn.

Y cũng hy vọng Chu Mặc nhớ kỹ lời y từng nói, trừ tử thần ra, không ai có thể chia cách y với hắn.

Mà bây giờ, tử thần đã từng bước tới gần y, nhưng y đột nhiên rõ ràng, cho dù tử thần mang y đi, cũng vĩnh viễn không mang được tình yêu của y với nam nhân.

Bước trị liệu cuối cùng của căn bệnh ung thu rất đau đớn, sau khi kết thúc, nam tử lạnh lùng nhìn vị bác sĩ chủ trì: “Nhờ bác sĩ giúp tôi một việc.”

“Bác sĩ lấy giác mạc bên trái của tôi...” Phí Nhĩ Đức nhìn ngoài cửa sổ, lộ ra nụ cười nhẹ nhàng: “Rồi mang nó tới Trung Quốc.”

Vô luận nam nhân có cần hay không, con mắt này, là thứ duy nhất y có thể bồi thường cho hắn.

78. Chương 78: Ở Lại!

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

“Em gái của Chu Mặc đã trở về, nhưng tôi chưa nói gì cho cô ta biết, mà chỉ nói dối rằng Chu Mặc có chuyện quan trọng, tạm thời chưa về được.” Tựa vào cửa sổ, nam tử có mái tóc dài màu vàng kim nói, đôi mắt màu lam chứa đầy đau xót nhìn nam nhân đang ngủ say trên giường.

Vừa rồi, nam nhân bị hắn thôi miên, cuối cùng cũng an tĩnh mà ngủ thiếp đi.

Mà một giây trước đó, người này đứng ở nơi hắn đang đứng, nửa người chui ra ngoài cửa sổ, hai tay giang rộng, như chú chim muốn sổ lồng bay đi, chỉ cần dùng chút lực, là nam nhân sẽ nhảy ra khỏi cửa sổ, mà rơi từ lầu ba xuống đất.

Hắn nhớ rất rõ, nam tử lãnh khốc Lục Hoa Thiên vừa mở cửa đã chứng kiến nam nhân như thể liền điên cuồng chạy tới ôm chặt eo nam nhân, gương mặt thì áp vào sống lưng Chu Mặc, giọng điệu bi thương thì thào nói: “Chu Mặc, đừng như vậy...”

“Cầu xin em, đừng bao giờ làm tôi sợ thế nữa.”

Mile đứng ở cửa nhìn Lục Hoa Thiên cẩn thận ôm nam nhân rời xa cửa sổ.

Mile biết, Chu Mặc muốn bay đi, thoát khỏi cơn ác mộng của hắn.

“Ha ha, Chu Mặc, còn nhớ rõ tôi không?” Sau khi được Phí Nhĩ Đức thả ra, Mile đã được Lục Hoa Thiên đưa đến Trung Quốc, cũng được gặp lại Chu Mặc.

Lúc Mile thử vuốt lên mái tóc của nam nhân, nào ngờ nam nhân giật mình hoảng hốt lui về sau, như con dê bị kinh hãi mà lui vào góc tường phòng ngủ, thỉnh thoảng còn dùng con mắt phải không bị thương len lén nhìn Mile cùng Lục Hoa Thiên.

“Anh ấy... vẫn thế này sao?” Mile rút tay về, cắn môi hỏi nam tử bên cạnh.

Lục Hoa Thiên nhìn Chu Mặc, bất đắc dĩ nói: “Từ khi tỉnh lại, Chu Mặc đã trở nên như thế, không nói chuyện với bất kỳ ai, cũng không thích ai chạm vào, không thích ở trong phòng, nếu như là mùa hè thì không sao, nhưng bây giờ đang là mùa đông, mấy lần chạy ra ngoài, lúc tôi phát hiện ra, Chu Mặc đã ngồi run lấy bẫy trong đồng tuyết lạnh...”

Hít sâu một hơi, Lục Hoa Thiên nói tiếp: “Vừa rồi Chu Mặc còn định nhảy ra khỏi cửa sổ nữa.” Mà nơi này, lại là lầu ba.

Chân Chu Mặc còn chưa bình phục, nếu như lại xảy ra chuyện, không chừng sẽ tàn phế vĩnh viễn mất.

Lục Hoa Thiên cũng không dám để người khác trông nam nhân, huống chi bây giờ Chu Mặc cũng không thích ở cùng phòng với bất cứ ai.

“Mile, ở lại cùng tôi chăm sóc Chu Mặc đi.” Lục Hoa Thiên chậm rãi đi tới bên cạnh Chu Mặc, kéo cái chăn phủ lên người nam nhân: “Bây giờ mặc dù Chu Mặc không còn sợ tôi, nhưng tôi thật sự không muốn em ấy như vậy, cậu có biện pháp gì không?”

Mile vẫn nhìn chăm chăm vào nam nhân, cái người luôn cãi nhau với hắn, còn thay hắn nấu cơm nay đã đi đâu rồi? Tại sao, tại sao lại thành như bây giờ?

Hắn có phải cũng được tính là một trong các hung thủ không?

Mile chậm rãi đi tới bên cạnh Chu Mặc, ôn nhu nói: “Mệt lắm phải không? Anh nhất định rất mệt đúng không... Nhắm mắt lại, ngủ một giấc, tất cả đã không sao rồi...”

Bị Mile thôi miên, nam nhân chậm rãi nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

“Anh định giấu người nhà của anh ấy sao?” Mile hỏi Lục Hoa Thiên.

“Bây giờ tạm thời không nên nói cho bất cứ ai.” Lục Hoa Thiên vuốt tóc nam nhân, nói tiếp: “Dựa vào tính cách của Chu Mặc, chắc chắn em ấy sẽ không muốn người nhà hoặc bạn bè biết chuyện đâu.” Người này, lúc nào cũng thích chịu đựng đau đớn cùng áp lực một mình.

Thật yếu ớt, nhưng cũng rất kiên cường.

“Cậu sẽ ở lại chứ?” Lục Hoa Thiên hỏi Mile.

Mile cũng nhìn lại Lục Hoa Thiên, nói: “Không phải anh không thích tôi ở bên Chu Mặc sao? Anh không sợ tôi lại tiếp tục đùa bỡn anh ấy ư?”

Lục Hoa Thiên lắc đầu, nói: “Những việc cậu đã làm với Ái Đức Hoa, tôi đều biết. Nếu như cậu không yêu Chu Mặc, làm sao cậu có thể cầm tính mạng mình đi đánh cược như thế được?”

Nói đến đây, Lục Hoa Thiên nhíu mày trầm giọng nói: “Phí Nhĩ Đức đồng ý thả cậu về, vậy tại sao hắn lại không tới?”

Dù chuyện này không phải Phí Nhĩ Đức làm, nhưng lại liên quan đến ông nội và nhân viên của y, cho nên Lục Hoa Thiên không cách nào hết tức giận với Phí Nhĩ Đức được.

Ông nội của Phí Nhĩ Đức đã bị điên, còn lại Grace, mặc kệ Phí Nhĩ Đức muốn thế nào, Lục Hoa Thiên cũng không buông tha cho cô ả.

Mile lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Tôi không quan tâm Phí Nhĩ Đức muốn làm gì, tôi chỉ biết, tôi muốn chữa cho Chu Mặc.” Chuyện khác, hắn không muốn quản, cũng chẳng muốn biết.

Trong đầu hiện lên hình ảnh lúc hắn thôi miên Ái Đức Hoa, khi hắn hỏi “Phí Nhĩ Đức ở đâu”, khóe mắt lão già kia bỗng dưng chảy lệ, còn dùng cái miệng nhăn nhoe run rẩy nói “Phí Nhĩ Đức phải đi rồi, nó phải rời khỏi lão, mọi người đều rời khỏi lão...”

Mà lúc đó vô luận hắn hỏi thế nào, lão già kia vẫn chỉ lặp đi lặp lại câu đó.

Không muốn nghĩ tới chuyện của Phí Nhĩ Đức, giờ đây Mile chỉ muốn nam nhân khỏe trở lại thôi.

Mà sau khi nam nhân khỏe lại, có lẽ hắn vẫn ở lại, hoặc đi đến một nơi xa xôi nào đó, tất cả, đều phụ thuộc vào ý muốn của nam nhân.

Mile muốn nói cho Chu Mặc biết, hắn đã tìm được cha mẹ của mình rồi.

Một người luôn lạc quan, lúc nào cũng không ngừng nói với hắn, có lẽ cha mẹ hắn là vì nguyên nhân nào đó mới phải rời bỏ hắn.

Dù Mile biết câu “cha mẹ nào cũng yêu con của mình” là lời nói dối, song ở sâu trong tim, hắn cũng hy vọng hắn không phải là đứa bé bị vứt bỏ.

Nam nhân nói thật đúng.

Hơn mười năm sau, Mile nhìn thấy chính là phần mộ của mẹ mình.

Mẹ hắn năm đó, mặc dù đánh hắn, mắng hắn, nhưng cuối cùng cũng không vứt bỏ hắn.

Mà ngày đó, mẹ hắn chỉ hy vọng hắn có một cuộc sống hạnh phúc với một gia đình đầy đủ, còn mẹ hắn, thì cô độc mà qua đời do bệnh tật.

Chu Mặc nói rất đúng, mỗi người ai cũng có nỗi khổ riêng, cẩn thận giấu lại, kỳ thật hẳn cũng không phải là người bị thế giới vứt bỏ, chỉ là tất cả mọi người đều chôn kỹ nỗi khổ của mình không nói ra.

Tất cả mọi người đều giống nhau.

Mà ai cũng hy vọng mình là độc nhất vô nhị, nhưng vốn bản thân ai cũng độc nhất vô nhị rồi, cần gì phải suy nghĩ nữa đây?

Có lẽ, người cho rằng bản thân hạnh phúc nhất thế giới, cùng với loại người cho rằng bản thân bi thảm nhất thế giới là giống nhau.

Chỉ là loại người thứ hai thật ngu xuẩn.

Mười lăm ngày nữa là tới Noel, hẳn có thể lợi dụng lúc này để chữa cho nam nhân không?

Hắn không biết, nhưng hẳn sẽ cố hết sức.

Hắn muốn cùng nam nhân đón một lễ Noel thật hạnh phúc.

Lục Hoa Thiên rời đi, Mile biết y muốn làm gì, cũng biết y để hắn ở lại bên Chu Mặc có nghĩa gì.

Tình yêu có thể làm con người ta mê muội, cũng có thể làm người ta thay đổi, một Lục Hoa Thiên bá đạo, thế mà cũng có ngày cam chịu như thế.

Còn mình thì sao? Mile cười cười, hẳn đã sớm thay đổi rồi.

Không, xác thực mà nói, vốn là người kia đã mở một mặt nội tâm khác của hắn.

Mile thở dài, vươn tay xoa mặt nam nhân: “Chu Mặc, tôi đã trở về.”

79. Chương 79: Vết Sẹo!

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Bầu trời thành phố hôm nay bị mưa phùn che khuất, cũng như con người ở đây, đại bộ phận lúc nào cũng vội vàng đầy áp lực.

Nhân quả luân hồi, bánh xe vận mệnh lặng lẽ chuyển động, một ngày nào đó, người từng làm chuyện xấu sẽ như bị gương phản chiếu mà hứng hậu quả do chính mình gây ra.

“Lại đây.” Ngồi trên ghế, Mile vươn cánh tay có chút run rẩy ra, rồi lại thu về, hai tròng mắt vẫn nhìn chăm chú vào nam nhân an tĩnh ở bên.

Được hắn trị liệu, Chu Mặc đã tốt hơn rất nhiều, không còn e ngại người khác tới gần hoặc đụng chạm nữa, tính cách cũng ôn hòa hơn, không một mình chạy đi như trước.

Giờ phút này, Chu Mặc an tĩnh ngồi đó, bên trái là Mile, bên phải là Lục Hoa Thiên, cả ba đều ngồi yên không nhúc nhích.

Bác sĩ nói, hôm nay đã có thể tháo băng trên mặt nam nhân ra.

Nhưng mà bọn họ làm sao có thể vạch trần miếng băng trên mặt nam nhân đây, làm sao đối mặt với nam nhân, làm sao nhìn nam nhân đau đớn được chứ, bọn họ không phải sợ vết sẹo đó, mà là sợ hải cảm giác thống khổ khi nhớ tới nam nhân từng bị tổn thương như thế nào.

Vết sẹo đó cả đời không hết, cũng sẽ không xóa được cái quá khứ đáng sợ đó trong lòng mọi người.

Chu Mặc đau đớn, bọn họ càng đau đớn hơn.

Mile không cách nào cởi miếng băng trên mặt nam nhân ra, hẩn ngồi xuống một bên, hít một hơi thật sâu, chờ ý của Lục Hoa Thiên. Người kia có chút nặng nề đi tới trước người nam nhân, rồi ngồi xổm xuống nhìn Chu Mặc, Chu Mặc thấy Lục Hoa Thiên nhìn mình, cũng nhìn lại Lục Hoa Thiên, cứ như vậy mà đối mặt.

Nam tử vuốt ve gương mặt của nam nhân, rồi mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Vô luận em như thế nào, em vẫn chính là em, vĩnh viễn là Chu Mặc mà tôi yêu nhất.”

“Hết thủy đều đã qua, em chỉ cần nhớ kỹ lời này, chúng tôi sẽ yêu em cả đời, cũng vĩnh viễn ở bên em, chúng tôi yêu em, yêu rất nhiều.” Lục Hoa Thiên ôn nhu nói, bỗng ánh mắt Chu Mặc có chút lóe lên.

Mile ở bên nghe Lục Hoa Thiên nói, cũng nghe rõ Lục Hoa Thiên nói “chúng tôi”, chứ không phải “tôi”, nói cách khác, Lục Hoa Thiên cũng đã chấp nhận Mile.

Người này thật sự yêu Chu Mặc, nếu không, làm sao y đồng ý để hẩn ở bên Chu Mặc chứ.

Không, không chỉ mình y, mà tất cả mọi người đều thay đổi.

Mile nhìn Lục Hoa Thiên, mà Lục Hoa Thiên cũng cảm giác được mà quay lại nhìn, ánh mắt như muốn hỏi: Dù Chu Mặc thế nào, cậu cũng sẽ ở lại chứ?

Mile cười gật đầu.

Đúng vậy, hẩn sẽ ở lại.

Lục Hoa Thiên vươn tay, có chút đau lòng mà bóc nhẹ lớp băng gạc màu trắng trên mặt nam nhân...

Khi lớp băng màu trắng được rút ra mà rơi xuống đất, lộ xác không phải là con bướm xinh đẹp, mà là vết sẹo xấu xí trên đó, kéo dài tới tận khoe môi nam nhân.

Lục Hoa Thiên có chút run run xoa nhẹ lên nửa mặt trái của Chu Mặc, Chu Mặc thấy hai tròng mắt tràn đầy đau đớn của Lục Hoa Thiên, phảng phất như định nói gì.

Bỗng hẩn lùi lại, tránh khỏi sự đụng chạm của y.

Tay Chu Mặc sờ nhẹ lên mặt mình, vuốt ve cái thứ giống như con rết đó.

Trong ánh mắt hẩn, tràn ngập bàng hoàng cùng bất lực.

“Chu Mặc...” Mile đứng lên, nhìn nam nhân.

Hẩn thấy vết sẹo xấu xí trên mặt Chu Mặc, con tim bỗng co thắt lại, đau đớn đến không thở nổi.

Hẩn đi lên, gặt gao mà ôm chặt nam nhân.

“Chu Mặc!” Lục Hoa Thiên đột nhiên gọi to, nam nhân vốn đang ngồi an tĩnh bỗng bật dậy chạy vào phòng vệ sinh, Lục Hoa Thiên cùng Mile cũng vội vàng đuổi theo.

Vừa tới cửa, hai người chỉ nghe thấy bên trong truyền ra tiếng la đến khàn cả giọng.

“Chu Mặc, đừng như vậy!”

Trong phòng vệ sinh, nam nhân nhìn hình ảnh trong gương mà gào to, đây là hẩn sao?

Vết sẹo xấu xí tựa như con rết đang bò trên mặt hẩn, cả cảm giác đau đớn như liệt hỏa thiêu đốt trái tim hẩn, hẩn đau quá, đau quá...

Chu Mặc ôm mặt mình gào to, một tay cầm lấy thứ gì đó ném vào chiếc gương trên tường, kia không phải là hẩn, cái tên xấu xí đó sao là hẩn được chứ?

“A a a a—” Dòng lệ bất lực từ khoe mắt chảy xuống.

Cơn ác mộng đau đớn đó, sẽ vĩnh viễn ghi dấu trên mặt hẩn, cả đời này, không bao giờ biến mất.

Tại sao, tại sao lại đối xử với hẩn như vậy?

“Chu Mặc!” Lục Hoa Thiên chạy tới ôm chặt nam nhân đang run rẩy trong góc phòng, nhìn nam nhân như thế, trái tim y như tan vỡ, nam tử ôm chặt lấy Chu Mặc, không ngừng nói: “Đừng như vậy mà, Chu Mặc,

tôi nói rồi, vô luận em biến thành thế nào, em vĩnh viễn vẫn là Chu Mặc, vĩnh viễn! Đừng nghĩ những chuyện không vui nữa được không? Tôi van em đấy...”

Đứng bên cạnh, Mile nhìn nam nhân đang run rẩy trong lòng Lục Hoa Thiên, hai tròng mắt hắn cũng tràn ngập phần nộ cùng bi ai.

Hắn phần nộ, vì không cách nào giúp được nam nhân.

Hắn bi ai, vì nhìn thấy nam nhân đau lòng.

Mile đột nhiên ra khỏi phòng vệ sinh, lát sau trở lại, trên tay hắn đã cầm theo một cái ghế, hắn giơ cao rồi hung hăng đập nát tấm gương trên tường.

“Xoảng” một tiếng, tấm gương nứt một đường thật lớn.

Mile lại tiếp tục đập, từng phát từng phát, cho đến khi tấm gương đó vỡ thành từng mảnh nhỏ, không cách nào chiếu rõ hình ảnh mới thôi.

Thở phì phò, Mile quăng ghế đi, xoay người nhìn nam nhân, nhẹ giọng nói: “Không sao rồi.”

“Chu Mặc, ở trong lòng tôi, anh vĩnh viễn là Chu Mặc.” Mile ngồi xổm xuống, giơ tay về phía nam nhân.

Chu Mặc có chút né tránh, nhưng cuối cùng vẫn không cự tuyệt Mile.

Lục Hoa Thiên nhìn Mile cười cười, Mile cũng nhìn lại Lục Hoa Thiên mà cười.

Hai người bọn họ, mãi mãi sẽ yêu thương bảo vệ nam nhân.

“Tốt lắm, không sao rồi.” Lục Hoa Thiên đỡ nam nhân dậy, còn nam nhân thì cúi đầu không dám nhìn Lục Hoa Thiên, hoặc là nói, Chu Mặc không muốn ai nhìn thấy vết sẹo xấu xí đó.

“Chu Mặc, em thật là...” Lục Hoa Thiên tươi cười bắt đắc dĩ, y nhẹ nhàng nâng mặt nam nhân lên, nam nhân có chút giãy dụa không muốn ngẩng đầu, nhưng Lục Hoa Thiên vẫn ôn nhu nói.

“Tôi yêu em...” Lục Hoa Thiên vừa nói vừa vuốt mái tóc đang che mặt nam nhân ra, để lộ vết sẹo xấu xí, thế mà, nam tử vẫn dịu dàng hôn lên đó một cách trêu mến.

Chu Mặc không còn giãy dụa nữa, mặc kệ Lục Hoa Thiên hôn lên vết sẹo đó, trong lòng hắn, bỗng cảm thấy ấm áp hơn.

80. Chương 80: Sinh Nhật Vui Vẻ!

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Vào đông, gió lạnh càng càn quét bờ bãi.

Lá cây rơi xuống bị chôn vùi trong lớp tuyết dày.

Cái chết, không có nghĩa là chấm dứt, mà là vận mệnh lại một lần nữa luân hồi.

Giống như một người từng nói: Mùa đông tới, mùa xuân còn có thể xa sao?

Trong phòng, điều hòa tỏa hơi ấm áp, lan tỏa cả vào trong lòng người, tạm thời xua đi cái rét lạnh mùa đông, hai nam tử ngồi trên ghế salon phòng khách xem tivi, nhưng thực ra tâm tư lại bay đi nơi khác.

Thỉnh thoảng, từ trong phòng bếp truyền ra tiếng leng keng lốc cốc.

Chu Mặc dưới sự giúp đỡ của Mile và Lục Hoa Thiên, đã không còn tuyệt vọng như trước nữa, mặc dù vẫn chưa thể nói chuyện, nhưng thỉnh thoảng trong cuộc trò chuyện của hai người, Chu Mặc cũng cười một cái, hoặc gật đầu hưởng ứng...

Chỉ đơn giản thế thôi, mà đã làm cho Lục Hoa Thiên và Mile vô cùng vui vẻ.

Hôm nay, là sinh nhật của Lục Hoa Thiên.

Buổi sáng, rất nhiều lễ vật quà cáp được gửi tới, Chu Mặc ở bên nhìn một đống lớn, nghi hoặc không hiểu, thấy vậy, Lục Hoa Thiên liền cười nói: “Hôm nay là sinh nhật tôi.”

Ngay sau đó, nam nhân đã bỏ chạy vào trong phòng bếp, và ở trong đó đến giờ.

Không cần nghĩ cũng biết, Chu Mặc là muốn chuẩn bị quà cho Lục Hoa Thiên.

Kỹ thuật của Chu Mặc, Lục Hoa Thiên chỉ hưởng qua một lần, nhưng lại vĩnh viễn in sâu vào lòng, phần quà sinh nhật này, y càng hy vọng nam nhân trở lại như xưa hơn, một người quật cường bất khuất mà lại tràn ngập mị lực câu người.

Đây mới chân chính là Chu Mặc.

Mùa đông, trời tối rất sớm, mới sáu bảy giờ, mà trong phòng đã lập lòe ánh đèn dầu, người làm thuê cũng bị đuổi về, chỉ còn lại ba người nam nhân.

Trên bàn, có một chai rượu vang, cùng một loạt các món ăn mỹ vị đang tỏa ra hương thơm mê người.

Mái tóc che khuất đi bên trái mặt, nam nhân ngồi cùng Lục Hoa Thiên và Mile, tối nay, hẳn cảm thấy thật ấm áp.

Lục Hoa Thiên và Mile vẫn như cũ mà nói chuyện bên ngoài, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng cười cùng tiếng chạm cốc leng keng.

Rượu vang rót vào yếm hầu, phẳng phất như ngọn lửa sưởi ấm lồng ngực, đặt trước mặt Chu Mặc là chai rượu Martell XO mà hắn thích nhất.

“Chu Mặc...” Chắc do tác dụng của rượu mà thanh âm của nam tử đầy yếu mềm mập mờ, cũng rất gợi cảm khiến Chu Mặc không khỏi quay đầu lại nhìn Lục Hoa Thiên.

Bình thường Lục Hoa Thiên ôn nhu luôn mang theo cường hãn, hai tròng mắt sáng tỏ như nhìn thấu được lòng người.

Nhưng nam tử bây giờ, ánh mắt phát ra quang mang làm hắn không dám nhìn thẳng, bởi ánh mắt đó quá mức nhiệt tình, quá mức ôn nhu, như sắp thiêu đốt trái tim hắn.

Nam tử vươn tay về phía mặt hắn, nhưng theo bản năng, Chu Mặc lui lại phía sau khước từ.

“Đừng sợ... tôi sẽ không thương tổn em, chỉ là tôi muốn... muốn chạm vào đó một chút thôi.” Do uống quá nhiều rượu, Lục Hoa Thiên đã say, chìm đắm trong mùi rượu thơm mát, y mê hoặc mà nói ra những lời trong tim mình.

Hơn hai mươi năm qua, đây là sinh nhật duy nhất mà y cảm thấy buồn vui lẫn lộn.

Vui chính là lễ vật mà nam nhân tặng y, còn buồn chính là y không thể mang lại cho nam nhân hạnh phúc thật đầy đủ.

“Lục Hoa Thiên, anh say rồi.” Mile ở bên đi qua đỡ nam tử, rồi nhẹ giọng nói với Chu Mặc: “Anh ấy say rồi, để tôi dìu anh ấy về phòng.”

Nam nhân nhìn Mile nghiêng ngả dìu Lục Hoa Thiên lên lầu, hẳn cũng đứng dậy đi theo.

“Tên này, nặng quá đi mất.” Le lưỡi, Mile ném Lục Hoa Thiên lên giường, rồi quay đầu lại, nào ngờ chứng kiến Chu Mặc đứng ở cửa, không khỏi sửng sốt, nhưng ngay sau đó đã cười nói: “Anh lo cho anh ấy, đúng không?”

Có lẽ Chu Mặc đã yêu người này rồi.

Yêu cái người từng tổn thương hắn, rồi lại lần lượt cứu hắn, cuối cùng là thu lưu hắn.

Nam nhân đứng ở cửa, ra sức lắc đầu.

Mile thở dài đi tới bên Chu Mặc, nhẹ giọng nói: “Thích thì cứ thích, mặc dù tôi có chút ghen ghét, nhưng tôi biết anh kỳ thực cũng thích tôi, đúng không? Ha ha, Chu Mặc, đừng giấu kín nội tâm, cứ ngẩng đầu nhìn xem, có nhiều người quan tâm anh, yêu anh như vậy, anh không được tiếp tục sa ngã thế này đâu nha.”

Vỗ vỗ bả vai Chu Mặc, Mile đi đến bên cạnh nam nhân, nói tiếp: “Lục Hoa Thiên cũng đã chăm sóc anh rất lâu, hôm nay đến lượt anh chăm sóc anh ấy một chút đi.” Vừa nói, Mile vừa đi ra khỏi phòng, cũng lịch sự mà đóng cửa lại.

Chu Mặc ngẩng đầu, nhìn nam tử anh tuấn đang nằm trên giường.

Ngây người hai giây, nam nhân đi vào phòng tắm cầm khăn ẩm đi ra, ngồi ở bên cạnh Lục Hoa Thiên, nam nhân cúi đầu nhìn y.

Vươn tay, dùng khăn lông ẩm áp lau mặt cho Lục Hoa Thiên, từ cái trán đến cái mũi, sau đó là hai má, rồi đến cổ...

“Oái—” Lúc lau đến ngực, nam tử vốn đang ngủ đột nhiên vươn tay túm lấy tay Chu Mặc, nam nhân vì thế mà giật mình hô lên.

“Chu Mặc, Chu Mặc của tôi.” Nam tử lằm bằm, vừa bắt đắc dĩ vừa ôn nhu vươn tay xoa lên vết sẹo của nam nhân, khiến nam nhân muốn lui lại né tránh, nhưng đột nhiên nam tử lại xoay người ôm chặt lấy Chu Mặc, làm nam nhân không thể nhúc nhích.

Chu Mặc lắc đầu, cắn môi cự tuyệt khi Lục Hoa Thiên đụng vào bên mặt bị thương của mình.

“Không sao, không sao đâu.” Nam tử nỉ non an ủi Chu Mặc, cũng không để ý Chu Mặc phản đối mà đẩy nhẹ tóc mái của Chu Mặc ra, để lộ vết sẹo xấu xí.

“Còn đau không?” Ôn nhu hỏi thăm, Lục Hoa Thiên cúi đầu hôn lên đó: “Em rất đau đúng không, trái tim tôi cũng đau lắm, em sờ thử xem.”

Tay Chu Mặc bị nam tử đặt lên ngực, từ lòng bàn tay truyền đến tiếng tim đập thành thịch của Lục Hoa Thiên, như tiếng trống đánh thẳng vào lòng nam nhân.

Khóe mắt nam nhân đột nhiên chảy lệ, hình như trong nháy mắt, hắn đã hiểu rõ, hắn không còn giãy dụa nữa, mà chỉ nhìn nam tử trên người đang cúi đầu cẩn thận hôn lên vết sẹo xấu xí của hắn, giống như đang hôn thứ gì đó rất trân quý, làm cho hắn cảm thấy muốn khóc vô cùng.

Ở thời khắc này, hắn mới cảm nhận được rõ ràng cảm giác được yêu thương, được bảo vệ.

Quá khứ, hắn từng cảm hận người này, cũng từng quyết định cả đời sẽ không tha thứ cho y.

Nhưng bây giờ, hắn không thể không thừa nhận, vốn là người này đã cứu hắn, là Lục Hoa Thiên, làm cho hắn có thể mở mắt ra một lần nữa, để hắn thấy được ánh rạng đông ngoài cửa sổ.

Hắn đã không còn hận y nữa, thậm chí, hắn đã yêu y.

Khi nam tử say rượu xé rách quần áo hắn, Chu Mặc không chút cự tuyệt, chỉ nằm yên trên giường nhìn nam tử, nhìn y cởi quần áo của mình ra, nhìn y vuốt ve thân thể mình.

Hắn... đã không còn cảm thấy chán ghét nữa.

81. Chương 81: Anh Là Lễ Vật Của Em!

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Hô hấp nóng rực mang theo hơi rượu phun vào hai gò má của Chu Mặc, Chu Mặc vẫn im lặng nằm đó, mặc cho Lục Hoa Thiên cởi áo hắn, quần hắn, tất cả những gì trên người hắn...

Đã không còn hận, cũng không cảm thấy chán ghét, đương nhiên Chu Mặc cũng không còn chống cự.

Hai mắt nhắm chặt, ngăn cản ánh sáng bên ngoài, nhìn không thấy, ngược lại càng làm hắn càng thêm hiểu rõ con tim mình, cảm hận cùng sợ hãi, kỳ thật trải qua thời gian đã dần dần tan biến, hắn từng sợ hãi quá khứ, sợ hãi mình vô năng, hận hận, hận sợ, chỉ là do hắn không dám đối mặt với bản thân.

“Ừm...” Thân thể này vẫn như cũ vì người khác vuốt ve mà run rẩy, nhưng không phải vì sợ hãi, mà là do phản ứng nguyên thủy nhất của con người.

Đôi tay ấm áp của Lục Hoa Thiên đặt bên hông nam nhân, có lực nhưng không thô lỗ, lại mang theo chút bá đạo mà không hề thiếu ôn nhu, làm thể xác và tinh thần của nam nhân run rẩy.

“Tôi muốn em... tôi muốn cùng em ân ái.” Lục Hoa Thiên trực tiếp nói ra dục vọng bản thân, nhưng Chu Mặc còn nghe thấy xen lẫn trong đó là tính cách cứng đầu của trẻ con, một đứa nhỏ từ bé được cưng chiều mà sinh hư.

Lục Hoa Thiên tách hai chân Chu Mặc ra, sau đó nâng nhẹ mặt nam nhân mà hôn lên khắp nơi.

Đầu lưỡi mềm mại không cần thận xét qua vết sẹo xấu xí, nam nhân đột nhiên muốn bỏ chạy, như là không muốn ai chạm vào cái nơi xấu xí dơ bẩn đó của hắn.

Song Lục Hoa Thiên lại túm chặt Chu Mặc, không để nam nhân trốn thoát, một đôi con người mơ màng lóe lên tia nghiêm túc, như cái đinh đâm thật sâu vào Chu Mặc, khiến hắn không thể trốn tránh.

“Tôi yêu em...” Chỉ ngắn gọn ba chữ, nhưng vẫn làm Chu Mặc sững sờ, lợi dụng thời cơ, Lục Hoa Thiên đẩy nhẹ lọn tóc đang che chỗ đó ra, một vết sẹo ngoằn ngoèo hình con rết sừng sững xuất hiện.

Chu Mặc nhắm chặt mắt lại, hắn không thể thoát khỏi Lục Hoa Thiên, chỉ có thể yên lặng chịu đựng nam tử đang nhìn chăm chú vào vết thương của mình.

Vài giây trầm mặc trôi qua, đang lúc Chu Mặc tưởng thời gian như đọng lại, thì một vật thể mềm mại ấm áp nhẹ nhàng rơi vào bên mặt trái, mang theo ôn nhu cùng thương tiếc, cẩn thận mà liếm lên vết sẹo xấu xí đó, khiến nam nhân cảm thấy tê dại.

Chu Mặc chậm rãi mở mắt, đột nhiên chứng kiến gương mặt hưởng thụ của Lục Hoa Thiên.

Người kia, đang hôn lên vết thương của hắn.

Nam nhân có chút nghiêng đầu muốn tránh, nhưng Lục Hoa Thiên vẫn kiên quyết đuổi theo, càng lúc càng hôn nhanh hơn, mạnh hơn, phẳng phất như muốn hôn nam nhân đến chết, không chút chán ghét, hình như mỗi lần nụ hôn được đặt xuống, tự tôn cùng tự tin vốn đã vỡ nát của nam nhân như hồi lại.

“Đừng ư...” Dục vọng chờ phát động cứng rắn như một cây kiếm đề lên bụng nam nhân, làm cho nam nhân không hiểu sao lại cảm thấy ấm áp.

Hắn không phải là một phế nhân...

Nam tử đang đè nặng trên người hắn vốn yêu hắn, Mile cũng yêu hắn, cha mẹ cũng yêu hắn, em gái cũng yêu hắn, vậy hắn còn định như thế đến bao giờ?

Nam nhân thở dài thật sâu, hai mắt cũng dần dần sáng hơn, tựa như đã đẩy lùi được mây mù mờ ảo, mà bóng người in trên sống mắt đó, chính là người kia – Lục Hoa Thiên.

Chuỗi ngày từng sống trong im lặng, khóe miệng nam nhân đột nhiên khê cong lên, hai tay bị Lục Hoa Thiên giữ chặt không chút giãy dụa, ngược lại còn nắm lấy tay y.

Chu Mặc nhìn Lục Hoa Thiên ngày càng gần, dung nhan người kia ánh thật sâu vào mắt hắn....

Dần dần, y khóa kín hô hấp của hắn, đầu lưỡi mềm mại quấn chặt lấy nhau.

Tình yêu, như một thanh chocolate, sau vị đắng, sẽ là mùi vị ngọt ngào.

Có lẽ, chỉ trải qua đắng cay, mới có thể cảm nhận được vị ngọt ngào cùng trân quý của tình yêu.

Lúc nam tử xuyên vào trong thân thể Chu Mặc, Chu Mặc cảm thấy vô cùng đau đớn, nước mắt cũng vô thức chảy xuống, hân mở to miệng hô hấp, cố gắng phối hợp với Lục Hoa Thiên mà buông lỏng cơ thể mình.

Nam nhân ngoan ngoãn cùng phối hợp làm nam tử càng không thể khống chế mà bộc phát như một con sói hoang dã, mang theo tình yêu thâm thiết, cùng ham muốn giữ lấy người mình yêu, và ngọn lửa cuồng nhiệt đã thiêu đốt hai người.

Mặc kệ quá khứ, lúc này đây, trái tim hai người như dán chặt lấy nhau.

Yêu với không yêu, chỉ là giấc ngộ trong nháy mắt, nhưng quá trình lại dài đằng đặc cùng chua xót.

Lục Hoa Thiên không còn túm chặt hai tay nam nhân nữa, mà khi đạt được tự do, Chu Mặc còn đặt tay lên sống lưng nam tử, để chịu đựng cơn đau đớn cùng khoái cảm mà nam tử đem tới. Lục Hoa Thiên hình như gầy đi, mấy ngày nay, tất cả những việc y làm cho hân đột ngột hiện lên trong đầu, như một thước phim tua nhanh.

Cẩn cẩn môi, cơn đau lúc đầu cũng đã qua, chỉ còn lại trong đầu hân một vài hình ảnh làm hân vô cùng cảm động, ở trong tuyết, nam tử ôm chặt hân trong hoài bão ấm áp, ở cửa sổ, nam tử bi thống mà ôm hân, van xin hân, lúc trên giường, nam tử ôn nhu đọc truyện cho hân nghe...

Thật ấm áp.

Lúc này đây, có phải hân cũng nên làm gì đó không?

Nếu như vốn là tình yêu, như vậy không thể đơn phương yêu cầu đối phương được.

Tình yêu, vốn là phải hai bên cùng nỗ lực.

Nam nhân vươn tay ôm Lục Hoa Thiên, vùi đầu thật sâu vào vai y, ngay sau đó, thứ nghênh đón hân chính là nam tử cuồng nhiệt giữ lấy.

Lục Hoa Thiên phẳng phất như hiểu rõ ý của Chu Mặc, mà không còn chịu đựng dục vọng của mình nữa, dưới tác dụng của rượu cồn, nam tử bá đạo lưu lại ấn ký nóng bỏng trong người nam nhân.

Lần lượt chiếm giữ, lần lượt ôm hôn, nam nhân vốn có chút rụt rè không còn kìm nén dục vọng của bản thân, cơ thể run rẩy trong hoài bão rộng lớn của nam tử, dưới khoái cảm mà nam tử đưa tới, Chu Mặc chỉ có thể thấp giọng rên rỉ.

Hân hôn Lục Hoa Thiên, còn Lục Hoa Thiên thì xông tới như đáp lại...

Bên ngoài trời đã về khuya, nhưng ngọn đèn trong phòng lại phát sáng cả đêm.

Đến khi đều mệt mà nằm bẹp trên giường không muốn nhúc nhích, hai người vẫn như cũ ôm chặt lấy nhau, tựa như một đôi trẻ song sinh an ổn ngủ thiếp đi.

82. Chương 82: Năng Sớm!

Sáng sớm, ánh nắng đã xuyên thấu qua khung cửa chiếu vào trong phòng, thời tiết ấm áp đã lâu không xuất hiện, dưới đường, có không ít người đã rời giường sớm, đi lại phơi nắng trong công viên, ánh nắng ấm áp như xua đi sự lo lắng do cuộc sống mang lại.

Lục Hoa Thiên nằm mơ, tuyệt đối là mơ, vì chỉ có trong mơ, nam nhân mới không dùng ánh mắt đó nhìn y, lại còn ôn nhu dịu dàng ôm y, hôn y, vì y vuốt ve mà nhẹ nhàng run rẩy, chứ không phải là sợ hãi mà phát run.

Mộng luôn đẹp như vậy, đẹp đến mức làm Lục Hoa Thiên không muốn mở mắt, không muốn rời giường, cũng không muốn tỉnh dậy.

Hay cho y chút thời gian, chút thời gian để hưởng thụ cảm giác tốt đẹp đó trước khi tỉnh lại.

Cổ nhân từng nói: “Người nguyện ý làm một người thống khổ, hay một con heo vui sướng? Người nguyện ý sống trong cuộc đời tàn khốc, hay là chốn bồng lai do giả dối tạo nên?”

Có lẽ vì đủ loại nguyên nhân, nên càng nhiều người lựa chọn về đầu tiên, song khi bọn họ thực sự sống trong thế giới tàn khốc này, có lẽ bọn họ lại tình nguyện sống trong thế giới tốt đẹp do chính họ tạo ra.

Cho nên, trong nội tâm mỗi con người, đều tự tạo một thế giới khác chỉ thuộc riêng về mình.

Chỉ có ở đó, hết thấy đều như ý, có thể được là cô công chúa xinh đẹp, hoặc một vương tử anh tuấn, cũng có thể thành vị anh hùng được vạn người kính ngưỡng, hoặc là vị thần của bầu trời vô tận.

Thời gian đắm chìm ngẩn ngủ trôi qua, Lục Hoa Thiên mở mắt, theo thói quen mà thở dài một cái, lúc xốc chân lên, y thoáng cái đã sững lại.

Drافت giường trắng tinh nhẵn nhúm, tựa như đã trải qua một trận cuồng phong bạo vũ, mang theo một thứ chất lỏng không rõ cùng vết máu đỏ sẫm đã khô cạn, vị trí bên cạnh mơ hồ tỏa ra một mùi không phải của y, quen thuộc mà xa lạ, làm nam tử không thể tin được giấc mộng điên cuồng đêm qua lại là sự thật.

Đêm qua, quả thật y đã ôm Chu Mặc.

Lục Hoa Thiên, may thật đúng là không bằng cảm thú! Chu Mặc còn chưa khỏe lại, sao may có thể... có thể làm ra chuyện đó chứ? Không phải may đã nói cả đời sẽ chăm sóc người kia, tại sao ngay cả một chút nhẫn nại cũng không có? Tại sao may lại một lần nữa tổn thương Chu Mặc?

Nam tử tự mắng chính mình, rồi nghĩ tới không biết Chu Mặc đã đi đâu, càng không biết nam nhân có làm chuyện gì ngốc nghếch không, một cảm giác lạnh như băng trong nháy mắt lan tỏa toàn thân, xuyên qua sống lưng mà đâm thẳng vào tim y.

Gần như không do dự, Lục Hoa Thiên tùy tiện cầm một bộ quần áo mặc vào rồi chạy nhanh ra ngoài, từ lầu hai lao xuống lầu một, đi ngang qua phòng khách, một thân ảnh mặc đồ trắng đang ngồi trên ghế salon, nhìn Lục Hoa Thiên luộm thuộm chạy xuống, Mile không khỏi cười nói: “Anh cấp bách như thế là muốn đi đâu hả? Chạy như thế coi chừng người ta tưởng anh đi ngoại tình đấy.”

“Em ấy ở đâu, em ấy đâu rồi?” Túm lấy bả vai Mile, Lục Hoa Thiên sốt ruột hỏi: “Đáng chết! Em ấy ở đâu! Mau cùng tôi đi tìm em ấy nhanh!”

“Anh tỉnh táo chút đi, ai ở đâu chứ?” Bị Lục Hoa Thiên lắc cho đầu óc choáng váng, Mile cố nói: “Anh nói rõ đi đã.”

“Đồ ngốc! Ngoài Chu Mặc ra thì còn ai chứ?” Lục Hoa Thiên y còn có thể vì ai mà sốt ruột như vậy? Nhìn Mile vẫn thản nhiên như không, Lục Hoa Thiên bực mình vô cùng.

Nhưng sau đó Lục Hoa Thiên lại cảm thấy có chút không thích hợp, ngày thường Mile lo lắng cho nam nhân không kém y, xảy ra việc gì cũng sốt ruột vô cùng, sao hôm nay thái độ lại bình tĩnh thế, cứ như chẳng có chuyện gì phát sinh vậy, thậm chí... cặp mắt màu xanh kia lại chứa đầy mừng rỡ.

Chẳng lẽ...

Lúc này, một thanh âm ôn nhu dịu dàng vang lên phía sau: “Mặc quần áo đi rồi vào ăn cơm, mặc dù trong phòng có điều hòa, nhưng nếu bị lạnh cũng không tốt.”

Lục Hoa Thiên xoay người lại, có chút khó tin nhìn nam nhân đang sắp xếp bàn cơm cách đó không xa, người kia nhìn ánh mắt kinh ngạc của Lục Hoa Thiên, khóe miệng vung lên một ý cười nhẹ như mây.

“Để tôi giúp anh!” Nhìn bộ dạng sững sờ của Lục Hoa Thiên, Mile tươi cười lướt qua y, đi đến bên cạnh nam nhân, nhớ sáng nay lúc nam nhân xuống lầu, hẳn cũng phản ứng giống hệt Lục Hoa Thiên...

Nam nhân, đã khỏe rồi.

Rõ ràng đây là kết quả chờ mong đã lâu, nhưng khi chính thức xảy ra, lại không mừng rỡ như điên, mà chỉ có tình cảm ấm áp tồn tại trong lòng, phẳng phất như chuyện đó chắc chắn sẽ tới, chỉ khác là sớm hay muộn mà thôi.

Hết thấy, cũng đã trở nên bình thản vĩnh hằng.

“Chu Mặc...” Lục Hoa Thiên nhìn nam nhân, vô thức mà gọi tên người trong lòng.

Nghe thấy nam tử gọi, Chu Mặc không quay lại, mà tiếp tục công việc đang làm, một bên vừa cười vừa nói: “Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, dù sao tôi cũng là một nam nhân, phải tự biết đứng lên, để hai người chăm sóc, thật mất mặt quá, ha ha.”

“Tôi cũng đã hiểu, trên đời này không có chuyện gì là không thể, cuộc sống vẫn phải trải qua, nhiều chuyện như vậy rồi, nói không chừng tương lai tôi còn có thể viết sách đấy!” Sau khi xếp xong, Chu Mặc xoay người nhìn hai mắt có chút ướt át của Lục Hoa Thiên: “Anh xem, sách này đặt tên là “như lang” được không? Còn không biết ai ăn ai đâu! Anh trước kia không phải đối xử với tôi rất tệ sao, bây giờ thì thế nào, cũng không phải đã suốt ngày bám lấy tôi à.”

“Không cần phải hy vọng xa vời, bây giờ tôi có hai người là đã quá đủ rồi.” Chu Mặc thở dài, đi tới bên cạnh Lục Hoa Thiên, lập tức liền bị người kia gắt gao ôm vào trong ngực.

Nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng nam tử, Chu Mặc nhẹ giọng cười nói: “Chuyện tối qua, đều là em nguyện ý.”

Nguyện ý để anh ôm, nguyện ý cùng anh ngủ cả đời, nguyện ý nấu cơm cho anh ăn...

“Có phải anh đang mơ không?” Lục Hoa Thiên hít hơi thật sâu, tay càng ôm chặt lấy nam nhân trong lòng.

“Nếu anh nghĩ đây là mơ, thì không phải em đã nói vô ích rồi sao.” Nam nhân cười cười, vươn tay ôm lấy Lục Hoa Thiên: “Được rồi, mau đi thay quần áo rồi xuống ăn cơm, em không sao đâu, thật đấy.”

Hai người này, thật làm cho Chu Mặc vừa yêu vừa hận...

Chu Mặc quay lại phòng bếp, nhìn Mile đang ngăn người, không khỏi cười cười.

Mile thấy Chu Mặc nhìn mình, có chút xấu hổ muốn đi ra, nhưng lại bị Chu Mặc ngăn cản: “Mile... cảm ơn cậu.” Nam nhân vươn tay, cầm thật chặt Mile.

“Mặc kệ trước kia cậu làm gì, bây giờ, cậu đã ở bên tôi.”

83. Chương 83: Cố Nhân!

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Tư tưởng thoải mái chính là liều thuốc tốt nhất, tựa như ngọn hải đăng giữa đêm đen biển rộng, vì trong lần ngoài đều tốt mà có thể phát sáng rực rỡ trong màn đêm u ám, khiến các tàu thuyền không bị lạc, hoặc tránh được những tranh chấp mà tiêu hao tình mạng.

Rất nhiều người không phải bị bệnh tật giết chết, mà bởi vì khủng hoảng sợ hãi cái chết, có người từng nói, nếu muốn chết, thì cứ để thân thể yên lặng tiếp nhận đại não chỉ huy, ngày qua ngày, con tàu cũng sẽ có lúc đâm vào đá ngầm trên biển rộng mà tan xương nát thịt.

Mà một người có tư tưởng thoải mái, thì sức khỏe sẽ là điều kiện tiên quyết.

Nam nhân cũng là một ví dụ, hai mắt đã phẫu thuật rất thành công, mặc dù mắt trái không thể khôi phục thị lực như trước, nhưng trong đêm còn có thể nhìn rõ đồ vật, vết sẹo trên mặt không thể biến mất, nhưng có thể mờ đi.

Hôm qua vốn là đông chí, Chu Mặc là người phương nam, Lục Hoa Thiên là phương bắc, còn Mile là ngoại quốc, kết quả, ba người cùng ngồi quanh bàn tràn ngập đồ ăn đủ các vùng miền. Bát canh thịt viên ngon lành sưởi ấm lòng người, bánh sủi cảo thơm phức khiến người ta không nhịn được mà chảy nước miếng...

Bỗng không khí lạnh tràn về, hôm nay, thời tiết thật lạnh lẽo.

Vốn là người phương nam, lại ở phương bắc, cho nên Chu Mặc tự nhiên sẽ ở trong nhà Lục Hoa Thiên, không muốn đi ra ngoài, hai người còn lại cũng không muốn nam nhân ra ngoài chịu lạnh, cho nên cũng ở nhà cùng nam nhân.

Vài ngày nữa là đến Noel, sau đó sẽ đến Tết Nguyên Đán, một năm thời gian, trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt đã lại sang năm mới.

Sang năm mới rồi, lại không ít người nhớ về năm cũ, năm cũ xảy ra thật nhiều chuyện, từ đầu năm đến giờ, luôn có một đồng chuyện vui buồn dây dưa không rõ, nước nào cũng thế, dân tộc nào cũng vậy, mà Chu Mặc hẳn tựa hồ cũng không khác biệt.

Đã trải qua một năm mệt nhọc, giờ phút này, nguyện vọng của hắn chỉ có một, đó là bình thân mà sống tốt trong năm nay.

Chỉ là tựa hồ mấy ngày cuối cùng của năm, ông trời vẫn không để nam nhân như ý nguyện. Ngày 22 tháng 12, trong biệt thự xuất hiện một vị cố nhân không hẹn mà tới, người đó chính là... Phí Nhĩ Đức.

“Đuổi hắn đi.” Mới rồi còn vui vẻ nói chuyện trong phòng, nghe quản gia thông báo ở ngoài có vị khách tên Phí Nhĩ Đức đến, không khí trong phòng lập tức chìm vào im lặng.

Lục Hoa Thiên cố nén lửa giận mà bảo quản gia đuổi Phí Nhĩ Đức đi, Mile thì đứng ở cửa sổ nhìn Phí Nhĩ Đức, đôi mắt xanh lam lóe lên thần sắc khác thường, còn Chu Mặc, vẫn ngồi trên ghế salon rót trà, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy đôi tròng mắt màu đen đang rơi về nơi nào đó, đến nỗi nước đã tràn mà hắn cũng không biết.

“Oái!” Bỗng giọt nước rơi vào chân, hắn mới giật mình kêu lên, vội vàng đặt ấm trà xuống, rồi cầm khăn lau sạch nước trà.

Nam nhân im lặng cùng bối rối đã làm bại lộ nội tâm không bình tĩnh của mình.

Không biết đã bao nhiêu lần nói với bản thân, không được nhớ về Phí Nhĩ Đức nữa, không được yêu cái người vừa cho hắn tình yêu, vừa thương tổn hắn như y, nhưng khi nghe thấy Phí Nhĩ Đức đang ở bên ngoài, nam nhân lại không cách nào kiềm chế được.

Chu Mặc có nhiều điều muốn hỏi Phí Nhĩ Đức, rất nhiều...

Hắn không hối hận vì từng yêu y, nhưng bây giờ, hắn chỉ muốn một đáp án, một sự thật.

Khi hắn lâm vào khốn cảnh, tại sao Phí Nhĩ Đức không tới cứu hắn? Vì sao sau khi hắn sụp đổ, Phí Nhĩ Đức cũng không xuất hiện, ngay cả một chút tin tức cũng không có.

Chu Mặc hận Phí Nhĩ Đức, hận Phí Nhĩ Đức nhu nhược, càng hận bản thân tại sao không cách nào quên được tên hỗn đản đó.

“Vâng, Lục tiên sinh.” Quản gia chuẩn bị ra ngoài đuổi Phí Nhĩ Đức đi, thì Mile đột nhiên xoay người nói với Chu Mặc: “Anh muốn gặp Phí Nhĩ Đức, đúng không?”

Chu Mặc không nói gì, chỉ là tay nắm chặt khăn lau hơn.

Không rõ tại sao Mile lại nói thế, Lục Hoa Thiên nhíu mày, nói với Mile: “Chỉ có thể trách cái tên nhu nhược kia vì sao không xuất hiện, bây giờ mọi chuyện đã tốt, y mới tới, không phải quá muộn rồi sao?”

“Chu Mặc, ý anh thế nào? Muốn Phí Nhĩ Đức đi, hay là nhìn y lần cuối?” Hai lựa chọn Mile vừa nói, thực ra đều cùng ám chỉ một chuyện, đó là, Phí Nhĩ Đức và Chu Mặc đã không có tương lai ở bên nhau, kể cả một tia hy vọng cũng không có.

“Bảo hắn cắt đi!” Lục Hoa Thiên quát to với quản gia, y chưa lao ra cắt tên khốn kia thành nhiều mảnh đã là tốt lắm rồi, chẳng lẽ còn để cho tên khốn kia vào nhà của y nữa sao?

Y tuyệt đối không để Chu Mặc bị tên khốn kia tổn thương một chút nào nữa, càng huống chi bây giờ tâm tình của Chu Mặc mới ổn định không lâu, nếu giờ gặp lại, không biết Chu Mặc có thể chịu được hay không.

Mà lý do cuối cùng, mới là thứ mà Lục Hoa Thiên lo lắng nhất.

“Chuyện này, tôi và anh không có tư cách nói.” Mile nhìn Lục Hoa Thiên, sau đó thông thả nói với Chu Mặc: “Chu Mặc, việc này anh không trốn được, Phí Nhĩ Đức là bản khoán của anh, Trung Quốc không phải có câu “Muốn tháo chuông, hãy tìm người buộc chuông” sao? Vô luận lúc này anh ta đến vì mục đích gì, tôi nghĩ đây cũng là cơ hội cuối cùng, và cũng là duy nhất để giải trừ tâm bệnh của anh.”

Mile tiếp tục nói: “Bất quá, lựa chọn cuối cùng vẫn là do anh. Đừng lo lắng tôi với Lục Hoa Thiên nghĩ gì, vô luận anh lựa chọn ra sao, chúng tôi cũng không để ý, chúng tôi chỉ lo lắng cho anh thôi, tôi nghĩ anh rõ ràng.”

Nghe Mile nói một phen, Lục Hoa Thiên kêu lên một tiếng rồi không nói gì, mà im lặng chờ đợi phản ứng của nam nhân.

Trong lòng Lục Hoa Thiên, kỳ thật cũng đã đoán được sự lựa chọn của Chu Mặc, cái con người quật cường này nhất định sẽ không lựa chọn trốn tránh, cứ việc giãy dụa trong lòng, nhưng cuối cùng, Chu Mặc vẫn sẽ lựa chọn gặp Phí Nhĩ Đức.

Mà sự thật, đúng là như thế.

“Tôi ra ngoài chút, buổi tối sẽ quay lại.” Chu Mặc cười cười nói: “Chờ tôi về ăn cơm đây.”

Hắn muốn hỏi rõ ràng, hắn cũng muốn biết, sau khi trải qua nhiều việc như vậy, Phí Nhĩ Đức còn muốn nói gì...

Nam nhân đi ra khỏi phòng, bỏ lại Lục Hoa Thiên và Mile, lúc này, Lục Hoa Thiên đã có chút bất mãn nói với Mile: “Cậu biết rõ cậu nói như vậy, Chu Mặc nhất định sẽ đi gặp tên kia, tại sao còn muốn cho tên khốn đó được gặp lại Chu Mặc?”

Đấm mạnh một cú vào ghế salon, Lục Hoa Thiên ngồi bịch xuống ghế.

Mile có chút chua xót mà cười nói: “Tôi rất kinh ngạc, tại sao Phí Nhĩ Đức còn có thể tới đây, tôi tưởng rằng... tưởng rằng cả đời y sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt Chu Mặc nữa. Nhưng theo tình huống bây giờ, chắc đây chính là vận mệnh, tôi và anh không cách nào thay đổi được.” Hơi dừng lại một chút, Mile trầm giọng nói: “Lục Hoa Thiên, có một việc tôi cần nói rõ với anh thì hơn, chuyện này, liên quan tới Phí Nhĩ Đức.”

84. Chương 84: Tiệc Nuối!

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Trước kia không gặp Phí Nhĩ Đức, trong đầu Chu Mặc từng vô số lần xuất hiện hình ảnh khi hai người gặp nhau, hắn nghĩ sẽ trách móc Phí Nhĩ Đức thậm tệ, nói cho y biết hắn đã phải chịu bao chuyện đáng sợ thống khổ khi nói yêu y, thế mà tại sao y không xuất hiện, hắn cũng từng đoán Phí Nhĩ Đức có nỗi khổ riêng, có lẽ là bị gia tộc nhốt, hoặc do một nguyên nhân nào đó mà hắn không biết.

Chu Mặc suy nghĩ rất nhiều về lúc hai người gặp nhau, thậm chí ngay cả nói câu gì cũng đã suy nghĩ cẩn thận, song đến lúc đó, hết thấy đều không giống kế hoạch.

Có lẽ việc Chu Mặc không ngờ đến nhất chính là hai người gặp nhau lại vô cùng bình tĩnh.

Tựa như hai người xa lạ, im lặng mà nhìn, không khắc khẩu, không giải thích, không gì cả.

Tồn tại trong không gian, chỉ có trầm mặc im ắng.

Phí Nhĩ Đức là người đầu tiên đánh vỡ sự an tĩnh quý dị này, nam tử so với trước kia tựa hồ không thay đổi mấy, chỉ là hơi gầy một chút, hoặc là do quần áo trên người quá rộng.

Nhưng giọng nói đó, vẫn ôn nhu trầm thấp như xưa: “Gần đây em khỏe không?”

Chỉ năm chữ đơn giản, nhưng Chu Mặc không biết trả lời thế nào. Không lẽ mang theo châm chọc mà nói: Tốt! Tôi sống tốt lắm! Không có anh, tôi vẫn sống rất tốt.

Hay là sẽ tức giận mà đau đớn mắng: Tốt? Sao mà tốt được đây? Mặt tôi bị hủy, mắt thiếu chút nữa cũng mù, anh nói tôi sống có tốt không?

Vô luận là lựa chọn nào, cũng có thể phát tiết chút nội tâm bất bình của nam nhân, còn có thể dùng ngôn ngữ trả thù Phí Nhĩ Đức, mà không hề xúc phạm tới y.

“Tạm được.” Cuối cùng, nam nhân chỉ nặng nề đáp.

Có một số việc, có lẽ chỉ nên để trong lòng.

Nam nhân không khỏi thầm mắng bản thân quá mềm lòng, nhưng cho dù đối phương không phải là Phí Nhĩ Đức, thì hẳn cũng sẽ làm như thế.

“Bọn họ sẽ đối xử tốt với em, anh cũng yên tâm.” Phí Nhĩ Đức đứng ở bên trái nam nhân, cũng theo thói quen nghiêng đầu nhìn ngắm người yêu, bỗng tóc nam nhân bị gió thổi bay, làm lộ ra vết sẹo như ẩn như hiện...

Thời tiết mùa đông thật là lạnh, hít vào trong ngực, như lưỡi dao đâm thẳng vào tim...

“Yên tâm cái gì?” Nam nhân hít sâu một hơi, cố ý dùng ngữ khí lạnh lùng nói: “Phí Nhĩ Đức, nếu anh tới đây chỉ đơn thuần là tìm tôi nói chuyện phiếm, thì bây giờ anh có thể đi.”

“Em hận anh, đúng không?” Kỳ thật vấn đề này không cần Chu Mặc trả lời, Phí Nhĩ Đức cũng đã biết đáp án, nếu y đứng ở lập trường của Chu Mặc, y cũng sẽ hận vô cùng.

Chu Mặc cắn môi, lấy trầm mặc thay cho câu trả lời, thấy thế, Phí Nhĩ Đức tiếp tục nói: “Anh chỉ muốn gặp em một chút, không có ý khác, lại càng không hy vọng xa vời em sẽ tha thứ cho anh.”

“Tôi vừa xấu vừa lười thôi thế này, không biết có thỏa mãn được anh không? Nếu đã nhìn đủ, vậy bây giờ anh có thể đi.” Chu Mặc bắt đầu tức giận, Phí Nhĩ Đức bình tĩnh như thế làm hắn hết sức không thoải mái, hắn bực mình mà xoay lưng về phía y.

“Lục Hoa Thiên và Mile rất yêu em, sẽ bảo vệ em, bọn họ cũng rất dũng cảm, so với bọn họ, anh chỉ là một thằng tòi, ha ha.” Sau khi tự giễu một phen, Phí Nhĩ Đức lại bước tới bên trái Chu Mặc: “Sau ngày hôm nay, anh sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa.”

Chu Mặc hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Chẳng lẽ trừ việc đó ra, anh không có gì để nói với tôi sao? Một chút giải thích cũng không ư?”

“Chuyện đã xảy ra, giải thích nhiều mấy cũng chỉ là vô ích, là anh sai, cho dù giải thích thì cũng sao đây? Anh không xứng với em, ở bên em, chỉ mang tới cho em thống khổ cùng đau đớn.” Phí Nhĩ Đức thở dài.

“Vậy anh còn về đây làm gì? Tại sao không biết mất nhanh một chút?” Chu Mặc lạnh lùng nhìn Phí Nhĩ Đức, đột nhiên biến mất, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm, chỉ đứng ở trước mặt hắn, thì hắn có thể tin tưởng cái gì. Nếu Phí Nhĩ Đức không muốn nói, vậy tại sao còn muốn xuất hiện.

Làm sao hắn có thể tiếp nhận cái loại thái độ này đây?

Sau khi rống to, nam nhân xoay người rời đi, bỗng phía sang vang lên tiếng la đầy sứt ruột của Phí Nhĩ Đức: “Chu Mặc.” Nam nhân làm như không nghe thấy, chạy càng lúc càng nhanh, rồi tiếng bước chân đằng sau cũng ngày càng gần, Chu Mặc vội vàng tăng tốc, nhưng Phí Nhĩ Đức cũng quyết bám theo.

Bỗng một tiếng phanh xé đường vang lên, sau đó là tiếng một tài xế chửi mắng: “Mày không muốn sống nữa hả?”

Chu Mặc vội vã quay đầu lại, thấy Phí Nhĩ Đức thiếu chút nữa bị xe đụng trúng.

Hắn vội chạy tới bên Phí Nhĩ Đức, mắng to: “Anh không muốn sống nữa sao, chạy qua đường mà không nhìn xe à?”

Bị nghe mắng, người kia chỉ cười cười xin lỗi chứ không nói gì.

Tài xế thấy Phí Nhĩ Đức không sao, đã sớm lái xe đi, nhưng Phí Nhĩ Đức có thể nói gì? Nhìn mắt trái của nam nhân đã khôi phục thị lực, y cảm thấy vô cùng vui mừng, bởi vì trên thân thể nam nhân, có một bộ phận thuộc về y.

Đúng vậy, mắt trái của y... đã mù...

Đối với người sắp chết như y mà nói, thêm một con mắt thì có ý nghĩa gì đây? Càng hướng chi, y hy vọng lấy ánh sáng của mắt trái để trừng phạt chính mình.

Vốn nghĩ trước khi chết không nên gặp lại nam nhân, nhưng cuối cùng y lại không nhịn được.

Y sẽ không nói sự thực cho Chu Mặc biết, lại càng không nói y sắp chết, song làm một người sắp chết, Phí Nhĩ Đức vẫn hy vọng trước khi nhắm mắt, y có thể nhìn thấy người mà y yêu, có thể có được sự tha thứ của người đó.

Nhưng... y không có tư cách này.

Mà khi này, lúc y thiếu chút nữa bị xe đâm, y đã thấy Chu Mặc quay đầu lại, thấy hấn chạy tới bên y mà mắng, rồi lại nhìn ngó xem y có bị thương không.

Người này, vẫn như xưa.

Cho dù Chu Mặc không nói rõ có tha thứ cho y không, nhưng Phí Nhĩ Đức đã thấy hạnh phúc vô cùng.

Cũng đã không còn tiếc nuối gì nữa.

Biệt thự của Lục Hoa Thiên.

“Về Phí Nhĩ Đức?” Lục Hoa Thiên nhìn Mile, mơ hồ phát giác có điều gì đó không đúng.

Mile thở dài, nói: “Kỳ thật cái lần tôi thôi miên ông nội của Phí Nhĩ Đức, tôi đã nghe được ông ta nói, Phí Nhĩ Đức không hề bị giam lỏng, mà là lúc đó anh ta đang hôn mê trong bệnh viện.”

“Cái gì?” Lục Hoa Thiên nhíu mày.

Mile tiếp tục nói: “Biết hai mắt của Chu Mặc vì sao trị khỏi không? Thực ra, giác mạc đó chính là của Phí Nhĩ Đức, kỳ thực anh ta bị ung thư tuyến tụy, chỉ còn sống được không lâu, sợ dĩ tôi không nói với Chu Mặc, thứ nhất là muốn trả thù Phí Nhĩ Đức, thứ hai... cũng là ủng hộ cách làm của anh ấy.”

“Mặc kệ anh ta có nỗi khổ riêng hay không, nhưng người nhà của anh ta đã phạm sai lầm khiến anh ta không thể được ở bên Chu Mặc.”

“Mà việc tôi đáp ứng chuyện cho Phí Nhĩ Đức gặp Chu Mặc, cứ coi như là... cho anh ta cơ hội được chết nhắm mắt.” Nhìn bầu trời xa xôi, Mile thì thào nói.

85. Chương 85: Chu Mặc, Noel Vui Vẻ!

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

“Ý cậu nói, giác mạc hiến cho Chu Mặc là của Phí Nhĩ Đức?” Lục Hoa Thiên kinh ngạc hỏi, y biết tên kia yêu Chu Mặc, song vẫn vì hành động của hấn mà rung động, ở đây ai cũng yêu nam nhân, chứ không phải chỉ mình y.

Nhưng bây giờ có thể ở bên Chu Mặc, mỗi ngày thưởng thức tài nghệ nấu ăn của hấn, chỉ có y và Mile thôi.

Có lẽ trước kia Lục Hoa Thiên có thể vì thế mà sung sướng, thậm chí còn có chút hả hê, song không biết có phải vì yêu Chu Mặc hay không, mà đứng ở vị trí của Phí Nhĩ Đức, y lại có chút tiếc nuối, nếu như đổi lại y là Phí Nhĩ Đức, y sẽ từ bỏ sao?

Từ bỏ sống cùng nam nhân những ngày cuối đời, mà lựa chọn cô độc chết đi.

Cùng với...

Nói hết sự thật cho người yêu, rồi cùng người đó sống nốt quãng thời gian còn lại.

“Anh đi đây, Noel vui vẻ.” Nam tử anh tuấn ôn hòa tươi cười, lo lắng trong nội tâm y đã theo gió bay đi, mùa đông chưa qua, nhưng lúc này, y như sống trong thời tiết ẩm áp cùng ánh nắng rực rỡ của mùa xuân, bác sĩ không phải nói y sống không qua lễ Noel năm nay sao?

Thế mà giờ, không phải y vẫn đang khỏe mạnh đứng ở đây ư?

Vẫn kiên trì, kỳ thật chỉ vì muốn nhìn thấy nam nhân lần cuối.

Y không đủ kiên cường, không cách nào quên được tình yêu với Chu Mặc, không thể không nghĩ, cũng không thể không gặp lại hần.

“...” Hận sao? Đúng là đã từng hận, nhưng Chu Mặc không biết tại sao mình không thể tiếp tục hận Phí Nhĩ Đức, hần biết y có chuyện gì đó giấu hần, chỉ là y không chịu nói cho hần biết, cho nên hần không thể làm gì được.

Lúc thấy Phí Nhĩ Đức xoay người rời đi, Chu Mặc bỗng có cảm giác, cả đời này sẽ không gặp lại y nữa...

“Cùng ăn cơm nhé!” Nhịn không được, cuối cùng Chu Mặc vẫn nói.

Đã đi ba bước, nam tử thoáng đứng lại, sống lưng có chút run rẩy, chỉ vài giây ngắn ngủi, mà như giây tựa mấy vạn năm.

Giờ khắc này, trong lòng Phí Nhĩ Đức rất muốn, song y không thể động đậy nổi.

Hết thấy... đều đã qua...

Không còn cơ hội để quay lại nữa.

“Không được, hẹn gặp lại, Noel vui vẻ.” Chu Mặc nhìn không thấy mặt Phí Nhĩ Đức, mà Phí Nhĩ Đức thì cố nhịn thống khổ, cũng tận lực khắc chế tâm tình, thanh âm vẫn ôn nhu, như bông tuyết trong đêm, tung bay trong không trung... hàm chứa nỗi nhớ nhung với người y yêu nhất.

Phí Nhĩ Đức từng bước từng bước đi xa, trên con đường tuyết lộ vĩnh viễn không thể quay đầu lại, y có thể cảm nhận được Chu Mặc đang theo sau mình, nhưng rất nhanh, tiếng bước chân đó đã dừng lại.

Y biết Chu Mặc muốn giữ mình lại, nhưng y không cách nào ở lại được, ở lại, chỉ làm nam nhân thêm một lần thương tổn.

Phí Nhĩ Đức không biết mình nên đi đâu, y không ngừng bước, từng bước từng bước một, hai bên đường, người qua kẻ lại tấp nập mang theo nụ cười hạnh phúc. Còn có một đôi trai gái đang đùa vui bên nhau, tiếng cười rộn rã vang lên hòa quyện cùng những bài hát Noel vui vẻ.

Dưới gốc cây Noel thật to, Phí Nhĩ Đức dừng lại, trong bụng vẫn truyền tới cảm giác đau đớn vô cùng mà từ nay khi đứng cạnh Chu Mặc, y đã phải cố gắng lắm mới che giấu được.

Chu Mặc đã rời đi, lúc này Phí Nhĩ Đức mới dè một tay vào bụng mình, quay đầu lại, y loáng thoáng nhìn thấy bóng lưng mơ hồ của nam nhân.

Hần với y, đã càng ngày càng xa nhau.

Mà khoảng cách cuối cùng, sẽ là khoảng cách giữa sự sống và cái chết mà không ai có thể vượt qua.

Đau không? Rất đau, đau đến mức khiến Phí Nhĩ Đức chỉ muốn đâm thủng bụng mình, nhưng trên mặt y vẫn là nụ cười hạnh phúc, y không sợ chết, càng không sợ tử thần sẽ tới bất cứ lúc nào.

Bởi vì, hần đã hoàn thành di nguyện của y.

Âm nhạc cùng tiếng cười rộn rã dần dần trở nên mơ hồ không rõ, cảnh tượng trước mắt cũng vụn vẹo loang lổ, Phí Nhĩ Đức hít sâu một hơi, nhưng vẫn không nhìn được đau đớn mà quỳ sụp xuống, đầu của y vẫn hướng về phía Chu Mặc đã rời đi, trong ánh mắt, chỉ còn duy nhất bóng lưng mơ hồ của nam nhân.

Thế giới... dần biến thành một màu trắng toát.

Chu Mặc không biết bản thân trở về bằng cách nào, trong lòng hần, tự dưng cảm thấy phiền muộn khó tả, là bởi vì Phí Nhĩ Đức đã thực sự rời đi, hay bởi vì hần đã không còn hận y nữa?

Đúng lúc đó, bầu trời xuất hiện những bông tuyết trắng tinh, màu trắng của tuyết, kết hợp với màu đỏ lãng mạn, trông thật xinh đẹp...

Rơi vào trong tay, bông tuyết lạnh lẽo như cây kim đâm vào da thịt, có chút đau...

Một khắc đó, tựa hồ còn đâm vào tim hần, đau đớn vô cùng.

Chuyện gì xảy ra thế này? Chắc do hần suy nghĩ nhiều quá chăng...

Chu Mặc hít sâu một hơi, nắm chặt bông tuyết trong tay, vì nhiệt độ cơ thể, mà bông tuyết ngay lập tức tan thành nước, theo khe hở mà rơi xuống mặt đất...

Lễ Noel, vốn là ngày của màu trắng và màu đỏ.

Đằng sau nơi nam nhân không nhìn thấy, từ trên thân thể của Phí Nhĩ Đức chảy ra một thứ chất lỏng màu đỏ, đầy lãng mạn cùng mê mẩn, hòa vào trong những bông tuyết trắng tinh khiết.

Lúc Chu Mặc về tới nhà, vừa mở cửa ra, nghênh đón hần chính là bữa cơm thịnh soạn với những ngọn nến lấp lánh do Lục Hoa Thiên và Mile chuẩn bị, khiến hần không khỏi nhoẻn miệng cười.

Chu Mặc...

Chu Mặc của anh, bây giờ nhất định em rất hạnh phúc, đúng không?

Trong làn tuyết lạnh như băng, nam tử cô độc đã không cách nào cảm nhận được người xung quanh đang la hét âm ỉ, y lẳng lặng nằm trong làn tuyết tinh khiết, nhiệt độ cơ thể dần dần giảm xuống, một dòng máu đỏ tươi chảy ra, trên làn tuyết, như một sợi ruy băng đỏ chói.

Y vẫn mang theo nụ cười hạnh phúc, ánh mắt bên phải cũng đã vĩnh viễn nhắm lại.

Lễ Noel cuối cùng của y, là một lễ Noel đẹp nhất, hạnh phúc nhất.

Chu Mặc, Noel vui vẻ.

“Chu Mặc, Noel vui vẻ.” Chu Mặc không biết mình có nghe nhầm không, mà tự dưng đang ở bên Lục Hoa Thiên và Mile, hần phẳng phất nghe thấy âm thanh của người thứ ba.

Người kia, cũng ôn nhu nói với hần câu: “Chu Mặc, Noel vui vẻ.”

“Sao lại khóc?” Mile ôn nhu lau đi giọt lệ trên khóe mắt Chu Mặc.

Chu Mặc không nhìn được mà chảy nước mắt, hần đang hạnh phúc kia mà, những người này yêu hần, đáng lẽ hần phải cao hứng chứ, tại sao không kiềm chế được mà rơi nước mắt đây?

Hần không biết, thật sự không biết...

Trong lòng vừa vui vẻ vừa thống khổ, làm cho nam nhân không nói nên lời, chỉ có thể nhớ lại người yêu trước kia của hần.

Lễ Noel hạnh phúc vui sướng này, kết quả lại tràn ngập nước mắt đau lòng của Chu Mặc.

86. Chương 86: Tiệc Nuôi Của Sinh Mạng!

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Tiệc nuôi, làm cho sinh mạng trở nên vĩnh hằng...

Có lẽ, sinh mạng vốn không bao giờ hoàn mỹ.

Khi chúng ta gặp bất cứ chuyện gì, chúng ta đều suy diễn đó là cuộc sống, gồm ái, hận, thống khổ, vui sướng, cũng không ngừng tăng thêm các màu sắc đa dạng khác, như đóng lên tờ giấy trắng tinh của cuộc đời con dấu của chính mình.

Khi con người trải qua vận mệnh an bài, cũng đi qua những thời khắc khó khăn hoặc vui sướng, quay đầu nhìn lại con đường mình từng đi, nhớ tới những người mà mình đã gặp, nhớ tới mình từng thương tâm cười vui với người, nhưng thứ duy nhất lưu lại, chỉ là một tiếng thở dài...

Phí Nhĩ Đức tiếc nuôi, tiếc nuôi đã làm người y yêu chịu thương tổn.

Y đi, tươi cười rời xa nhân thế, từng nghĩ sẽ để lại bức di thư ba năm sau sẽ đưa cho Chu Mặc, nhưng rốt cuộc, bức thư đó đã bị cháy cùng điều thuốc cuối cùng của y, như tính mệnh của y, cùng biến mất khỏi cõi đời này.

Y viết:

“Chu Mặc, anh từng hứa hẹn với em, chỉ có tử thần mới mang anh rời xa em. Song người nào cũng biết, có lẽ là do Thượng Đế muốn khảo nghiệm lời hứa hẹn của anh có phải thật lòng từ trong tim? Hay chỉ là lời nói bông đùa, để rồi tử thần vô ý mà tới bên cạnh anh, mang theo sinh mệnh anh.

Lời hứa đó cuối cùng anh cũng không thực hiện được, bởi vì bản thân nó là một sai lầm.

Cho dù là tử thần, cũng không thể mang anh rời xa em.

Mỗi khi em soi gương, anh cũng đang nhìn em... yêu em...

Nhìn cuộc sống của em trôi qua, nhìn em lúc vui, lúc buồn, lúc giận hờn, lúc hạnh phúc, nhìn em ngày một già đi.

Thấy em hạnh phúc, anh cũng rất hạnh phúc.”

Có lẽ mục đích lúc đầu viết không phải muốn nam nhân đọc được, mà chỉ là muốn viết ra tâm tình của bản thân.

Mile biết Chu Mặc không phải kẻ ngốc, mà hoàn toàn ngược lại, Chu Mặc tuyệt đối là một người thông minh, mà người thông minh thường che giấu nội tâm của mình rất tốt.

Chuyện của Phí Nhĩ Đức, cho dù Phí Nhĩ Đức giấu kín, nhưng chung quy vẫn lưu lại một chút dấu vết.

Ngày đầu tiên sau khi lễ Noel trôi qua, nhìn thấy Chu Mặc vội vàng giấu tờ báo ra đằng sau, Mile đã đoán được vài phần chân tướng, ngày đó, nam nhân có vẻ rất trầm mặc, mặc dù luôn mỉm cười với Lục Hoa Thiên và hân, nhưng bản thân là một bác sĩ tâm lý, Mile biết, Chu Mặc chắc chắn rất đau buồn.

Bởi vì, Chu Mặc biết, Phí Nhĩ Đức đã chết.

Có lần, Mile nhìn thấy nam nhân một mình trốn trong góc vườn mà khóc, nhưng hân yên lặng rời đi, chứ không tới an ủi người yêu đang yên lặng rơi lệ, hay là tới quấy nhiễu Chu Mặc, bởi hân biết, lúc này, Chu Mặc chỉ muốn ở một mình.

Còn về phần nước mắt, vốn là thuộc về Phí Nhĩ Đức, cũng thuộc về chính Chu Mặc.

Cứ khóc cho thoả thích, rồi hết thấy sẽ tốt đẹp.

“Mẹ, cảm ơn mẹ đã đưa con tới thế giới này.”

Lúc Mile đứng ở trước mộ của mẹ, tay ôm bó hoa tươi, miệng kể lại những kỷ niệm khi hấn gặp Chu Mặc, cả chuyện hấn bắt tri bắt giác đã yêu nam nhân tự lúc nào.

“Con yêu anh ấy, yêu bằng cả thế giới này, yêu bằng cả cuộc sống của con.” Nhân sinh bốn mùa có mặt trời ấm áp, cũng có những ngày đông mưa lạnh lẽo, quá khứ hấn quá cố chấp, thế nên mới bỏ qua cuộc sống tràn ngập ánh mặt trời tốt đẹp này.

Nhưng bây giờ, hấn sẽ không bao giờ như xưa nữa.

Lục Thiên Ý – con trai của Lục Hoa Thiên đã sắp 4 tuổi, bây giờ bé sống cùng mấy người nam nhân, với tính cách thiên chân vô tà, nên bé đã mang tới cho mọi người rất nhiều tiếng cười vui.

Cuộc sống có một đứa con, thật là may mắn.

Lục Hoa Thiên không phải lần đầu tiên nghĩ vậy, vô luận là từ trước khi mang theo Thiên Ý tới Mỹ tìm Chu Mặc, hay là bây giờ sống cùng nam nhân, thì chung quy đứa nhỏ này có thể dễ dàng thành người tiêu trừ phiền não.

Người càng lớn, phiền não cũng càng nhiều, sẽ không như hải tử mà dễ dàng thoả mãn cùng cười vui.

Bất quá bây giờ, ngày thường là một nam tử lãnh khốc, giờ lại luôn được sống một cuộc sống tràn ngập sắc xuân ấm áp, sau khi trải qua nhiều đau khổ, Lục Hoa Thiên đã không thêm để ý tới Mile hay bất cứ những người ở bên Chu Mặc.

Qua Noel, Lục Hoa Thiên phát hiện nam nhân thường ngẩn người, hoặc là thường xuyên nhìn về phía xa xăm, y cũng không quấy rầy hấn, mà chỉ yên lặng ôm Chu Mặc.

Hết thấy đều đã tốt, vô luận có xảy ra chuyện gì.

Cuộc sống cũng không hoàn mỹ, nhưng có tiếc nuối mới dạy chúng ta quý trọng những điều tốt đẹp.

Sau đó, Chu Mặc không còn đi làm nữa, hấn cũng không nói chuyện của mình cho người thân biết, mà người thân cũng không thúc giục hấn kết hôn, cứ như song phương đều hiểu lẫn nhau, cho nên chỉ trầm mặc không nói gì.

Trong lòng Chu Mặc cũng rất biết ơn người thân của mình.

Một năm lại trôi qua, nam nhân thật sự không chịu nổi buồn chán mà mở một quán ăn, Chu Mặc bây giờ, đã trở thành một đầu bếp có chút danh tiếng.

Anh tuần đầy khí chất, cộng thêm vết sẹo trên mặt làm các cô gái tò mò suy đoán, với những món ăn ngon lành, làm sao quán ăn có thể buồn bán kém đây.

Trong phòng bếp, Chu Mặc bề bộn làm việc.

Sinh ý càng ngày càng tốt, hấn cũng ngày càng bận rộn hơn, mà hai vị trong nhà càng ngày càng cố ý đến đây quấy nhiễu hấn, bất đắc dĩ, Chu Mặc thỉnh thoảng lại phải ra nói chuyện một lát.

Nhưng hôm nay, hấn đột nhiên muốn nấu nướng.

Tuỳ tiện cảm lấy menu, Chu Mặc bắt đầu tự mình chuẩn bị.

Cũng không biết có phải lâu lắm không chuẩn bị thức ăn hay không, hay là do tự dưng hấn nghĩ đến vài chuyện, lúc Chu Mặc đưa thức ăn đã chuẩn bị tốt cho phục vụ bàn mang ra, mới phát hiện thiếu một loại gia vị.

Nếu như là một người khách bình thường, sẽ không để ý tới điều đó, nhưng người khách hôm nay, tựa hồ là một người rất biết thưởng thức, cho nên rất nhanh phục vụ bàn đã xấu hổ đi tới trước mặt Chu Mặc.

Nam nhân bắt đầu dĩ cười cười, xem ra hẳn phải tự mình đi ra nhận lỗi rồi.

Bạn tin tưởng vận mệnh không?

Vô luận là tin hay không tin, trong cuộc sống chung quy sẽ có một số việc khiến bạn kinh ngạc, có lẽ tình huống sắp phát sinh là một trong các việc đó.

Từng giây từng phút nhớ tới người kia, thì người kia đột nhiên lại xuất hiện ở phía sau bạn.

Lúc đó, vẻ mặt của bạn sẽ như thế nào?

Kinh ngạc, vui mừng, hay chỉ là mỉm cười một cách bình thản?

Còn Chu Mặc, chính là thuộc về về sau.

“Anh chính là ông chủ kiêm đầu bếp ở đây?” Mang theo ngữ khí lạnh lùng quen thuộc, ánh mắt nâu sâu thẳm rơi vào người đang đứng sờ trước mặt.

Gần như trong nháy mắt, Chu Mặc đột nhiên cười.

“Anh cười cái gì?” Nam tử anh tuấn có mái tóc vàng kim có chút không rõ, nhìn nam nhân có gương mặt bị sẹo trước mắt bỗng đứng tươi cười, khiến cho một người lạnh lùng nổi tiếng như y bỗng tim đập thành thịch.

“Thật vinh hạnh phục vụ ngài.” Chu Mặc đi tới bên cạnh nam tử, đem gia vị vẩy vào trong đĩa đồ ăn, hẳn không biết trên thế giới này có phải có hai người giống nhau hay không, nhưng nam tử trước mặt, làm hẳn có cảm giác giống hệt người kia, không biết cuộc sống sau này của hẳn sẽ phát triển thế nào nhỉ.

Nhưng có thể đoán trước chính là... chắc chắn không thể thái bình.

“Phí Nhĩ Đức tiên sinh.”

~Toàn văn hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhu-lang>